BESTSELLER INTERNATIONAL

„Cel mai mare scriitor
de romane istorice din zilele noastre."
Washington Post

BERNARD CORNWELL

RĂZBOINICII FURTUNII

BERNARD
CORNWELL

RĂZBOINICII FURTUNII

În această serie:

ULTIMUL REGAT

CĂLĂREȚUL MORȚII

STĂPÂNII NORDULUI

CÂNTECUL SABIEI

ȚINUTURI ÎN FLĂCĂRI

MOARTEA REGILOR

LORDUL PĂGÂN

TRONUL GOL

RĂZBOINICII FURTUNII

PURTĂTORUL FLĂCĂRII

Warriors of the Storm
Bernard Cornwell
Copyright © 2015 Bernard Cornwell

Editura Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777
Ne puteți vizita pe
www.litera.ro

Războinicii furtunii
Bernard Cornwell

Copyright © 2018 Grup Media Litera
pentru prezenta ediție
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Andreea Năstase
Corector: Cătălina Călinescu
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare și prepress: Ofelia Coșman

Seria de ficțiune a Editurii Litera este coordonată
de Cristina Vidrașcu Sturza.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
CORNWELL, BERNARD
Războinicii furtunii / Bernard Cornwell;
trad. din lb. engleză: Sorin Petrescu. –
București: Litera, 2018
ISBN 978-606-33-3072-8
I. Petrescu, Sorin (trad.)

821.111

BERNARD CORNWELL

RĂZBOINICII FURTUNII

Traducere din limba engleză
ANDREI POGĂCIAȘ

LITERA®
București
2018

Războinicii furtunii
le este dedicată
lui Phil şi Robert

Toponime

Modul de scriere a toponimelor în Anglia anglo-saxonă suscită controverse, neexistând un acord pe deplin acceptat nici măcar în privinţa denumirilor înseşi. Astfel, Londra a fost redată ca Lundonia, Lundenberg, Lundenne, Lundene, Lundenwic, Lundenceaster şi Lundres. Fără îndoială, unii cititori vor prefera alte versiuni ale numelor de mai jos, dar de obicei am apelat la denumirea indicată în *Oxford Dictionary of English Place-Names* pentru perioada domniei lui Alfred (871–899 d.Hr.). Însă nici această soluţie nu este infailibilă. Insula Hayling se scria, în anul 956, atât Heilincigae, cât şi Hæglingaiggæ. Nici eu nu am fost constant tot timpul; am preferat versiunea modernă, Anglia, termenului Anglaland, şi în loc de Norðhymbralond am folosit Northumbria pentru a nu induce ideea că graniţele străvechiului regat ar coincide cu cele ale ţării moderne. Prin urmare, această listă este rezultatul unui compromis, la fel ca ortografierea în sine a denumirilor.

Æsc's Hill	Ashdown, Berkshire
Alencestre	Alcester, Warwickshire
Beamfleot	Benfleet, Essex
Bebbanburg	castelul Bamburgh, Northumberland
Brunanburh	Bromborough, Cheshire

Cair Ligualid	Carlisle, Cumbria
Ceaster	Chester, Cheshire
Cent	Kent
Contwaraburg	Canterbury, Kent
Cumbraland	Cumbria
Dunholm	Durham, County Durham
Dyflin	Dublin, Eire
Eads Byrig	Eddisbury Hill, Cheshire
Eoferwic	York, Yorkshire
Gleawecestre	Gloucester, Gloucestershire
Hedene River	Eden, Cumbria
Horn	Hofn, Iceland
Hrothwulf's farm	Rocester, Staffordshire
Jorvik	York, Yorkshire
Ledecestre	Leicester, Leicestershire
Liccelfeld	Lichfield, Staffordshire
Lindcolne	Lincoln, Lincolnshire
Loch Cuan	Strangford Lough, Irlanda de Nord
Lundène	Londra
Mærse River	Mersey
Mann	Isle of Man
Sæfern	râul Severn
Strath Clota	Strathclyde, Scoția
Use River	Ouse
Wiltunscir	Wiltshire
Wintanceaster	Winchester, Hampshire
Wirhealum	The Wirral, Cheshire

PARTEA ÎNTÂI

Flăcări pe apă

Unu

Focul izbucnise în toiul nopții, un foc care pârjolea cerul și acoperea lumina stelelor. Un foc care scotea un fum gros peste pământul dintre fluvii.

Finan mă trezi.

– Necazuri, stăpâne.

Eadith se mișcă agitată, dar am împins-o de lângă mine și m-am grăbit să ies de sub pături. Am bâjbâit după o blană de urs pe care mi-am pus-o peste umeri înainte să-l urmez pe Finan în stradă. Nu era lună, doar flăcările care se reflectau din trâmba groasă de fum ce înainta spre interiorul uscatului odată cu vântul nocturn.

– Avem nevoie de mai mulți oameni pe ziduri, am spus.

– I-am urcat deja, zise Finan.

Deci tot ce-mi mai rămăsese de făcut era să înjur. Am înjurat.

– E de la Brunanburh, mă înștiință posomorât irlandezul, smulgându-mi o nouă sudalmă.

Oamenii se adunau în piața centrală din Ceaster. Eadith venise din casă înfășurată într-o mantie, cu părul ei roșu strălucind în lumina felinarelor care ardeau la ușa bisericii.

– Ce se întâmplă? întrebă ea somnoroasă.

– Brunanburh, zise Finan sumbru.

Eadith își făcu semnul crucii. I-am văzut pentru o clipă trupul gol atunci când mâna i se strecură de sub mantie pentru a-i atinge fruntea, apoi își înfășură strâns pe lângă trup veșmântul din lână groasă.

– Loki, am rostit cu voce tare.

El este zeul focului, orice ar spune creştinii. Iar Loki este zeul cel mai alunecos dintre toţi zeii, un farsor care ne înşală, ne vrăjeşte, ne trădează şi ne vatămă. Focul este arma lui cu două tăişuri, care ne încălzeşte, ne ajută să ne pregătim mâncarea, ne arde sau ne poate omorî. Am atins ciocanul lui Thor care-mi atârna la gât.

– Æthelstan este acolo, am spus.

– Dacă trăieşte, zise Finan.

Nu era nimic de făcut pe întuneric. Drumul până la Brunanburh dura cel puţin două ore călare şi ar fi durat şi mai mult în această noapte întunecoasă, când ne-am fi rătăcit prin pădure şi am fi intrat probabil într-o ambuscadă pregătită de oamenii care incendiaseră burhul. Tot ce puteam face era să veghem de pe zidurile Ceasterului, în cazul în care un atac ne-ar fi lovit în zori.

Nu mă temeam de un astfel de atac. Ceasterul, întemeiat de romani, era printre cele mai solide fortăreţe din Britania. Normanzii ar fi trebuit să treacă un şanţ inundat şi să sprijine scări de zidul înalt, iar normanzilor nu le-a plăcut niciodată să atace fortificaţii. Dar Brunanburh era în flăcări, deci cine ştie ce lucruri de negândit puteau să aducă zorii? Brunanburh era cel mai nou burh al nostru, construit de Æthelflaed, care domnea în Mercia, şi păzea fluviul Mærse, care le oferea normanzilor o cale de acces uşoară spre centrul Britaniei. În anii trecuţi, vâslele brăzdaseră fără contenire apele fluviului, iar navele cu cap de dragon urcaseră contra curentului ca să aducă noi războinici pentru lupta nesfârşită dintre normanzi şi saxoni, însă Brunanburh oprise acest trafic. Aveam acolo o flotă de douăsprezece nave ale căror echipaje erau protejate de palisada groasă a burhului, iar normanzii le prinseseră de frică. Acum, dacă debarcau pe coasta vestică a Britaniei, mergeau în Ţara Galilor sau în Cumbraland, care era ţinutul aspru şi sălbatic de la nord de Mærse.

În afară de această noapte. În această noapte se vedeau flăcări pe apă.

– Îmbracă-te, i-am spus lui Eadith.

– Æthelstan, murmură ea, de parcă s-ar fi rugat pentru el în timp ce-şi atingea crucea de smaralde care-i atârna la gât.

Îi plăcea de Æthelstan.

– Ori trăieşte, ori e mort, am spus scurt, şi nu vom şti până dimineaţă.

Am pornit călare chiar înainte de ivirea zorilor, luând-o spre nord pe drumul pavat ce traversa cimitirul umbrit al romanilor. Am luat şaizeci de oameni pe cai iuţi şi uşori, astfel încât, dacă dădeam peste vreo armată de normanzi sălbatici, să putem fugi. Am trimis cercetaşi în faţă, dar ne grăbeam, aşa că nu aveam vreme pentru precauţiile noastre obişnuite, care însemnau să aşteptăm rapoartele lor înainte să avansăm. De data asta, avertismentul nostru avea să fie moartea cercetaşilor. În scurt timp am părăsit drumul roman, continuând pe cărarea pe care o făcuserăm prin pădure. Norii sosiţi dinspre vest aduseseră o burniţă deasă, însă fumul tot se ridica în faţa noastră. Ploaia ar fi putut să stingă focul lui Loki, nu şi burniţa; fumul îşi bătea joc de noi, parcă spunându-ne că strădaniile noastre erau în van.

Am ieşit din pădure acolo unde câmpiile se transformau în mlaştini şi mlaştinile se uneau cu fluviul, şi acolo, departe spre vest pe acea bucată lată de apă gri-argintie, am văzut o flotă. Douăzeci-treizeci de nave, poate mai multe, nu-mi dădeam seama fiindcă erau ancorate atât de aproape una de alta, dar vedeam limpede, chiar şi de la distanţa aceea, că provele lor erau împodobite cu fiarele normazilor: vulturi, dragoni, şerpi şi lupi.

– Sfinte Dumnezeule, şopti îngrozit Finan.

Am dat pinteni cailor pe cărarea de vite care şerpuia pe coastă de-a lungul malului sudic al fluviului. Vântul ne sufla din faţă în rafale bruşte care stârneau valuri pe apă. Încă nu puteam vedea burhul, fiindcă se afla după o culme împădurită, dar o mişcare bruscă la marginea pădurii trădă prezenţa unor oameni, şi cei doi cercetaşi ai mei îşi întoarseră caii şi galopară spre noi. Cei care-i alarmaseră dispărură în frunzişul dens de primăvară; peste doar o clipă, în zorii cenuşii şi umezi răsună chemarea lugubră a unui corn.

– Nu fortul arde, zise Finan nesigur.

În loc de răspuns am părăsit cărarea, îndemnându-mi armăsarul spre pășunea bogată. Copitele cailor cercetașilor împroșcau cu bucăți de pământ ud în timp ce se apropiau.

– Sunt războinici în copaci, stăpâne! strigă unul. Vreo douăzeci, poate mai mulți!

– Și pregătiți de luptă, zise celălalt.

– Pregătiți de luptă? întrebă Finan.

– Scuturi, coifuri, arme, îl lămuri al doilea cercetaș.

Mi-am condus cei șaizeci de oameni spre sud. Fâșia de pădure tânără stătea ca o barieră între noi și Brunanburh, iar dacă un inamic aștepta acolo, cu siguranță am fi căzut într-o capcană. Dacă urmam cărarea, riscam să dăm nas în nas cu zidul lor de scuturi ascuns printre copaci, dar luând-o pe un drum mai departe de fluviu i-aș fi silit să se miște, să rupă rândurile, așa că am grăbit pasul, îndemnându-mi calul s-o ia la un galop lejer. Fiul meu se apropie din stânga.

– Nu fortul arde! strigă el.

Fumul se subția. Tot se mai ridica dincolo de copaci, o pată cenușie care se topea în norii joși. Părea să vină dinspre fluviu, și bănuiam că Finan și fiul meu aveau dreptate: nu fortul ardea, ci mai degrabă navele. Navele noastre. Dar cum ajunseseră dușmanii la ele? Dacă ar fi venit în timpul zilei ar fi fost văzuți, așa că apărătorii fortului ar fi sărit la bordul corăbiilor și i-ar fi atacat; pe de altă parte, să fi venit noaptea părea imposibil. Mærse era plin de bancuri de mâl, și nici un navigator nu putea spera să aducă o navă atât de departe în amonte în bezna unei nopți fără lună.

– Nu este fortul! îmi strigă din nou Uhtred.

Părea mulțumit, dar teama mea era că burhul căzuse și întăriturile lui solide din lemn protejau acum o hoardă de normanzi. De ce să ardă ceva ce puteau apăra cu ușurință?

Terenul urca. Nu vedeam dușmani printre copaci. Asta nu însemna că nu erau acolo. Câți dușmani? Treizeci de nave? Echipajele lor ar fi însumat cam o mie de oameni, și acei oameni știau cu siguranță că urma să venim de la Ceaster. În locul

comandantului inamic, aş fi aşteptat chiar în spatele fâşiei de pădure; prin urmare, ar fi trebuit s-o las mai domol şi să trimit din nou cercetaşii înainte. În schimb, am dat pinteni calului. Scutul îmi era pe spate şi l-am lăsat acolo, scoţând doar Răsuflarea-Şarpelui din teacă. Eram furios şi nesăbuit, dar instinctul îmi spunea că nu ne aşteptau nici un duşman chiar dincolo de copaci. Poate ne aşteptau pe cărare, dar prin ocolul făcut nu le dăduserăm destul timp să formeze zidul de scuturi pe un teren mai înalt. Cum arborii îmi împiedicau vederea, mi-am întors calul şi am luat-o din nou spre vest. M-am avântat în frunziş, m-am aplecat pe sub o cracă şi am lăsat calul să-şi aleagă singur drumul prin pădure, oprindu-mă abia când am trecut de copaci.

Nici un duşman.

Oamenii mei apărură şi ei şi se opriră în spatele meu.

– Mulţumescu-ţi, Doamne, murmură Finan.

Fortul nu fusese cucerit. Calul alb al Merciei încă flutura deasupra zidurilor, şi alături de el era drapelul cu gâscă al lui Æthelflaed. Alături de ele flutura un al treilea, un stindard nou pe care li-l comandasem femeilor din Ceaster. Înfăţişa dragonul Wessexului, care ţinea un fulger într-o gheară ridicată. Era simbolul prinţului Æthelstan. Băiatul ceruse să aibă o cruce creştină pe steag, dar poruncisem să fie brodat fulgerul în loc.

Îl numeam pe Æthelstan băiat, dar, la paisprezece sau cincisprezece ani câţi avea, era bărbat de-acum. Devenise un flăcău înalt, iar poznele copilăreşti îi fuseseră temperate de experienţă. Erau unii care-i voiau moartea, şi el ştia aceasta, aşa că se purta cu mare băgare de seamă. Era şi frumos, cel puţin după câte spunea Eadith, cu ochi atenţi de culoarea oţelului, un chip cu oase proeminente şi părul negru ca pana corbului. Îi spuneam prinţul Æthelstan, pe când aceia care-i voiau moartea îl numeau bastard.

Şi multă lume le credea minciunile. Mama lui Æthelstan fusese o tânără drăguţă din Cent care murise la naştere, însă tatăl lui era Edward, fiul regelui Alfred, acum el însuşi rege al Wessexului. Edward se însurase de atunci cu o fată vest-saxonă şi

avea un alt fiu, aşa că Æthelstan era ca un ghimpe-n coaste, mai ales că, potrivit unor zvonuri larg răspândite, nu era deloc un bastard, fiindcă Edward se căsătorise în secret cu fata din Cent. Adevărat sau nu, şi aveam motive întemeiate să ştiu că povestea primei căsătorii era în totalitate adevărată, nu mai conta, deoarece, pentru mulţi dintre supuşii tatălui său, Æthelstan era fiul nedorit. Nu fusese crescut la Wintanceaster la fel ca ceilalţi fii ai lui Edward, ci fusese trimis în Mercia. Edward spunea că-i era drag băiatul, dar îl ignora. De fapt, Æthelstan era o pacoste. Era fiul cel mai mare al regelui, æthelingul, dar avea un frate vitreg a cărui mamă răzbunătoare îl voia pe Æthelstan mort, fiindcă stătea între fiul ei şi tronul Wessexului. Mie îmi plăcea de Æthelstan. Îmi plăcea destul de mult ca să vreau să ajungă pe tronul la care avea dreptul din naştere; cum însă trebuia întâi să înveţe responsabilităţile unui bărbat, îi dădusem comanda fortului şi flotei de la Brunanburh.

Şi acum flota nu mai era. Arsese. Carenele fumegau lângă rămăşiţele arse ale debarcaderului pe care-l construiserăm într-un an. Înfipseserăm piloni din ulm adânc în ţărmul umed şi făcuserăm pasarela dincolo de semnul care marca nivelul refluxului, astfel încât să putem ţine pregătită o flotă de război. Acum cheiul dispăruse, laolaltă cu navele zvelte cu prova înaltă. Patru dintre ele fuseseră trase deasupra semnului de maree joasă şi încă fumegau, din celelalte rămăseseră doar nişte coaste înnegrite în apa puţin adâncă, în timp ce, la capătul cheiului, trei nave cu cap de dragon erau ancorate lângă resturile arse. Alte cinci erau imediat în spate, folosindu-şi vâslele pentru a ţine piept curentului şi refluxului. Restul flotei inamice era la jumătate de milă în amonte. Iar pe mal, între noi şi cheiul ars, erau o mulţime de oameni. Oameni în zale, oameni cu scuturi şi coifuri, oameni cu suliţe şi spade. Probabil vreo două sute la număr, adunaseră câte vite găsiseră şi le mânau spre ţărm, unde erau căsăpite. M-am uitat la fort. Æthelstan comanda acolo o sută cincizeci de oameni şi-i vedeam masaţi pe ziduri, dar nu făceau nici o încercare de a împiedica retragerea inamicului.

– Hai să omorâm câţiva ticăloşi, am spus.

– Stăpâne? zise Finan, îngrijorat de numărul mare al duşmanilor.

– O să fugă, i-am răspuns. O să caute adăpost la bordul navelor, nu vor să lupte pe uscat.

Am scos Răsuflarea-Şarpelui din teacă. Normanzii care coborâseră pe uscat n-aveau cai şi se împrăştiaseră. Majoritatea erau aproape de capătul dinspre uscat al cheiului ars, unde puteau forma rapid un zid de scuturi, dar alţii se ocupau de vite.

M-am repezit asupra acestora din urmă.

Şi eram furios. Comandam garnizoana de la Ceaster, din care făcea parte şi Brunanburh. Apărătorii lui fuseseră luaţi prin surprindere, iar navele sale fuseseră incendiate, aşa că aveam toate motivele să fiu furios. Voiam sânge. Am sărutat mânerul Răsuflării-Şarpelui, apoi am dat pinteni calului şi, împreună cu războinicii mei, am coborât panta domoală în plin galop, cu spadele în mâini şi lăncile îndreptate spre duşman. Îmi doream să-mi fi adus o lance, dar era prea târziu pentru regrete. Cei care mânau vitele ne văzură şi încercară să scape, însă erau în zona mlăştinoasă, iar animalele se panicară auzind zgomotul făcut de copitele cailor noştri pe solul ud de rouă. Restul inamicilor formau un zid de scuturi la capătul dinspre uscat al cheiului ars, însă n-aveam de gând să mă lupt cu ei.

– Vreau prizonieri! le-am strigat oamenilor mei, vreau prizonieri!

Una dintre navele nordicilor porni spre uscat, fie ca să le vină în ajutor celor de pe mal, fie ca să le ofere o scăpare. O mie de păsări albe se ridicară ţipând de pe apa cenuşie şi începură să se rotească în cercuri deasupra pajiştii unde se afla zidul de scuturi. Am zărit un stindard ridicat deasupra pavezelor, dar n-am avut timp să mă uit la el, fiindcă galopam ca fulgerul înspre ţărm.

– Prizonieri! am strigat din nou.

Am trecut pe lângă un taur al cărui sânge curgea gros şi negru în mâl. Oamenii începuseră să-l căsăpească, dar fugiseră; i-am prins din urmă şi l-am doborât pe unul cu latul Răsuflării-Şarpelui. M-am întors. Calul îmi alunecă în mâl şi se

dădu în spate; în timp ce inamicul cădea, i-am folosit greutatea ca să vâr spada în pieptul celui de-al doilea. Lama îi străpunse umărul şi intră adânc, iar când sângele îi gâlgâi la gură, i-am dat pinteni armăsarului ca să-mi scot arma din trupul muribundului. Trecu pe lângă mine Finan, apoi fiul meu în galop, ţinându-şi Pliscul-Corbului jos şi aplecându-se din şa ca să-l vâre în spatele unui fugar. Un normand cu privire sălbatică învârti spre mine un topor pe care l-am evitat cu uşurinţă, apoi suliţa lui Berg Skallagrimmrson intră prin spinarea omului, prin maţe, şi ieşi lucioasă şi plină de sânge prin burtă. Berg călărea cu capul gol, iar părul lui blond, lung ca al unei femei, era împodobit cu arşice şi panglici. Îmi rânji în timp ce lăsa coada suliţei şi punea mâna pe spadă.

– I-am stricat zalele, stăpâne!

– Vreau prizonieri, Berg!

– Mai întâi omor nişte nenorociţi, nu?

Călări mai departe cu acelaşi rânjet pe chip. Era un războinic normand având poate optsprezece sau nouăsprezece veri, dar deja vâslise pe o navă până la Horn, pe insula de gheaţă şi foc aflată departe în Atlantic, luptase în Irlanda, Scoţia şi Ţara Galilor şi avea poveşti despre cum vâslise în interiorul uscatului printre păduri de mesteceni care, pretindea el, creşteau la est de ţara normanzilor. Acolo erau uriaşi de gheaţă, îmi spusese, şi lupi de mărimea cailor. „Ar fi trebuit să mor de o mie de ori, stăpâne", îmi spusese, însă trăia doar fiindcă eu îi salvasem viaţa. Devenise omul meu, îmi jurase credinţă, iar acum, fiind în slujba mea, luă capul unui fugar cu o mişcare a spadei.

– Uraa! strigă spre mine. Am ascuţit bine lama!

Finan era aproape de apă, atât de aproape, încât un om de pe nava care se apropia azvârli o suliţă spre el. Când arma se înfipse în pământ, irlandezul se aplecă sfidător din şa s-o apuce de mâner şi goni spre locul unde un duşman zăcea sângerând în nămol. Se uită la navă, asigurându-se că era văzut, apoi ridică suliţa, gata s-o împlânte în burta rănitului. Peste o clipă însă, spre surprinderea mea, aruncă suliţa deoparte. Descălecă şi îngenunche lângă rănit, vorbi pentru o clipă, apoi se ridică strigând:

– Prizonieri, ne trebuie prizonieri!

Un corn sună din fort. Când m-am întors, am zărit un val de războinici ieşind pe poarta Brunanburhului. Veneau cu scuturi, suliţe, spade, gata să facă un zid care să împingă zidul de scuturi al duşmanului în fluviu, dar invadatorii se grăbeau deja să plece, înaintând anevoie pe lângă pilonii arşi şi navele fumegânde ca să se urce pe navele cele mai apropiate. Nava care venea spre ţărm se opri, bătând apa cu vâslele. Membrii echipajului ezitau să-i atace pe oamenii mei, care le strigau ocări şi aşteptau pe malul apei cu spadele scoase şi suliţele însângerate.

Şi mai mulţi duşmani încercau să ajungă la navele cu capete de dragon.

– Lăsaţi-i în pace! am strigat.

Cu puţin timp înainte voisem sânge, dar nu-mi aducea nici un câştig măcelărirea unei mâini de oameni în apele joase ale fluviului Mærse, cu riscul de a pierde şi eu vreo duzină. Flota principală a inamicului, care cuprindea cu siguranţă câteva sute de războinici, vâslea deja în amonte. Pentru a o slăbi trebuia să-i omor pe acei câteva sute, nu doar pe câţiva.

Echipajele navelor mai apropiate ne suduiau în fel şi chip în timp ce-şi trăgeau tovarăşii la bord. Mă întrebam de unde venise această flotă. De ani buni nu mai văzusem atâtea nave normande. Am dat pinteni calului spre malul apei. Un om aruncă o suliţă spre mine, însă arma căzu mult înaintea mea, şi am băgat Răsuflarea-Şarpelui cu bună ştiinţă în teacă, ca să-i arăt duşmanului că lupta se terminase. În acel moment am văzut un războinic cu barbă sură lovind cotul unui tânăr care voia să arunce o altă suliţă. Am dat din cap spre cel cu barba sură, iar el ridică o mână drept răspuns.

Cine erau oamenii aceştia? Prizonierii aveau să ne lămurească în curând; luaserăm un grup destul de numeros, oameni care acum erau dezbrăcaţi de zale, coifuri şi obiecte de preţ. Finan îngenunche din nou lângă muribund şi-i spuse ceva. Mi-am îmboldit calul spre el, dar uimirea mă făcu să mă opresc îndată, deoarece Finan se ridicase şi acum se uşura pe acel om, care arăta fără vlagă spre prigonitorul său cu o mână înmănuşată.

– Finan? am strigat.

Nu mă băgă în seamă. Vorbea cu prizonierul în limba lui irlandeză, iar omul îi răspundea nervos în aceeaşi limbă. Finan râse, apoi mi se păru că-l înjura pe rănit, scuipând vorbele şi ţinând degetele răşchirate spre faţa îmbibată de pişat, ca şi cum ar fi aruncat o vrajă. Dându-mi seama că, orice se întâmpla, nu era treaba mea, m-am uitat înapoi spre capătul cheiului distrus, tocmai la timp pentru a-l vedea pe stegarul inamicului urcându-se la bordul ultimei nave cu prova înaltă. Omul era în zale şi nu izbutea să se cţere peste copastie, aşa că dădu altcuiva stindardul şi întinse mâinile ca să poată fi tras la bord de alţi doi războinici. Am recunoscut stindardul pe loc, dar nu-mi credeam ochilor.

Haesten?

Haesten.

Haesten, un căcat scârbos, trădător şi plin de bale. Îl ştiam de-o viaţă, de fapt îi salvasem viaţa aceea nenorocită, iar el îmi jurase credinţă, punându-şi mâinile în jurul mâinilor mele, care strângeau mânerul Răsuflării-Şarpelui, şi vărsase lacrimi de recunoştinţă atunci când făgăduise să fie omul meu, să mă apere şi să mă slujească, primind în schimb de la mine aur şi lealitate, dar peste câteva luni îşi încălcase jurământul şi lupta împotriva mea. Îi jurase pace lui Alfred şi încălcase şi acel jurământ. Comandase armate care pustiiseră Wessexul şi Mercia până când, în cele din urmă, i-am încolţit oştenii la Beamfleot şi am înroşit pâraiele şi mlaştinile cu sângele lor. Umpluserăm şanţurile cu stârvuri, corbii se înfruptaseră în acea zi, însă Haesten scăpase. Întotdeauna scăpa. Îşi pierduse armata, nu şi iscusinţa, şi revenise, de data asta în slujba lui Sigurd Thorrson şi al lui Cnut Ranulfson. Ei muriseră în alt măcel, dar din nou Haesten scăpase.

Acum se întorsese, şi stindardul lui era un craniu alb în vârful unui par. Tigva râdea de mine de pe cea mai apropiată navă, care acum vâslea dinspre mal. Oamenii de la bord strigau ocări, şi stegarul flutura craniul dintr-o parte în cealaltă. Dincolo de

acea navă era una mai mare, având la pravă un dragon maiestuos care-şi ridica gura plină de colţi spre cer. Bărbatul de la pupa, purtând o mantie şi un coif argintiu împodobit cu pene negre de corb, îşi dădu jos coiful şi-mi făcu o plecăciune în zeflemea. Era Haesten. Râdea. Îmi incendiase navele şi furase câteva vite, ceea ce însemna deja o victorie. Nu era răzbunare pentru Beamfleot, ar fi trebuit să ne omoare pe mine şi pe toţi oamenii mei ca să echilibreze acea balanţă sângeroasă, dar ne făcuse de râs şi deschisese fluviul Mærse unei mari flote de normanzi care acum vâsleau spre amonte. O flotă de duşmani care veneau să ne ia pământurile, având-l în frunte pe Haesten.

– Cum poate un nenorocit ca Haesten să comande atâţia oameni? am întrebat tare.

– Nu el comandă, zise fiul meu, care-şi adusese calul în apa joasă şi stătea lângă mine.

– Nu el?

– Nu, ci Ragnall Ivarson.

N-am spus nimic, dar am simţit un fior rece pe şira spinării. Ragnall Ivarson era un nume pe care-l cunoşteam, un nume pe care toţi îl cunoşteam, un nume care semănase teamă pe tot cuprinsul Mării Irlandei. Era un normand care-şi spunea Regele Mării, fiindcă pământurile sale erau răspândite oriunde valurile sălbatice loveau stâncile şi nisipul. Stăpânea acolo unde înotau focile şi zburau papagalii-de-mare, unde urlau vânturile şi eşuau navele, unde frigul tăia ca un cuţit şi sufletele înecaţilor gemeau în beznă. Oamenii lui capturaseră insulele sălbatice de lângă coasta Scoţiei, rupseseră bucăţi din coasta Irlandei şi luaseră în robie locuitori din Ţara Galilor şi Insula Mann. Era un regat fără graniţe, fiindcă ori de câte ori un inamic devenea prea puternic, oamenii lui Ragnall se urcau în navele lor lungi şi navigau spre altă coastă sălbatică. Făcuseră raiduri pe ţărmurile Wessexului, luând sclavi şi vite, şi navigaseră chiar pe Sæfern ca să ameninţe Gleawecestre, cu toate că zidurile acelei fortificaţii îi descurajaseră.

Ragnall Ivarson. Nu-l întâlnisem niciodată, dar îl cunoşteam. Îi cunoşteam reputaţia. Nici un om nu naviga mai bine, nici un

om nu lupta mai aprig, nici un om nu era mai temut. Era un sălbatic, un pirat, regele fioros al unei țări de nicăieri, iar fiica mea Stiorra se măritase cu fratele lui.

– Și Haesten i-a jurat loialitate lui Ragnall, continuă fiul meu privind la navele care se îndepărtau. Ragnall Ivarson și-a părăsit pământurile din Irlanda, spunându-le oamenilor săi că soarta i-a dat la schimb Britania.

Haesten era un nimic, m-am gândit. Era un șobolan aliat cu un lup, o vrabie amărâtă agățată de umărul unui vultur.

– Ragnall și-a părăsit pământurile irlandeze? am întrebat.

– Așa a zis omul, zise fiul meu arătând spre locul unde erau prizonierii.

M-am încruntat. Știam puține despre ce se întâmplase în Irlanda, dar în ultimii ani auzisem că normanzii erau alungați din acea țară. O mulțime de nave traversaseră marea avându-i la bord pe supraviețuitorii unor lupte cumplite, iar oamenii care credeau că vor avea pământ în Irlanda îl căutau acum în Cumbraland sau pe coasta galeză, unii mergând chiar mai departe, spre Neustria sau Francia.

– Ragnall e puternic, am zis. De ce ar părăsi Irlanda așa, pe nepusă masă?

– Fiindcă irlandezii l-au lămurit să plece.

– L-au lămurit?

Fiul meu ridică din umeri.

– Au vrăjitori, vrăjitori creștini, care văd viitorul. Ei au spus că Ragnall va fi regele întregii Britanii dacă părăsește Irlanda. Mai mult, i-au dat războinici în ajutor, adăugă el arătând spre flotă. Sunt o sută de războinici irlandezi pe acele nave.

– Regele întregii Britanii?

– Așa a spus prizonierul.

Am scuipat. Ragnall nu era primul care visa să stăpânească întreaga insulă.

– Câți oameni are?

– O mie două sute.

– Ești sigur?

Fiul meu zâmbi.

– M-ai învățat bine, tată.

– Ce te-am învățat?

– Că un vârf de suliță în ficatul unui prizonier este un lucru foarte convingător.

Am privit ultimele nave vâslind spre est. În curând aveau să se piardă din vedere.

– Beadwulf! am strigat.

Era un oștean mic și vânjos, cu linii incizate pe față în stilul danez, deși Beadwulf era saxon. Era unul dintre cei mai buni cercetași ai mei, un om care putea traversa un câmp deschis ca o nălucă. Am arătat din cap spre navele care dispăreau.

– Ia vreo zece oameni și urmărește-i pe nenorociți. Vreau să știu unde debarcă.

– Da, stăpâne, zise el, după care dădu să plece.

– Stai așa, Beadwulf! Încearcă să vezi ce stindarde sunt pe nave, și uită-te după un topor roșu! Dacă vezi un topor roșu, vreau să știu de îndată!

– Toporul roșu, stăpâne, repetă el grăbindu-se să-mi îndeplinească porunca.

Toporul roșu era simbolul lui Sigtryggr Ivarson, soțul fiicei mele. Lumea îi spunea acum Sigtryggr Chiorul, fiindcă îi luasem ochiul drept cu vârful Răsuflării-Șarpelui. Atacase Ceasterul și fusese respins, dar în retragere o luase pe Stiorra cu el. Nu plecase ca prizonieră, ci ca iubită a lui, și din când în când primeam vești de la ea. Însurăței aveau pământ în Irlanda și Stiorra îmi scria scrisori, fiindcă o învățasem să scrie și să citească. „Călărim pe nisip", îmi scrisese, „și peste dealuri. Este frumos aici, dar localnicii ne urăsc." Avea o fiică, primul meu nepot, și o numise Gisela, după mama ei. „Gisela este frumoasă", scria, „și preoții irlandezi ne blestemă. Noaptea își urlă blestemele, sună ca niște păsări pe moarte. Îmi place nespus acest loc. Soțul meu te salută."

Toată lumea era convinsă că Sigtryggr era cel mai periculos din cei doi frați. Se spunea că este mai deștept decât Ragnall și iscusința sa în mânuirea spadei era legendară, dar pierderea ochiului și căsătoria cu Stiorra îl potoliseră. Potrivit zvonurilor,

Sigtryggr era mulţumit să-şi cultive câmpurile, să pescuiască în mare şi să-şi apere pământurile, dar ar mai fi fost el mulţumit dacă fratele lui mai mare ar fi ocupat Britania? De aceea îi spusesem lui Beadwulf să se uite după toporul roşu. Voiam să ştiu dacă soţul fiicei mele îmi devenise duşman.

Prinţul Æthelstan mă găsi când ultima navă duşmană dispărea din vedere. Veni cu puţini oameni, toţi călare pe armăsari mari.

– Îmi pare rău, Lord Uhtred!

I-am făcut semn să tacă, deoarece eram atent la Finan. Se răstea la omul care zăcea la picioarele lui, iar rănitul striga înapoi, şi nu trebuia să vorbesc ciudata limbă irlandeză ca să-mi dau seama că-şi aruncau blesteme. Rar îl văzusem pe Finan atât de furios. Scuipa, făcea spume la gură, psalmodia, cuvintele lui ritmice căzând grele ca nişte lovituri de ciocan. Celălalt, deja rănit, se stingea văzând cu ochii sub asaltul ocărilor. Sub privirile uimite ale oamenilor mei, Finan apucă suliţa pe care o azvârlise în apropiere, se întoarse la victima sa, mai zise câteva cuvinte şi-şi atinse crucifixul de la gât. Apoi, ca un preot care înalţă cuminecătura, ridică suliţa cu ambele mâini, cu vârful în jos, şi o ţinu deasupra bărbatului, murmurând în engleză:

– Dumnezeu să mă ierte.

În clipa următoare înfipse suliţa adânc, prin cămaşa de zale, prin oase şi prin inimă. Omul se cutremură, sângele îi ţâşni pe gură, mâinile şi picioarele îi zvâcniră pe ultimele bătăi de inimă; apoi inima încetă să-i mai bată şi rămase cu gura deschisă, ţintuit de suliţa care-i străbătuse trupul.

Finan plângea.

Mi-am grăbit calul lângă el şi m-am aplecat să-i ating umărul. Era prietenul meu, cel mai vechi prieten al meu, tovarăşul meu dintr-o sută de ziduri de scuturi.

– Finan? am zis, dar nu se uită la mine. Finan!

De data asta mă privi; avea lacrimi pe obraji şi o tristeţe adâncă în ochi.

– Cred că era fiul meu.

– Era ce? am întrebat îngrozit.

– Fiu sau nepot, nu știu. Pentru numele lui Dumnezeu, nu știu. Dar l-am omorât.

Plecă de lângă mine.

– Îmi pare rău, repetă Æthelstan la fel de abătut ca Finan. Se uita la fumul care se mișca încet peste fluviu. Au venit noaptea, și nu mi-am dat seama decât atunci când am văzut flăcările. Îmi pare rău. M-am făcut de râs în fața voastră.

– Nu fi prost, am mârâit. Nu puteai opri o asemenea flotă.

Am arătat cu mâna spre cotul fluviului, unde ultima navă a Regelui Mării dispăruse după un pâlc de copaci. Una dintre corăbiile noastre se înclină, și aburul se înălță cu un fâsâit, îngroșând fumul.

– Am vrut să mă lupt cu ei, zise Æthelstan.

– Atunci ești un neghiob, m-am răstit.

Se încruntă, apoi arătă spre navele ce ardeau și la carcasa ciopârțită a unui taur.

– Am vrut să opresc asta!

– Tu singur îți alegi bătăliile, am spus tăios. Erai în siguranță în spatele zidurilor tale, de ce să pierzi oameni? Nu puteai opri flota. Pe lângă asta, normanzii voiau să ieși să te bați cu ei, și niciodată nu trebuie să faci ce dorește inamicul.

– Așa i-am spus și eu, stăpâne, interveni Rædwald.

Rædwald era un mercian mai în vârstă, un om precaut pe care-l lăsasem la Brunanburh ca să-l sfătuiască pe Æthelstan. Prințul comanda garnizoana, dar era necopt, așa că-i dădusem câțiva războinici încercați care să-l împiedice să cadă în greșelile tinereții.

– Voiau să ieșim? întrebă nedumerit Æthelstan.

– Unde altundeva să se lupte cu tine? i-am replicat. Să arunce cu sulițele peste ziduri? Sau în câmp deschis, zid de scuturi contra zid de scuturi?

– I-am spus asta, stăpâne! zise Rædwald.

Nu l-am băgat în seamă.

– Alege-ți bătăliile, m-am răstit spre Æthelstan. Ți s-a dat o tărtăcuță ca să gândești! Dacă ataci de fiecare dată când vezi un inamic, o să te alegi cu un mormânt înainte de vreme.

– Asta... începu Rædwald.

– Asta i-ai spus și tu, știu! Acum taci!

M-am uitat spre fluviul pustiu. Ragnall adusese o armată în Britania, dar ce voia să facă? Avea nevoie de pământ ca să-și hrănească oamenii, avea nevoie de fortificații ca să-i apere. Trecuse de Brunanburh; oare plănuia să revină și să atace Ceasterul? Zidurile romane făceau din acel oraș o bază foarte bună, dar și un obstacol formidabil. Deci, unde mergea?

– Dar exact asta ai făcut! îmi întrerupse Æthelstan gândurile.

– Ce-am făcut?

– L-ai atacat pe inamic! strigă el revoltat. Chiar acum! Te-ai năpustit de pe deal, chiar dacă dușmanii erau mult mai numeroși.

– Aveam nevoie de prizonieri, nătângule!

Voiam să știu cum urcase Ragnall pe fluviu în bezna nopții. Ori avusese un noroc incredibil, reușind să ocolească bancurile de mâl fără să i se scufunde vreo navă, ori era un navigator și mai priceput decât se spunea. Fusese o demonstrație impresionantă și totodată inutilă. Flota lui era uriașă, pe când noi aveam abia o duzină de nave. Deși ar fi putut să ne mănânce din cale fără să-și rupă o vâslă, hotărâse să atace noaptea.

De ce acest risc?

– Nu voia să blocăm canalul, sugeră fiul meu, și acesta era probabil adevărul. Dacă am fi fost avertizați măcar cu câteva ore înainte, am fi putut să ne scufundăm navele în canalul principal al fluviului. Ragnall ar fi trecut până la urmă, însă ar fi trebui să aștepte fluxul, și navele lui grele s-ar fi strecurat cu greu; între timp, noi am fi trimis mesageri în amonte ca să ne asigurăm că alte baricade blocau fluviul și că războinicii noștri îi așteptau pe năvălitori. În schimb, normandul trecuse pe lângă noi, ne provocase pagube serioase, iar acum vâslea înspre interior.

– Au fost frizonii, oftă Æthelstan.

– Frizonii?

– Aseară au sosit trei corăbii de negoţ, Lord Uhtred. Au ancorat în dreptul burhului. Aduceau piei de la Dyflin.

– Le-ai verificat?

Tânărul prinţ scutură din cap.

– Au spus că au molimă la bord.

– Deci n-aţi urcat pe ele?

– Nu, n-am făcut-o din cauza molimei.

Garnizoana de la Brunanburh avea datoria de a inspecta fiecare navă care intra pe fluviu, în principal ca să colecteze o taxă pentru încărcătură, dar nimeni nu voia să urce la bordul unei corăbii lovite de molimă.

– Au spus că transportă piei, explică Æthelstan, şi ne-au plătit taxele.

– Şi i-ai lăsat în pace?

Încuviinţă abătut. Prizonierii îmi spuseră restul poveştii. Cele trei corăbii de negoţ ancoraseră acolo unde fluviul era cel mai îngust, loc în care orice flotă risca să eşueze, şi aprinseseră felinare, călăuzind astfel navele lui Ragnall pe lângă pericol. Fluxul făcuse restul. O navă în derivă va urma de obicei cel mai rapid curent din cel mai adânc canal; odată trecut de cele trei corăbii de negoţ, Ragnall pur şi simplu lăsase fluxul să-l ducă la cheiul nostru. Acolo incendiase şi mica noastră flotă, şi cheiul, aşa că acum navele lui puteau folosi fluviul nestingherite ca să-i aducă întăriri. Ne distrusese apărarea de pe Mærse şi umbla liber prin Anglia cu ditamai oastea.

L-am lăsat pe Æthelstan să hotărască soarta celor paisprezece prizonieri. Fără să stea pe gânduri, tânărul prinţ îi osândi la moarte.

– Aşteaptă refluxul, îi spuse lui Rædwald, şi leagă-i de piloni. Arătă cu capul spre resturile carbonizate care ieşeau în forme stranii din fluviul învolburat. Să se înece în apele fluxului.

Îl trimisesem deja pe Beadwulf spre est, dar nu mă aşteptam să primesc veşti de la el decât peste două zile. I-am poruncit lui Sihtric să trimită oameni spre sud.

– Să gonească fără oprire, am zis, şi să-i spună lui Lady Æthelflaed ce se întâmplă. Spune-i că vreau oameni, mulţi oameni, toţi oamenii ei!

– La Ceaster? întrebă Sihtric.

– Nu, la Liccefeld. Să-i spună că şi eu mă duc acolo. M-am întors spre Æthelstan: La fel şi Înălţimea Ta, împreună cu mare parte a garnizoanei din Brunanburh. Cât despre tine, m-am uitat la Rædwald, stai aici. Apără ce-a mai rămas. Poţi să păstrezi cincizeci de oameni.

– Cincizeci! Nu-s de ajuns...

– Patruzeci, am mârâit, şi dacă pierzi fortăreaţa, o să-ţi scot rinichii afară şi-o să ţi-i mănânc.

Începuse războiul.

Finan şedea pe un buştean mare adus de ape. M-am aşezat lângă el.

– Povesteşte-mi, i-am cerut arătând spre cadavrul care încă era împuns de suliţă.

– Ce vrei să ştii?

– Orice vrei să-mi spui.

Am şezut în tăcere. Gâşte zburau deasupra noastră, făcând să vibreze aerul dimineţii. O umbră de ploaie întunecă fugar cerul. Unul dintre leşuri trase un vânt.

– Mergem la Liccefeld, am spus.

– De ce? întrebă el distrat. Nu se gândea la Ragnall sau la normanzi sau la orice altceva, ci numai la cadavrul străpuns de suliţă de pe malul fluviului.

– Fiindcă nu ştiu unde se duce Ragnall, dar de la Liccefeld o putem lua la fel de bine spre nord sau spre sud.

– Spre nord sau spre sud, repetă el absent.

– Nenorocitul are nevoie de pământ, am spus, şi va încerca să-l ia ori în nordul Merciei, ori în sudul Northumbriei. Trebuie să-l oprim repede.

– Va merge în nord, zise Finan. De ce să se lupte cu Mercia? adăugă el ridicând din umeri.

Eram de aceeași părere. Mercia se întărise, granițele ei erau apărate de burhuri, orașe fortificate, pe când la miază-noapte se afla Northumbria, niciodată în pace deplină. Era teritoriu danez, dar seniorii danezi se ciorovăiau și se luptau între ei. Un om puternic ca Ragnall îi putea uni. Îi spusesem mereu lui Æthelflaed că trebuia să mărșăluim spre nord și să luăm pământ de la danezii dezbinați, însă nu voia să invadeze Northumbria înainte ca fratele ei, Edward, să-i trimită în ajutor oastea Wessexului.

– Indiferent dacă Ragnall merge în nord sau vine spre sud, am spus, acum este momentul să-l înfruntăm. Abia a ajuns aici. Nu cunoaște terenul. Haesten îl cunoaște, desigur, dar câtă încredere are Ragnall în căcatul ăla de nevăstuică? Pe deasupra, din câte ziceau prizonierii, războinicii lui Ragnall n-au avut niciodată prilejul să lupte laolaltă, așa că-l lovim puternic acum, înainte să găsească un refugiu. Îi facem ce i-au făcut irlandezii, îl facem să se simtă nedorit.

Liniște din nou. M-am uitat la gâște, căutând un semn în numărul lor, dar erau prea multe. Totuși, gâsca era simbolul lui Æthelflaed, așa că prezența lor era cu siguranță un semn bun, mi-am zis atingându-mi ciocanul lui Thor. Finan văzu gestul și se încruntă. Pe neașteptate, își prinse crucifixul de la gât și, cu o strâmbătură, îl smulse, rupându-i șnurul de piele. Se uită la fleacul de argint preț de o clipă, apoi îl azvârli în apă.

– Mă duc în iad.

Surprins, abia am reușit să-mi găsesc cuvintele:

– Măcar o să rămânem împreună.

– Îhî, mormăi el posomorât. Un om care-i ia zilele unuia din neamul său e blestemat.

– Preoții creștini ți-au zis asta?

– Nu.

– Atunci de unde știi?

– Pur și simplu știu. De asta nu m-a omorât frate-meu atunci, demult. M-a vândut în schimb ticălosului ăluia.

Așa ne cunoscuserăm noi, pe când trăgeam la vâsle înlănțuiți pe corabia unui negustător de sclavi. Încă mai purtam stanța

nemernicului pe piele, cu toate că el era mort de mult, căsăpit de Finan într-o dezlănțuire de mânie răzbunătoare.

– De ce a vrut fratele tău să te omoare? am întrebat, știind că-mi băgam nasul unde nu-mi fierbea oala.

În toți anii aceștia lungi de când eram prieteni nu reușisem să aflu motivul pentru care Finan plecase din Irlanda lui de baștină.

– O femeie, zise el strâmbându-se.

– Mare scofală, am bombănit.

– Eram însurat, continuă el fără să mă bage în seamă. Nevastă-mea era o femeie de treabă, de os regesc, din clanul Uí Néill, iar eu eram un prinț al neamului meu. Și fratele meu era. Prințul Conall.

– Conall, am spus după câteva clipe de liniște.

– Sunt regate mici în Irlanda, zise el posomorât. Regate mici și regi măreți, și ne luptăm între noi. Doamne, cum ne mai place să ne luptăm! Clanul Uí Néill, bineînțeles, este cel mai mare, cel puțin în nord. Eram vasalii lor. Le plăteam tribut. Luptam pentru ei când ne-o cereau, beam cu ei și ne însuram cu femeile lor strașnice.

– Și tu te-ai însurat cu o femeie din clanul Uí Néill?

– Conall e mai tânăr decât mine, spuse Finan ignorându-mi întrebarea. Eu ar fi trebuit să fiu următorul rege, dar Conall a cunoscut o fecioară din clanul Ó Domhnaill. Dumnezeule, ce frumoasă era! Chiar dacă era o simplă lăptăreasă, fără un strop de sânge nobil. Era minunată, murmură el cu ochii umezi. Avea părul negru ca noaptea, ochii la fel ca stelele și un trup grațios ca al unui înger în zbor.

– Cum o chema? am vrut să știu.

Scutură tare din cap, ca și cum n-ar fi vrut să-mi răspundă nici picat cu ceară.

– Așa s-a întâmplat că ne-am îndrăgostit unul de celălalt. Am fugit împreună. Am luat niște cai și am pornit spre sud. Doar nevasta lui Conall și cu mine. Credeam că o să ne ascundem undeva și nimeni n-o să ne găsească vreodată.

– Și Conall v-a urmărit?

– Cei din Uí Néill ne-au urmărit. Ce hăituială a mai fost! Fiecare creştin din Irlanda ştia despre noi, ştia despre aurul pe care-l va câştiga dacă ne va găsi, şi da, Conall venea cu oamenii clanului Uí Néill.

Fără o vorbă, l-am îndemnat din priviri să continue.

– Nimeni nu se poate ascunde în Irlanda. Cei mici te văd. Lumea te vede. Găseşte o insulă în mijlocul unui lac, şi vor şti că eşti acolo. Du-te pe vârful unui munte, şi te vor dibui. Ascunde-te într-o peşteră, şi te vor vâna. Ar fi trebuit să fugim pe mare, dar eram tineri. Nu ştiam.

– V-au găsit.

– Ne-au găsit, iar Conall a promis că-mi va face viaţa mai rea decât moartea.

– Vânzându-te lui Sverri?

Sverri era neguţătorul de sclavi care ne însemnase cu fierul roşu.

– Da. Mi-a luat aurul, m-a biciuit, m-a pus să mă târăsc prin căcatul clanului Uí Néill, apoi m-a vândut lui Sverri. Eu sunt regele care n-a mai fost.

– Şi fata?

– Conall a luat-o pe nevasta mea din clanul Uí Néill. Preoţii i-au dat voie, l-au încurajat, iar el mi-a crescut fiii ca pe ai săi. M-au blestemat, stăpâne. Propriii mei fii m-au blestemat. Acela, zise Finan arătând spre cadavru, m-a blestemat chiar azi. Sunt trădătorul, blestematul.

– E fiul tău? am întrebat cu blândeţe.

– N-a vrut să spună. S-ar putea. Sau fiul lui Conall. E din neamul meu, oricum.

M-am dus la hoit şi m-am opintit să smulg sulița înfiptă adânc. O cruce însângerată era pe pieptul mortului.

– Preoţii o să-l îngroape, am spus, o să se roage pentru el. Am aruncat sulița în apă şi m-am întors spre Finan. Ce s-a întâmplat cu fata?

Se uita cu ochii goi dincolo de fluviul care era mânjit cu negru de la cenuşa navelor noastre.

– O zi întreagă i-au lăsat pe războinicii din clanul Uí Néill să-şi facă mendrele cu ea. M-au pus să mă uit. Apoi au fost miloşi, stăpâne. Au omorât-o.

– Şi fratele tău a trimis oameni să-l ajute pe Ragnall?

– Căpeteniile clanului Uí Néill au trimis oameni să-l ajute pe Ragnall. Frate-meu îi conduce.

– De ce ar face aşa ceva? am vrut să ştiu.

– Fiindcă Uí Néill vor fi regii întregului nord. Şi ai Irlandei şi ai Scoţiei, ai întregului nord. Ragnall poate să stăpânească pământurile saxone. Asta e înţelegerea. El îi ajută pe ei, ei îl ajută pe el.

– Şi începe cu Northumbria?

– Sau Mercia, spuse Finan ridicând din umeri. Dar n-o să se oprească acolo, fiindcă vor totul.

Era vechiul vis, visul care-mi bântuise întreaga viaţă, visul oamenilor nordului de a cuceri întreaga Britanie. Deşi încercaseră de atâtea ori şi ajunseseră atât de aproape de reuşită, noi, saxonii, încă trăiam şi încă luptam, astfel încât jumătate din insulă era a noastră din nou. Totuşi, ar fi trebuit să pierdem! Nordicii erau sălbatici, iar armatele lor înnegreau pământul, dar aveau o slăbiciune fatală. Erau aidoma câinilor care se bat între ei: haita devine primejdioasă doar atunci când un câine se dovedeşte cel mai puternic şi, mârâind şi muşcând, îi obligă pe ceilalţi să-l urmeze. O singură înfrângere era însă de ajuns ca să le spulbere oştile. Îşi urmau conducătorul doar atâta vreme cât era victorios, dar dacă acel om arăta slăbiciune, îl părăseau ca să găsească o altă pradă mai uşoară.

Iată că Ragnall venise în fruntea unei armate. O armată de normanzi şi danezi şi irlandezi, ceea ce însemna că Ragnall reuşise să-i unească pe duşmanii noştri.

Aceasta îl făcea periculos.

Doar că nu strunise toţi câinii sub ascultarea sa.

Aflasem un lucru de la prizonieri. Sigtryggr, soţul fiicei mele, refuzase să vină cu fratele său. Era încă în Irlanda. Beadwulf avea să-mi zică altceva, fiindcă, văzând stindardul cu toporul roşu, avea să creadă că-i aparţinea lui Sigtryggr, însă doi prizonieri

îmi spuseseră că cei doi fraţi împărţeau simbolul. Era stindardul răposatului lor tată, toporul roşu însângerat al lui Ivar, însă toporul lui Sigtryggr, cel puţin deocamdată, se odihnea.

Toporul lui Ragnall tăiase o gaură sângeroasă în apărarea noastră, dar ginerele meu era încă în Irlanda. Mi-am atins ciocanul de la gât şi m-am rugat să rămână acolo.

– Trebuie să plecăm, i-am spus lui Finan.

Fiindcă trebuia să-l înfrângem pe Ragnall.

Era momentul să pornim spre est.

Doi

Preoţii veniră la mine devreme în ziua următoare. Erau patru, conduşi de gemenii mercieni Ceolnoth şi Ceolberht, care mă urau. Îi ştiam din copilărie şi nu-i apreciam mai mult decât mă apreciau ei pe mine, însă măcar acum puteam să-i deosebesc. Ani întregi nu ştiusem cu care geamăn vorbeam, erau leiţi, dar în cursul uneia dintre certurile noastre îi spărsesem dinţii lui Ceolberht; prin urmare, ştiam că el era cel care sâsâia când vorbea. Îi mai şi curgeau bale.

– Vă veţi întoarce până la Paşte, stăpâne? mă întrebă el.

Era foarte respectuos, probabil fiindcă voia să-şi păstreze cei doi dinţi rămaşi.

– Nu, am spus, apoi mi-am strunit calul înainte. Godwin! Pune peştele în saci!

– Aşa fac, stăpâne!

Godwin, slujitorul meu, rostogolise împreună cu trei oameni nişte butoaie pline cu peşte afumat din depozitele din Ceaster, iar acum încercau să facă nişte legături din frânghii, astfel încât fiecare cal de povară să poată căra două butoaie. Godwin se încruntă.

– Avem saci, stăpâne?

– Sunt douăzeci şi doi de saci cu lână în depozitul meu. Spune-i vechilului să-i golească! M-am uitat înapoi la părintele Ceolberht. N-o să putem scoate toată lâna din saci, i-am zis, aşa că nişte smocuri o să se lipească de peşti şi apoi o să ne rămână printre dinţi. I-am zâmbit. Noi avem dinţi.

– Câți oameni vor rămâne să apere Ceasterul? mă întrebă cu asprime fratele lui.

– Optzeci, am spus.

– Optzeci?

– Și jumătate dintre aceia sunt bolnavi, am adăugat. Deci veți avea patruzeci de bărbați apți de luptă, restul vor fi invalizi.

– Nu sunt de ajuns!

– Bineînțeles că nu-s de ajuns, am mârâit, dar am nevoie de o armată ca să-l nimicesc pe Ragnall. Ceasterul va trebui să se descurce.

– Dar dacă vin păgânii... începu agitat părintele Wissian.

– Păgânii nu știu cât e de mare garnizoana, am spus, dar știu cât de zdravene sunt zidurile. Să las așa de puțini oameni aici este un risc, dar e un risc pe care mi-l asum. Și veți avea oameni din fyrd. Godwin! Folosește sacii și pentru pâine!

Luam cu mine puțin peste trei sute de războinici, lăsând în urmă abia câțiva oameni care să apere zidurile de la Ceaster și Brunanburh. Nu pare mare lucru când spun că aveam sub comandă trei sute de luptători, de parcă tot ce trebuia să facem era să încălecăm și să pornim spre est, dar este nevoie de timp pentru a organiza o armată. În primul rând, trebuia să luăm cu noi destulă hrană. Urma să ajungem într-un ținut unde puteam cumpăra mâncare, dar niciodată îndeajuns pentru toți. Nordicii furau ce le trebuia, însă noi plăteam, fiindcă eram în propria noastră țară, așa că am suit pe un cal de povară un cufăr cu monede de argint și am pus doi oșteni să-l păzească. Pe de altă parte, nu aveam să fim doar trei sute, fiindcă mulți războinici își luau slujitorii, iar unii își luau femeile de care nu se îndurau să se despartă. Mai erau și băieții care se îngrijeau de caii de schimb și de caii de povară încărcați cu armuri, arme și saci cu carne sărată, pește afumat, posmagi și brânză cu coajă groasă.

– Știți ce se întâmplă de Paște! spuse aspru Ceolnoth.

– Bineînțeles că știu, am zis. Facem copii.

– Acesta este cel mai ridicol... Ceolberht începu să protesteze, apoi tăcu, fiindcă fratele său îi aruncă o privire dură.

– E sărbătoarea mea preferată, am continuat vesel. Paştele este ziua de făcut copii!

– Este sărbătoarea cea mai solemnă şi mai fericită a anului creştin, îmi predică Ceolnoth, solemnă fiindcă ne amintim de agonia morţii Mântuitorului, şi fericită datorită învierii Sale.

– Amin, zise părintele Wissian.

Wissian era un alt mercian, un tânăr cu un smoc de păr alb în frunte. Îmi plăcea de el, dar era speriat de gemeni. Alături stătea părintele Cuthbert, orb şi zâmbitor. Nu era prima dată când auzea această ceartă, şi părea să se amuze copios. M-am încruntat spre preoţi.

– De ce sărbătoarea aceasta se numeşte Easter[1]?

– Fiindcă Domnul nostru a murit şi a înviat în Est, bineînţeles, răspunse Ceolnoth.

– Baliverne, am zis. Se numeşte Easter fiindcă este sărbătoarea lui Eostre, şi voi ştiţi asta.

– Nu este... începu indignat Ceolberht, însă i-am retezat vorba.

– Eostre! Zeiţa primăverii! Zeiţa zămislirii! Voi, creştinii, i-aţi furat deopotrivă numele şi sărbătoarea!

– Nu-l băgaţi în seamă, pufni Ceolnoth, dar ştia că am dreptate.

Eostre este zeiţa primăverii, o zeiţă veselă, ceea ce înseamnă că mulţi copii se nasc în ianuarie. Creştinii, bineînţeles, încearcă să le răpească oamenilor orice bucurie pretinzând că denumirea Easter se referă la est, dar, ca de obicei, creştinii scuipă prostii. Easter este sărbătoarea lui Eostre şi, în ciuda tuturor predicilor care susţin că e un moment solemn, majoritatea saxonilor îşi amintesc de datoria lor faţă de zeiţă, aşa că în iarnă vin pe lume o mulţime de prunci.

În cei trei ani de când trăiam la Ceaster insistasem s-o cinstim pe Eostre. Erau jonglerii cu foc, muzicieni şi acrobaţi, lupte şi curse de cai. Erau tarabe care vindeau de toate, de la ceramică la bijuterii, şi mai erau şi dansuri. Preoţii nu erau

[1] Paşte (în limba engleză) (n.red.)

de acord cu dansul, dar oamenii tot dansau, şi dansul ajuta la zămislirea copiilor.

Anul acesta însă, lucrurile se schimbaseră. Creştinii hotărâseră să înfiinţeze o dioceză la Ceaster şi stabiliseră Paştele ca dată a înscăunării episcopului. Îl chema Leofstan şi nu ştiam despre el decât că era de loc din Wessex şi avea o reputaţie de pioşenie fără cusur. Era un cărturar, mi se spusese, şi era însurat, dar la numirea sa ca episcop jurase să postească trei zile pe săptămână şi să respecte celibatul. Orbul părinte Cuthbert, care lua peste picior aceste prostii, îmi povestise despre jurământul noului episcop, ştiind că avea să mă amuze şi pe mine.

– Ce-a făcut? îl întrebasem.

– A jurat că n-o să-şi mai satisfacă nevasta, stăpâne.

– Poate e bătrână şi urâtă?

– Oamenii spun că este drăgălaşă, zisese nesigur părintele Cuthbert, dar viitorul nostru episcop spune că Domnul nostru Şi-a dat viaţa pentru noi şi măcar atâta putem face şi noi, să renunţăm la plăcerile trupeşti pentru El.

– E un tâmpit!

– Nu pot fi de acord cu Domnia Ta, spusese ghiduş Cuthbert, dar da, stăpâne, Leofstan este tâmpit.

Tocmai înscăunarea tâmpitului îi adusese pe Ceolnoth şi pe Ceolberht la Ceaster. Plănuiau ceremonii pline de fast şi invitaseră abaţi, episcopi şi preoţi din toată Mercia, din Wessex şi chiar de mai departe, din Francia.

– Trebuie să le garantăm siguranţa, stărui Ceolnoth. Le-am promis că oraşul va fi apărat cu străşnicie. Optzeci de oameni nu sunt de ajuns! încheie el sfidător.

M-am prefăcut îngrijorat.

– Vreţi să spuneţi că toţi clericii voştri ar fi căsăpiţi dacă ar veni danezii?

– Bineînţeles! Mâniat peste măsură de zâmbetul meu la acest răspuns, preotul izbucni: Avem nevoie de cinci sute de oameni! Regele Edward s-ar putea să vină! Lady Æthelflaed va fi aici negreşit!

– Nu va fi, am spus. Va fi cu mine, luptându-se cu Ragnall. Dacă vin normanzii, ar fi mai bine să vă rugaţi. Zeul vostru parcă face minuni, nu?

Ştiam că Æthelflaed avea să vină în nord imediat ce mesagerii mei ajungeau la Gleawecestre. Aceiaşi mesageri aveau să le comande noi corăbii constructorilor de nave aşezaţi de-a lungul fluviului Sæfern. Aş fi preferat să cumpărăm corăbii de la Lundene, unde lucrau meşteri frizoni iscusiţi, dar deocamdată mă mulţumeam cu trei nave făcute la atelierele de pe Sæfern.

– Spuneţi-le că vreau unele mai mici, le zisesem mesagerilor, cu nu mai mult de treizeci de vâsle pe fiecare parte.

Meşterii de pe Sæfern construiau nave grele, late şi voluminoase, care puteau naviga pe valurile agitate ale Mării Irlandei, dar nu erau potrivite pentru ape puţin adânci. Nu mă grăbeam, căci oamenii care urmau să alcătuiască echipajele acestor corăbii călăreau acum spre est cu mine. Îi poruncisem lui Rædwald ca, până la întoarcerea noastră, să se apuce de reconstrucţia cheiului. Avea să facă o treabă bună, cu toate că înceată.

Îl trimisesem pe fiul meu înainte cu cincizeci de oameni pe cai uşori şi iuţi. Misiunea lor era să urmărească inamicul, să-i atace pâlcurile care umblau după provizii şi să-i prindă cercetaşii în ambuscadă. Beadwulf îi urmărea deja pe oamenii lui Ragnall, dar sarcina lui era doar să-mi raporteze unde debarca inamicul. Urma să primesc vestea în scurt timp, deoarece fluviul devenea nenavigabil peste câteva mile. Odată debarcată, armata lui Ragnall avea să se împrăştie pentru a găsi cai, mâncare şi sclavi, iar fiul meu fusese trimis să-i încetinească şi să-i enerveze, evitând totuşi o luptă cu ei.

– Şi dacă Ragnall merge în nord? mă întrebă Finan.

– I-am spus lui Uhtred să nu părăsească teritoriul saxon.

Ştiam la ce se referea Finan. Dacă Ragnall alegea s-o ia spre nord, ar fi intrat în Northumbria, unde stăpâneau danezii, iar dacă fiul meu şi trupa lui l-ar fi urmat, s-ar fi găsit într-o ţară duşmană, copleşit numeric şi înconjurat din toate părţile.

– Şi crezi că te va asculta? întrebă Finan.

– Nu-i prost.

Irlandezul zâmbi cu jumătate de gură.

– Îţi seamănă leit.

– Adică?

– Îţi place sau nu, o să-l urmărească pe Ragnall până la jumătatea drumului spre Scoţia înainte să-i vină mintea la cap. Aplecându-se să-şi lege mai strâns cureaua de la şa, Finan adăugă: În afară de asta, cum poţi spune unde se termină Mercia şi începe Northumbria?

– Va fi cu băgare de seamă, am zis.

– Aşa ar trebui, stăpâne. Îşi puse piciorul în scăriţă, se cocoţă în şa, prinse hăţurile şi se întoarse să se uite la cei patru preoţi care vorbeau între ei cu capetele aplecate, gesticulând. Ce voiau?

– Să las o armată aici ca să-i apere pe nenorociţii lor de episcopi.

Finan pufni, apoi se întoarse şi se uită spre nord.

– Viaţa-i un ţucal plin cu rahat, mormăi el posomorât.

Nu am spus nimic, doar l-am privit cum îşi vâra în teacă spada, Hoţul-de-Suflete. Îşi îngropase fiul sau nepotul lângă fluviu, săpând singur mormântul şi marcându-l cu o piatră.

– Neamurile astea, oftă el cu amărăciune. Ei, acum hai să omorâm cât mai mulţi nenorociţi!

M-am urcat în şa. Soarele, care abia răsărise, era învăluit de nori cenuşii. Un vânt rece sufla dinspre Marea Irlandei. Oamenii încălecau şi ultimele suliţe erau legate de caii de povară, când un corn sună la poarta de nord. Cornul acela suna doar dacă santinelele vedeau ceva demn de atenţie, aşa că am dat pinteni calului pe strada principală; oamenii mei, crezând că plecam, mă urmară. Cornul sună din nou în timp ce galopam pe lângă sala mare din Ceaster, apoi a treia oară când urcam în goană treptele de piatră care duceau la meterezele de deasupra porţii.

Vreo zece călăreţi se apropiau cu mare iuţeală prin cimitirul roman. Am recunoscut calul sur al fiului meu, apoi l-am zărit şi pe Beadwulf. Oprindu-se chiar înainte de şanţ, fiul meu îmi strigă:

– Sunt la Eads Byrig!

– O mie de nenorociţi, adăugă Beadwulf.

Instinctiv m-am uitat spre răsărit, chiar dacă ştiam că Eads Byrig nu era vizibil de pe zidul porţii. Dar era aproape. Cam la aceeaşi distanţă spre est cum era Brunanburh spre vest.

– Îşi fac tabără! strigă fiul meu.

– Ce se întâmplă? întrebă Finan, care mi se alăturase pe zid.

– Ragnall nu merge în nord, i-am spus, nici în sud.

– Atunci, unde?

– Este aici, am zis, încă privind spre est. Vine aici.

La Ceaster.

Eads Byrig se afla pe o coamă joasă şi lungă, orientată de la nord la sud. Dealul era de fapt o parte mai înaltă a coamei, o umflătură înierbată care se ridica asemenea unei insule peste stejarii şi platanii deşi de la poale. Pantele erau domoale, uşor de urcat, doar că vechile popoare care trăiseră în Britania cu mult înainte ca strămoşii mei să treacă marea, înainte chiar şi de romani, înconjuraseră dealul cu întăriturişi şanţuri. Nu erau ziduri de piatră, aşa cum făcuseră romanii la Lundene şi Ceaster, nici palisade de lemn aşa cum făceam noi, ci valuri de pământ. Săpaseră un şanţ adânc în jurul coamei lungi şi aruncaseră pământul în sus, pentru a face taluzuri abrupte în interiorul şanţului, apoi făcuseră un al doilea şanţ şi un al doilea val în interiorul primului. Cu toate că veacurile şi ploile erodaseră cele două valuri şi umpluseră pe jumătate cele două şanţuri, elementele defensive erau încă formidabile. Numele dealului însemna „fortăreaţa lui Ead"; fără îndoială vreun saxon pe care-l chema Ead trăise odinioară acolo şi folosise întăriturile pentru a-şi proteja turmele şi casa, dar fortăreaţa era mult mai veche decât o sugera denumirea. Mai sunt o mulţime de asemenea forturi înierbate pe dealurile Britaniei, dovadă că oamenii s-au luptat pentru acest pământ din cele mai vechi timpuri. Adeseori mă întreb dacă, peste o mie de ani de acum, oamenii vor mai face ziduri în Britania şi vor pune santinele pe timpul nopţii ca să se uite după inamicii care vin în zori.

Era greu să te apropii de fortăreaţa lui Ead. Pădurile erau prea dese, şi o ambuscadă printre copaci era mult prea uşor de

pus la cale. Oamenii fiului meu reuşiseră să se apropie de coamă înainte să fie copleşiţi numeric de războinicii lui Ragnall şi siliţi să se retragă. Se grupaseră pe păşunea de la vest de fortăreaţă, unde i-am găsit privind spre pădurea deasă.

– Adâncesc şanţurile, mă înştiinţă unul dintre oamenii lui Beadwulf. I-am văzut pe nenorociţi săpând, stăpâne.

– Şi tăind copaci, adăugă Beadwulf.

Auzeam topoarele izbind în trunchiuri destul de departe, zgomotul lor fiind înăbuşit de frunzişul de primăvară.

– Fac un burh, am spus.

Trupele lui Ragnall adânceau şanţurile şi ridicau valurile de pământ pe vârful cărora urmau să construiască o palisadă de lemn.

– Unde au oprit navele? l-am întrebat pe Beadwulf.

– Lângă capcanele pentru peşte, stăpâne. Arătă spre nord, apoi se întoarse atunci când un trosnet îndepărtat anunţă căderea unui copac. Au atins fundul cu mult înainte. Le-a trebuit o vreme să-şi scoată navele din nămol.

– Sunt încă acolo?

– Erau în zori, spuse el ridicând din umeri.

– Sunt cu siguranţă păzite, mă avertiză Finan.

Mă suspecta că plănuiam să atac navele lui Ragnall şi să le dau foc, dar ăsta era ultimul lucru la care mă gândeam.

– Aş prefera să se întoarcă în Irlanda, am zis. Aşa că-i lăsăm navele în pace. Nu vreau să-l ţinem pe nenorocit aici. Încruntându-mă, am adăugat: Se pare că preoţii vor obţine ce vor.

– Şi anume? întrebă fiul meu.

– Dacă Ragnall rămâne aici, şi noi trebuie să rămânem.

Mă gândisem să-mi duc cei trei sute de oameni spre est, la Liccefeld, unde să aştept trupele pe care avea să le trimită Æthelflaed de la Gleawecestre, dar dacă Ragnall rămânea la Eads Byrig, trebuia să apăr Ceasterul. Am trimis toţi caii de povară înapoi în oraş, iar câţiva mesageri plecară spre sud ca să le transmită întăririlor să nu se mai îndrepte spre Liccefeld, ci spre Ceaster. Apoi m-am pus pe aşteptat.

O aşteptam pe Æthelflaed, în fruntea oştirii sale merciene. Aveam trei sute de oameni, pe când celor o mie ai lui Ragnall li se alăturau zilnic noi războinici. Era frustrant. Era înnebunitor. Garnizoana de la Brunanburh putea doar să se uite cum navele cu fiare la provă vâsleau în sus pe Mærse. Trecură două în prima zi, trei în a doua şi tot mai multe în zilele următoare, în fiecare zi, nave pline de oameni care veneau din insulele cele mai îndepărtate ale lui Ragnall. Alţii soseau pe uscat, de la fermele daneze din Northumbria, atraşi la Eads Byrig de promisiunea argintului saxon, a pământului saxon şi a sclavilor saxoni. Armata lui Ragnall creştea tot mai mult, şi eu nu puteam face nimic.

Mă depăşea numeric cu cel puţin trei la unu, iar ca să-l atac trebuia să-mi duc oamenii prin pădurea din jurul fortificaţiei, pădure ce reprezenta o capcană mortală. Un vechi drum roman trecea chiar la sud de deal, dar copacii îl invadaseră; odată aflaţi în frunzişul dens, n-am fi putut vedea mai mult de treizeci sau patruzeci de paşi în faţă. Am trimis o patrulă de cercetaşi acolo, însă doar trei din cei patru se întoarseră. Al patrulea fusese decapitat, şi trupul lui gol fusese azvârlit pe păşune. Fiul meu voia să-i ia pe toţi oamenii noştri şi să se năpustească printre copaci în căutarea unei lupte.

– La ce bun? l-am întrebat.

– Cu siguranţă au oameni care le păzesc navele, zise el, şi alţii care construiesc noul lor zid.

– Aşa, şi?

– Deci nu va trebui să ne batem cu toată oastea lui. Poate doar cu jumătate din ea?

– Eşti neghiob, am spus, fiindcă exact asta vrea să facem.

– Vrea să atace Ceasterul, insistă fiul meu.

– Nu, asta vreau eu să facă.

Asta era îndoita capcană pe care Ragnall şi cu mine ne-o întinseserăm unul altuia. Chiar şi depăşindu-mă numeric, n-ar fi luat uşor hotărârea de a ataca Ceasterul. Fratele lui mai mic încercase să-l cucerească şi-şi pierduse ochiul drept şi cea mai mare parte a armatei. Întăriturile Ceasterului erau formidabile.

Oamenii lui Ragnall trebuiau să treacă un şanţ adânc, inundat şi plin de ţepuşe din ulm, apoi să se cațere pe un zid de două ori mai înalt decât un om în timp ce noi aruncam în ei cu suliţe, topoare, bolovani şi găleţi cu rahat. Ar fi pierdut. Războinicii lui ar fi murit sub zidurile noastre. Voiam să vină spre oraş, voiam să ne atace zidurile, voiam să-i omor luptătorii pe meterezele Ceasterului, şi el ştia că voiam asta, aşa că nu se clintea.

Dar nici noi nu puteam să-l atacăm. Chiar dacă toţi soldaţii mei ar fi reuşit să iasă din pădure nevătămaţi, tot ar fi trebuit să urcăm pe Eads Byrig, să trecem şanţul înalt şi să ne cățărăm pe panta unde se construia noua fortificaţie, iar normanzii şi irlandezii lui Ragnall, mult mai numeroşi decât noi, ne-ar fi ucis într-un măcel pe care poeţii lor l-ar fi transformat într-un imn triumfător. Cum i-ar fi zis? Cântecul Marelui Ragnall? Ar fi vorbit despre tăişurile care se ciocneau cu scântei, despre duşmanii care mureau pe capete, despre şanţul plin de sânge şi despre Uhtred, marele Uhtred, omorât în plină glorie militară. Ragnall voia acel cântec, voia să-l atac, şi ştiam că asta voia, tocmai de aceea nu i-am dat satisfacţie. Am aşteptat.

Nu pierdeam vremea. Am pus oameni să înfigă mai multe ţepuşe ascuţite în şanţul din jurul Ceasterului, am trimis călăreţi spre est şi sud să adune fyrdul, oastea alcătuită din ţărani şi oameni liberi care puteau să apere fortificaţiile unui burh, chiar dacă n-aveau nici o şansă în faţa unui zid de scuturi normand în luptă deschisă. Şi în fiecare zi trimiteam câte o sută de oameni să înconjoare Eads Byrig, călărind cu mult la sud de marea pădure şi apoi întorcându-se spre nord. Am condus acea trupă în a treia zi, în aceeaşi zi în care alte patru nave vâsleau în sus pe Mærse, fiecare cu cel puţin patruzeci de războinici.

Eram înzăuaţi şi aveam arme, cu toate că ne lăsaserăm scuturile grele în urmă. Eu purtam o cămaşă de zale ruginită şi un coif vechi fără decoraţiuni. Aveam Răsuflarea-Şarpelui, dar îmi lăsasem stegarul la Ceaster. Nu călăream îmbrăcat în echipamentul meu glorios de război, fiindcă nu intenţionam să mă lupt. Eram în cercetare, căutând trupele lui Ragnall pornite

după provizii și unitățile lui de cercetași. Nu trimisese oameni spre Ceaster; ce avea de gând?

Am trecut coama la patru sau cinci mile sud de dealul lui Ragnall și am dat pinteni calului până pe vârful unei coline de unde m-am uitat spre nord, însă nu puteam vedea aproape nimic din ce se întâmpla pe vârful de deal din depărtare. Știam că se construia palisada, că oamenii înfigeau trunchiuri de stejar în valul de pământ, și cu siguranță Ragnall știa că nu voi irosi viețile oamenilor mei într-un atac asupra întăriturii. Așadar, ce spera? Că aveam să-mi pierd răbdarea și să atac oricum?

– Stăpâne, îmi întrerupse Sihtric gândurile.

Arăta spre nord-est, unde am văzut, poate la o milă distanță, vreo zece călăreți. În spatele lor era un pâlc mai mare, toți îndreptându-se spre est.

– Deci au găsit cai, am spus.

Din ce văzuserăm și din ce aflaserăm de la prizonieri, dușmanii își aduseseră puțini cai pe nave, dar unitățile care căutau provizii – presupuneam că asta erau trupele din zare – dovedeau că reușiseră să captureze câțiva cai; cu acei câțiva cai puteau ajunge mai departe ca să găsească alții, cu toate că zvonul despre invazia normandă se răspândise deja prin tot ținutul. Erau puține ferme aici, fiindcă era zonă de graniță, pământ care nu aparținea nici danezilor din Northumbria, nici saxonilor din Mercia, iar locuitorii își părăsiseră casele și-și duseseră turmele în sud spre cel mai apropiat burh. Teama stăpânea acum aceste teritorii.

Ne-am continuat drumul spre est, coborând de pe coamă în zona împădurită, unde am mers pe o cărare făcută de turmele de oi. N-am trimis cercetași în față, gândindu-mă că oamenii lui Ragnall nu aveau destui cai pentru a strânge o trupă destul de mare care să ne atace, nici n-am văzut inamici, nici măcar atunci când ne-am întors spre nord și am traversat pășunea unde zăriserăm pâlcul de călăreți mai devreme.

– Se țin departe de noi, zise Sihtric, părând dezamăgit.

– Tu n-ai face la fel?

– Cu cât omoară mai mulţi oameni de-ai noştri, stăpâne, cu atât mai puţini apărători va avea de înfruntat la Ceaster.

Nu i-am băgat în seamă răspunsul prostesc. Ragnall n-avea de gând să-şi piardă războinicii sub zidurile Ceasterului, cel puţin nu încă. Deci, ce plănuia? M-am uitat înapoi nedumerit. Era o dimineaţă uscată, sau cel puţin nu ploua, cu toate că aerul părea umed şi vântul era răcoros, dar plouase tare peste noapte şi terenul era îmbibat de apă. Totuşi, nu văzusem urme de copite pe cărare. Dacă Ragnall voia cai şi hrană, trebuia să meargă la fermele mai bogate din sud, din adâncul Merciei, însă nu părea să fi trimis oameni într-acolo. Poate că mai erau şi alte cărări, dar mă îndoiam că aş fi putut trece cu vederea ceva atât de evident. Şi Ragnall nu era prost, ştia că urma să primim întăriri din sud; totuşi, nu avea patrule care să-i caute pe acei noi inamici.

De ce?

Fiindcă nu-i păsa de întăririle noastre, m-am gândit. Mă uitam spre nord, nevăzând altceva acolo decât păduri dese şi câmpuri îmbibate, şi mă întrebam ce obţinuse Ragnall.

Ne distrusese mica flotă, ceea ce însemna că nu puteam trece fluviul Mærse decât dacă mergeam şi mai departe spre est pentru a găsi vreun vad nepăzit. Făcea o fortificaţie pe Eads Byrig, o fortificaţie care era teoretic inexpugnabilă până când strângeam destui oameni pentru a-i copleşi armata. Exista un singur motiv pentru a fortifica Eads Byrig, şi anume să ameninţe Ceasterul; totuşi, nu trimitea patrule spre oraş, nici nu încerca să oprească trupele menite să întărească forţele garnizoanei.

– Este apă pe Eads Byrig? l-am întrebat pe Sihtric.

– E un izvor la sud-est de deal, dar e numai un firicel. Nu-i de ajuns pentru o întreagă armată.

– E prea slab ca să atace Ceasterul, am spus, gândind cu voce tare, şi ştie că n-avem de gând să ne pierdem oamenii degeaba în faţa fortificaţiilor de la Eads Byrig.

– Vrea numai să se lupte! pufni Sihtric.

– Nu, am zis, nu vrea. Nu cu noi.

Aveam o idee în cap. N-o puteam rosti, fiindcă n-o înțelegeam încă, dar intuiam ce făcea Ragnall. Eads Byrig era o înșelătorie, și nu noi eram dușmanul, nu încă. Aveam să fim la un moment dat, dar nu acum. M-am întors spre Sihtric.

– Du oamenii înapoi la Ceaster. Mergeți înapoi pe aceeași cărare pe care am venit. Lăsați-i pe nenorociți să vă vadă. Și spune-i lui Finan să patruleze mâine pe la marginea pădurii.

– Stăpâne?

– Spune-i lui Finan să fie o patrulă mare! Cel puțin o sută cincizeci de oameni! Să-i vadă Ragnall! Spune-i să patruleze de la drum la apă, să-i dea de înțeles că plănuim un atac dinspre vest.

– Un atac dinspre... îngăimă Sihtic.

– Doar fă ce-ți spun! am mârâit. Berg! Tu vii cu mine!

Ragnall ne împiedicase să trecem fluviul și ne silea să ne concentrăm întreaga atenție către Eads Byrig. Părea să se poarte cu mare băgare de seamă, făcând o mare fortificație și ferindu-se să ne provoace prin trimiterea unor patrule spre sud; totuși, știam că Ragnall era orice altceva decât un om prudent. Era un războinic. Se mișca repede, lovea cu vigoare și-și aroga titlul de rege. Era darnic cu aurul, era un senior, un comandant de oști. Oamenii îl urmau atâta vreme cât spadele și sulițele lui luau prizonieri și capturau pământ agricol, dar nimeni nu se îmbogățea construind o fortăreață în pădure și așteptând un atac.

– Spune-i lui Finan că mă voi întoarce mâine sau poimâine, i-am zis lui Sihtric, apoi i-am făcut un semn din cap lui Berg și am pornit spre est. Mâine sau poimâine! i-am strigat înapoi lui Sihtric.

Berg Skallagrimmrson era un normand care-mi jurase credință, loialitate pe care și-o dovedise în cei trei ani de când îi salvasem viața pe o plajă din Țara Galilor. Ar fi putut să plece oricând în regatul Northumbriei și acolo să găsească un danez sau un normand care să primească bucuros un tânăr războinic puternic, dar Berg își ținuse cuvântul. Tânărul avea o față îngustă și ochi albaștri, era serios și chibzuit. Își purta părul lung după moda nordică și o convinsese pe fiica lui Sihtric să-i facă o scrijelitură pe obrazul stâng cu cerneală din gogoașă de ristic.

– Ce reprezintă? îl întrebasem când încă i se cicatriza tatuajul.

– E un cap de lup, stăpâne! zisese el, părând revoltat.

Capul de lup era simbolul meu şi scrijelitura cu cerneală era modul lui de a-şi arăta loialitatea, dar când se vindecase arăta mai mult ca un cap murdar de porc.

Acum călărea spre est alături de mine. Tot nu mă temeam de vreo trupă inamică, fiindcă bănuiam ce voia Ragnall cu adevărat. După-amiază am luat-o spre nord pe un drum roman care mergea spre Northumbria. Eram încă la est de Eads Byrig, dar spre seară am urcat pe un mic deal de unde am văzut un pod ceva mai departe; acolo, adunaţi lângă două cocioabe construite pe malul nordic al fluviului Mærse, erau oameni în zale. Oameni cu suliţe.

– Câţi? l-am întrebat pe Berg, ai cărui ochi erau mai tineri decât ai mei.

– Cel puţin patruzeci, stăpâne.

– Nu vrea să trecem fluviul, aşa-i?

– Ceea ce înseamnă că trebuie neapărat să trecem.

Am călărit spre est timp de o oră, fiind atenţi la orice mişcare, iar la amurg am luat-o spre nord până am ajuns la fluviul ce curgea lin printre păşuni.

– Calul tău ştie să înoate? l-am întrebat pe Berg.

– Vom afla acum, stăpâne.

Fluviul era lat aici, de cel puţin cincizeci de paşi, iar malurile erau abrupte, înalte şi acoperite cu iarbă. Apa era murdară, însă părea adâncă; nevrând să punem caii în primejdie, ne-am întors spre amonte până am descoperit un loc unde o cărare noroioasă intra în fluviu dinspre sud şi o alta ieşea pe malul nordic, ceea ce semnala un mic vad. Părea mai degrabă că vreun fermier descoperise că putea să treacă pe acolo cu vitele, dar bănuiam că fluviul era de obicei mai jos. Ploile îl umflaseră.

– Trebuie să trecem, am spus dând pinteni calului în apă.

Apa îmi ajunse la cizme, apoi urcă mai sus, şi simţeam cum calul se lupta contra curentului. Alunecă o dată, iar eu m-am lăsat într-o parte crezând că urma să cad, însă cumva armăsarul se redresă şi se năpusti înainte, mânat mai mult de frică decât

de îndemnul meu. Berg, venind din spate, își îmboldi calul cu forță, astfel încât mă depăși și ajunse pe mal înaintea mea.

– Urăsc să trec prin vaduri, am mârâit când am ajuns lângă el, împroșcat din cap până-n picioare cu apă și nămol.

Am făcut popas într-un crâng de frasini la vreo milă de fluviu, unde ne-am priponit caii și ne-am culcat. Tânărul Berg dormi buștean, dar eu am stat treaz aproape toată noaptea, ascultând cum bătea vântul printre frunze. Nu îndrăzneam să aprind un foc. Ținutul părea pustiu, dar asta nu însemna că nu era vreun dușman prin apropiere, așa că m-am zgribulit în întuneric. Am ațipit înspre dimineață, și la trezire l-am văzut pe Berg tăind cu atenție o bucată de pâine în două.

– Pentru Domnia Ta, stăpâne, zise el întinzându-mi bucata mai mare.

Am luat-o pe cea mai mică, apoi m-am ridicat, cu dureri în toate oasele. M-am dus la marginea crângului și m-am uitat la lumea cenușie. Nori cenușii, pământ cenușiu, pâclă cenușie. Era lumina lupului, lumina difuză din diminețile cețoase. L-am auzit pe Berg mișcându-se în spatele meu.

– Să înșeuez caii, stăpâne?

– Încă nu.

– Unde suntem, stăpâne? mă întrebă el venind lângă mine.

– În Northumbria. Tot ce se găsește la nord de Mærse este Northumbria.

– Țara Domniei Tale, stăpâne.

– Țara mea, am încuviințat.

Mă născusem în Northumbria și sper să mor în Northumbria, deși locul meu de baștină era pe coasta de est, departe de aceste câmpii învăluite în ceață de lângă Mærse. Moșia mea este Bebbanburg, fortăreața de lângă mare, care fusese furată mișelește de către unchiul meu și acum era în mâinile fiului său. Îmi jurasem că-l voi măcelări pe vărul meu și voi lua înapoi ceea ce-mi aparținea prin naștere. Era o promisiune pe care mi-o făceam în fiecare zi a vieții mele.

Berg se uita în umezeala cenușie din fața noastră.

– Cine stăpânește aici, stăpâne?

Am zâmbit cu jumătate de gură.

– Spune-mi, ai auzit vreodată de Sygfrothyr?

– Nu, stăpâne.

– Knut Ciungul?

– Nu, stăpâne.

– Halfdan Othirson?

– Nu, stăpâne.

– Eowels cel Puternic?

– Nu, stăpâne.

– Eowels nu a fost atât de puternic, am chicotit, fiindcă a fost omorât de Ingver Spadă-Lucitoare. Ai auzit de Ingver?

– Nu, stăpâne.

– Sygfrothyr, Knut, Halfdan, Eowels și Ingver, am spus. În ultimii ani fiecare dintre acești oameni s-a proclamat Rege al Jorvikului. Și doar unul, Ingver, este în viață astăzi. Știi unde este Jorvik?

– La miazănoapte, stăpâne. Un oraș.

– Odinioară era un mare oraș, am zis posomorât. Romanii l-au făcut.

– Ca și Ceasterul, stăpâne?

Berg cunoștea puține despre Britania. Îl slujise pe Rognvald, un normand care murise într-un masacru haotic pe o plajă galeză. De atunci, Berg mă slujea pe mine, trăind în Ceaster și luptându-se cu hoții de vite care veneau din Northumbria sau regatele galeze. Era dornic să învețe totuși.

– Jorvik este la fel cu Ceasterul, am spus, și forța lui stă tot în ziduri. E pe malul unui râu, iar omul care domnește la Jorvik poate pretinde titlul de rege al Northumbriei, așa cum face acum Ingver Spadă-Lucitoare.

– Și chiar e rege?

– Așa își zice, de fapt este doar căpetenia din Jorvik. Dar nimeni altcineva nu se poate intitula rege al Northumbriei atâta timp cât nu e stăpân peste Jorvik.

– Dar nu este puternic? întrebă Berg.

– Zidurile orașului Eoferwic sunt zdravene, am spus, folosind numele saxon pentru Jorvik. Sunt de netrecut! Tatăl meu

a murit atacându-le. Şi oraşul se află într-un ţinut bogat. Cel care-l stăpâneşte are aur de împărţit, poate cumpăra oameni, poate oferi moşii, poate creşte cai, poate comanda o armată.

– Şi asta face regele Ingver?

– Ingver n-ar putea comanda unui câine să meargă să se pişe, am pufnit. Are poate două sute de războinici. Şi în afara zidurilor? Nu are nimic. Alţi oameni stăpânesc dincolo de ziduri, şi într-o bună zi unul dintre ei îl va ucide pe Ingver aşa cum el l-a ucis pe Eowels, şi acela îşi va spune rege. Sygfrothir, Knut, Halfdan şi Eowels, toţi s-au proclamat regi ai Northumbriei şi toţi au fost ucişi de câte un rival. Northumbria nu este un regat, este o hrubă plină de şobolani şi de câini de vânătoare.

– Ca Irlanda, zise Berg.

– Ca Irlanda?

– O ţară de regişori, spuse el, apoi se încruntă. Câteodată, unul se intitulează Mare Rege, şi poate este, dar mai sunt o sumedenie de regi mai mici. Ei se hârâie asemenea câinilor, şi crezi că acei câini ar fi uşor de ucis, dar când îi ataci? Se unesc.

– Nu există un mare rege în Northumbria, am spus, nu încă.

– Va fi?

– Ragnall, am zis.

– Ah! făcu el, înţelegând. Şi într-o bună zi va trebui să luăm acest pământ?

– Într-o bună zi, am spus.

Voiam ca acea zi să vină cât mai repede, dar Æthelflaed, care domnea în Mercia, insista ca mai întâi să-i gonim pe danezi din ţara ei. Voia să restabilească vechea graniţă a Merciei şi doar apoi să invadăm Northumbria; chiar şi atunci, n-ar fi trecut la faptă decât cu binecuvântarea fratelui ei, însă acum Ragnall ameninţa să ne îngreuneze mult sarcina.

Am înşeuat caii şi am pornit încet spre vest. Mærse şerpuia la dreapta noastră în meandre mari, curgând agale printre păşunile îmbibate de apă. Nimeni nu făcea agricultură în acel ţinut. Odinioară se stabiliseră acolo danezi şi normanzi, având ferme bogate într-o ţară bogată, dar îi împinseserăm departe spre nord, şi acum scaieţii creşteau în locurile unde cândva

păşteau vite. Doi bâtlani zburară în josul fluviului sub ploaia uşoară ce bătea dinspre mare.

– Vine şi Lady Æthelflaed, stăpâne? mă întrebă Berg în timp ce treceam printr-o spărtură dintre tufele ţepoase, ajungând la un şanţ inundat.

Ceaţa se ridicase, cu toate că mai erau câteva petice deasupra coturilor largi ale fluviului.

– Vine! am spus. Venea oricum pentru toată prostia asta cu noul episcop.

Fiorul de plăcere care mă străbătu la gândul că urma s-o revăd pe Æthelflaed mă surprinse.

Îi plăceau ceremoniile de felul acesta, deşi nu puteam pricepe nici în ruptul capului cum putea cineva să-i suporte trei sau patru ceasuri pe călugării care cântau şi pe preoţii care vorbeau ca nişte fanfaroni, aşa cum nu eram lămurit de ce episcopii aveau nevoie de tronuri. Mai aveau puţin până să ceară şi coroane.

– Acum îşi va aduce şi întreaga armată, am spus.

– Şi-o să ne batem cu Ragnall?

– Ea va vrea să-l alunge din Mercia, însă n-o să-i fie uşor dacă normanzii rămân în spatele noilor ziduri pe care şi le-au înălţat.

Cotiserăm spre nord şi urcaserăm pe un deal pe care-l ţineam minte din raidurile pe care le făcuserăm peste fluviu. În vârf era un pâlc de pini de unde puteam vedea Ceasterul într-o zi senină. Nici vorbă să zărim oraşul în acea zi cenuşie, dar vedeam Eads Byrig ridicându-se verde dintre copacii de pe celălalt mal, vedeam noile fortificaţii de pe coastă şi, mult mai aproape, flota lui Ragnall adunată la un cot al fluviului Mærse.

Am zărit şi un pod.

La început n-am fost sigur, aşa că l-am întrebat pe Berg, ai cărui ochi erau cu mult mai tineri decât ai mei. Se uită o vreme, se încruntă, apoi încuviinţă din cap.

– Fac un pod plutitor, stăpâne.

Era un pod încropit din legarea navelor cală lângă cală, astfel încât se aliniau de-a latul fluviului, iar peste punţi fuseseră aşezate bârne din lemn verde care să alcătuiască o potecă. Atâţia cai şi oameni trecuseră deja, încât făcuseră un nou drum prin

câmpurile de pe partea noastră, o cale noroioasă care contrasta cu păşunea palidă, subţiindu-se apoi în mai multe cărări care duceau toate spre nord. Câţiva normanzi foloseau chiar atunci acele cărări, trei pâlcuri care mergeau dinspre Mærse înspre Northumbria şi un grup mare de călăreţi care se îndreptau spre sud, spre fluviu.

Şi pe malul sudic al fluviului, unde copacii erau deşi, se zărea fum. Prima dată am crezut că era ceaţa îngroşată de deasupra apei, dar cu cât mă uitam mai mult, cu atât îmi dădeam seama că erau focuri de tabără în zona împădurită. Multe focuri al căror fum se ridica peste frunze, iar acel fum îmi spunea că Ragnall îşi ţinea majoritatea oamenilor lângă Mærse. La Eads Byrig era o garnizoană, o garnizoană ocupată cu înălţarea palisadei, însă acolo nu era destulă apă pentru întreaga armată. Iar acea armată, în loc să bată cărări spre Mercia, bătea noi cărări spre nord.

– Putem merge acasă, am spus.

– Deja? se miră Berg.

– Deja.

În sfârşit, îmi dădusem seama de planurile lui Ragnall.

Ne-am întors pe aceeaşi cale pe care veniserăm. Nu ne grăbeam, deoarece voiam să ne cruţăm caii. O ploicică ne lovea din spate, purtată de un vânt răcoros de dimineaţă dinspre Marea Irlandei, şi aceasta mă duse cu gândul la cuvintele lui Finan, că Ragnall făcuse un pact cu clanul Uí Néill. Irlandezii treceau rar marea, şi atunci pentru negoţ sau ca să caute sclavi pe coasta vestică a Britaniei. Ştiam că erau aşezări irlandeze în Scoţia, unele chiar pe coasta sălbatică a Northumbriei, dar nu văzusem vreodată războinici irlandezi în Mercia sau Wessex. Aveam destule necazuri cu danezii şi normanzii ca să ne mai batem capul şi cu irlandezii. Era adevărat că Ragnall avea doar un echipaj de irlandezi, dar Finan se lăuda că un echipaj de compatrioţi de-ai săi valora cât trei din alte triburi.

„Noi luptăm ca ogarii asmuţiţi", îmi spusese el cu mândrie. „Dacă se ajunge la o luptă, Ragnall o să-i pună pe irlandezi în faţă. O să-i dezlănţuie asupra noastră."

L-am crezut, deoarece îl văzusem luptând de nenumărate ori.

– Stăpâne! zise Berg, făcându-mă să tresar. În spatele nostru, stăpâne!

Când m-am întors am zărit trei călăreți care ne urmăreau. M-am blestemat pentru lipsa de prevedere, căci eram în câmp deschis și n-aveam unde să ne ascundem. Visasem cu ochii deschiși, încercând să mă lămuresc în privința planurilor lui Ragnall, și nu mă uitasem în spate. Dacă i-am fi văzut mai devreme, am fi putut s-o cotim într-un crâng sau hățiș, dar acum nu mai puteam scăpa de cei trei călăreți care se apropiau în goană.

– O să stau de vorbă cu ei, i-am spus lui Berg, apoi mi-am întors calul și am așteptat.

Erau tineri, nu mai mult de douăzeci de ani fiecare. Caii lor erau buni, plini de vână și ageri. Toți trei purtau zale, cu toate că nici unul nu avea scut sau coif. Se răsfirară în timp ce se apropiau, apoi își opriră caii la zece pași distanță. Aveau părul lung și chipurile însemnate cu tatuaje care-mi spuneau clar că erau normanzi, dar la ce altceva mă așteptam pe malul acesta al fluviului?

– Vă doresc o dimineață bună, am spus politicos.

Tânărul din mijloc își mână calul în față. Cămașa de zale era de calitate, teaca spadei era împodobită cu plăcuțe din argint și ciocanul de la gât era aurit. Avea părul negru și lung, dat cu ulei și periat, prins cu o panglică neagră la ceafă. Se uită la calul meu, apoi la mine, apoi la Răsuflarea-Șarpelui.

– E o spadă bună, bunicule.

– E o spadă bună, am încuviințat blând.

– Bătrânii n-au nevoie de spade, zise el, și cei doi tovarăși ai săi izbucniră în râs.

– Numele meu, am continuat pe același ton potolit, este Hefring Fenirson, iar acesta este fiul meu, Berg Hefringson.

– Spune-mi, Hefring Fenirson, de ce călărești spre răsărit?

– De ce nu?

– Fiindcă jarlul Ragnall cheamă oamenii să i se alăture, și voi vă îndepărtați de el.

– Jarlul Ragnall n-are nevoie de bătrâni.

– Adevărat, dar are nevoie de tineri, zise el uitându-se la Berg.

– Fiul meu nu-i deloc iscusit la mânuirea armelor, am spus. De fapt, Berg mânuia spada cu o iuţeală ucigătoare, dar trăsăturile lui nevinovate lăsau de înţeles că n-avea nici o dragoste pentru luptă. Şi cine eşti tu? am întrebat respectuos.

Şovăi o clipă, apoi ridică din umeri ca pentru a spune că n-avea nici un rost să-şi ascundă numele.

– Othere Hardgerson.

– Ai venit pe mare din Irlanda?

– Nu te priveşte de unde suntem. I-ai jurat credinţă jarlului Ragnall?

– Nu jur credinţă nici unui bărbat.

Aşa şi era, căci Æthelflaed primise jurământul meu de credinţă.

– Eşti un jarl, pesemne? se încruntă Othere.

– Sunt fermier.

– Un fermier n-are nevoie de un cal bun, spuse el în zeflemea. N-are nevoie de o spadă. N-are nevoie de o cămaşă de zale, chiar şi aşa ruginită. Cât despre fiul tău, adăugă normandul mânându-şi calul pe lângă al meu ca să se uite la Berg, dacă nu ştie să se lupte, nici el n-are nevoie de zale, spadă sau cal.

– Vrei să le cumperi? am întrebat.

– Să le cumpăr! râse Othere. Te voi lăsa să alegi, bătrâne. Ori veniţi cu noi şi-i juraţi credinţă jarlului Ragnall, ori ne daţi caii, armele şi zalele şi mergeţi în treaba voastră. Ce alegeţi?

Cunoşteam soiul lui Othere. Era un războinic tânăr, crescut pentru luptă şi învăţat să dispreţuiască orice om care nu-şi câştiga existenţa cu spada. Era plictisit. Venise de peste mare în urma promisiunilor de pământ şi pradă, iar prudenţa vădită de Ragnall, deşi întru totul justificată, îl scotea din minţi. Era silit să aştepte până Ragnall strângea mai mulţi oameni, iar acei oameni erau adunaţi bineînţeles din Northumbria, dintre danezii şi normanzii care se stabiliseră în acea ţară distrusă. Othere, care primise ordinul plictisitor de a patrula pe malul nordic al fluviului Mærse ca să prevină o incursiune saxonă, voia

să înceapă cucerirea Britaniei, iar dacă Ragnall nu-l trimitea la luptă, atunci căuta singur gâlceavă. Pe lângă asta, era un tânăr peste putință de încrezător în forțele sale, și ce avea a se teme din partea unui bătrân?

Bănuiesc că eram bătrân. Barba-mi încărunțise și fața îmi arăta anii, dar chiar și așa, Othere și cei doi tovarăși ai săi ar fi trebuit să fie mai atenți. Care fermier călărea un cal iute? Sau avea o spadă bună? Sau purta zale?

– Te las să alegi, Othere Hardgerson, am spus. Ori pleci și le mulțumești zeilor pe care-i venerezi, oricare ar fi aceia, că te las în viață, ori îmi iei spada din mână. Alegerea ta, băiete.

Mă privi o clipă, de parcă nu și-ar fi crezut urechilor, apoi râse.

– Călare sau pe jos, bătrâne?

– Tu alegi, băiete, am zis, de data asta rostind ultimul cuvânt în batjocură.

– Ah, ești mort, bătrâne! Pe jos, moșneag nenorocit!

Sări sprinten din șa pe iarba udă. Bănuiam că alesese să lupte pe jos fiindcă nu avea un cal antrenat pentru luptă, dar asta îmi convenea. Am descălecat și eu, însă încet, de parcă bătrânele mele oase și mușchii suferinzi îmi limitau mișcările.

– Spada mea se numește Băutoarea-de-Sânge, îmi spuse Othere. Un bărbat trebuie să știe ce armă îl va trimite în mormânt.

– Spada mea...

– De ce trebuie să știu numele spadei tale? mă întrerupse el, apoi râse din nou când își scoase Băutoarea-de-Sânge din teacă. Era dreptaci. N-o să pierd vremea, bătrâne. Ești pregătit?

Ultima întrebare era în batjocură, căci nu-l interesa dacă eram pregătit sau nu. Acum rânjea, fiindcă scosesem Răsuflarea-Șarpelui din teacă și o țineam neîndemânatic, de parcă mâna nu mi-ar fi fost obișnuită cu ea. Chiar am încercat s-o țin cu mâna stângă înainte să o trec iarăși în dreapta, doar ca să-i dau de înțeles că nu aveam antrenament. Am fost atât de convingător, încât își coborî spada și dădu din cap.

– Ești prost, bătrâne. Nu vreau să te omor, doar dă-mi spada.

– Bucuros, am spus înaintând spre el.

Își ținea mâna stângă întinsă; rotindu-mi încheietura, am ridicat Răsuflarea-Șarpelui ca să-i dau mâna la o parte, după care am adus repede tăișul înapoi, parând lovitura Băutoarei-de-Sânge, și într-un final l-am împuns în piept. Protejat de zale, se dădu în spate și răcni de furie în timp ce-și învârtea spada ca pe o seceră, mișcare care ar fi trebuit să-mi separe capul de trup, dar eu ridicasem deja Răsuflarea-Șarpelui ca să parez. Am mai înaintat un pas și l-am lovit cu mânerul în față, însă reuși să se întoarcă pe jumătate, astfel încât lovitura îl izbi în mandibulă și nu în nas.

Încercă să-mi taie gâtul, dar nu avea destul loc ca să-și învârtă spada. M-am retras puțin și i-am crestat bărbia cu Răsuflarea-Șarpelui, fără să-i fac o rană prea adâncă. Vederea sângelui îl făcu pe unul dintre tovarășii lui să-și scoată spada; am auzit tăișuri izbindu-se undeva în spatele meu și am știut că Berg se lupta. Urmă un icnet, altă ciocnire a tăișurilor, iar ochii lui Othere se căscară văzând ce se întâmplase.

– Hai, băiete, i-am spus, te lupți cu mine, nu cu Berg.

– Treci în mormânt, bătrâne, mârâi el.

Păși înainte rotind spada într-o mișcare ușor de parat. Nu era foarte iscusit. Era probabil mai rapid decât mine, ținând seama de diferența de vârstă, dar mânuiam armele de-o viață întreagă. Mă presa, lovind mereu, iar eu param de fiecare dată. După șase sau șapte lovituri sălbatice de-ale lui am pășit brusc în spate, coborându-mi spada, astfel că lama lui trecu fâșâind pe lângă mine, făcându-l să-și piardă echilibrul. Atunci am împuns cu Răsuflarea-Șarpelui, străpungându-i umărul, găurindu-i zalele și sfârtecându-i carnea de dedesubt. În momentul în care i-am văzut brațul căzând mi-am învârtit spada spre gâtul lui și am ținut-o acolo, cu sângele curgând pe marginea lamei.

– Numele meu, băiete, este Uhtred de Bebbanburg, iar această spadă se numește Răsuflarea-Șarpelui.

– Stăpâne! Căzu în genunchi, incapabil să-și mai ridice brațul. Stăpâne, n-am știut!

– Întotdeauna te bați cu bătrânii?

– N-am știut! îngăimă el.

– Ţine-ţi spada strâns, băiete, şi caută-mă în Walhalla. Am făcut o grimasă când mi-am tras lama, tăindu-i gâtul, după care am mai împuns o dată. Othere scoase un scâncet atunci când sângele îi ţâşni departe peste pajiştea udă, dar m-am răstit la el: Ţine-o bine pe Băutoarea-de-Sânge!

Păru să încuviinţeze din cap, apoi lumina îi pieri din ochi şi căzu în faţă cu spada în mână. Ne vom reîntâlni cândva la masa plină de bere a zeilor.

Berg îl dezarmase pe unul din călăreţi, pe când al doilea era deja la două sute de paşi distanţă, dând pinteni calului într-o goană nebună.

– Să-l omor pe ăsta, stăpâne? întrebă Berg.

Am scuturat din cap.

– Poate să ducă un mesaj.

L-am tras cu putere pe normand, făcându-l să lunece din şa şi să cadă grămadă pe pământ.

– Cine eşti?

Băiatul, mai tânăr chiar decât Berg, zise un nume oarecare, apoi răspunse de bunăvoie întrebărilor noastre. Ragnall înălţa un mare zid la Eads Byrig, dar mai făcuse o tabără lângă fluviu, acolo unde era şi podul de vase. Îşi strângea o oaste.

– Şi unde va merge oastea asta? l-am întrebat.

– Să ia oraşul saxon.

– Ceaster?

Ridică din umeri. Nu ştia numele.

– Oraşul din apropiere, stăpâne.

– Faceţi scări?

– Scări? Nu, stăpâne.

L-am dezbrăcat pe Othere de cămaşa de zale, i-am luat spada şi calul, apoi am făcut la fel cu băiatul pe care-l dezarmase Berg. Nu era grav rănit, mai degrabă înspăimântat, şi începu să tremure când ne văzu urcând în şa.

– Spune-i lui Ragnall că saxonii din Mercia sunt pe drum, i-am zis. Spune-i că va avea mii de morţi. Spune-i că propria lui moarte va fi peste câteva zile. Spune-i că această promisiune vine de la Uhtred de Bebbanburg.

Încuviință din cap, prea speriat să mai poată vorbi.

– Rostește-mi numele, băiete, i-am poruncit, ca să știu că i-l poți repeta lui Ragnall.

– Uhtred de Bebbanburg, se bâlbâi el.

– Bravo, am spus, după care am pornit spre casă.

Trei

Episcopul Leofstan îşi făcu apariţia a doua zi. Bineînţeles că nu era încă episcop, era doar părintele Leofstan, dar toţi erau nerăbdători să-l vadă înscăunat şi-şi spuneau unii altora că era un sfânt în viaţă şi un erudit. Sosirea sfântului viu fu anunţată de Eadger, unul dintre oamenii mei care munceau la cariera de la sud de fluviul Dee; acolo încărcau în căruţe pietrele ce urmau să fie aşezate în grămezi pe zidurile din Ceaster ca o întâmpinare pentru orice normand care ar fi încercat să le ia cu asalt. Eram destul de sigur că Ragnall nu plănuia un astfel de atac, dar, dacă îşi pierdea minţile şi trecea la fapte, voiam să se bucure de o primire cum se cuvine.

– Sunt cel puţin optzeci de nenorociţi, îmi spuse Eadger.

– Preoţi?

– O sumedenie sunt preoţi, mormăi el făcându-şi semnul crucii, dar restul? Dumnezeu ştie ce sunt, stăpâne, dar sunt cel puţin optzeci şi vin încoace.

Am urcat pe zidul sudic şi am privit spre drumul de dincolo de podul roman, însă n-am văzut nimic. Poarta oraşului era din nou închisă, căci toate porţile Ceasterului rămâneau ferecate până când oamenii lui Ragnall plecau din zonă. Cum vestea despre apropierea episcopului se răspândise prin oraş, părintele Ceolnoth venea în fugă pe strada principală, ţinând poala sutanei la brâu.

– Ar trebui să deschidem porţile! strigă el. Atins-a porţile poporului Meu, până la Ierusalim[1]!

M-am uitat la Eadger, care ridică din umeri.

– Pare a fi din Scriptură, stăpâne.

– Deschideţi porţile! icni Ceolnoth fără suflare.

– De ce? am strigat de pe platforma de luptă de deasupra bolţii.

Ceolnoth se opri brusc. Nu mă văzuse pe zid. Se încruntă.

– Vine episcopul Leofstan!

– Porţile rămân închise, am spus, apoi m-am întors să mă uit peste fluviu, de unde se auzeau cântări bisericeşti.

Finan şi fiul meu mi se alăturară. Irlandezul se uita spre sud, încruntându-se.

– Vine părintele Leofstan, i-am explicat.

Curioşii adunaţi în stradă priveau nerăbdători porţile mari închise.

– Aşa am auzit şi eu, spuse tăios Finan.

Am ezitat. Voiam să-l îmbărbătez cumva, dar ce-i spui unui om care şi-a omorât un neam? Finan, simţindu-mi şovăiala, mormăi:

– Nu te mai îngrijora pentru mine, stăpâne.

– Cine a zis că sunt îngrijorat?

Zâmbi uşor.

– O să omor nişte oameni de-ai lui Ragnall. Apoi o să-l omor pe Conall. Asta o să-mi lecuiască toate durerile. Dumnezeule! Ce-i asta?

Întrebarea îi fusese stârnită de apariţia copiilor pe drumul de la sud de pod. Îmbrăcaţi în alb, formând un grup destul de mare, cântau şi fluturau ramuri înverzite în ritmul melodiei. În spatele lor veneau nişte preoţi îmbrăcaţi în negru urmaţi de o mulţime care înainta agale.

Părintelui Ceolnoth i se alăturase fratele său; de pe zid, gemenii se uitau spre sud, cu priviri extatice pe feţele lor urâte.

– Ce om sfânt! zise Ceolnoth.

---

[1] Miheia 1:9 (n.red.)

– Porţile trebuie deschise! insistă Ceolberht. De ce nu sunt deschise?

– Fiindcă nu am ordonat să fie deschise, am mârâit.

Porţile rămaseră ferecate.

Ciudata procesiune trecu fluviul şi se apropie de ziduri, însă ramurile de salcie din mâinile copiilor căzură şi cântecul şovăi atunci când, ajunşi la şanţul inundat, îşi dădură seama că nu puteau merge mai departe. Apoi vocile amuţiră toate deodată când un preot tânăr îşi croi drum printre veşmintele albe şi strigă în sus la noi:

– Porţile! Deschideţi porţile!

– Cine sunteţi? am strigat la rândul meu.

Întrebarea păru să-l înfurie la culme.

– Părintele Leofstan a sosit!

– Slavă Domnului, a sosit! zise părintele Ceolnoth.

– Cine? am strigat.

– Of, Dumnezeule! exclamă Ceolberht în spatele meu.

– Părintele Leofstan! strigă tânărul preot. Părintele Leofstan este...

– Linişte! Şşş!

Vorbise un preot uscăţiv, călare pe un măgar. Era atât de înalt, şi măgarul, atât de mic, încât picioarele aproape că i se târau pe jos.

– Porţile trebuie să fie închise, îi spuse el tânărului preot furios, fiindcă sunt păgâni în apropiere! Aproape că pică de pe măgar, dar reuşi să străbată podul de lemn de peste şanţ, la capătul căruia se opri să se uite în sus la noi. Salutări în numele Dumnezeului celui viu!

– Părinte Leofstan! strigă Ceolnoth făcându-i cu mâna.

– Cine eşti? am întrebat.

– Sunt Leofstan, un smerit slujitor al Domnului, răspunse preotul uscăţiv. Domnia Ta trebuie să fii lordul Uhtred? Încuviinţarea mea îl făcu să adauge: Cu smerenie vă cer îngăduinţa de a intra în oraş.

M-am uitat la corul îmbrăcat în veşminte albe, apoi la mulţimea care se târa în urma preoţilor, şi la vederea lor mă

trecu un fior. Leofstan stătea liniştit. Era mai tânăr decât mă aşteptam, cu o faţă lată, palidă, buze groase şi ochi negri. Zâmbea. Aveam impresia că zâmbea tot timpul. Aştepta răbdător, zâmbind şi privindu-mă.

– Cine sunt oamenii aceia? am întrebat, arătând spre împiedicaţii care-l urmau.

Erau nişte amărâţi. Nu mai văzusem niciodată atâţia oameni în zdrenţe. Cu siguranţă erau vreo sută: ologi, cocoşaţi, orbi şi un grup de lunatici, bărbaţi şi femei, care făceau mişcări dezordonate şi bolboroseau şi băleau.

Leofstan îşi puse mâinile pe capetele a doi copii.

– Aceştia mici sunt orfani, Lord Uhtred, care au fost puşi sub umila mea grijă.

– Şi ceilalţi? am vrut să ştiu, arătând cu capul spre mulţimea care bolborosea.

– Copiii Domnului! spuse voios Leofstan. Sunt ologii, bolnavii şi orbii! Cerşetorii şi proscrişii! Sunt înfometaţii, cei goi şi fără prieteni! Sunt toţi copiii lui Dumnezeu!

– Şi ce fac aici?

Leofstan chicoti de parcă întrebarea mea era prea uşoară ca să primească un răspuns.

– Iubitul nostru Domn ne porunceşte să avem grijă de cei năpăstuiţi, Lord Uhtred. Ce ne spune binecuvântatul Matei? Că atunci când am fost flămând, mi-aţi dat să mănânc! Atunci când am fost însetat, mi-aţi dat să beau, când am fost străin, m-aţi primit, când am fost gol, m-aţi îmbrăcat, iar când am fost bolnav, m-aţi cercetat! Să-i îmbraci pe cei goi şi să dai ajutor celor săraci, Lord Uhtred, înseamnă să-l asculţi pe Dumnezeu! Aceşti oameni dragi sunt familia mea, zise el arătând cu un gest larg către mulţimea fără speranţă.

– Sfinte Iisuse în suferinţă, murmură Finan, părând amuzat pentru prima oară în atâtea zile.

– Domnul fie lăudat, zise Ceolnoth, cu toate că fără prea mult entuziasm.

– Ştii că o armată de normanzi este la nici o jumătate de zi de marş de aici? i-am strigat lui Leofstan.

– Păgânii ne urmăresc! Se adună cu furie, sunt în jurul nostru! Totuşi, Dumnezeu ne va apăra!

– Şi acest oraş s-ar putea afla în curând sub asediu, am stăruit.

– Dumnezeu este tăria mea!

– Şi dacă suntem asediaţi, am întrebat nervos, cum aş putea să-ţi hrănesc familia?

– Dumnezeu ne va da!

– N-o să ieşi victorios din discuţia asta, zise încet Finan.

– Şi unde vor locui? am întrebat tăios.

– Mi s-a spus că biserica are proprietăţi aici, răspunse blând Leofstan. Prin urmare, biserica îi va adăposti. Nu se vor apropia de Domnia Ta!

Am mormăit. În timp ce Finan rânjea, Leofstan continua să zâmbească.

– Deschideţi nenorocitele alea de porţi, am spus, apoi am coborât treptele de piatră.

Am ajuns în stradă chiar când noul episcop şchiopăta pe sub boltă. Odată înăuntru, se aruncă în genunchi şi sărută drumul.

– Binecuvântat fie acest loc, şi binecuvântaţi fie oamenii care trăiesc aici. Se căzni să se ridice şi-mi zâmbi. Sunt onorat să vă cunosc, Lord Uhtred.

Mi-am atins ciocanul de la gât, dar nici măcar acel simbol păgân nu putu să-i şteargă zâmbetul de pe faţă.

– Unul din aceşti preoţi o să vă arate unde veţi locui, i-am zis întinzând un deget către gemeni.

– Vă aşteaptă o casă frumoasă, părinte, spuse Ceolnoth.

– Nu am nevoie de o casă frumoasă! exclamă Leofstan. Domnul nostru nu a locuit într-un conac. Vulpile au vizuini şi păsările cerului au cuiburi, dar nouă ne este de ajuns un adăpost umil.

– Vouă? am întrebat. Tuturor? Şi amărâţilor ăstora?

– Mă refer la draga mea soţie şi la mine, zise Leofstan îndemnând o femeie să se desprindă din grupul de preoţi şi să vină spre noi. Cel puţin bănuiam că era femeie, la cât era de înfofolită în mantii şi rochii. Faţa îi era invizibilă sub umbra unei glugi

mari. Aceasta este draga mea soție Gomer, o prezentă el, și grămada de straie dădu din cap în semn de salut.

– Gomer?

M-am mirat, fiindcă era un nume pe care nu-l mai auzisem niciodată.

– Un nume din Scripturi! spuse senin Leofstan. Și ar trebui să știi, Lord Uhtred, că draga mea soție și cu mine am depus jurăminte de sărăcie și de castitate. O cocioabă ne va fi de ajuns, așa este, scumpetea mea?

Scumpetea încuviință din cap, iar de sub grămada încotoșmănată se auzi un chițăit.

– Eu nu am depus nici un jurământ de felul ăsta, am zis, mai vehement decât aș fi vrut. Sunteți amândoi bine-veniți, am mințit, dar țineți-vă familia nenorocită la o parte din calea soldaților mei. Avem treabă.

– Ne vom ruga pentru voi! Întorcându-se spre cor, prelatul spuse: Cântați, copii, cântați! Fluturați-vă voios rămurelele! Oferiți-i Domnului un zgomot vesel la intrarea în oraș!

Așa veni episcopul Leofstan la Ceaster.

– Îl urăsc pe nenorocit, am spus.

– Nu, nu-l urăști, zise Finan. Pur și simplu te scoate din sărite faptul că-ți place de el.

– E un nemernic zâmbitor și unsuros, am bombănit.

– Este un erudit faimos, un sfânt în viață și un preot foarte bun.

– Sper să capete viermi și să moară.

– Se spune că vorbește latina și greaca!

– Ai cunoscut vreodată un roman? Sau un grec? am zis. La ce bun să le vorbești limbile alea blestemate?

Finan râse. Sosirea lui Leofstan și ura mea prefăcută față de prelat păreau să-l fi înveselit, mi-am spus. Patrulam împreună cu o sută treizeci de oameni pe cai iuți la marginea pădurii care înconjura și proteja Eads Byrig. Până acum supravegheaserăm marginile de sud și de est a pădurii, fiindcă pe acolo ar fi trebuit să treacă oamenii lui Ragnall dacă ar fi vrut să facă

raiduri în Mercia, dar cercetaşii noştri nu văzuseră nici urmă de normanzi. Azi, în dimineaţa de după venirea lui Leofstan, eram aproape de latura vestică a pădurii şi călăream spre nord, spre Mærse. Nu vedeam nici un inamic, însă eram sigur că ei ne vedeau. Fără îndoială, Ragnall pusese războinici de pază la marginea pădurii dese.

– Crezi că respectă cu adevărat celibatul?

– De unde să ştiu?

– Nevastă-sa arată probabil ca un nap sfrijit, săracu' om. Finan plesni o muscă de pe gâtul armăsarului său. Cum o cheamă?

– Gomer.

– Nume urât, femeie urâtă, zise el rânjind.

Era o zi vântoasă. Norii veneau cu repeziciune spre interiorul insulei, iar alţi nori, mai grei, se adunau deasupra mării în depărtare. O rază de soare se reflecta din apa fluviului Mærse, care era la o milă în faţa noastră. Încă două drakkare vâsliseră în amonte cu o zi înainte, unul cu mai mult de patruzeci de oameni la bord, celălalt mai mic, dar tot plin de războinici. Vremea urâtă care se anunţa în vest însemna că n-aveau să mai vină şi în ziua aceea, însă puterea lui Ragnall tot creştea. Ce voia să facă normandul cu atâta putere?

Ca să aflăm răspunsul, aduseserăm cu noi mai mulţi cai fără călăreţ. Toţi erau înşeuaţi. Oricine se uita din pădure ar fi crezut că erau cai de rezervă, dar scopul lor era complet diferit. Mi-am încetinit armăsarul, astfel încât Beadwulf să mă ajungă din urmă.

– Nu trebuie să faci asta, i-am spus.

– Va fi uşor, stăpâne.

– Eşti sigur?

– Va fi uşor, stăpâne, repetă el.

– Ne întoarcem mâine, pe vremea asta, i-am promis.

– În acelaşi loc?

– În acelaşi loc.

– Să trecem la treabă, stăpâne, zise Beadwulf cu un zâmbet larg.

Voiam să știu ce se întâmpla și la Eads Byrig, și la trecerea peste râu de la nord de deal. Văzusem podul de vase peste Mærse, iar densitatea fumului care se ridica din pădurea de pe malul sudic al fluviului sugera că tabăra principală a lui Ragnall se găsea acolo. Dacă se găsea acolo, cum era apărată? Și în ce stadiu erau noile ziduri de la Eads Byrig? Am fi putut să urmăm drumul roman care traversa pădurea și apoi o lua spre nord pe coama dealului ca să ajungem pe vârful jos al colinei, însă Ragnall s-ar fi așteptat la o astfel de incursiune. Cercetașii lui ar fi dat alarma și oamenii lui ar fi împânzit pădurea, iar retragerea noastră ar fi fost o luptă disperată printre copaci deși, împotriva unui inamic care ne depășea numeric. Beadwulf, pe de altă parte, putea să cerceteze dealul și tabăra de pe malul fluviului ca o fantomă, fără ca dușmanul să știe că fusese acolo.

Nu era însă ușor să-l facem să se strecoare nevăzut în pădure; tocmai de asta aduseserăm caii fără călăreț.

– Scoateți spadele! le-am strigat oamenilor mei în timp ce-mi trăgeam Răsuflarea-Șarpelui din teacă. Acum!

Am dat pinteni cailor, întorcându-i spre est și galopând înspre copaci de parcă am fi vrut să străbatem pădurea în direcția dealului din depărtare. La un moment dat însă, în loc să călărim drept spre Eads Byrig, am cotit brusc spre sud, astfel încât acum înaintam printre arborii de la marginea codrului. Nu peste mult timp, un corn sună de trei ori în spatele nostru. Fără îndoială, una dintre santinelele lui Ragnall anunța că intraserăm în pădure, dar de fapt călăream de-a lungul marginii ei. Un om sări dintr-o tufă din stânga noastră. Finan îl lovi cu tăișul lamei, și o ploaie strălucitoare de stropi roșii împroșcă frunzele verzi. Caii noștri galopară în soare în timp ce traversam un luminiș plin de ferigi, apoi am ajuns iarăși printre trunchiurile groase, aplecându-ne pe sub crengile înverzite. Când un alt războinic de-al lui Ragnall ieși din ascunzătoare, fiul meu îl doborî, implântându-i spada în spinare.

Galopam printre tufișuri de aluni și soc.

– A plecat! strigă Sihtric din spatele meu.

Am văzut calul fără călăreţ al lui Beadwulf la dreapta mea. Am mai mers vreo jumătate de milă, însă n-am mai văzut santinele. Cornul suna în continuare, un altul răspunzându-i de departe, probabil de pe deal. Oamenii lui Ragnall îşi puneau probabil zalele şi centurile cu spadele, dar cu mult înainte ca vreunul dintre ei să ne ajungă, noi cotiserăm înapoi spre spaţiul deschis al păşunii şi pe cărările de vite care duceau la Ceaster. Ne-am oprit să adunăm caii fără călăreţ şi am aşteptat, însă nici un inamic nu se arătă la marginea pădurii. Păsările care zburaseră speriate deasupra arborilor în timpul cavalcadei noastre se reîntorceau pe crengile lor. Cornurile amuţiseră, pădurea îşi recăpătase liniştea.

Cercetaşii lui Ragnall văzuseră o trupă înarmată intrând şi apoi ieşind din pădure. Dacă Beadwulf se aruncase pur şi simplu din şa pentru a găsi o ascunzătoare, atunci inamicul poate observase că un cal îşi pierduse călăreţul printre copaci, dar eram sigur că nici o santinelă nu se deranjase să numere armăsarii noştri fără călăreţ. Unul în plus n-avea să fie băgat de seamă. Beadwulf, mă gândeam, era ascuns în siguranţă printre inamicii noştri. Dintr-odată, norii întunecară complet cerul şi o picătură grea de ploaie îmi lovi coiful.

– E timpul să mergem acasă, am spus, aşa că am luat-o spre Ceaster.

Æthelflaed sosi în după-amiaza aceleiaşi zile. Comanda peste opt sute de oameni şi era în toane foarte proaste, pe care vederea lui Eadith nu avu darul să le îmbunătăţească. Începuse furtuna, iar coada cea lungă şi coama lui Gast, iapa ei, se ridicau în vântul care sufla în rafale, la fel ca părul roşu şi lung al lui Eadith.

– De ce îşi poartă părul despletit? mă întrebă Æthelflaed fără vreo altă formă de salut.

– Fiindcă este fecioară, am spus privind cum Eadith se grăbea prin ploaie către casa pe care o împărţeam pe strada principală din Ceaster.

Æthelflaed se încruntă.

– Nu-i nici o fecioară. Este... se opri înainte de a-şi continua gândul.

– O târfă? am sugerat.

– Spune-i să-şi prindă părul cum se cuvine.

– Există un anumit mod cum se cuvine ca o târfă să-şi prindă părul? am vrut să ştiu. Majoritatea celor cu care am fost preferau să-l lase despletit, dar mi-o amintesc pe bruneta de la Gleawecestre pe care episcopului Wulfheard îi plăcea s-o călărească atunci când nevastă-sa nu era în oraş. Ei bine, o punea să-şi lege cozile în jurul capului ca pe nişte frânghii. Întâi o punea să-şi împletească părul şi apoi insista să...

– De ajuns! mă repezi ea. Spune-i femeii tale că poate măcar să arate respectabil.

– Poţi să-i spui singură aceasta, doamna mea, şi bine ai venit la Ceaster.

Se încruntă din nou, apoi coborî cu graţie din şa. O ura pe Eadith, al cărei frate încercase s-o omoare. Acesta era un motiv destul de bun s-o urască, dar mare parte a urii venea din simplul fapt că Eadith împărţea patul cu mine. Lui Æthelflaed nu-i plăcuse nici de Sigunn, care fusese iubita mea ani întregi, dar murise din cauza unei infecţii cu două ierni înainte. Plânsesem după ea. Şi Æthelflaed fusese iubita mea şi poate încă era, cu toate că, ţinând seama de dispoziţia ei acră, părea să-mi fie mai degrabă duşmană.

– Toate navele noastre pierdute! izbucni ea. Şi o mie de normanzi la nici o jumătate de zi de marş distanţă!

– Două mii până acum, am spus, şi cu ei cel puţin o sută de războinici irlandezi înnebuniţi după luptă.

– Şi această garnizoană este aici ca să-i împiedice! se răsti ea.

Preoţii care o însoţeau se uitau la mine acuzator. Æthelflaed era aproape întotdeauna însoţită de preoţi, dar păreau să fie mai mulţi decât de obicei. Mi-am amintit că sărbătoarea lui Eostre era la doar câteva zile distanţă, urmând să ne distrăm cu tumultul ungerii lui Leofstan cel umil şi etern zâmbitor.

– Deci, ce facem în această privinţă? întrebă Æthelflaed peste câteva clipe.

– Habar n-am, nu-s creştin, am zis. Bănuiesc că-l băgaţi pe bietul om în biserică, îl lipiţi de un tron, după care o să răsune miorlăielile obişnuite.

– Despre ce vorbeşti?

– Ca să fiu cinstit, nu văd la ce ne trebuie un episcop. Deja avem destule guri nefolositoare de hrănit, iar creatura asta jalnică de Leofstan a adus cu el jumătate din schilozii Merciei.

– Ce facem cu Ragnall! ţipă ea.

– A, cu el! am spus, prefăcându-mă uimit. Nimic, bineînţeles.

Se uită fix la mine.

– Nimic?

– Ai tu o idee? Mie nu-mi vine nici una.

– Doamne, Dumnezeule! se răsti Æthelflaed, apoi tremură când o pală de vânt aduse un val de ploaie rece peste stradă. Vorbim în sala cea mare. Adu-l şi pe Finan!

– Finan patrulează, am spus.

– Slavă Domnului că mai sunt şi oameni care fac treabă pe-aici, zise ea cu acreală.

Se răsuci pe călcâie şi porni spre marea sală, care era o monstruoasă clădire romană din centrul oraşului. Preoţii o luară la fugă după ea, lăsându-mă cu doi prieteni apropiaţi care o însoţiseră pe Æthelflaed în nord. Unul era Osferth, fratele ei vitreg, fiul nelegitim al regelui Alfred. Îmi fusese subaltern ani întregi, unul dintre cei mai buni comandanţi ai mei, dar se alăturase curţii lui Æthelflaed pe post de sfetnic.

– N-ar trebui s-o enervezi, Lord Uhtred.

– De ce nu?

– Fiindcă nu-i în toane bune, zise Merewalh coborând de pe cal şi zâmbindu-mi larg. Era comandantul gărzii lui Æthelflaed şi un om pe care te puteai baza până la capăt. Bătu din picioare, îşi întinse braţele, apoi, în timp ce-şi mângâia calul pe gât, adăugă: E într-un stare foarte proastă.

– De ce? Din cauza lui Ragnall?

– Fiindcă cel puţin jumătate dintre oaspeţii la înscăunarea părintelui Leofstan au spus că nu vin, zise Osferth sumbru.

– Idioţii se tem?

– Nu sunt idioți, spuse el răbdător, ci clerici respectați. Le-am promis o sfântă sărbătorire a Paștelui, un prilej de a ne înfrăți în bucurie, și de fapt războiul bate la ușă. Nu te poți aștepta ca persoane precum episcopul Wulfheard să riște să fie capturate! Ragnall Ivarson este cunoscut pentru cruzimea sa de fiară.

– Fetele de la Snopul-de-Grâu vor fi fericite că Wulfheard rămâne la Gleawecestre, am spus.

Osferth oftă adânc și o luă după Æthelflaed. Snopul-de-Grâu era o tavernă frumoasă din Gleawecestre care avea câteva târfe grozave. După cum aflasem, majoritatea trecuseră prin patul episcopului când nevasta lui fusese plecată. Merewalh îmi zâmbi larg din nou.

– N-ar trebui să-l enervezi nici pe Osferth.

– Seamănă tot mai mult cu taică-său pe zi ce trece, am bombănit.

– E un om bun!

– Este, am aprobat.

Îmi plăcea de Osferth, chiar dacă avea o fire solemnă și rezervată. Luând ca pe un blestem faptul că se născuse bastard, încercase din răsputeri să învingă blestemul ducând o viață fără păcate. Fusese un soldat de nădejde, brav și prudent deopotrivă, și nu mă îndoiam că era un sfetnic bun pentru sora lui vitregă, cu care nu împărțea doar un tată, ci și o evlavie adâncă.

– Deci Æthelflaed e supărată fiindcă o șleahtă de episcopi și călugări nu pot să vină la înscăunarea lui Leofstan? l-am întrebat pe Merewalh în timp ce ne îndreptam spre marea sală.

– E supărată fiindcă Brunanburh și Ceaster îi sunt aproape de inimă. Sunt cuceririle ei, și nu-i deloc fericită că păgânii le amenință.

Se opri brusc și se încruntă. Încruntarea nu era pentru mine, ci pentru un tânăr brunet care trecu pe lângă noi în galop, copitele armăsarului său împroșcând cu noroi și apă de ploaie. Omul își întoarse brusc calul pentru a-l opri, sări din șa și-i aruncă dârlogii unui slujitor, apoi se înfășură cu o mantie neagră, îl salută din cap pe Merewalh și o luă spre marea sală.

– Cine-i? am vrut să știu.

– Cynlæf Haraldson, zise scurt Merewalh.

– Unul dintre ai tăi?

– Unul dintre ai ei.

– Iubitul lui Æthelflaed? am întrebat uimit.

– Nu, Doamne ferește! Iubitul fiică-sii, pasămite, dar ea se face că nu știe.

– Iubitul lui Ælfwynn!

Tot eram surprins, dar aș fi fost mult mai surprins dacă Ælfwynn n-ar fi avut un iubit. Era o fată ușuratică și drăguță care ar fi trebuit să se mărite cu trei sau patru ani mai înainte, dar mama ei nu găsise un pretendent potrivit. O vreme, toată lumea crezuse că Ælfwynn avea să se mărite cu fiul meu, însă acea perspectivă nu trezise mare entuziasm, iar următoarele cuvinte ale lui Merewalh îmi dădură de înțeles că n-avea să trezească niciodată.

– Să nu te mire dacă o să facă nunta în curând, zise el acru.

Armăsarul lui Cynlæf fornăi când trecu pe lângă mine. Am văzut că avea un C și un H pe crupă.

– Așa își înseamnă toți caii?

– Și câinii. Biata Ælfwynn o să ajungă probabil să aibă numele lui ars pe buci.

Mă uitam la Cynlæf, care se oprise între marile coloane din fața sălii și dădea ordine unor slujitori. Era un tânăr arătos, cu chipul prelung și ochi negri. Purta o cămașă de zale scumpă și o centură țipătoare de care atârna o teacă din piele roșie încrustată cu aur. Am recunoscut teaca. Îi aparținuse lui Æthelred, soțul lui Æthelflaed. Un cadou generos, m-am gândit. Cynlæf, văzând că-l priveam, făcu o plecăciune înainte să se întoarcă și să dispară prin ușile romane.

– De unde a apărut? l-am întrebat pe Merewalh.

– E saxon din vest. A fost unul dintre războinicii regelui Edward, dar, după ce a cunoscut-o pe Ælfwynn, s-a mutat la Gleawecestre. Făcu o pauză și zâmbi cu jumătate de gură: Edward n-a părut prea mâhnit să-l piardă.

– Nobil?

– Fiu de thegn, dar Ælfwynn crede că soarele răsare din fundul lui.

Am râs.

– Nu-ţi place de el.

– E un cocoloş de zgârci care-şi dă importanţă, zise Merewalh, dar Lady Æthelflaed e de altă părere.

– E un bun luptător?

– Destul de bun, spuse Merewalh înciudat. Nu-i laş. Şi e ambiţios.

– Ăsta nu-i un lucru rău, am zis.

– Ba da, atunci când ticălosul vrea postul meu.

– Lady Æthelflaed n-o să te înlocuiască, am spus încrezător.

– Nu fi atât de sigur, oftă el.

Am intrat la rândul nostru în sală. Æthelflaed, care se instalase într-un jilţ din spatele mesei înalte, ne chemă printr-un semn. Am văzut că Cynlæf ocupa scaunul din dreapta ei, iar Osferth pe cel din stânga. Focul din vatra centrală scotea un fum dens pe care vântul rece care sufla prin gaura din acoperişul roman îl făcea să se învârtă prin încăpere.

Sala se umplea încet. Mulţi dintre oamenii mei, aceia care nu călăreau cu Finan sau nu erau de strajă pe metereze, veniseră să afle ce veşti adusese Æthelflaed. Am trimis după Æthelstan, care fu invitat să ocupe un loc la masa principală alături de preoţii gemeni Ceolnoth şi Ceolberht. Servitorii aduseră apă şi cârpe, astfel încât oaspeţii proaspăt sosiţi să-şi spele mâinile. Alţi servitori aduseră bere, pâine şi brânză.

– Deci, ce se întâmplă aici? întrebă Æthelflaed în timp ce se turna berea.

L-am lăsat pe Æthelstan să povestească despre incendierea navelor de la Brunanburh. Era jenat, convins că-şi dezamăgise mătuşa, dar istorisi totul cu claritate, fără a încerca să-şi acopere vina. Eram mândru de el; Æthelflaed îl tratã cu blândeţe, spunând că nimeni nu se aştepta ca normanzii să urce pe Mærse în timpul nopţii.

– Dar de ce n-am fost avertizaţi de sosirea lui Ragnall? întrebă ea cu asprime.

Nimeni nu răspunse. Părintele Ceolnoth deschise gura, uitându-se la mine, dar apoi se hotărî să tacă. Æthelflaed, înțelegând, mă privi încruntată și spuse pe un ton dezaprobator:

– Fiica Domniei Tale e măritată cu fratele lui Ragnall.

– Sigtryggr nu-și sprijină fratele, am zis. Nu cred că aprobă ce face Ragnall.

– Dar cu siguranță a știut de planurile lui.

Am șovăit.

– Da, am spus în cele din urmă.

Era de neconceput ca Sigtryggr și Stiorra să nu fi știut, și puteam doar să bănuiesc că nu voiseră să mă prevină. Poate fiica mea voia acum o Britanie păgână, dar, în cazul ăsta, de ce nu se alăturase Sigtryggr invaziei?

– Ginerele Domniei Tale nu ți-a trimis nici un avertisment? stărui Æthelflaed.

– Poate că a trimis, dar Marea Irlandei este înșelătoare. Poate mesagerul lui s-a înecat.

Explicația mea firavă îl făcu să chicotească pe părintele Ceolnoth.

– Poate fiica Domniei Tale a preferat... începu el, dar Æthelflaed îi curmă vorbele.

– Ne bazăm în principal pe biserică pentru a obține vești din Irlanda, zise ea cu asprime. Ați încetat să mai corespondați cu clericii și mănăstirile din acea țară?

M-am uitat cum asculta bâiguielile preoților de la masă. Era fiica cea mai mare a regelui Alfred, cea mai isteață dintre numeroșii lui copii, și de mică fusese iute, fericită și mereu pusă pe râs. Devenise o frumusețe cu părul auriu-deschis și ochi strălucitori, dar căsătoria cu Æthelred, seniorul Merciei, îi brăzdase linii dure pe chip. Moartea lui o mai liniștise, însă acum era cârmuitoarea Merciei, și grija față de acel regat îi adăugase șuvițe albe în păr. Era mai degrabă distinsă decât frumoasă, cu fața suptă și ochii mereu atenți, iar asta pe bună dreptate, căci mai erau bărbați de părere că o femeie nu trebuie să cârmuiască, deși majoritatea mercenilor o iubeau și o urmau de bunăvoie. Avea inteligența tatălui ei, la fel și evlavia

lui. O știam plină de vigoare, dar, pe măsură ce îmbătrânea, devenise din ce în ce mai dependentă de preoți, vrând să se asigure că zeul bătut în cuie al creștinilor era de partea ei. Și probabil că era, fiindcă nu avusese mari necazuri în timpul domniei. Îi împinseserăm pe danezi înapoi, luând de la ei vechile pământuri pe care le furaseră Merciei; iată însă că acum Ragnall venise să-i amenințe realizările.

– Nu e o întâmplare că a venit de Paște, stărui părintele Ceolnoth.

Nici eu, nici Æthelflaed n-am priceput ce voia să spună.

– De ce de Paște, părinte? întrebă ea.

– Recucerim teritorii, explică Ceolnoth, și construim burhuri pentru a apăra aceste teritorii și ne bizuim pe războinici să ținem burhurile în siguranță – ultima afirmație fu însoțită de o privire iute și dușmănoasă în direcția mea –, dar pământul nu va fi cu adevărat în siguranță decât atunci când biserica va pune mâna protectoare a lui Dumnezeu deasupra noilor ogoare! Așa a spus psalmistul! Domnul mă paște și nimic nu-mi va lipsi.[1]

– Beehehee, am făcut, alegându-mă cu o privire ucigătoare din partea lui Æthelflaed.

– Deci credeți că Ragnall vrea să împiedice înscăunarea? zise ea ignorându-mă fățiș.

– De asta a venit acum, spuse Ceolnoth, și de asta trebuie să-i dejucăm planurile diavolești și să-l ungem episcop pe Leofstan!

– Credeți că va ataca Ceasterul? întrebă Æthelflaed.

– De ce altceva este aici? zise înfierbântat Ceolnoth. A adus peste o mie de păgâni ca să ne distrugă.

– Două mii deja, l-am corectat, plus niște creștini.

– Creștini? se miră Æthelflaed.

– Are irlandezi în armată, i-am amintit.

– Două mii de păgâni?

Cynlæf vorbise pentru prima dată. Nu l-am băgat în seamă. Dacă voia să-i răspund, trebuia să fie mai politicos, dar pusese o întrebare bună, și Æthelflaed era numai ochi și urechi.

---

[1] Psalmul 22:1 (n.red.)

– Două mii? Eşti sigur că are atâţia? insistă ea.

M-am ridicat şi am dat ocol mesei până am ajuns în faţa podiumului.

– Ragnall a adus peste o mie de războinici cu ajutorul cărora a ocupat Eads Byrig. Cel puţin încă o mie i s-au alăturat de atunci, venind ori pe mare, ori din Northumbria. Puterea îi creşte! Dar, în ciuda puterii sale, n-a trimis nici măcar un om spre sud. Nici o vacă nu a fost furată din Mercia, nici un copil nu a fost luat ca sclav. N-a dat foc nici măcar unei biserici din vreun sat! N-a trimis cercetaşi la Ceaster, nu ne-a băgat în seamă.

– Două mii? repetă neîncrezătoare Æthelflaed.

– În schimb, am continuat, a făcut un pod peste Mærse, iar oamenii lui au mers spre nord. Ce este în nord?

Am lăsat întrebarea să plutească în sala plină de fum.

– Northumbria, zise cineva.

– Oameni! am spus. Danezi! Normanzi! Oameni care au pământuri şi se tem că vor fi alungaţi. Oameni care n-au un rege, dacă nu-l punem la socoteală pe molâul ăla din Eoferwic. Oameni, doamna mea, care-şi caută un conducător destoinic. Ragnar recrutează oameni din Northumbria, deci da, armata lui creşte zilnic.

– Toţi sunt la Eads Byrig? întrebă Æthelflaed.

– Acolo sunt vreo trei-patru sute, am spus. Nu e destulă apă pentru mai mulţi, aşa că restul s-au strâns într-o tabără de pe mal, unde Ragnall a făcut un pod de vase. Cred că acolo îşi adună armata, şi până săptămâna viitoare va avea trei mii de oameni.

Preoţii nu mai conteneau să-şi facă cruce.

– Pentru numele lui Dumnezeu, cum o să ne batem cu o asemenea hoardă? şopti Ceolberht.

– Ragnall comandă cea mai mare armată pe care a văzut-o Britania din timpurile tatălui Domniei Tale, am spus fără milă, privind-o în ochi pe Æthelflaed. Şi armata asta creşte în fiecare zi.

– Ne vom încrede în Domnul nostru Dumnezeu! spuse părintele Leofstan. Şi în lordul Uhtred! adăugă el viclean. Fusese invitat de Æthelflaed să i se alăture pe podium, dar preferase să

se aşeze la una dintre mesele mai joase. Îmi aruncă un zâmbet, apoi dădu dezaprobator dintr-un deget: Încercaţi să ne speriaţi, Lord Uhtred!

– Jarlul Ragnall este un om înspăimântător, am zis.

– Dar te avem pe Domnia Ta! Şi Domnia Ta îi birui pe păgâni!

– Eu sunt păgân!

Chicoti.

– Domnul o să ne ajute!

M-am întors spre masa înaltă şi am rostit tare:

– Poate cineva să-mi spună cum o să ne ajute Domnul să-l învingem pe Ragnall?

– Ce s-a făcut până acum? vru Æthelflaed să ştie.

– Am adunat fyrdul şi i-am trimis în burhuri pe toţi cei care căutau adăpost. Am adâncit şanţul aici, am ascuţit ţepuşele din şanţ, am pus grămezi de pietre pe ziduri şi am umplut depozitele. Şi avem un cercetaş în pădure care supraveghează atât noua tabără, cât şi Eads Byrig.

– Deci acum este vremea să-l biruim pe Ragnall! răcni entuziast părintele Ceolnoth.

Am scuipat spre el.

– Cine-i explică idiotului ăstuia care vorbeşte în dodii de ce nu ne putem bate cu Ragnall?

Liniştea fu spartă în cele din urmă de Sihtric.

– Fiindcă este apărat de zidurile de la Eads Byrig.

– Dar nu şi oamenii de lângă apă! sublinie Ceolnoth. Ei nu sunt apăraţi!

– Nu ştim precis, am spus, tocmai de asta mi-am trimis cercetaşul acolo. Dar chiar dacă nu au palisadă, au pădurea. Orice armată care ar încerca să-i atace ar cădea într-o ambuscadă.

Părintele Ceolnoth se hotărî să ofere sfaturi militare.

– Aţi putea trece fluviul pe la est şi să atacaţi podul dinspre nord.

– Şi de ce aş face asta, mortăciune idioată ce eşti? am întrebat. Vreau să rămână podul acolo! Dacă-l distrug, mă trezesc cu trei mii de normanzi prinşi în Mercia. Îi vreau afară din

Mercia! Îi vreau pe nenorociți dincolo de fluviu! Am făcut o pauză, apoi m-am hotărât să spun ceea ce, potrivit instinctului meu, era adevărul, un adevăr pe care speram ca Beadwulf să mi-l confirme: Și asta vor și ei.

Æthelflaed se încruntă nedumerită.

– Vor să fie dincolo de fluviu?

Ceolnoth mormăi că era o prostie, dar Cynlæf înțelesese ce sugeram.

– Lordul Uhtred, începu el respectuos, crede că adevăratul plan al lui Ragnall e să invadeze Northumbria. Vrea să fie rege acolo.

– Atunci de ce este aici? se miră Ceolnoth, care nu mai pricepea nimic.

– Ca să le lase northumbrienilor impresia că are ambiții în Mercia, îl lămuri Cynlæf. Îi păcălește pe inamicii lui păgâni. Ragnall nu vrea să invadeze Mercia...

– Așa-i, am intervenit apăsat.

– Vrea să fie rege în nord, termină Cynlæf.

Æthelflaed se uită la mine.

– Are dreptate?

– Cred că da.

– Deci Ragnall nu vine la Ceaster?

– Știe ce i-am făcut aici fratelui său, am spus.

Leofstan păru nedumerit.

– Frate-său?

– Sigtryggr a atacat Ceasterul, i-am spus viitorului episcop, însă eu i-am măcelărit oamenii și i-am luat ochiul drept.

– Iar el ți-a luat fiica de soție! izbucni părintele Ceolnoth.

– Măcar i-o trage cineva, am mormăit, încă uitându-mă la Leofstan. Peste câteva clipe m-am întors spre Æthelflaed: Pe Ragnall nu-l interesează să atace Ceasterul, nu acum și nici la anul, oricum. Într-o bună zi? Da, dacă va putea, dar nu încă. Deci nu, am spus răspicat, nu vine aici.

Ragnall veni a doua zi dimineață.

*

Nordicii se apropiau dinspre marginea pădurii în şase coloane mari. Încă nu aveau destui cai, aşa că mulţi erau încă pedeştri, dar toţi aveau zale şi coifuri, scuturi şi arme, ieşind dintre copaci sub steagurile lor care înfăţişau vulturi şi topoare, dragoni şi corbi, nave şi fulgere.

Unele steaguri aveau crucea creştină, şi acelea, bănuiam, erau ale irlandezilor lui Conall, în timp ce un steag avea emblema simplă a lui Haesten, cu o hârcă pe un par. Cel mai mare era stindardul cu toporul sângeriu al lui Ragnall, care flutura în vântul puternic deasupra grupului de călăreţi din fruntea marii hoarde. Fără grabă, războinicii se dispuseră într-o linie de luptă orientată spre zidurile dinspre est ale Ceasterului. Un corn sună din rândurile lor de trei ori, de parcă nu i-am fi văzut venind.

Finan se întorsese înaintea inamicului, avertizându-mă că văzuse mişcare în pădure, iar acum ni se alăturase mie şi fiului meu pe zid ca să privim oastea care ieşise dintre copaci, aflându-se la o jumătate de milă în câmp deschis.

– N-au scări, zise el.

– Nu văd nici eu.

– Păgânii sunt puternici! Părintele Leofstan, care urcase şi el pe zid, ne vorbea de la câţiva paşi distanţă. Totuşi, o să izbândim! Aşa este, Lord Uhtred?

Nu l-am băgat în seamă.

– N-au scări, i-am spus lui Finan, deci acesta nu este un atac.

– Este impresionant totuşi, zise fiul meu uitându-se la uriaşa armată.

Se întoarse atunci când o voce subţire chirăi dinspre scările care duceau pe zid. Era nevasta părintelui Leofstan, sau cel puţin o claie de mantii, rochii şi glugi foarte asemănătoare cu arătarea încotoşmănată din ajun.

– Iubita mea Gomer! strigă prelatul grăbindu-se s-o ajute să urce. Cu grijă, heruvimul meu, cu grijă!

– S-a însurat cu o pitică, mormăi fiul meu.

Am râs. Leofstan era atât de înalt, iar claia era atât de mică şi înfofolită în atâtea haine, încât chiar semăna cu un pitic grăsuţ. Întinse o mână, şi soţul ei o ajută să urce ultimele trepte uzate.

Arătarea chiţăi de fericire când ajunse sus, apoi icni de uimire când văzu armata lui Ragnall, care venea acum prin cimitirul roman. Stătea lipită de soţul ei, ajungându-i abia până la brâu, şi se ţinea de sutana lui de parcă s-ar fi temut să nu cadă de pe metereze. Am încercat să-i văd faţa, dar îi era prea umbrită de glugă.

– Sunt păgâni? întrebă ea cu voce subţirică.

– Ai credinţă, draga mea, zise vesel părintele Leofstan, Dumnezeu ni l-a trimis pe lordul Uhtred şi Dumnezeu ne va da victoria. Îşi îndreptă faţa lată spre cer şi, ridicându-şi mâinile, intonă: Pogoară-Ţi furia peste păgâni, o, Doamne! Loveşte-i cu urgia ta şi biruieşte-i cu mânia Ta!

– Amin, guiţă nevastă-sa.

– Biata femeie, şopti Finan. Fără îndoială, e urâtă ca un broscoi pe sub toate straiele astea. Probabil că părintele se simte uşurat că nu trebuie să bage plugu-n ea.

– Poate că pentru ea e o uşurare, am spus.

– Sau poate că-i o frumuseţe, zise visător fiul meu.

– Doi şilingi de argint că-i un broscoi, replică Finan.

– Mă prind! râse Uhtred întinzând mâna pentru a consfinţi pariul.

– Nu fiţi neghiobi, am mârâit. Am destule necazuri cu biserica voastră nenorocită şi fără ca unul dintre voi să i-o tragă nevestei episcopului.

– Piticei lui, mă corectă fiul meu.

– Ţine-ţi mâinile alea murdare pe lângă tine, i-am poruncit, apoi m-am întors să mă uit în jos. Unsprezece călăreţi cu trei steaguri se îndreptau la galop spre zidurile noastre. Este timpul să mergem, am spus.

Era timpul să ne întâlnim duşmanul.

Patru

Caii noştri aşteptau în stradă, iar Godric, slujitorul meu, îmi ţinea coiful cu creastă în formă de lup, scutul proaspăt vopsit şi mantia din blană de urs. Stegarul meu desfăşură marele stindard cu cap de lup în timp ce mă suiam în şa. Călăream pe Tintreg, însemnând Calvar, un nou armăsar negru ca noaptea, uriaş şi sălbatic. Mi-l dăruise vechiul meu prieten Steapa, care comandase garda regelui Edward până se retrăsese pe pământurile sale de la Wiltunscir. Tintreg, asemenea lui Steapa, era antrenat pentru luptă şi avea o fire aprigă. Îmi plăcea.

Æthelflaed aştepta deja la poarta de nord. Era călare pe Gast, iapa ei albă, şi purta o cămaşă de zale lustruită pe sub o pelerină albă ca zăpada. Merewalh, Osferth şi Cynlæf îi stăteau alături, la fel şi părintele Fraomar, duhovnicul şi capelanul ei.

– Câţi păgâni vin încoace? mă întrebă Æthelflaed.

– Unsprezece.

– Mai aduceţi un războinic, îi ordonă lui Merewalh.

Cu acel războinic, cu stegarul ei şi al meu, cu fiul meu şi Finan, aveam să fim tot atâţia cât normanzii din faţa noastră.

– Adu-l pe prinţul Æthelstan! i-am spus lui Merewalh.

Merewalh se uită la Æthelflaed, care încuviinţă din cap.

– Dar spune-i să se grăbească! adăugă ea scurt.

– Lasă-i pe nenorociţi să aştepte! am mormăit, comentariu pe care Æthelflaed nu-l băgă în seamă.

Æthelstan era deja îmbrăcat pentru luptă cu zale și coif, deci singura întârziere era până i se înșeua calul. Îmi zâmbi larg în timp ce încăleca, apoi se plecă respectuos spre mătușa sa.

– Mulțumesc, doamnă!

– Doar să taci, îi porunci Æthelflaed, apoi ridică vocea. Deschideți porțile!

Imensele porți scârțâiră și vuiră și hârșâiră în timp ce erau împinse în afară. Oamenii încă tropăiau pe treptele de piatră înspre metereze pe când stegarii noștri treceau prin lungul tunel al bolții. Gâsca purtătoare de cruce a lui Æthelflaed și capul meu de lup erau cele două stindarde ridicate în lumina slabă a soarelui în timp ce tropoteam pe podul care traversa șanțul inundat. Am călărit spre Ragnall și oamenii lui, care așteptau la vreo trei sute de yarzi distanță.

– Nu trebuie să fii aici, i-am spus lui Æthelflaed.

– De ce nu?

– Fiindcă n-o să urmeze altceva decât un șir de ocări.

– Crezi că mi-e teamă de cuvinte?

– Cred c-o să te insulte și-o să încerce să te jignească, și o să ia furia ta ca pe o victorie.

– Scriptura ne învață că nebunul sporește vorbele[1], zise părintele Fromar, un tânăr destul de simpatic și foarte loial lui Æthelflaed. Așa că, să-l lăsăm pe infam să vorbească și să-și trădeze nesăbuința.

M-am întors în șa să mă uit la fortificațiile Ceasterului. Erau pline de oameni, vârfurile sulițelor străluceau în soare pe întreaga lungime a meterezelor. Șanțul fusese curățat și umplut de țepușe ascuțite, iar zidurile erau pline de stindarde, majoritatea înfățișând sfinți creștini. Elementele defensive, mă gândeam, arătau formidabil.

– Dacă încearcă să atace orașul e un prost, am spus.

– Atunci de ce-a venit? întrebă Æthelflaed.

– În dimineața asta? Să ne sperie, să ne insulte, să ne provoace.

---

[1] Eclesiastul 10:14 (n.red.)

– Vreau să-l văd, zise ea. Vreau să văd ce fel de om este.

– E primejdios, am spus.

M-am întrebat de câte ori călărisem în plină glorie războinică să întâlnesc un dușman înaintea bătăliei. Era un ritual. În mintea mea, ritualul nu însemna ceva, nu schimba ceva și nu hotăra ceva, dar Æthelflaed era în mod evident curioasă în privința inamicului ei, așa că trebuia să-i facem pe plac lui Ragnall și să mergem să-i ascultăm ocările.

Ne-am oprit la câțiva pași de nordici. Aveau trei stindarde. Toporul însângerat al lui Ragnall, cel mai mare, era flancat de un stindard înfățișând o navă plutind pe o mare de sânge și de hârca pe băț a lui Haesten. Haesten, călare chiar sub hârcă, îmi zâmbea de parcă eram prieteni vechi. Arăta îmbătrânit, dar bănuiesc că și eu arătam la fel. Coiful îi era decorat cu argint și avea o pereche de aripi de corb montate în partea de sus. Era clar că se simțea în largul lui, spre deosebire de bărbatul al cărui stindard înfățișa o navă pe o mare de sânge. Era un războinic mai în vârstă, cu fața subțire și cu barba sură, cu o cicatrice peste un obraz. Avea un coif meșteșugit a cărui creastă din coadă de cal îi atârna pe spate, cercul din aur de pe creștet indicând că aparținea unui rege. Purta o cruce peste zale, o cruce de aur cu inserții de chihlimbar, arătând că era singurul creștin dintre dușmanii aliniați în fața noastră, dar ce-l deosebea în acea dimineață era privirea criminală pe care i-o arunca lui Finan. M-am uitat la Finan și am văzut că fața irlandezului era și ea brăzdată de furie. Deci omul cu coif cu cerc de aur și coadă de cal, m-am gândit, trebuia să fie Conall, fratele lui Finan. Puteai să simți ura reciprocă. Un singur cuvânt din partea vreunuia, și spadele aveau să fie scoase din teacă.

– Piticilor!

Liniștea fu spulberată de matahala de sub steagul cu toporul însângerat, care-și mână calul un pas în față. Deci acesta era Ragnall Ivarson, Regele Mării, Stăpân al Insulelor și viitor rege al Britaniei. Purta pantaloni din piele vârâți în cizmele înalte care erau ornate cu plăcuțe din aur, aceleași care-i ornau și centura, de care atârna o spadă monstruoasă. Nu purta nici

zale, nici coif, pieptul gol fiindu-i străbătut de două fâşii de piele încrucişate pe sub care îi pulsau muşchii. Pieptul îi era păros, şi sub păr erau desene în cerneală, acvile, şerpi, dragoni şi topoare care se întindeau de la burtă la gâtul de care atârna un lanţ de aur. Braţele îi erau grele de verigile din aur şi argint ale cuceririlor, în timp ce părul lui lung, maroniu-închis, era împodobit cu inele de aur. Faţa îi era lată, aspră şi sumbră, iar pe frunte avea tatuat un vultur cu aripile desfăcute ale cărui gheare erau desenate pe obrajii normandului.

– Piticilor, se răsti din nou, aţi venit să predaţi oraşul?

– Ai ceva să ne spui? îl întrebă Æthelflaed în daneză.

– Aia e o femeie în zale? Ragnall îmi adresă mie întrebarea, probabil fiindcă eram cel mai înalt din grupul nostru, sau fiindcă echipamentul meu era cel mai impunător. Am văzut multe la viaţa mea, continuă el. Am văzut luminile stranii lucind pe cerul de la miazănoapte, am văzut nave înghiţite de vârtejuri, am văzut gheţuri de mărimea unor munţi plutind pe mare, am privit balene care rupeau corăbii în două, am văzut focul ieşind ca voma dintr-un munte, dar n-am văzut vreodată o femeie purtând zale. Asta e făptura despre care se spune că stăpâneşte Mercia?

– Lady Æthelflaed te-a întrebat ceva, am spus.

Ragnall o privi, se ridică de o palmă din şa şi trase o băşină lungă.

– I s-a răspuns, declară el în timp ce se aşeza la loc. Amuzat la culme de dezgustul care se citea pe chipul lui Æthelflaed, îmi zise: Ni s-a spus că stăpâna Merciei este o femeie frumoasă. Asta e bunica ei?

– Ea este femeia care-ţi va oferi o lungime de mormânt din pământul ei, i-am replicat.

Era un răspuns slăbuţ, dar nu voiam să-i întorc insultele. Eram mult prea conştient de ura dintre Finan şi Conall şi mă temeam că s-ar fi putut transforma într-o bătaie.

– Deci este femeia cârmuitoare! se răsti Ragnall. Tremură, prefăcându-se oripilat. Şi e atât de urâtă!

– Aud că nici o scroafă, capră sau căţea nu-s la adăpost de tine, am spus, provocat la mânie, deci ce ştii tu despre frumuseţe?

Nu mă băgă în seamă.

– Urâtă! repetă el. Dar comand bărbaţi cărora nu le pasă cum arată o femeie. Îmi zic adesea că o cizmă veche şi purtată e mai comodă decât una nouă. Arătă cu capul spre Æthelflaed. Şi chiar arată ca trecută prin ciur şi prin dârmon, deci gândeşte-te ce-o să-i facă! Poate c-o să-i placă şi ei?

Se uită la mine ca şi cum ar fi aşteptat un răspuns.

– Te-ai făcut mai bine înţeles atunci când te-ai băşit, am spus.

– Şi tu cu siguranţă eşti lordul Uhtred, legendarul lord Uhtred! Brusc, se cutremură. Mi-ai omorât un războinic, Lord Uhtred.

– Primul dintre mulţi.

– Othere Hardgerson. O să-l răzbun.

– O să-l urmezi în mormânt, am spus.

Îşi scutură capul, făcând ca inelele de aur din păr să-i zornăie.

– Îmi plăcea Othere Hardgerson. Juca bine zaruri şi ţinea la băutură.

– Nu ştia să mânuiască spada. Poate că tu i-ai dat lecţii?

– Peste o lună, Lord Uhtred, o să beau bere merciană dintr-o cupă făcută din tigva ta. Soţiile mele o să-ţi folosească oasele lungi ca să învârtă în tocane, iar copiii mei o să joace arşice cu degetele tale de la picioare.

– Şi frate-tău se lăuda la fel, şi sângele oamenilor lui încă ne murdăreşte străzile. Le-am dat câinilor mei ochiul lui drept, iar gustul i-a făcut să vomite.

– Dar tot ţi-a luat fiica, zise viclean Ragnall.

– Nici porcii nu vor să vă mănânce carnea putredă, am spus.

– Şi ce drăguţă este fiica ta, spuse el meditativ. E prea bună pentru Sigtryggr!

– O să-ţi ardem hoitul, ce va rămâne din el, iar duhoarea fumului o să-i facă pe zei să se întoarcă scârbiţi.

Râse.

– Zeilor le place duhoarea mea, se desfată cu ea! Zeii mă iubesc! Şi zeii mi-au dat acest pământ. Deci, spuse el arătând cu capul spre zidurile Ceasterului, cine comandă acolo?

– Lady Æthelflaed comandă.

Ragnall se uită la dreapta şi la stânga către tovarăşii săi.

– Lordul Uhtred ne amuză! Pretinde că o femeie comandă războinici!

Oamenii lui izbucniră în râs, în afară de Conall, care-şi privea fratele cu duşmănie. Ragnall se uită înapoi la mine.

– Toţi vă puneţi pe vine când vă pişaţi?

– Dacă nu are nimic util de zis, ne întoarcem în oraş, spuse mânioasă Æthelflaed, după care smuci mult prea tare de hăţurile lui Gast.

– Fugiţi? întrebă zeflemitor normandul. Eu v-am adus un dar, doamnă. Un dar şi o promisiune.

– O promisiune? am întrebat, în timp ce Æthelflaed îşi întorcea la loc iapa.

– Părăsiţi oraşul până mâine seară, şi-o să fiu milos. O să vă cruţ vieţile mizerabile.

– Şi dacă nu?

Æthelstan pusese întrebarea, pe un ton sfidător care-i atrase o privire furioasă din partea lui Æthelflaed.

– Căţeluşul latră, chicoti Ragnall. Dacă nu părăsiţi oraşul, băieţaş, oamenii mei o să treacă prin zidurile voastre ca un val mânat de furtună. Tinerele voastre o să-mi desfete aşternutul, copiii voştri o să fie robii mei, armele voastre o să fie jucăriile mele. Cadavrele o să vă putrezească, bisericile o să ardă, văduvele o să plângă. Arătând spre stindardul lui, îmi spuse: Ia steagul ăsta şi pune-l la vedere pe ziduri. Atunci o să ştiu că plecaţi.

– Oricum o să ţi-l iau, ca să mă şterg la cur cu el.

Ragnall îmi replică pe tonul pe care l-ar fi folosit cu un copil mic:

– O să fie mai uşor dacă plecaţi pur şi simplu. Mergeţi în altă parte! O să vă găsesc şi acolo, nu vă speriaţi, dar o să mai rămână puţin de trăit.

– Haideți la noi mâine, i-am răspuns pe același ton, încercați să ne treceți zidurile, fiți oaspeții noștri, și viețile voastre vor fi puțin mai scurte.

Chicoti.

– O să-mi facă mare plăcere să te omor, Lord Uhtred. Poeții mei o să-mi cânte isprava, istorisind cum Ragnall, Stăpânul Mării și Regele întregii Britanii, l-a făcut pe marele Uhtred să se smiorcăie ca un copil! Cum Uhtred a murit implorând milă. Cum a plâns când i-am vărsat mațele. Ultimele cuvinte fuseseră rostite cu o vehemență bruscă, dar acum zâmbea din nou. Aproape că am uitat de cadou! Îi făcu semn unuia dintre oamenii lui și, arătând iarba dintre caii noștri, îi porunci: Pune-l acolo.

Bărbatul descălecă și aduse un cufăr de lemn pe care-l așeză pe iarbă. Lădița pătrată, cam de mărimea unui ceaun, era împodobită cu scene pictate. Pe capac era o imagine a crucificării, pe când laturile înfățișau oameni cu aureole în jurul capetelor. Mi-am dat seama că adăpostise probabil o Biblie sau vreo relicvă din cele pe care le adorau creștinii cu atâta înflăcărare.

– Ăsta e darul meu pentru voi, zise Ragnall, și vine cu promisiunea că, dacă nu plecați până mâine seară, veți rămâne aici pe vecie, sub formă de cenușă, oase și hrană pentru corbi.

Își întoarse calul brusc și-l lovi sălbatic cu pintenii. M-am simțit ușurat când Conall, cel cu barba sură, regele Conall cu ochii negri, se întoarse și-l urmă.

Haesten mai zăbovi câteva clipe. Nu spusese nimic. Mi se păruse atât de bătrân, dar chiar era bătrân. Părul îi era sur, barba îi era sură, însă trăsăturile lui păstrau o urmă din voioșia de pe vremuri. Îl știam de când era tânăr și avusesem încredere în el la început, doar ca să descopăr apoi că-și călca jurămintele la fel de ușor cum sparg ouă copiii. Încercase să devină rege în Britania și-i zădărnicisem fiecare tentativă, până când, la Beamfleot, îi distrusesem ultima armată. Arăta prosper acum, plin de aur, cu zalele lucioase, hățurile împodobite și mantia maronie tivită cu blană deasă, dar devenise vasalul lui Ragnall și, după ce comandase mii de oameni, ajunsese să comande doar o trupă.

Deşi ar fi trebuit să-mi poarte o ură nedomolită, îmi zâmbea de parcă la rândul meu ar fi trebuit să mă bucur de revedere. Privirea mea dispreţuitoare păru totuşi să-l descumpănească. Preţ de o clipă am crezut că va vorbi, dar apoi trase de hăţuri şi porni după călăreţii lui Ragnall.

– Deschide-o, îi ordonă Æthelflaed lui Cynlæf.

Tânărul descăleca şi se apropie de micul cufăr. Se aplecă să ridice capacul, dar în clipa următoare sări înapoi.

Lădiţa conţinea capul lui Beadwulf. M-am uitat la el. Ochii îi fuseseră scoşi, limba smulsă, urechile tăiate.

– Nenorocitul, şuieră fiul meu.

Ragnall ajunsese la zidul lui de scuturi. Cu siguranţă dăduse o poruncă, fiindcă liniile strânse se rupseră şi războinicii o luară spre pădure.

– Mâine mergem la Eads Byrig, am anunţat cu glas răsunător.

– Să murim acolo? întrebă agitat Merewalh.

– Dar ai spus... începu Æthelflaed, însă i-am curmat vorba cu asprime:

– Mâine mergem la Eads Byrig.

Mâine.

Datorită lunii, totul era argintiu în noaptea aceea liniştită. Vremea ploioasă se dusese spre est, iar cerul era luminat de stele. Un vânticel bătea dinspre marea îndepărtată, însă nu era neplăcut. Eram pe zidurile Ceasterului, uitându-mă spre nord şi spre est şi rugându-mă ca zeii mei să-mi spună ce făcea Ragnall. Credeam că ştiu, dar îndoiala nu-mi dădea pace, aşa că acum căutam un semn divin. Santinelele se trăseseră la o parte ca să-mi facă loc. Era linişte în oraş, cu toate că mai devreme auzisem o ceartă iscându-se pe o străduţă. Nu durase mult. Cu siguranţă fuseseră doi beţivi care începuseră să se bată, dar careva îi despărţise înainte să apuce să se omoare. Acum domnea tăcerea, se auzeau doar vântul printre acoperişuri, plânsetul unui copil, un câine care scâncea, paşii soldaţilor pe drumul de strajă, o coadă de suliţă bătând pe piatră. Nici unul dintre acestea nu era vreun semn de la zei. Voiam să văd o stea

căzătoare luminând puternic în timp ce murea pe bolta întunecată, dar stelele se încăpățânau să rămână la locul lor. Și Ragnall, mă gândeam, căuta un semn. Mă rugam ca o bufniță să-i țipe în ureche și să-l înspăimânte cu acel sunet care prevestește moartea. Ascultam foarte atent, însă n-am auzit nimic în afară de micile zgomote ale nopții.

Apoi aerul fu străbătut de niște sunete stranii, ca un șir de pocnete care începeau și se opreau brusc. Veneau dinspre nord, de la pășunea care se întindea între șanțul Ceasterului și cimitirul roman. Unii oameni de-ai mei voiseră să sape în cimitir și să dea foc osemintelor, dar le poruncisem cu mare asprime să n-o facă. Se temeau de morți, crezând că strigoii din vechime, în armuri de bronz, aveau să vină să le bântuie somnul, însă strigoii construiseră orașul acesta, ei ridicaseră zidurile puternice care ne apărau, iar acum noi le datoram protecție.

Pocnetul se auzi din nou.

Ar fi trebuit să-i spun lui Ragnall despre strigoi. Insultele lui fuseseră mai bune decât ale mele, câștigase acel ritual al ocărilor, dar dacă m-aș fi gândit la mormintele romane cu pietrele lor misterioase, aș fi putut să-i spun despre armata invizibilă a morților, care se ridică noaptea cu spade ascuțite și sulițe diabolice. Ar fi râs de idee, bineînțeles, dar i s-ar fi întipărit printre fricile care-i măcinau mintea. Dimineață aveam să-mi pun oamenii să toarne vin pe morminte, ca semn de mulțumire pentru morții care ne apărau.

Pocnetele reîncepură, urmate de un huruit. Nu-ți dădea fiori, dar nu era nici melodios.

– E prea devreme în an să auzim caprimulgul cântând noaptea, zise Finan în spatele meu.

– Nu te-am auzit, am spus surprins.

– Mă mișc ca un strigoi, chicoti el. Ascultă pocnetele scoase de bătăile aripilor lungi ale păsării, apoi murmură: Caută să se împerecheze.

– Acum e vremea pentru asta. Sărbătoarea lui Eostre.

Am stat în liniște o vreme.

– Deci chiar mergem la Eads Byrig mâine? întrebă Finan în cele din urmă.

– Da.

– Prin pădure?

– Prin pădure la Eads Byrig, apoi spre nord spre fluviu.

Încuviință din cap. O vreme nu zise nimic, mulțumindu-se să privească razele de lună ce se reflectau departe pe Mærse, dar la un moment dat izbucni furios:

– Să nu cumva să-l omoare careva.

– Pe Conall?

– E al meu.

– E al tău, am aprobat. Am tăcut, ascultând caprimulgul. Azi-dimineață am crezut c-o să-l omori.

– L-aș fi omorât. Aș fi vrut s-o fac. O voi face. Atingându-și pieptul acolo unde îi fusese crucifixul, mărturisi: M-am rugat pentru asta, m-am rugat ca Dumnezeu să mi-l trimită pe Conall. Tăcu și zâmbi, însă nu era un zâmbet plăcut. Pe mâine, deci.

– Mâine, am spus.

Trase un pumn în zidul din fața lui, apoi râse.

– Băieții au nevoie de o luptă, Dumnezeule, cum mai au nevoie! Mai înainte erau să se omoare unul pe altul.

– Am auzit. Ce s-a întâmplat?

– Tânărul Godric s-a luat la harță cu Heargol.

– Godric? Slujitorul meu? E idiot!

– Heargol era prea beat. Lovea cu pumnii în aer.

– Chiar și așa, un pumn din ăsta îl putea omorî pe Godric.

Heargol era un războinic din garda lui Æthelflaed, o brută căreia nimic nu-i plăcea mai mult decât lupta corp la corp din zidul de scuturi.

– L-am pus la pământ pe nenorocit înainte să poată face vreun rău, după care i-am tras una lui Godric. I-am spus să se maturizeze. Ridicând din umeri, Finan adăugă: Nu s-a întâmplat nimic rău.

– De ce se băteau?

– Este o fată nouă la Oala cu Pișat.

Taverna se chema de fapt Nagâțul, și pasărea cu pricina era pictată la intrare, dar din oareșce motiv i se spunea Oala cu Pișat. Era un loc care vindea bere bună și femei rele. Gemenii cei sfinți, Ceolnoth și Ceolberht, încercaseră s-o închidă, numind-o cuib al ticăloșiei, și așa și era, de aceea voiam să rămână deschisă. Comandam o garnizoană de tineri războinici care aveau nevoie de tot ceea ce putea oferi Oala cu Pișat.

– Mus, zise Finan.

– Mus?

– Așa o cheamă.

– Șoarecele[1]?

– Ar trebui să mergi s-o vezi, rânji el. Doamne, Dumnezeule, stăpâne, chiar merită s-o vezi.

– Mus, am repetat.

– N-o să-ți pară rău!

– Ce n-o să-i pară rău? întrebă o voce de femeie.

Când m-am întors, am văzut că Æthelflaed urcase pe zid.

– N-o să-i pară rău dacă taie sălciile acelea mari de mai jos de Brunanburh, doamnă, zise Finan făcând o plecăciune respectuoasă. Avem nevoie de lemn pentru scuturi.

– Trebuie să dormi, dacă pleci mâine la Eads Byrig, îi spuse Æthelflaed rostind apăsat cuvântul „dacă".

Finan, pricepând că trebuia să ne lase singuri, se înclină din nou.

– Vă doresc amândurora o noapte bună.

– Ai grijă la șoareci, i-am spus, făcându-l să rânjească.

– Ne vedem în zori?

– Toți. Zale, scuturi, arme.

– A venit timpul să omorâm niște ticăloși, zise Finan.

Șovăi, parcă așteptând o invitație să mai rămână, dar, cum nu primi nici una, plecă.

Æthelflaed veni lângă mine și-și coborî privirea spre pământul argintat de lună.

– Chiar mergeți la Eads Byrig?

---

[1] În engleza veche, *mūs* = „șoarece" (n.red.)

– Da. Şi ar trebui să mi-l dai pe Merewalh cu şase sute de oameni.

– Ca să moară în pădure?

– N-o să moară.

Speram că nu era o minciună. Fusese caprimulgul semnul divin pe care-l aşteptam? Nu ştiam cum să interpretez pocnetele acelea. Direcţia în care zboară o pasăre are însemnătate, după cum au picajul unui şoim sau ţipătul unei bufniţe, dar un sunet ca un pocnet repetat în întuneric? Apoi l-am auzit din nou, şi ceva mă duse cu gândul la ciocnirea pavezelor atunci când soldaţii fac un zid de scuturi. Era semnul divin pe care-l căutam.

– Tu ne-ai spus! insistă Æthelflaed. Ai spus că, atunci când eşti printre copaci, nu poţi vedea unde este inamicul. Că poate ajunge în spatele tău. Că poţi fi prins într-o ambuscadă! Aşadar, ce s-a schimbat? Tăcu în aşteptarea răspunsului meu, însă acesta nu veni. Sau e doar vorba de prostie? continuă ea furioasă. Îl laşi pe Ragnall să ne insulte, ca acum să trebuiască să-l ataci?

– N-o să fie acolo, am zis.

– N-o să fie acolo? repetă ea încruntată.

– De ce ne-a dat o întreagă zi ca să părăsim oraşul? De ce nu ne-a cerut să plecăm în zori? De ce nu ne-a cerut să plecăm imediat?

Căzu pe gânduri, dar nu găsi nici o explicaţie.

– Spune-mi tu, mă îndemnă în cele din urmă.

– Ştie că n-o să părăsim oraşul, dar vrea să credem că avem o întreagă zi înainte să ne atace. Are nevoie de acea zi, fiindcă pleacă. Pleacă în nord pe podul de nave şi nu vrea să-i deranjăm planul. Nu are de gând să se repeadă asupra Ceasterului. Are o armată nouă-nouţă şi nu vrea să piardă două sau trei sute de oameni încercând să treacă de zidurile noastre. Vrea să-şi ducă armata la Eoferwic, fiindcă trebuie să fie rege al Northumbriei înainte să atace Mercia.

– De unde ştii?

– Mi-a spus un caprimulg.

– Nu poţi fi sigur!

– Nu sunt sigur, am recunoscut, şi probabil este un vicleşug menit să ne convingă să intrăm mâine în pădure şi să ne lăsăm omorâţi. Dar nu cred. Vrea să se retragă fără bătaie de cap, şi dacă asta vrea, atunci nu trebuie să-i facem pe plac.

Mă luă de braţ, gest care mă asigură că-mi acceptase şi argumentele, şi planul. Tăcu o vreme lungă.

– Bănuiesc, zise într-un final cu voce joasă şi slabă, că ar trebui să-l atacăm în Northumbria?

– De luni întregi tot zic că ar trebui să invadăm Northumbria.

– Ca să iei înapoi Bebbanburgul?

– Ca să-i alungăm pe danezi.

– Fratele meu spune că nu e bine să facem asta.

– Fratele tău nu vrea ca tu să fii căpetenia tuturor saxonilor. E un rol pe care şi-l doreşte pentru el.

– E un om bun.

– E prudent, am spus.

Aşa şi era. Edward al Wessexului voise să fie şi rege al Merciei, dar acceptase dorinţele mercienilor atunci când aceştia o aleseră pe sora lui, Æthelflaed, să-i cârmuiască în locul lui. Probabil se aşteptase ca ea să nu facă mare lucru, dar în această privinţă fusese dezamăgit. Acum, armatele lui erau ocupate în Anglia de Est, împingându-i pe danezi spre nord, şi insistase ca sora lui să nu facă altceva decât să recâştige vechile teritorii merciene. Pentru a cuceri nordul, spusese Edward, era nevoie de ambele armate, cea a Wessexului şi cea a Merciei, şi probabil avea dreptate. Eu credeam că trebuia să invadăm oricum şi să ocupăm câteva oraşe din sudul Northumbriei, însă Æthelflaed acceptase dorinţa fratelui ei.

Îmi spusese că avea nevoie de ajutorul lui. Avea nevoie de aurul pe care Wessexul îl dădea Merciei şi avea nevoie de războinicii vest-saxoni care apărau burhurile din estul Merciei.

– Peste un an sau doi, am zis, Edward o să-şi întărească stăpânirea asupra Angliei de Est şi-o să-şi aducă armata încoace.

– Foarte bine.

Părea prudentă, cunoscându-mi convingerea că trebuia să atace în nord cu mult înainte ca fratele ei să fie gata.

– Şi-o să comande armatele voastre unite în Northumbria.

– Bine, zise ea fără chef.

Acea invazie avea să împlinească marele vis. Tatăl lui Æthelflaed, regele Alfred, visase ca toate neamurile vorbitoare de engleză să trăiască într-un singur regat sub un singur rege. S-ar fi născut un nou regat, Englaland, iar Edward voia să fie primul purtător al titlului de rege al Englalandului.

– Există o singură problemă, am spus sumbru. În clipa de faţă, Northumbria este slabă. Nu are un rege puternic şi poate fi luată bucată cu bucată. Dar peste un an? Ragnall va fi rege, şi e puternic. Va fi mult mai greu să cucerim Northumbria odată ce Ragnall va domni acolo.

– Nu suntem destul de puternici ca să invadăm Northumbria singuri, stărui Æthelflaed. Avem nevoie de armata fratelui meu.

– Dă-mi-l pe Merewalh cu şase sute de oameni, şi-o să fiu la Eoferwic în trei săptămâni. Peste o lună o să am grijă să fii încoronată regină a Northumbriei şi-o să-ţi aduc capul lui Ragnall într-un cufăr pictat cu sfinţi.

Râse, crezând că glumeam, şi mă strânse de braţ.

– Mi-ar plăcea să primesc capul lui în dar, însă acum ai nevoie de somn. Şi eu la fel.

Speram ca mesajul caprimulgului să nu fi fost o farsă de-a sorţii.

Urma să aflu a doua zi.

Soarele se ridicase pe cerul plin de nori zdrenţuiţi când am plecat din Ceaster însoţit de şapte sute de oameni.

Călăreţii ieşiră ca un şuvoi prin poarta de nord, un torent de zale, arme, copite tropotind pe lespezile din tunelul porţii, suliţe cu vârfurile ridicate spre soarele difuz, şi o luară pe drumul roman spre nord şi est.

Æthelflaed insistase să vină şi ea. Călărea pe Gast, iapa ei albă, şi era urmată de stegarul ei, de o gardă de zece războinici aleşi pe sprânceană şi de cinci preoţi, dintre care unul era episcopul Leofstan. Încă nu fusese înscăunat, dar nu mai era mult până atunci. Avea un cal dereş care părea foarte ascultător.

– Nu-mi place să călăresc, îmi mărturisi el.

– Poţi să mergi pe jos, Sfinţia Ta, am spus.

– Şchiopătez.

– Am băgat de seamă.

– Am fost lovit de un ied când aveam zece ani. A fost un dar de la Dumnezeu!

– Zeul vostru vă trimite daruri ciudate.

Râse.

– Darul, Lord Uhtred, a fost durerea. Îmi permite să-i înţeleg pe infirmi, îmi îngăduie să simt puţin din agonia lor. Este o lecţie de la Dumnezeu! Dar astăzi trebuie să călăresc, altfel n-o să pot fi martor la biruinţa Domniei Tale.

Călărea lângă mine, chiar în faţa stindardului meu cu cap de lup.

– Ce te face să crezi că va fi o biruinţă? l-am întrebat.

– Dumnezeu o să-ţi dea izbânda! Ne-am rugat pentru asta în zori, îmi spuse el zâmbind.

– V-aţi rugat la zeul meu sau la al vostru?

Râse, apoi brusc se înfioră. Am văzut o undă de durere pe faţa lui, o grimasă în timp ce se încovoia în şa.

– Ce este?

– Nimic. Dumnezeu mă mai chinuie cu câte un junghi. Vine şi pleacă. Se îndreptă şi îmi zâmbi: Gata! A trecut deja!

– E un zeu ciudat acela care le dă junghiuri adoratorilor săi, am spus răutăcios.

– I-a dat propriului fiu o moarte cumplită, de ce să nu suferim şi noi puţină durere? Râse din nou. Episcopul Wulfheard m-a avertizat în legătură cu Domnia Ta. Te numeşte creatura lui Satan! A spus c-o să te opui la tot ce voi încerca să fac. Este adevărat, Lord Uhtred?

– Dacă mă laşi în pace, părinte, te las şi eu în pace, am zis acru.

– O să mă rog pentru Domnia Ta. La asta nu te poţi împotrivi! Se uită la mine de parcă ar fi aşteptat un răspuns, dar, văzând că tăceam, adăugă blajin: Nu sunt duşmanul Domniei Tale, Lord Uhtred.

– Consideră-te norocos atunci, am spus cu voită bădărănie.

– Știu, zise Leofstan fără să pară câtuși de puțin jignit. Menirea mea aici este să fiu aidoma lui Hristos. Să-i hrănesc pe flămânzi, să-i îmbrac pe cei goi, să-i tămăduiesc pe bolnavi și să le fiu tată orfanilor. Menirea Domniei Tale, dacă bine am înțeles, este să ne aperi! Dumnezeu ne-a dat însărcinări diferite. Îndeplinește-o pe a Domniei Tale, și eu o s-o îndeplinesc pe a mea. Nu sunt episcopul Wulfheard! spuse el cu o surprinzătoare șiretenie. N-o să mă bag în treburile Domniei Tale! Nu știu nimic despre război!

Am scos un sunet înfundat pe care putea să-l ia drept o acceptare plină de recunoștință a cuvintelor lui.

– Crezi că am vrut această povară? mă întrebă. Să devin episcop?

– N-ai vrut-o?

– Sfinte Dumnezeule, nu! Eram fericit, Lord Uhtred! Eram un umil preot la curtea regelui Edward. Datoria mea era să scriu documente și scrisori pentru rege, dar bucuria mea era să traduc *Cetatea lui Dumnezeu* a sfântului Augustin. Era tot ce-mi doream în viață. O călimară, un mănunchi de pene și un părinte al bisericii care să-mi ghideze gândurile.

– Atunci de ce... ?

– Dumnezeu m-a chemat, îmi răspunse el înainte să termin întrebarea. Umblam pe străzile din Wintanceaster și vedeam oameni lovind cerșetori, copii duși în robie, femei depravate, cruzime, infirmi murind în șanțuri. Aceea nu era cetatea lui Dumnezeu! Pentru acei oameni era iadul, iar biserica nu făcea nimic! Sau, mai precis, făcea prea puțin. Erau mănăstiri care aveau grijă de bolnavi, dar nu destule! Așa că am început să predic și am încercat să-i hrănesc pe flămânzi și să-i ajut pe neajutorați. Spuneam cui stătea să mă asculte că biserica ar trebui să cheltuie mai puțin pentru argint și aur și mai mult pe mâncare pentru flămânzi și pe haine pentru cei goi.

Am zâmbit ușor.

– Bănuiesc că asta nu ți-a adus popularitate.

– Bineînțeles că nu! De ce crezi că m-au trimis aici?

– Ca să fii episcop. E o promovare!

– Nu, e o pedeapsă, zise el râzând. Să meargă nebunul de Leofstan să se descurce cu lordul Uhtred.

– Asta e pedeapsa? am întrebat curios.

– O, Doamne, da. Toţi sunt îngroziţi de Domnia Ta.

– Şi Sfinţia Ta, nu?

– Dascălul meu întru Hristos a fost părintele Beocca.

– Ah, am spus.

Beocca fusese şi dascălul meu. Bietul părinte Beocca, infirm şi urât, dar un om mai bun decât el nu a călcat vreodată pe pământul acesta.

– Te iubea, zise Leofstan, şi era mândru de Domnia Ta.

– Era?

– Şi mi-a spus adeseori că eşti un om bun care încearcă să-şi ascundă bunătatea.

M-am încruntat din nou.

– Beocca era plin de...

– Înţelepciune, mă întrerupse ferm Leofstan. Deci nu, nu mi-e teamă, şi mă voi ruga pentru Domnia Ta.

– Şi eu o să-i împiedic pe normanzi să te măcelărească, am spus.

– De ce crezi că mă rog pentru Domnia Ta? râse el. Acum du-te, sunt sigur că ai treburi mai urgente de făcut decât să vorbeşti cu mine. Şi Domnul să te binecuvânteze!

Am dat pinteni calului spre vârful coloanei. La naiba, m-am gândit, acum chiar îmi plăcea de Leofstan! Se alătura acelui mic grup de preoţi alcătuit din Beocca, Willibald, Cuthbert şi Pyrlig, pe care-i admiram şi-i simpatizam, un grup mult mai puţin numeros decât acela al clericilor corupţi, venali şi ambiţioşi care conduceau biserica cu o mână de fier.

– Orice ai face, i-am spus lui Berg, care călărea în frunte, să nu-i crezi vreodată pe creştini atunci când îţi spun să-ţi iubeşti duşmanul.

Păru nedumerit.

– De ce aş vrea să-i iubesc?

– Nu ştiu! E doar căcat creştin. Ai văzut vreun duşman?

– Nici urmă.

Nu trimisesem cercetaşi înainte. Ragnall avea să afle în curând că veneam şi ori îşi punea oamenii să ne înfrunte, ori, în cazul în care aveam dreptate, refuza bătălia. Urma să descopăr în curând cum stăteau lucrurile. Æthelflaed, deşi hotărâse să aibă încredere în instinctul meu, se temea de impetuozitatea mea; nefiind atât de sigur că greşea, încercasem s-o conving să rămână la Ceaster.

– Şi ce-o să creadă oamenii despre mine dacă mă ascund în spatele zidurilor de piatră în timp ce ei pleacă la luptă contra duşmanilor Merciei? mă întrebase.

– Vor crede că eşti o femeie chibzuită.

– Sunt cârmuitoarea Merciei. Oamenii n-o să mă urmeze decât dacă mă pun în fruntea lor, îmi spusese Æthelflaed.

Am mers pe drumul roman până în apropierea unei răscruci unde erau clădiri în ruină deasupra unor puţuri adânci săpate în straturile de sare datorită cărora se îmbogăţise pe vremuri această regiune. Bătrânii îşi aminteau cum coborâseră pe scări lungi pentru a ajunge la stânca albă, dar puţurile se aflau acum în zona nesigură dintre saxoni şi danezi, aşa încât clădirile, făcute de romani, căzuseră în paragină.

– Dacă stabilim o garnizoană la Eads Byrig, i-am spus lui Æthelflaed, putem redeschide minele. Un burh pe un deal ar proteja populaţia de pe câteva mile împrejur. Sarea din mină este mult mai ieftină decât cea uscată la foc.

– Să capturăm Eads Byrig întâi, zise ea cu îndârjire.

Nu am mers până la vechile puţuri, luând-o spre nord cu câteva mile înainte de răscruce şi intrând în pădure. Fără îndoială, Ragnall ştia deja că veneam, aşa că n-am încercat deloc să ne ascundem. Am călărit pe coama înaltă, urmând o potecă veche de unde vedeam pantele verzi de la Eads Byrig, cu palisada cea nouă din lemn proaspăt şi lucios, ridicându-se deasupra mării de copaci, apoi cărarea o luă spre stânga prin pădure, şi n-am mai zărit dealul decât atunci când am pătruns în spaţiul larg pe care Ragnall îl curăţase în jurul vechiului fort. Copacii fuseseră tăiaţi, lăsând buturugi, aşchii şi crengi. Apariţia noastră

în acel pustiu îi făcu pe apărătorii fortului să ne huiduie, iar unul chiar aruncă o suliță care căzu la o sută de pași de călărețul nostru cel mai avansat. Câteva stindarde fluturau peste ziduri, cel mai mare înfățișând toporul însângerat al lui Ragnall.

– Merewalh! am strigat.

– Stăpâne?

– Păstrează o sută de oameni aici! Doar supraveghezi fortul! Nu începi vreo luptă. Dacă ies ca să se ia după noi, vii în goană să ni te alături!

– Stăpâne? făcu el nedumerit.

– Doar uită-te la ei! Nu te bate cu ei! am strigat, după care am călărit mai departe, ocolind latura vestică a dealului. Cynlæf!

Războinicul din Wessex mă ajunse din urmă, și am văzut că avea la brâu teaca roșie cu plăcuțe de aur.

– Stăpâne?

– Ține-o pe Lady Æthelflaed în spate!

– Nu va...

– Doar fă ce-ți spun! m-am răstit. Ține-i și dârlogii dacă trebuie, dar n-o lăsa să fie prinsă în luptă.

Am tras din teacă Răsuflarea-Șarpelui, și vederea lungii lame îi îndemnă pe oamenii mei să-și scoată propriile spade.

Ragnall nu ne înfruntă la Eads Byrig. Erau apărători pe zidurile fortului, dar nu întreaga sa armată. Vârfurile de suliță erau la distanțe mari, nu adunate laolaltă, ceea ce-mi spunea că majoritatea oamenilor lui Ragnall erau în nord. Își ancorase navele pe malurile fluviului Mærse și apoi fortificase Eads Byrig pentru a-și induce în eroare adevăratul dușman, pentru a-l convinge pe molâul rege din Eoferwic că ambițiile sale erau înspre Mercia, dar Northumbria era o pradă mult mai ușoară.

Zeci de jarli northumbrieni i se alăturaseră deja lui Ragnall, unii crezând fără îndoială că avea să-i conducă spre sud, dar până acum îi va fi întărâtat pentru atacul contra nordului promițându-le aur și pământ luat de la regele Ingver și susținătorii lui și, fără îndoială, perspectiva unui asalt reînnoit asupra Merciei după ce Northumbria era ocupată.

Sau aşa credeam. Poate greşeam. Poate că Ragnall mărşăluia asupra Ceasterului sau aştepta lângă fluviu cu un zid de scuturi. Stindardul său flutura pe Eads Byrig, asta putea fi o înşelătorie menită să ne lase impresia că era în interiorul noii palisade. Instinctul îmi spunea că trecea râul. Atunci de ce lăsase oameni la Eads Byrig? Răspunsul la această întrebare trebuia să mai aştepte. Nu m-am mai gândit la ea, fiindcă deodată am văzut un grup de oameni alergând în faţă. Nu erau în zale. Eram pe o cărare proaspăt făcută printre copaci, o cărare care trebuia să ducă de la Eads Byrig la podul de nave, iar indivizii aceia cărau saci şi butoaie. Bănuiam că erau slugi; oricum, se răspândiră prin tufe când ne văzură. În timp ce ne continuam galopul, aplecându-ne pe sub crengi, tot mai mulţi oameni fugeau din calea noastră. În scurt timp, umbrele de la poalele arborilor se luminară. Zărind terenul plin de adăposturi încropite şi urme de focuri de tabără, am ştiut că ajunseserăm în acel loc de lângă fluviu unde Ragnall îşi făcuse tabăra.

L-am îmboldit pe Tintreg în lumina soarelui. Fluviul era la vreo sută de paşi distanţă, şi o mulţime numeroasă aştepta să treacă peste podul de vase. Malul celălalt era deja plin de oameni şi cai, o hoardă întreagă care se pornise deja spre nord, dar pe malul dincoace erau şi mai mulţi războinici cu cai, vite, familii şi slujitori. Instinctul meu fusese corect. Ragnall mergea în nord.

Şi apoi am lovit.

Probabil Ragnall ştiuse că vom veni, dar cu siguranţă se gândise că aveam să ne ducem direct la Eads Byrig şi să asediem fortificaţia, atraşi de marele stindard şi crezând că şi el era acolo. Prin urmare, atacul nostru neaşteptat şi rapid îi luă prin surprindere ariergarda.

Ariergardă era mult spus. Ce rămăsese pe malul sudic al fluviului Mærse era un grup de vreo două sute de războinici cu slujitorii lor, nişte copii şi femei şi o turmă de porci, capre şi oi.

– Pe aici! am strigat cotind spre stânga.

Nu voiam să şarjez direct în mulţimea panicată care se căznea acum să ajungă la pod, ci aveam de gând să le tai calea, aşa că i-am ocolit şi i-am dat pinteni lui Tintreg de-a lungul

malului spre pod, urmat de o duzină de războinici de-ai mei. Un copil țipă. Un bărbat încercă să ne oprească, aruncând o suliță grea care zbură pe lângă coiful meu. Nu l-am băgat în seamă, dar unul dintre oamenii mei cu siguranță îl lovi, fiindcă am auzit scrâșnetul spadei pe os. Tintreg mușcă aerul când intră în oamenii de lângă pod. Încercau să scape, unii agățându-se de cea mai apropiată navă, alții se aruncau în râu ori se împingeau disperați spre pădure. Fără să stau pe gânduri, am tras de hățuri și am sărit din șa.

– Nu!

O femeie încerca să adăpostească doi copii mici. Fără să-i acord atenție, m-am dus acolo unde scândurile podului ajungeau pe malul noroios. Când oamenii mei mi se alăturară, ne-am dat jos scuturile de pe spate și le-am așezat margine lângă margine.

– Aruncați armele! am strigat către mulțimea panicată.

Nu mai aveau scăpare. Sute de călăreți de-ai mei veniseră dintre copaci, iar eu le baram calea spre pod cu un zid de scuturi. Sperasem să prind mai mulți decât mâna aceasta amărâtă de oameni, însă Ragnall cu siguranță pornise devreme, pe când noi plecaserăm târziu din Ceaster.

– Dau foc la nave! îmi strigă Finan, care nu coborâse din șa.

Femeile țipau, copiii urlau, iar oamenii mei strigau la inamicul prins în capcană să depună armele. M-am întors și am văzut că vasele din uriașa flotă a lui Ragnall erau fie trase pe uscat, fie ancorate pe malul opus. Unii războinici normanzi aruncau vreascuri aprinse în cale, pe când alții dădeau foc navelor care susțineau podul din scânduri verzi. Fuseseră pregătite pentru incendiere, având calele umplute cu lemne uscate și îmbibate în smoală. O mână de vase erau în amonte de celelalte, legate cu frânghii lungi de pari înfipți în mâl; bănuiam că acelea urmau să fie ferite de foc.

– Dumnezeule din ceruri, dar asta e o avere care se pierde în flăcări! zise Finan în timp ce descăleca.

– Merită să pierzi o flotă ca să câștigi un regat, am spus.

– Northumbria.

– Northumbria, Eoferwic, Cumbraland, o să le ia pe toate. O să ia toată țara care se întinde de aici până în Scoția! Toată, întreagă, sub un singur rege.

Fumul se înteța acum, în timp ce flăcările puternice treceau de la navă la navă. Mă gândisem să salvez una, dar pasarela era prinsă bine de parapetele vaselor, care, la rândul lor, erau bine prinse între ele. N-aveam timp să tăiem odgoanele și să desfacem scândurile bătute în cuie, așa că podul avea să se prefacă în curând în scrum. În vreme ce mă uitam la el am văzut un singur călăreț venind prin fumul dens. Era un războinic înalt, cu pieptul gol și părul lung, pe un mare armăsar negru.

Ragnall însuși înainta pe pasarela în flăcări. Se apropie până la treizeci de pași de noi și-și scoase spada, a cărei lamă lungă reflecta vâlvătaia din jur.

– Mă voi întoarce, Lord Uhtred! strigă el.

Făcu o pauză, ca și cum ar fi așteptat un răspuns. Un catarg se prăbuși în spatele lui, împroșcând cu scântei și fum negru. Încă mai aștepta, dar când văzu că nu spuneam nimic, își întoarse calul și dispăru în foc.

– Sper să arzi, am mormăit.

– Dar de ce a lăsat oameni la Eads Byrig? mă întrebă Finan.

Ariergarda amărâtă de pe malul fluviului nu opuse deloc rezistență. Erau mult prea puțini, și femeile le strigau bărbaților să-și arunce armele. În spatele meu, podul se destrăma și nave aprinse o luară la vale. Am vârât Răsuflarea-Șarpelui înapoi în teacă, am încălecat și l-am năpustit pe Tintreg în masa de inamici speriați. Majoritatea oamenilor mei erau acum pedeștri, ocupați să adune spade, sulițe și scuturi, însă tânărul Æthelstan era încă în șa și, ca mine, își făcea loc prin mulțimea învinsă.

– Ce facem cu ei, Lord Uhtred? îmi strigă.

– Tu ești prințul, i-am replicat, așa că tu să-mi spui.

Ridică din umeri și se uită în jur la femeile speriate, la copiii care plângeau și la bărbații supuși. În timp ce-l priveam m-am gândit cum se transformase copilul care făcea năzbâtii în acel tânăr puternic și frumos. El trebuia să fie rege, mi-am zis. Era

fiul cel mai mare al tatălui său, fiul regelui Wessexului, şi trebuia să preia tronul la moartea tatălui său.

– Omorâm bărbaţii, luăm copiii în robie şi punem femeile la muncă? sugeră el.

– Aşa se face de obicei, am spus, dar asta e ţara mătuşii tale. Ea hotărăşte.

L-am văzut pe Æthelstan uitându-se la o fată şi m-am apropiat ca s-o văd mai bine. Era o fetişcană drăguţă, cu o claie de păr blond şi rebel, ochi foarte albaştri şi o piele albă fără cusur. Se ţinea de fusta unei femei mai în vârstă, probabil maică-sa.

– Cum te cheamă? am întrebat-o în daneză.

Maică-sa începu să ţipe şi să implore, apoi căzu în genunchi şi-şi întoarse faţa brăzdată de lacrimi spre mine.

– Ea este tot ce am, stăpâne, tot ce am!

– Linişte, femeie, m-am răstit, habar n-ai cât de norocoasă este fiica ta. Cum o cheamă?

– Frigga, stăpâne.

– Câţi ani are?

Mama şovăi, tentată probabil să mintă, dar îndemnul meu răstit o făcu să îngaime:

– O să facă paisprezece de Ziua lui Baldur, stăpâne.

Ziua lui Baldur era solstiţiul de vară, deci fata avea deja vârsta măritişului.

– Ad-o aici, am poruncit.

Æthelstan se încruntă, crezând c-o luam pe Frigga pentru mine. Mărturisesc că eram ispitit; totuşi, l-am chemat pe servitorul lui Æthelstan şi i-am spus:

– Leag-o pe fată de coada calului tău, şi să nu fie atinsă! Să nu fie rănită! O protejezi, ai înţeles?

– Da, stăpâne.

– Şi tu, m-am uitat înapoi către mamă, ştii să găteşti?

– Da, stăpâne.

– Să coşi?

– Bineînţeles, stăpâne.

– Atunci stai cu fiică-ta. M-am întors spre Æthelstan. Gospodăria tocmai ţi-a crescut cu două muieri, i-am spus, şi,

uitându-mă înapoi la Frigga, m-am gândit ce bastard norocos era, doar că nu era bastard, ci fiul legiuit al unui rege.

Se auzi un chiuit dinspre călăreții aflați mai la sud. L-am mânat pe Tintreg printre prizonieri și am văzut că părintele Fraomar, duhovnicul lui Æthelflaed, făcuse un anunț. Prelatul călărea o iapă a cărei coamă sură se potrivea de minune cu părul lui. Era aproape de Æthelflaed, care zâmbi atunci când m-am apropiat.

– Veşti bune, îmi spuse ea.

– Ce veşti?

– Slavă Domnului, oamenii de la Eads Byrig s-au predat! mă înştiinţă vesel părintele Fraomar.

Eram dezamăgit, căci sperasem să port o bătălie. Se părea că Ragnall lăsase o parte substanţială a armatei în spatele zidurilor de la Eads Byrig, probabil fiindcă voia să păstreze fortul nou construit, iar eu voisem ca moartea celor din garnizoană să fie un avertisment pentru restul oamenilor lui.

– S-au predat?

– Domnul fie lăudat, da.

– Deci Merewalh este înăuntrul fortului?

– Încă nu!

– Cum adică, nu încă? S-au predat!

Fraomar zâmbi.

– Sunt creştini, Lord Uhtred! Garnizoana este creştină!

M-am încruntat.

– Nu mă interesează dacă venerează gărgăriţe, dar, dacă s-au predat, forţele noastre ar trebui să fie în interiorul fortului. Sunt acolo?

– Vor fi, zise părintele Fraomar. Ne-am înţeles asupra tuturor chestiunilor.

– Despre ce înţelegere e vorba? am vrut să ştiu.

Æthelflaed părea tulburată.

– Au fost de acord să se predea, zise ea privindu-şi duhovnicul în căutarea unei confirmări. Când Fraomar dădu din cap, adăugă: Şi nu luptăm contra creştinilor.

– Eu da, am spus sălbatic. Godric! Sună din corn!

Slujitorul meu se uită la Æthelflaed de parcă i-ar fi cerut aprobarea, însă m-am întins şi l-am lovit peste mâna stângă.

– Cornul! Sună din el!

Suflă repede în corn, iar oamenii mei, care-i dezarmau pe inamici, fugiră să urce în şa.

– Lord Uhtred! protestă Æthelflaed.

– Dacă s-au predat, am spus, atunci fortul este al nostru. Dacă fortul nu este al nostru, înseamnă că nu s-au predat. Mi-am mutat privirea de la ea la Fraomar. Deci, cum stau lucrurile?

Nu răspunse nici unul.

– Finan! Adu oamenii! am răcnit şi, ignorându-i pe Æthelflaed şi pe Fraomar, am luat-o la galop spre sud.

Înapoi la Eads Byrig.

Cinci

Ar fi trebuit să ghicesc. Era Haesten. Avea o limbă care putea transforma cărbunele în aur, iar acum o folosea asupra lui Merewalh.

I-am găsit pe cei doi, fiecare însoţit de vreo zece războinici, la o sută de paşi de fort, pe partea vestică, unde panta era mai domoală. Cele două părţi stăteau la mică distanţă una de alta, fiecare sub stindardul său. Merewalh, bineînţeles, avea steagul lui Æthelflaed cu gâsca sfintei Werburgh, pe când Haesten, în locul obişnuitei hârci pe băţ, arbora o flamură cenuşie pe care era cusută o cruce albă.

– N-are ruşine! i-am strigat lui Finan în timp ce-l îmboldeam pe Tintreg la deal.

– E un viclean blestemat, stăpâne, râse irlandezul.

Vicleanul blestemat vorbea cu mare însufleţire, dar, îndată ce mă văzu ieşind dintre copaci, închise gura şi se retrase în compania protectoare a oamenilor săi. Mă salută când m-am apropiat, însă eu l-am întors pe Tintreg în spaţiul dintre cele două tabere şi am coborât din şa fără să-l bag în seamă.

– De ce n-ai ocupat fortul? l-am întrebat pe Merewalh în timp ce-i aruncam hăţurile lui Godric.

– Păi... începu el, apoi se uită pe lângă mine.

Æthelflaed şi anturajul ei se apropiau repede, şi era clar că prefera să aştepte sosirea stăpânei sale înainte să răspundă.

– Nenorocitul s-a predat? am vrut să ştiu.

– Jarlul Haesten...

Merewalh ridică din umeri de parcă nici nu ştia ce să spună, nici nu înţelegea ce se întâmpla.

– E o întrebare simplă! am spus ameninţător.

Merewalh era un om bun şi un războinic viteaz, dar părea în culmea stingherelii în timp ce-i privea disperat pe cei vreo zece preoţi care stăteau în jurul lui. Părintele Ceolnoth şi geamănul său fără dinţi Ceolberht erau acolo, la fel şi Leofstan, şi toţi păreau extrem de jenaţi de apariţia mea bruscă.

– S-a predat? am rostit din nou, rar şi tare.

Merewalh fu salvat de sosirea lui Æthelflaed, care-şi împinse iapa printre preoţi şi mi se adresă cu răceală în glas:

– Dacă ai ceva de spus, Lord Uhtred, atunci spune-mi mie.

– Vreau doar să ştiu dacă rahatul ăsta nenorocit s-a predat, am spus arătând spre Haesten.

Părintele Ceolnoth luă cuvântul ignorându-mă făţiş.

– Doamnă, jarlul Haesten a fost de acord să vă jure credinţă.

– Ce-a făcut? am strigat.

– Linişte! se răsti Æthelflaed. Era încă în şa, dominându-ne. Oamenii ei, cel puţin o sută cincizeci la număr, o urmaseră de pe malul fluviului şi acum aşteptau călare pe panta dealului. Spuneţi-mi ce aţi discutat, îi ceru părintelui Ceolnoth.

Prelatul mă privi agitat, apoi se uită iarăşi la Æthelflaed.

– Jarlul Haesten este creştin, doamnă, şi vă cere protecţia.

Cel puţin trei dintre noi am început să vorbim în acelaşi timp, însă Æthelflaed bătu din palme, cerând linişte.

– Este adevărat? îl întrebă pe Haesten.

Haesten îi făcu o plecăciune, apoi atinse crucea de argint pe care o purta la gât.

– Lăudat fie Domnul, este adevărat, doamnă.

Vorbise smerit, cu o sinceritate convingătoare.

– Mincinos blestemat, am mârâit.

Nu mă băgă în seamă.

– Am găsit mântuirea, doamnă, şi vin la Domnia Voastră ca să vă rog să mă ocrotiţi.

– Este mântuit, spuse răspicat un bărbat înalt care stătea lângă Haesten. Suntem pregătiţi, de fapt nu, suntem dornici

să vă jurăm credinţă, şi ca fraţi creştini vă implorăm să ne acordaţi protecţia.

Vorbise în engleză, plin de respect, iar la sfârşit se plecă uşor în faţa lui Æthelflaed. Ea păru uimită, şi nu fără motiv, căci bărbatul cel înalt părea a fi preot creştin, sau cel puţin purta o sutană neagră şi lungă prinsă la brâu cu o funie, în timp ce la gât îi atârna o cruce de lemn.

– Cine eşti? îl întrebă Æthelflaed.

– Părintele Haruld, doamnă.

– Danez?

– M-am născut aici, în Britania, dar părinţii mei au venit de peste mare.

– Şi eşti creştin?

– Din mila lui Dumnezeu, da. Haruld era aspru, cu faţa întunecată, cu păr sur la tâmple. Nu era primul danez convertit pe care-l întâlneam, nici primul care devenise preot. Am fost creştin de copil, îi spuse lui Æthelflaed.

Vorbea calm şi încrezător, dar am observat că degetele i se strângeau şi desfăceau ritmic. Era nervos.

– Şi vrei să-mi spui că boţul ăsta de căcat putred de şopârlă e şi el creştin? am zis arătând cu capul spre Haesten.

– Lord Uhtred! se răsti Æthelflaed.

– L-am botezat eu însumi, îmi răspunse solemn Haruld, mulţumim lui Dumnezeu.

– Amin, zise tare Ceolnoth.

M-am uitat în ochii lui Haesten. Îl cunoscusem din tinereţe şi-mi era dator cu viaţa, fiindcă i-o salvasem. Îmi jurase credinţă atunci şi-l crezusem, fiindcă avea o faţă cinstită şi maniere pline de francheţe, dar călcase fiecare jurământ pe care-l făcuse. Era un om făţarnic, şiret şi primejdios. Ambiţiile îi depăşeau cu mult realizările, şi pentru asta dădea vina pe mine, fiindcă soarta a decis ca eu să-l împiedic de fiecare dată. Ultima oară fusese la Beamfleot, unde îi distrusesem armata şi-i arsesem flota, dar soarta lui Haesten era să scape din fiecare dezastru. Şi iată-l aici din nou, pasămite prins în capcană la Eads Byrig, dar zâmbindu-mi de parcă eram cei mai vechi prieteni.

– Nu e mai creştin decât sunt eu, am spus.

– Doamna mea! Haesten se uită la Æthelflaed şi apoi, în mod uimitor, căzu în genunchi. Jur pe sacrificiul Mântuitorului nostru că sunt un adevărat creştin! Avea lacrimi în ochi şi tremura de emoţie. În clipa următoare îşi deschise brusc braţele şi, ridicându-şi faţa spre cer, strigă: Să mă trăsnească Dumnezeu în această clipă dacă mint!

Am tras Răsuflarea-Şarpelui, astfel că lama ei hârşâi pe marginea tecii.

– Lord Uhtred! strigă alarmată Æthelflaed. Nu!

– Voiam să înfăptuiesc voinţa zeului vostru şi să-l omor, am spus. M-ai opri?

– Dumnezeu poate să-şi facă singur treaba, zise aspru Æthelflaed, după care se uită la preotul danez. Părinte Haruld, eşti convins de convertirea jarlului Haesten?

– Sunt, doamnă. A vărsat lacrimi de pocăinţă şi lacrimi de fericire la botezul lui.

– Lăudat fie Domnul, şopti părintele Ceolnoth.

– Destul! am zis. Încă ţineam spada în mână. De ce nu sunt oamenii noştri în interiorul fortului?

– Vor fi! spuse arţăgos Ceolnoth. Aşa este înţelegerea!

– Înţelegerea? Vocea lui Æthelflaed era foarte prudentă; în mod clar, bănuia că preoţii îşi depăşiseră competenţele, încheind un acord fără aprobarea ei. Ce înţelegere a fost făcută? vru ea să ştie.

– Jarlul Haesten a implorat să vă jure credinţă la slujba de Paşte, spuse Ceolnoth cu băgare de seamă. În felul acesta, bucuria învierii Domnului nostru ar consfinţi împăcarea.

– Nu-mi pasă nici cât negru sub unghie dacă aşteaptă până la sărbătoarea lui Eostre, am zis, atâta vreme cât ocupăm fortul acum!

– Va fi predat în duminica de Paşte, spuse Ceolnoth. Aşa e înţelegerea!

– În ziua de Paşte? întrebă Æthelflaed, şi oricine o cunoştea bine putea să-şi dea seama de nemulţumirea din glasul ei. Nu era

proastă, dar nu era nici pregătită să renunțe la speranța că Haesten se creștinase din toată inima.

– Va fi prilej de sărbătoare, o încurajă Ceolnoth.

– Și cine ești tu să faci o astfel de înțelegere? l-am întrebat.

– Este o chestiune în care hotărăsc creștinii, insistă Ceolnoth, uitându-se la Æthelflaed în speranța unui sprijin.

Æthelflaed, la rândul ei, se uită la mine, apoi la Haesten.

– De ce să nu ocupăm fortul acum?

– Așa ne-am înțeles, începu slab Ceolnoth.

– Doamnă, interveni Haesten târându-se în genunchi spre ea, este dorința mea cea mai sinceră ca toți oamenii mei să fie botezați de Paște. Dar unii, câțiva, șovăie. Am nevoie de timp, părintele Haruld are nevoie de timp! Avem nevoie să-i convingem pe acei câțiva șovăielnici de milostenia Domnului.

– Dihor viclean, am mormăit.

Nimeni nu zise nimic.

– Jur că e adevărat, spuse umil Haesten.

– Ori de câte ori spune asta minte fără rușine, am înștiințat-o pe Æthelflaed.

– Și dacă părintele Ceolnoth ne-ar vizita, sau și mai bine, părintele Leofstan, și dacă ne-ar predica, ar fi un ajutor și o binecuvântare, doamnă.

– Aș fi fericit să...

Ceolnoth se opri atunci când Æthelflaed ridică o mână. O vreme cârmuitoarea Merciei se mulțumi să-l privească pe Haesten, apoi îl întrebă:

– Propui un botez comun?

– Toți oamenii mei, doamnă! spuse nerăbdător danezul, toți vor veni spre mila lui Hristos și în slujba Domniei Voastre!

– Câți oameni, căcatule? am vrut să știu.

– Doar câțiva, Lord Uhtred, care au stăruit până acum în păgânismul lor. Douăzeci de oameni, poate treizeci? Dar, cu ajutorul lui Dumnezeu, o să-i convertim!

– Câți oameni în fort, scârbă împuțită?

Ezită, apoi, dându-și seama că era o greșeală să întârzie răspunsul, zâmbi.

– Cinci sute optzeci, Lord Uhtred.

– Atâţia! exultă părintele Ceolnoth. Va fi o lumină care se va revărsa asupra întregii omeniri! Închipuiţi-vă, doamnă, o convertire în masă a păgânilor! Putem să-i botezăm în fluviu!

– Poţi să-i îneci pe nenorociţi, am mormăit.

Haesten, în genunchi, îşi împreună mâinile în timp ce se uita la Æthelflaed. Faţa lui inspira o încredere deplină, iar glas mai sincer decât acela nu se mai auzise nicicând. Era cel mai bun mincinos pe care l-am întâlnit în viaţa mea.

– Doamnă, v-aş invita în fort chiar acum! M-aş ruga cu Domnia Voastră acolo, doamnă, aş cânta imnuri de slavă alături de Domnia Voastră! Dar acei câţiva oameni ai mei sunt încă înverşunaţi. Ar putea să se împotrivească. Cer doar puţin timp, puţin timp pentru ca harul lui Dumnezeu să lucreze asupra acelor suflete chinuite.

– Spârcâială trădătoare, m-am răstit la el.

– Şi dacă de asta e nevoie ca să vă convingeţi, urmă Haesten ignorându-mă, vă voi jura credinţă acum, doamnă, chiar în această clipă!

– Lăudat fie Domnul, gângăvi Ceolberht.

– Există doar o singură mică problemă, am spus, şi toată lumea se uită la mine. Nu poate să vă jure credinţă, doamnă.

Æthelflaed îmi aruncă o privire tăioasă.

– De ce nu?

– Fiindcă i-a jurat credinţă altui lord, doamnă, şi acel lord nu l-a eliberat încă de jurământ.

– Am fost eliberat de jurământul dat jarlului Ragnall când mi-am depus soarta în mâinile lui Dumnezeu cel Atotputernic, zise Haesten.

– Dar nu şi de jurământul pe care mi l-ai dat mie, am spus.

– Dar Domnia Ta eşti păgân, Lord Uhtred, zise cu şiretenie danezul, şi Iisus Hristos mă absolvă de orice jurământ depus faţă de păgâni.

– Adevărat! exclamă părintele Ceolnoth. S-a lepădat de diavol, doamnă! L-a renegat pe diavol şi pe toate lucrările sale! Un om care a îmbrăţişat credinţa creştină este absolvit

de toate jurămintele făcute păgânilor, biserica insistă asupra acestui aspect.

Æthelflaed nu era hotărâtă. În cele din urmă se uită la Leofstan.

– Nu ați vorbit, părinte.

Leofstan zâmbi cu jumătate de gură.

– I-am promis lordului Uhtred că n-o să mă amestec în treburile sale dacă el nu se amestecă în ale mele. Mă bucură discuția despre păgâni, doamnă, dar soarta unei fortărețe? Vai, aceasta este dincolo de competențele mele. Dați-i Cezarului ce este al Cezarului, doamnă, iar soarta dealului Eads Byrig este treaba Cezarului, sau, mai precis, a Domniei Voastre.

Æthelflaed dădu brusc din cap și gesticulă spre Haesten.

– Dar îl credeți pe acest om?

– Să-l cred? Leofstan se încruntă. Pot să-l întreb câte ceva?

– Da.

Leofstan șchiopătă până la Haesten și îngenunche în fața lui.

– Dă-mi mâinile. Așteptă ca Haesten să facă întocmai, apoi murmură: Acum spune-mi în ce crezi.

Haesten își șterse lacrimile.

– Cred într-unul Dumnezeu, Tatăl Atotputernicul, Făcătorul cerului și al pământului, vorbi aproape șoptit, și într-unul Domn Iisus Hristos, singurul fiu al lui Dumnezeu, purces din Domnul; Dumnezeu din Dumnezeu, lumină din lumină! Vocea i se ridicase la ultimele cuvinte, apoi păru că se înecă. Cred, părinte! Lacrimile i se scurseră din nou pe față, așa că-și scutură capul ca să le alunge. Lordul Uhtred are dreptate, are dreptate! Am fost un păcătos. Am călcat jurăminte. Am păcătuit contra cerurilor! Totuși, părintele Haruld s-a rugat cu mine, s-a rugat pentru mine, soția mea s-a rugat și, lăudat fie Domnul, cred!

– Lăudat fie Domnul, într-adevăr! zise Leofstan.

– Ragnall știe că ești creștin? am întrebat tăios.

– A fost necesar să-l induc în eroare, spuse umil danezul.

– De ce?

Haesten, care încă își avea mâinile în cele ale lui Leofstan, îmi răspunse fără să-și ia ochii de la Æthelflaed:

– Am fost nevoit să mă refugiez pe insula Mann, şi pe acea insulă m-a convertit părintele Haruld. Dar eram înconjuraţi de păgâni care ne-ar fi omorât dacă ar fi ştiut. M-am rugat! Se uită înapoi la Leofstan. M-am rugat pentru călăuzire! Să stau şi să-i convertesc pe păgâni? Dar răspunsul lui Dumnezeu a fost să-mi aduc oamenii aici şi să ne oferim spadele în slujba lui Hristos!

– În slujba lui Ragnall, l-am corectat cu asprime.

Haesten îşi întoarse iarăşi privirea spre Æthelflaed.

– Jarlul Ragnall mi-a cerut într-adevăr să-l slujesc, dar am văzut voinţa lui Dumnezeu în cererea lui! Dumnezeu ne oferise o cale să scăpăm de pe insulă! Nu aveam nave, aveam doar credinţă în Iisus Hristos şi în sfânta Werburgh.

– Sfânta Werburgh! exclamă Æthelflaed.

– Draga mea soţie i se roagă, doamnă, zise Haesten pe un ton nevinovat. Cumva, slinosul blestemat auzise că Æthelflaed o venera pe sperietoarea de gâşte.

– Scârbă mincinoasă, am bombănit.

– Căinţa lui este sinceră, insistă Ceolnoth.

– Părinte Leofstan? întrebă Æthelflaed.

– Vreau să-l cred, doamnă! spuse serios viitorul episcop. Vreau să cred că acesta este un miracol care-mi va însoţi înscăunarea! Că în ziua de Paşte vom avea bucuria de a aduce o hoardă păgână în slujba lui Iisus Hristos!

– Aceasta este lucrarea lui Hristos! spuse părintele Ceolberht printre gingiile lui ştirbe.

Æthelflaed, încă nehotărâtă, se uita lung la cei doi bărbaţi îngenuncheaţi. O parte din ea ştia fără îndoială că aveam dreptate, dar în celălalt taler al balanţei atârnau evlavia moştenită de la tatăl său şi dorinţa lui Leofstan de a crede. Leofstan era alegerea ei. Îl convinsese pe arhiepiscopul de Contwaraburg să-l numească, le trimisese episcopilor şi abaţilor scrisori în care lăuda sinceritatea lui Leofstan şi credinţa lui impresionantă şi dăruise bani altarelor şi bisericilor, toate pentru a obţine sprijin în favoarea lui Leofstan. Probabil că biserica ar fi preferat un om cu preocupări mai lumeşti, care să poată extinde proprietăţile funciare ale diocezei şi să stoarcă mai mulţi bani de la nobilii

din nordul Merciei, dar Æthelflaed voise un sfânt. Şi acel sfânt îi prezenta acum convertirea lui Haesten drept un semn că alegerea ei primise aprobarea divină.

Acum, viitorul episcop lăsă în sfârşit mâinile lui Haesten şi, încă în genunchi, se întoarse spre Æthelflaed.

– Gândiţi-vă, doamnă, gândiţi-vă ce bucurie va fi atunci când un păgân îşi va conduce oamenii la tronul lui Hristos!

Ideea asta o dădu gata. Tatăl ei întotdeauna îi iertase pe danezii care se converteau, chiar permiţându-le unora să se stabilească în Wessex, şi declarase de multe ori că războiul nu era pentru a făuri regatul englezilor, Englaland, ci pentru a-i converti pe păgâni la creştinism. Æthelflaed vedea această convertire în masă a danezilor un semn al puterii lui Dumnezeu.

Îşi mână iapa cu un pas în faţă.

– Îmi vei jura credinţă acum?

– Cu bucurie, doamnă, zise Haesten, cu bucurie!

Am scuipat spre trădătorul acela nenorocit, apoi am vârât Răsuflarea-Şarpelui în teacă şi m-am suit în şaua lui Tintreg.

– Lord Uhtred! strigă tăios Æthelflaed. Unde mergi?

– Înapoi la fluviu, am spus scurt. Finan! Sihtric! Toţi! Cu mine!

M-am îndepărtat la galop de la locul de lângă Eads Byrig unde urma să aibă loc naiba ştie ce farsă.

Eram o sută douăzeci şi trei. Am trecut iute printre rândurile oamenilor lui Æthelflaed, apoi am cotit spre nord şi spre fluviu.

Dar, o dată ajunşi printre copaci, bine ascunşi de neghiobii care o înconjurau pe Æthelflaed, mi-am întors trupa spre est.

Fiindcă eram hotărât să îndeplinesc buna lucrare creştină.

Şi să-l omor pe Haesten.

Călăream repede prin pădure. Finan era lângă mine.

– Ce facem?

– Luăm Eads Byrig, bineînţeles, am spus.

– Dumnezeule mare!

Nu am zis nimic în timp ce Tintreg coborî într-o vâlcea plină de ferigi şi urcă pe panta din cealaltă parte. Câţi oameni

comanda Haesten? Zisese cinci sute optzeci, dar nu-l credeam. Îşi pierduse armata şi reputaţia la Beamfleot. Nu fusese prezent la acea bătălie, însă aş fi fost surprins dacă avea o sută de oameni care să-l urmeze, cu toate că Ragnall lăsase precis şi el războinici acolo.

– Cât de mare este fortificaţia? l-am întrebat pe Finan.

– Eads Byrig? E mare.

– Dacă ai merge de-a lungul zidurilor, câţi paşi?

Finan se gândi la răspuns. Mă întorsesem uşor spre nord, mânându-l pe Tintreg de-a lungul unei pante lungi care urca printre stejari şi platani.

– Nouă sute? presupuse irlandezul. Poate o mie?

– Aşa mă gândesc şi eu.

– E ditamai cetatea, oricum.

Regele Alfred încercase să reducă viaţa la reguli. Majoritatea acelor reguli, bineînţeles, veneau din scrierile creştine, dar mai erau şi altele. Oraşele construite de el erau măsurate, şi se cunoşteau dimensiunile fiecărei bucăţi de pământ. Zidurile de apărare erau de asemenea măsurate, pentru a li se afla înălţimea, grosimea şi lungimea, şi acest ultim număr, lungimea zidului, determina numărul oamenilor de care era nevoie pentru apărarea oraşului. Socoteala aceea fusese născocită de nişte preoţi deştepţi care plimbau bile de lemn pe sârme de fier, şi concluzia lor fusese că un burh avea nevoie de patru apărători pentru fiecare cinci paşi de zid. Wessexul devenise o garnizoană sub Alfred, cu graniţele străjuite de burhuri ale căror ziduri erau apărate de fyrd. Fiecare oraş mare fusese fortificat în vederea unei eventuale năvăliri daneze, apărarea fiind asigurată de un număr exact de oameni corespunzând lungimii totale a zidului. Metoda, care dăduse roade, fusese aplicată şi în Mercia. Pe măsură ce Æthelflaed recucerise vechile teritorii ale Merciei, le întărise cu burhuri precum Brunanburh şi Ceaster şi ceruse ca garnizoanele să aibă câte patru oameni pentru fiecare cinci paşi de zid. La primul semn de ananghie, sătenii puteau să se retragă în cel mai apropiat burh, luându-şi animalele cu ei. Era

nevoie de o întreagă armată să capturezi un burh, şi danezii nu reuşiseră vreodată aşa ceva.

Modul lor de a se lupta era să facă incursiuni adânc în teritoriul advers ca să ia robi şi vite, şi ştiau că o armată care stătea pe loc, care rămânea în tabără în faţa zidurilor unui burh, era lovită în curând de boală. Pe lângă asta, nici o oaste inamică nu se dovedise destul de numeroasă încât să înconjoare un burh şi să-l asedieze până când apărătorii s-ar fi predat din lipsă de hrană. Strategia burhurilor dăduse roade.

Dar dăduse roade fiindcă existau bărbaţi care să le apere. Fiecare bărbat trecut de vârsta de doisprezece ani era obligat să lupte. Poate că nu erau războinici instruiţi, asemenea celor pe care-i comandam acum prin pădure, dar puteau să ţină o suliţă ori să arunce o piatră ori să învârtă un topor. Acesta era fyrdul, oastea de ţărani şi măcelari şi meşteşugari. Fyrdul poate că nu era echipat cu zale sau cu scuturi din lemn de tei, dar oamenii săi puteau să se înşire pe meterezele unui burh şi să-i căsăpească pe inamicii care ar fi încercat să se cţere pe zid. Un topor de tăiat lemne în mâinile unui ţăran viguros este o armă de temut, aşa cum este o sapă ascuţită, dacă e învârtită destul de tare. Patru oameni la fiecare cinci paşi, iar Eads Byrig avea o mie de paşi, ceea ce însemna că Haesten ar fi avut nevoie de cel puţin şapte sute de oameni ca să apere întreaga lungime a fortificaţiei.

– M-ar mira să aibă măcar două sute de oameni, i-am spus lui Finan.

– Atunci de ce stă acolo?

Asta era o întrebare bună. De ce lăsase Ragnall o garnizoană la Eads Byrig? Nu credeam nici o clipă că Haesten se hotărâse să rămână la sud de Mærse pentru a căuta protecţia lui Æthelflaed, era acolo doar fiindcă Ragnall îl voia acolo.

Începuserăm ca să lăsăm caii să pască, aşa că aveam un răgaz să chibzuiesc. De ce îl lăsase Ragnall pe Haesten în urmă? Haesten nu era cel mai bun războinic din armata lui Ragnall, probabil era cel mai prost, dar era cu siguranţă cel mai bun mincinos. Dintr-odată am înţeles. Crezusem că Eads Byrig era

o diversiune pentru molâul rege din Eoferwic, dar nu era. Era pentru noi. Pentru mine.

– A rămas fiindcă Ragnall se întoarce, am zis.

– Trebuie să ia Eoferwic întâi, spuse sec irlandezul.

L-am întors pe Tintreg şi am ridicat mâna să-mi opresc oamenii.

– Rămâneţi călare, le-am zis, apoi m-am dat jos din şa şi i-am aruncat hăţurile lui Godric. Ţine-l aici pe Tintreg, i-am poruncit.

Finan şi cu mine am urcat încet panta.

– Sprijinul pentru Ingver se va spulbera, i-am spus vechiului meu tovarăş. E un molâu. Ragnall o să devină regele Eoferwicului fără luptă. Jarlii o să se grăbească spre el aducând oameni, jurându-i credinţă. Nici nu trebuie măcar să ajungă la Eoferwic! Poate să trimită trei sute de oameni să ia oraşul de la Ingver, iar el să se întoarcă aici. Vrea doar să credem că merge acolo.

Printre copaci se vedeau lemnele proaspăt tăiate care formau palisada estică a fortului de la Eads Byrig. Ne-am aplecat şi am mers înainte de-a buşilea, atenţi la orice santinelă de pe întăritura înaltă.

– Şi Ragnall trebuie să-şi răsplătească oamenii, am continuat. Ce pământ este mai bun decât cel din nordul Merciei?

– Dar Eads Byrig? zise gânditor Finan.

– E un cap de pod în Mercia şi o bază de unde poate fi atacat Ceasterul. Are nevoie de o victorie mare, ceva care să dea de ştire că este un învingător. Vrea ca şi mai mulţi oameni să vină de dincolo de mare, iar ca să-i aducă, trebuie să ne dea o lovitură cumplită. Capturarea Eoferwicului nu contează. A avut vreo cinci regi în tot atâţia ani, dar dacă ia Ceasterul?

– Dacă, murmură Finan.

– Dacă ia Ceasterul, am continuat, îi distruge reputaţia lui Æthelflaed. Obţine pământuri mănoase. Controlează fluviile Mærse şi Dee cu ajutorul burhurilor. O să piardă oameni în timpul atacului, însă oamenii nu-i lipsesc. Dar, ca să facă aşa ceva, are nevoie de Eads Byrig. Asta e baza lui. Odată ce intră în Eads

Byrig, nu-l mai scoatem de acolo. Pe de altă parte, dacă ținem Eads Byrig, o să-i fie al dracului de greu să asedieze Ceasterul.

Ajunși la marginea pădurii, ne-am ghemuit printre tufe și ne-am uitat cu atenție la palisadele noi de deasupra noastră. Erau mai înalte decât un stat de om și apărate de un șanț exterior.

– Câți războinici vezi acolo, Finan?

– Nici unul.

Era adevărat. Nu se vedea nici un om, nici un vârf de suliță deasupra fortificației estice.

– Nu e nici o platformă de luptă, am spus.

Finan se încruntă. Se gândea. Acolo, la doar câteva sute de yarzi de noi, era o palisadă, însă nu se zărea nici un apărător. Ar fi trebuit să fie santinele, dar, în lipsa unei platforme de luptă, războinicii aceia ar fi trebuit să se uite afară prin spațiile goale dintre bușteni, iar buștenii erau inegali, cu vârfurile încă nealiniate.

– E o cacealma, mormăi irlandezul.

– Totul e o cacealma! Convertirea lui Haesten e o cacealma. Câștigă doar timp până când ajunge Ragnall înapoi. Cât o să-i ia? Patru zile? Cinci?

– Așa de repede?

– Probabil că-i deja pe drumul de întoarcere, am spus.

Părea clar acum. Își incendiase podul de vase ca să credem că abandonase Mercia, dar, ca să se întoarcă, tot ce trebuia să facă era să mărșăluiască vreo câteva mile spre est și să urmeze drumul roman spre sud până la următorul pod peste Mærse. Venea înapoi, eram sigur de asta.

– Dar câți nenorociți sunt aici? întrebă Finan.

– N-avem decât o cale să aflăm.

Vechiul meu tovarăș chicoti.

– Și tu îi spui întotdeauna tânărului Æthelstan să fie prudent înainte să înceapă o luptă?

– Sunt momente când trebuie să fii prudent și momente când trebuie pur și simplu să-i omori pe ticăloși.

Încuviință din cap.

– Dar cum trecem de palisadă? N-avem scări.

I-am explicat.

Doisprezece dintre oamenii mei cei mai tineri începură asaltul. Fiul meu era printre ei.

Cheia era să ajungi la palisadă într-o clipită și s-o treci repede. Nu aveam scări, fortificația era înaltă de aproape doi yarzi, dar aveam cai.

Așa cuceriserăm Ceasterul. Fiul meu se ridicase în picioare în șa și se cățărase peste poartă, și asta le-am spus celor doisprezece tineri să facă. Să galopeze spre palisadă și să folosească înălțimea calului pentru a ajunge pe vârf. Ceilalți aveau să-i urmeze. Mi-ar fi plăcut să-i comand pe cei doisprezece, dar nu mai eram atât de agil ca odinioară. Asta era o treabă pentru tineri.

– Și dacă sunt două sute de nenorociți care-i așteaptă de cealaltă parte? întrebă Finan.

– Atunci n-o să poată trece, am spus.

– Și dacă Lady Æthelflaed tocmai a fost de acord cu un armistițiu?

N-am luat în seamă întrebarea. Bănuiam că acei creștini săraci cu duhul tocmai încuviințau să-l lase pe Haesten să stea pe vârful dealului până la Paște, însă eu nu eram parte a acelei înțelegeri, fiindcă Haesten era omul meu. Îmi jurase mie credință. Jurământul acela fusese făcut acum mulți ani, și Haesten îl călcase în mod repetat, dar un jurământ era un jurământ, așa că danezul îmi datora ascultare. Creștinii pot declara că jurământul dat unui păgân nu are valoare, dar nu mă obliga nimeni să cred așa ceva. Haesten era omul meu, că le plăcea sau nu, și nu avea vreun drept să facă un armistițiu cu Æthelflaed decât dacă eu eram de acord, iar eu îl voiam mort pe nenorocit.

– Dați-i drumul, i-am spus fiului meu.

Cei doisprezece oameni își îmboldiră caii și trecură prin tufe spre terenul curățat de dincolo. I-am lăsat să ajungă la douăzeci sau treizeci de pași, apoi i-am dat pinteni lui Tintreg.

– Toți, am strigat, cu mine!

Fiul meu era în fața celorlalți, calul lui tropotind pe deal. I-am văzut armăsarul coborând în șanț și căznindu-se să urce pe cealaltă parte, unde Uhtred își întinse ambele mâini pentru a se prinde de vârful palisadei. Se împinse cu picioarele și-și aruncă un picior deasupra, urmat de ceilalți băieți. Unul căzu înapoi, rostogolindu-se în șanț. Caii abandonați rămaseră acolo, în calea noastră.

Și apoi palisada căzu.

Tocmai ajunseserăm la șanț. Era mic, fiindcă oamenii lui Haesten nu avuseseră timp să-l adâncească. Nu erau țepușe, obstacole, doar o escarpă scurtă și abruptă urcând spre coama valului de pământ unde fuseseră înfipte lemnele, dar nu fuseseră îngropate destul de adânc, iar greutatea oamenilor de pe vârful lor îi dădea jos. Tintreg sări înapoi din cauza zgomotului, așa că m-am grăbit să-l potolesc. Călăreții trecură pe lângă mine în goană, dând pinteni armăsarilor în susul pantei și peste buștenii căzuți.

– Descălecați! răcni Finan. Un cal alunecă și căzu peste bușteni. Animalul se zbătea și urla, împingându-i pe ceilalți războinici la marginile breșei, care nu era destul de lată pentru masa de cai speriați și oameni grăbiți. Descălecați! strigă din nou Finan. Haideți pe jos! Scuturi! Scuturi! Vreau scuturi!

Acela era ordinul să se facă un zid de scuturi. Oamenii săreau din șa și intrau prin gaura din palisadă. Îl duceam pe Tintreg de hățuri.

– Ține-ți calul cu tine! i-am strigat lui Berg.

În fața mea se aflau buștenii care căzuseră în șanțul interior, după care era al doilea val de pământ. Nu mi se păreau niște obstacole de netrecut. Odată ajunși dincolo, cu spadele scoase, am zărit trei colibe mari, proaspăt construite, cu pereți din lemn neșlefuit și acoperiș din paie lucioase, și niște oameni aflați la mare distanță, în celălalt capăt al fortului. Din câte puteam vedea, în partea asta nu fusese lăsată nici o santinelă.

– Zid de scuturi! am răcnit.

– La mine! Finan stătea chiar dincolo de cele trei colibe, cu brațele desfăcute, ca să arate unde voia să se facă zidul de scuturi.

– Berg! Ajută-mă! am strigat, iar Berg își făcu mâinile căuș și mă ajută să urc înapoi în șaua lui Tintreg. Am scos Răsuflarea-Șarpelui și i-am poruncit: Încalecă și hai cu mine!

Am dat pinteni calului în jurul zidului nostru care se forma rapid. Acum puteam vedea restul fortului. Două sute de apărători? Mă îndoiam că erau mai mulți de atât. Acei oameni erau adunați la celălalt capăt al fortului, așteptând probabil să afle ce înțelegere fusese încheiată cu Æthelflaed, dar mai aproape de noi era un grup numeros de femei și copii, cu numai câțiva bărbați. Cu toții goneau să se adăpostească în capătul estic al fortului.

– Trebuie să-i oprim pe fugari! i-am spus lui Berg în timp ce-l îmboldeam pe Tintreg. Haide!

Eram Uhtred, lord de Bebbanburg, în plină glorie militară. Verigile de pe brațe luate de la inamicii doborâți luceau în soare, capul de lup de pe scutul proaspăt vopsit se încrunta amenințător, pe când alt lup, de astă dată de argint, se ghemuia pe creasta coifului meu lucios. Zalele îmi erau strânse pe corp și lustruite cu nisip, centura pentru spadă și teaca erau bătute cu argint, aveam un lanț de aur la gât, cizmele îmi erau ornate cu argint, iar spada cenușie îmi stătea la îndemână, cu spiralele pe care i le gravase făurarul curgând de la mâner până la vârful ei înfometat. Eram un senior al războiului călare pe un mare armăsar negru, și împreună urma să stârnim panică.

Am șarjat printre oamenii care fugeau, cârmindu-l pe Tintreg în fața unei femei care alerga cu un copil în brațe. Un bărbat, auzind copitele, se întoarse să lovească cu un topor. Prea târziu. Răsuflarea-Șarpelui bău prima gură de sânge din acea zi, și femeia țipă. Berg își croia drum prin mulțime cu spada lăsată în jos, pe când fiul meu încălecase din nou și comanda alți trei călăreți în haos.

– Taie-le calea! i-am strigat în vreme ce-l mânam pe Tintreg spre fugarii din frunte. Voiam să-i țin între zidul meu de scuturi și inamicii care-și alcătuiau la rândul lor un zid de scuturi la

celălalt capăt al fortului. Împinge-i înapoi! i-am strigat fiului meu. Înapoi spre Finan!

Peste câteva clipe am ajuns în galop în fața mulțimii. Toată panica aceea pe care o stârneam avea un scop: să-i adun pe copii și femei în preajma zidului nostru de scuturi. Câinii urlau și copiii plângeau, dar mergeau înapoi, disperați să scape de copitele care bubuiau și de spadele care luceau în soare, în timp ce caii noștri treceau mereu prin fața lor.

– Acum haideți în față! i-am strigat lui Finan. Dar încet!

Am stat aproape de mulțime care, îngrozită de caii noștri, se târa spre zidul de scuturi al lui Finan. I-am spus lui Berg să-mi păzească spatele până cercetam restul fortului. Mai multe colibe erau aliniate de-a lungul laturii sudice, în rest se vedeau grămezi de bușteni pe iarba călcată în picioare. Haesten începuse să construiască o sală în capătul opus, acolo unde oamenii lui formau acum zidul de scuturi. Era pe trei rânduri și mai lung decât al nostru. Mai lung și mai adânc, iar deasupra trona vechiul stindard al lui Haesten, hârca albă pe un băț. Zidul de scuturi arăta formidabil, însă oamenii lui Haesten erau aproape la fel de panicați ca femeile și copiii lor. Unii strigau și arătau spre noi, vrând în mod evident să avanseze și să lupte, dar alții priveau la palisada din depărtare, singura parte a fortificației care avea platformă de luptă. Războinicii de pe acea platformă se uitau la trupele lui Æthelflaed. Un om striga către zidul de scuturi, însă era prea departe ca să aud ce spunea.

– Finan! am strigat.

– Lord?

– Dă foc la colibele alea! Voiam ca trupele lui Æthelflaed să amenințe palisada îndepărtată și să țină astfel inamicul ocupat în două părți, iar vederea fumului ar fi trebuit măcar să le spună că fortul era la ananghie. Și haideți mai repede! am adăugat, arătând cu spada spre linia inamică. Să-i omorâm!

Finan dădu comanda, și zidul de scuturi grăbi pasul. Oamenii începură să-și bată spadele de scuturi în timp ce avansau, împingându-i în față pe fugari.

– Lasă-i să plece, i-am strigat fiului meu, dar ține-i în centrul fortului!

Înțelese imediat și plecă împreună cu oamenii săi spre partea nordică a fortificației.

– Berg? l-am chemat. Noi ne ocupăm de partea sudică.

– Ce facem, stăpâne?

– Lăsăm femeile și copiii să se ducă la bărbații lor, am spus, dar îi facem să meargă drept în față.

Să spargi un zid de scuturi e o treabă grea și sângeroasă. Două șiruri de războinici se izbesc unul de altul și încearcă să spargă linia dușmanului cu topoare, sulițe și spade, dar pentru fiecare inamic doborât există altul gata să-i ocupe locul. Cel care-i comanda pe oamenii lui Haesten din fort își amplasase oștenii pe trei linii, în timp ce Finan avea numai două. Zidul nostru de scuturi era prea subțire, era depășit numeric, dar dacă am fi reușit să le rupem formația, am fi înnegrit pământul cu sângele lor. Tocmai de aceea împingeam femeile și copiii direct spre zidul de scuturi inamic. Fugarii aceia, disperați să scape de zgomotul sumbru al spadelor noastre care loveau pavezele pictate, aveau să-și croiască drum prin zidul de scuturi al lui Haesten; panica lor avea să se răspândească la bărbații din zid, încercarea lor deznădăjduită de a scăpa de spadele noastre avea să facă spărturi în formațiunea dușmană, iar noi aveam să folosim aceste spărturi pentru a împărți zidul în grupuri mici care puteau fi măcelărite.

Prin urmare, pâlcul nostru călăreți ieși în galop din spațiul dintre cele două ziduri de scuturi; femeile și copiii, văzând scăparea, o luară la fugă spre bărbații lor. Berg și cu mine ne asiguram că nu puteau ocoli zidul inamic, ci erau siliți să meargă drept spre scuturile lui Haesten. În acel moment Finan, văzând ce se întâmpla, își grăbi și mai tare pasul. Oamenii mei scandau, chiuiau, își loveau spadele de lemnul pavezelor.

Și am știut că obțineam o victorie ușoară.

Puteam să miros spaima inamicului și să-i văd panica. Fuseseră lăsați aici de către Ragnall, cu ordinul de a păzi Eads Byrig până la întoarcerea lui, iar Haesten se baza pe tertipuri și

minciuni ca să țină fortul ferit de atacuri. Noua palisadă arăta formidabil, dar era o cacealma, buștenii nu fuseseră înfipți destul de adânc, astfel încât se prăbușiseră. Acum eram în interiorul fortului, Æthelflaed avea mult mai multe trupe afară, iar oștenii lui Haesten vedeau cum se năpustea moartea asupra lor. Familiile trăgeau de ei, înnebunite să desprindă scuturile intercalate și să treacă în spatele zidului; în acea clipă, observând breșele apărute, Finan ordonă atacul.

– Omorâți bărbații! am strigat.

Suntem cruzi. Acum, când sunt bătrân și cea mai strălucitoare lumină a soarelui e doar o pâclă și tumultul valurilor care se zdrobesc de stânci este mut, mă gândesc la toți bărbații pe care i-am trimis în Walhalla. Șiruri nesfârșite de bănci sunt pline de ei, bărbați bravi, danezi cu suliță, războinici credincioși, tați și soți al căror sânge l-am vărsat și ale căror oase le-am împrăștiat. Când mă gândesc la acea luptă de pe culmea de la Eads Byrig, știu că aș fi putut să le cer să se predea, moment în care stindardul cu hârca ar fi căzut și spadele ar fi fost aruncate la pământ, dar ne luptam cu Ragnall cel Crud. Acela era numele pe care și-l dorea, și trebuia să le transmitem oamenilor lui că aveau să se teamă de noi chiar mai mult decât de Ragnall. Știam că urma să ne batem cu el, că în cele din urmă zidul nostru de scuturi avea să se ciocnească de zidul lui de scuturi, și voiam ca oștenii lui să fie deja înspăimântați atunci când dădeau piept cu noi.

Așa că am omorât. Din cauza panicii, zidul de scuturi inamic se sparse. Bărbați, femei și copii o luară la fugă spre poarta din spatele lor, însă, fiind prea mulți ca să iasă prin deschiderea îngustă, se îmbulziră acolo, iar oștenii mei îi uciseră fără milă. Suntem cruzi, suntem sălbatici, suntem războinici.

L-am lăsat pe Tintreg să-și aleagă singur calea. Pe cei câțiva bărbați care încercau să fugă sărind peste palisadă i-am hăcuit jos de pe bușteni cu Răsuflarea-Șarpelui. Mai mult am rănit decât am ucis. Voiam inamici morți, dar voiam și infirmi care să se târască în nord și să-i ducă un mesaj lui Ragnall. Urletele îmi zgâriau urechile. O parte dintre dușmani dădură să se adăpostească în sala construită pe jumătate, dar războinicii cu scuturi

ai lui Finan aveau chef de măcel. Sulițele îi loveau pe fugari în spinare. Copiii își vedeau tații murind, femeile țipau după soții lor, dar războinicii mei de sub semnul lupului continuau să ucidă, căsăpind cu spade și topoare și împungând cu sulițele. Zidul nostru de scuturi nu mai exista, nu mai era nevoie de el fiindcă inamicul nu mai opunea rezistență, ci încerca să scape. Doar puțini încercau să mai lupte. I-am văzut pe doi care se aruncară pe Finan; irlandezul strigă la tovarășii lui să nu se bage, și l-am văzut aruncându-și scutul și luându-i peste picior pe cei doi. Le pară atacurile stângace și-și folosi viteza pentru a-l împunge pe unul adânc în șold, apoi se feri de lovitura sălbatică a celuilalt, își scoase spada din primul și o bägă ținând-o cu ambele mâini în gâtul celui de-al doilea. Făcu să pară totul ușor.

Un sulițaș se năpusti asupra mea cu fața schimonosită, strigând că eram un căcat, și își aținti sulița spre burta lui Tintreg, știind că, dacă reușea să-mi doboare armăsarul, aveam să fiu o pradă ușoară. Își dădea seama după coiful meu, după aurul și argintul care-mi decorau centura, hățurile, cizmele și teaca, că eram un războinic de renume; prin urmare, dacă mă omora cu prețul propriei vieți își asigura faima postumă. Un poet ar fi putut chiar să-i închine un cântec, balada morții lui Uhtred. L-am lăsat să se apropie, apoi mi-am atins călcâiele de coastele lui Tintreg, făcându-l să salte înainte, iar sulițașul fu silit să-și miște arma, care, în loc să despice burta armăsarului, îi făcu o tăietură sângeroasă pe o parte. Am lovit înapoi cu Răsuflarea-Șarpelui, rupând coada din frasin a suliței, moment în care bărbatul sări după mine, prinzându-mă de piciorul drept și încercând să mă doboare din șa. Am împuns în jos cu Răsuflarea-Șarpelui. Lama hârșâi pe marginea coifului și apoi îi zgârie fața, tăindu-i nasul și bărbia, iar sângele lui îmi curse din abundență pe cizma dreaptă în timp ce se chircea de durere. L-am lovit din nou, de data asta despicându-i coiful, iar el scoase un gâlgâit și-și duse mâinile la fața distrusă în timp ce-l mânam pe Tintreg mai departe.

Inamicii se predau. Își aruncau scuturile și armele la pământ și îngenuncheau pe iarbă. Femeile lor îi protejau, țipând la

ucigaşii mei să-şi oprească nebunia, şi am hotărât că femeile aveau dreptate. Omorâserăm destul.

– Finan, ia prizonieri! am strigat.

Şi cornul sună de dincolo de poartă.

Lupta, care începuse atât de brusc, se termină la fel de brusc, de parcă sunetul cornului ar fi fost un semnal pentru ambele părţi. Sună din nou, cu putere, şi am văzut mulţimea de la poartă trăgându-se înapoi în fort pentru a face loc.

Episcopul Leofstan apăru călare pe calul lui mic, cu picioarele aproape atingându-i pământul. Era urmat de un grup de războinici impunători, comandaţi de Merewalh, care o înconjurau pe Æthelflaed. Haesten şi oamenii lui veneau apoi, iar în spate erau şi mai mulţi dintre mercienii lui Æthelflaed.

– Aţi încălcat armistiţiul! mă acuză părintele Ceolnoth, mai mult trist decât nervos. Lord Uhtred, aţi încălcat promisiunea solemnă pe care am făcut-o! Se uită la cadavrele împrăştiate pe pământ, cadavre cu burţile tăiate, cu maţele amestecate cu zale rupte, cadavre cu creierele curgând din craniile crăpate, cadavre înroşite de sângele care atrăgea deja muşte. Am făcut o promisiune înaintea lui Dumnezeu, oftă el.

Părintele Haruld, cu faţa încordată de furie, îngenunche şi luă mâna unui muribund.

– Nu ai onoare, scuipă înspre mine.

L-am mânat pe Tintreg înainte şi mi-am coborât vârful însângerat al spadei astfel încât să-i atingă gâtul preotului danez.

– Ştii cum mi se spune? l-am întrebat. Mi se spune Ucigaşul-de-preoţi. Vorbeşte-mi încă o dată despre onoare, şi-o să te fac să-ţi mănânci propriul căcat.

– Eu...

Fără să-l las să vorbească, l-am lovit tare peste cap cu latul Răsuflării-Şarpelui.

– Ai minţit, preotule, ai minţit, deci nu-mi vorbi mie despre onoare. M-am întors apoi spre Finan: Dezarmează-i pe toţi!

Æthelflaed îşi mână calul în faţa nordicilor înfrânţi.

– De ce? mă întrebă ea cu amărăciune. De ce?

– Ne sunt dușmani.

– Fortul s-ar fi predat în ziua de Paște.

– Doamna mea, am zis obosit, Haesten n-a spus nici un adevăr în toată viața lui.

– Mi-a jurat credință!

– Dar nu l-am eliberat niciodată de jurământul depus mie, m-am răstit, brusc enervat. Haesten este omul meu, jurat mie! E un lucru pe care nu-l pot schimba nici o mulțime de preoți, nici rugăciunile lor fierbinți!

– La rândul tău, mi-ai jurat credință, îmi aminti ea. Deci oamenii tăi sunt oamenii mei, și eu am făcut un pact cu Haesten.

Mi-am întors calul. Episcopul Leofstan se apropiase, dar se dădu de lângă mine. Și eu, și Tintreg eram mânjiți de sânge, miroseam a sânge, lama spadei mele lucea de sânge. M-am ridicat în scări și am strigat către oamenii lui Haesten, atâția câți supraviețuiseră:

– Toți cei care sunteți creștini, un pas în față! Am așteptat. Grăbiți-vă! am răcnit. Îi vreau pe toți creștinii aici! am zis arătând cu spada spre un petic liber de iarbă dintre două grămezi de lemne.

Când Haesten deschise gura să vorbească, mi-am rotit spada spre el.

– O singură vorbă din partea ta, și-ți tai limba! Apoi am strigat iarăși spre oamenii lui: Creștinii să vină aici! Acum!

Patru bărbați se mișcară. Patru bărbați și probabil treizeci de femei. Atât.

– Acum uită-te la restul, i-am spus lui Æthelflaed arătând spre războinicii care nu se clintiseră. Vezi ce le atârnă la gât, doamnă? Vezi cruci sau ciocane?

– Ciocane, șopti ea.

– Haesten a mințit. Ți-a spus că toți, în afară de câțiva oameni de-ai lui, sunt creștini, că așteaptă sărbătoarea lui Eostre pentru a-i converti și pe ceilalți, dar uită-te la ei! Sunt păgâni ca mine, iar Haesten minte. Întotdeauna minte. Mi-am mânat armăsarul printre oameni, vorbind în timp ce mergeam: I s-a spus să țină Eads Byrig până se întoarce Ragnall, ceea ce se va întâmpla în

curând. Şi a minţit fiindcă nu poate spune adevărul. Limba îi este strâmbă. Îşi calcă jurămintele, doamna mea, şi jură că albul este negru şi că negrul este alb, iar oamenii îl cred, fiindcă are miere pe limba lui strâmbă. Dar eu îl cunosc, doamnă, fiindcă este omul meu, mi-e jurat mie.

Acestea fiind zise, m-am aplecat, l-am prins pe Haesten de mantie şi l-am tras sus în şa. Era mult mai greu decât mă aşteptam, însă l-am trântit în faţa mea, după care l-am întors pe Tintreg spre Æthelflaed.

– Îl cunosc de când mă ştiu, doamnă, şi-n tot acest timp n-a scos pe gură nici un adevăr. Se strecoară ca un şarpe, minte ca o nevăstuică şi are curajul unui şoarece.

Bruna, nevasta lui Haesten, începu să ţipe din spatele mulţimii, apoi îşi croi drum spre mine cu pumnii ei cărnoşi strigându-mi că eram un ucigaş, un păgân, o creatură a diavolului. Era creştină, ştiam. Haesten chiar o încurajase să se convertească, fiindcă astfel obţinuse bunăvoinţa regelui Alfred. Acum danezul începuse să se zbată pe şaua mea, aşa că l-am lovit peste buci cu mânerul greu al Răsuflării-Şarpelui.

– Uhtred, am strigat la fiul meu, în cazul în care căţeaua asta grasă pune un deget pe mine sau pe calul meu, rupe-i dracului gâtul!

– Lord Uhtred!

Leofstan se apropie puţin ca să mă potolească, apoi, văzând sângele de pe Răsuflarea-Şarpelui şi de pe Tintreg, păşi înapoi.

– Ce este, părinte? am întrebat.

– Ştia Crezul, zise el nesigur.

– Şi eu ştiu Crezul, părinte, asta mă face creştin?

Leofstan părea foarte abătut.

– Nu este?

– Nu este, am spus, şi o să ţi-o dovedesc. Priveşte!

L-am aruncat pe Haesten jos de pe cal, apoi am descălecat. I-am aruncat hăţurile lui Godric, după care i-am făcut semn danezului.

– Ai spadă, scoate-o din teacă.

– Nu, stăpâne.

– Nu te lupți?

Nenorocitul se întoarse spre Æthelflaed.

– Nu ne spune Domnul nostru să ne iubim dușmanii? Să întoarcem și celălalt obraz? Dacă este să mor, doamnă, mor ca un creștin. Mor aidoma lui Hristos, de bunăvoie. Mor ca martor la...

Nu apucă să spună la ce era martor, fiindcă l-am lovit peste spatele coifului cu latul spadei mele. Izbitura îl doborî la pământ.

– Ridică-te!

– Doamnă, îngăimă el uitându-se la Æthelflaed.

– Ridică-te! am strigat.

– Ridică-te în picioare, îi porunci Æthelflaed, care ne urmărea cu foarte mare atenție.

Haesten se ridică.

– Acum luptă, căcat unsuros! m-am răstit.

– Nu mă bat, Lord Uhtred. Te iert. Își făcu semnul crucii, apoi avu nerușinarea să cadă în genunchi și să prindă crucea cu ambele mâini, ținând-o în fața ochilor, de parcă s-ar fi rugat. Sfântă Werburgh, roagă-te pentru mine acum și în ceasul morții mele!

Am învârtit spada atât de repede, încât Æthelflaed icni. Arma șuieră prin aer spre gâtul lui Haesten. Era o lovitură sălbatică, largă și rapidă, pe care am blocat-o în ultima clipă, astfel încât lama însângerată se opri chiar înainte de a atinge pielea danezului. În acel moment, el făcu ceea ce știusem că va face. Mâna lui dreaptă, care strânsese crucea, îi căzu pe mânerul spadei. Îl prinse strâns, cu toate că nu încercă să scoată arma din teacă.

I-am atins gâtul cu Răsuflarea-Șarpelui.

– Ți-e frică, l-am întrebat, că n-o să mergi în Walhalla? De asta ți-ai apucat mânerul spadei?

– Lasă-mă să trăiesc, și-ți voi spune ce plănuiește Ragnall, mă imploră el.

– Știu ce plănuiește Ragnall. Am apăsat Răsuflarea-Șarpelui de gâtul lui, și danezul începu să tremure. Nu ești vrednic să mă lupt cu tine, am spus, după care m-am uitat pe lângă Æthelflaed la nepotul ei. Prințe Æthelstan! Vino aici!

Æthelstan își privi mătușa. Primindu-i încuviințarea tacită, se dădu jos din șa.

– Te vei lupta cu Haesten, i-am zis, fiindcă a venit timpul să omori un jarl, chiar dacă unul demn de milă ca ăsta. Mi-am luat spada de la gâtul danezului și i-am poruncit: Ridică-te.

Haesten se supuse, apoi se uită la Æthelstan.

– Mă pui să mă lupt cu un băiat?

– Bate-l pe băiat și-o să trăiești, i-am promis.

Æthelstan era un flăcău zvelt, abia ieșit din copilărie, în timp ce Haesten avea experiență în războaie; totuși, danezul știa cu siguranță că n-aș fi riscat viața prințului decât dacă aș fi fost convins că avea să câștige. Prin urmare, Haesten încercă să trișeze. Își scoase spada și se năpusti asupra lui Æthelstan, care-mi aștepta comanda de începere a luptei. Haesten atacă urlând și rotindu-și spada, însă Æthelstan făcu un pas iute într-o parte și-și scoase la rândul lui arma din teacă, parând lovitura. Am auzit clinchetul spadelor și am văzut cum Haesten se întoarse să dea o lovitură de sus, menită să despice în două craniul lui Æthelstan, dar tânărul se dădu în spate, lăsând lama să treacă pe lângă el. Bătându-și joc de bătrânul său oponent, izbucni în râs și-și coborî arma ca pentru a-l invita să atace din nou, dar Haesten era prudent acum. Se mulțumea să se învârtă în jurul prințului, care se rotea pe loc pentru a-și ține spada orientată spre inamic.

Aveam motive să-l las pe Æthelstan să se lupte și să câștige. Chiar dacă era fiul cel mare al regelui Edward și deci urmașul acestuia la tronul Wessexului, avea un frate vitreg mai mic pe care câțiva seniori de vază din Wessex îl voiau drept viitor rege. Asta nu era fiindcă băiatul mai mic ar fi fost mai bun, mai viguros sau mai deștept, ci pur și simplu fiindcă era nepotul celui mai puternic ealdorman. Ca să combat influența acelor oameni bogați aș fi plătit unui poet aur curat să compună un cântec despre această luptă. N-ar fi contat că poemul nu descria lupta cu acuratețe, important era să-l transforme pe Æthelstan într-un erou care înfruntase plin de curaj un jarl danez în pădurile din nordul Merciei. Apoi l-aș fi trimis pe poet în sud, în Wessex,

să-şi cânte balada în săli de ospeţe luminate de foc, astfel încât bărbaţii şi femeile să ştie că Æthelstan era demn de laudă.

Oamenii mei îşi băteau joc acum de Haesten, strigându-i că-i era frică de un băiat, îmboldindu-l să atace, dar Haesten rămase prudent. Apoi Æthelstan făcu un pas în faţă şi dădu o lovitură deloc ieşită din comun, vrând să estimeze rapiditatea mişcărilor bătrânului. Îi plăcu ce descoperi, fiindcă începu să atace cu lovituri scurte şi iuţi, silindu-l pe Haesten să dea înapoi. Nu încerca să-l rănească, ci doar să-l facă să se retragă şi să nu-i dea timp să-l atace. Apoi făcu brusc un pas în spate, tresărind de parcă îşi rupsese vreun muşchi. Când Haesten se întinse spre el, Æthelstan păşi într-o parte şi lovi puternic, diabolic de puternic, şi rapid ca bătaia aripilor unui lăstun, astfel că lama lovi genunchiul drept al danezului cu o forţă sălbatică, dezechilibrându-l. Tânărul prinţ lovi din nou tare, străpungându-i zalele la umăr, şi danezul căzu la pământ. Am văzut bucuria luptei pe faţa lui Æthelstan şi l-am auzit pe Haesten urlând de disperare când tânărul păşi peste el cu spada ridicată pentru lovitura finală.

– Stai! am strigat. Stai! Dă-te înapoi!

Oamenii mei tăcură. Æthelstan păru nedumerit, însă mă ascultă şi se îndepărtă de inamicul învins. Haesten se zvârcolea de durere, dar reuşi să se ridice în picioare. Se clătina nesigur pe piciorul rănit.

– Îmi vei cruţa viaţa, stăpâne? Voi fi omul tău!

– Eşti omul meu, am spus prinzându-l de braţul drept.

Atunci înţelese ce aveam de gând, şi faţa i se schimonosi de disperare.

– Nu! Te implor, nu!

I-am prins încheietura, apoi i-am smuls spada din mână.

– Nu! se văită el. Nu! Nu!

Am aruncat spada într-o parte şi m-am dat înapoi.

– Termină-ţi treaba, i-am spus ferm lui Æthelstan.

– Dă-mi spada!

Haesten înaintă şchiopătând dureros spre spada căzută, dar stăteam în calea lui.

– Ca să mergi în Walhalla? am zis cu dispreț. Crezi că poți să bei bere cu toți acei bărbați de treabă care mă așteaptă în sala oaselor? Cu acei bărbați curajoși? Și de ce ar crede un creștin în Walhalla?

Nu zise nimic. M-am uitat la Æthelflaed, apoi la Ceolnoth.

– Ați auzit? Acest bun creștin vrea să meargă în Walhalla. Încă mai credeți că este creștin?

Æthelflaed dădu din cap spre mine, acceptând dovada, dar Ceolnoth își feri privirea.

– Spada mea! gemu Haesten, cu lacrimi curgându-i pe obraji, dar m-am dat la o parte, îndemnându-l pe Æthelstan să-și termine treaba. Nu! Spada mea! Te implor! Danezul se uită la Æthelflaed. Doamnă, dați-mi spada!

– De ce? întrebă ea rece, însă Haesten nu avu nici răspuns.

Æthelflaed îi făcu semn nepotului ei, iar Æthelstan își înfipse arma în burta lui Haesten, direct prin zale și piele și mușchi și carne, apoi o mișcă în sus, gemând din cauza efortului, în timp ce-și privea inamicul în ochi. Sângele țâșni odată cu mațele bărbatului, revărsându-se pe pământul de la Eads Byrig.

Așa muri Haesten Danezul.

Însă Ragnall se apropia.

El avea să fie mai greu de ucis.

Șase

Luaserăm prea mulți prizonieri, și prea mulți dintre acei prizonieri erau războinici care, dacă ar fi trăit, ar fi ajuns să lupte iarăși împotriva noastră.

Majoritatea erau oameni de-ai lui Ragnall, câțiva fuseseră oamenii lui Haesten, dar toți erau periculoși. Dacă i-am fi lăsat să plece, s-ar fi alăturat armatei lui Ragnall, care era și așa destul de puternică, așa că sfatul meu a fost să-i omorâm pe toți. Nu puteam hrăni aproape două sute de bărbați, fără a le pune la socoteală familiile, și tinerii din trupele mele aveau nevoie să exerseze mânuirea spadei sau suliței, însă Æthelflaed se codea să facă un masacru. Nu era o femeie slabă, departe de așa ceva, și în trecut privise impasibilă cum alți prizonieri fuseseră uciși, dar părea să fie într-o dispoziție miloasă.

– Ce ai vrea să fac cu ei? am întrebat-o.

– Creștinii pot rămâne în Mercia, îmi spuse privind încruntată la puținii nordici care se convertiseră la religia ei.

– Și restul?

– Numai nu-i omorî, zise ea răstit.

Așa că, într-un final, i-am pus pe oamenii mei să le taie prizonierilor mâinile cu care mânuiau spadele, mâini pe care le-am adunat în saci. Mai erau patruzeci și trei de morți pe vârful dealului, și am poruncit ca toate cadavrele să fie decapitate și să mi se aducă țestele. Prizonierii fură apoi eliberați, laolaltă cu ceilalți captivi, toți fiind trimiși spre est pe drumul roman. Le-am spus că aveau să găsească o răscruce la o jumătate de zi

de mers și, dacă acolo o luau spre nord, aveau să ajungă la un vad pe unde puteau intra în Northumbria.

– Vă veți întâlni stăpânul, care va veni din cealaltă parte, le-am spus, și puteți să-i transmiteți un mesaj. Dacă se va întoarce la Ceaster, va pierde mai mult de o mână.

Am păstrat femeile tinere și copiii. Majoritatea aveau să ajungă în piețele de sclavi din Lundene, dar câteva puteau să-și găsească soți printre oamenii mei.

Am încărcat în căruțe armele capturate, care urmau să fie distribuite fyrdului la Ceaster, înlocuind sapele sau lopețile ascuțite. Apoi am dărâmat palisada cea nouă de la Eads Byrig. Căzu lesne, și am folosit buștenii pentru a face un ditamai rug funerar pe care am ars cadavrele decapitate. Cadavrele se chirciră în foc, mișcându-se în timp ce dispăreau și trimițând duhoarea morții spre est într-un nor de fum. Ragnall, mă gândeam, avea să vadă acel fum și să se întrebe dacă era un semn divin. Ar fi putut să-l descurajeze? Mă îndoiam. Cu siguranță avea să-și dea seama că Eads Byrig ardea, însă era prea ambițios ca să ia în seamă avertismentul. Avea să vină.

Și voiam să-l întâmpin cum se cuvine, așa că am lăsat patruzeci și trei de buști în picioare la oarecare distanță unul de altul în jurul perimetrului fortului, pe fiecare așezând câte un cap tăiat. A doua zi am pus să fie bătute în cuie mâinile însângerate pe copacii de pe ambele părți ale drumului roman, astfel încât Ragnall să fie întâmpinat de mâini, apoi de capetele ciugulite de corbi din jurul fortului.

– Crezi într-adevăr c-o să vină? mă întrebă Æthelflaed.

– Vine, am spus ferm.

Ragnall avea nevoie de o victorie, iar ca să înfrângă Mercia, ce să mai zicem de Wessex, avea nevoie să captureze un burh. Erau și alte burhuri pe care putea să le atace, dar Ceasterul îl tenta. Cel care stăpânește Ceasterul supraveghează căile maritime spre Irlanda și domină toată Mercia de Nord-Vest. Ar fi fost o victorie scumpă, însă Ragnall își permitea să piardă oameni. Avea să vină.

Era noapte, la două zile după ce luaserăm Eads Byrig, şi stăteam deasupra porţii de nord a Ceasterului, uitându-ne la cerul plin de stele strălucitoare. La un moment dat, Æthelflaed rupse tăcerea:

– Dacă vrea Ceasterul atât de mult, de ce n-a venit aici îndată ce-a debarcat? De ce să meargă întâi în nord?

– Fiindcă luând Northumbria şi-a dublat oastea. Şi nu vrea să aibă un inamic în spate. Dacă ne-ar fi asediat fără să cucerească Northumbria, i-ar fi dat timp lui Ingver să-şi adune trupele.

– Ingver din Eoferwic e slab, zise ea cu dispreţ.

Am rezistat tentaţiei de a o întreba de ce, dacă într-adevăr credea asta, se opusese cu încăpăţânare unei campanii în Northumbria. Cunoşteam răspunsul. Voia să consolideze întâi restul Merciei şi n-ar fi invadat nordul fără ajutorul fratelui ei.

– Poate că e slab, am spus în schimb, dar este încă rege la Jorvik.

– Eoferwic, mă corectă ea.

– Şi zidurile Jorvikului sunt formidabile, am continuat, şi Ingver încă mai are oameni loiali. Dacă Ragnall i-ar lăsa un răgaz, Ingver ar putea să adune probabil o mie de oameni. Îndreptându-se spre nord, Ragnall îl presează, făcându-l să intre în panică. Northumbrienii au acum de ales între Ingver şi Ragnall, şi ştii pe cine vor alege.

– Pe Ragnall, murmură Æthelflaed.

– Fiindcă este un animal şi un luptător. Se tem de el. Dacă Ingver mai are o brumă de judecată, acum este pe o navă, în drum spre Danemarca.

– Şi tu crezi că Ragnall o să vină aici?

– În mai puţin de o săptămână, am zis. Poate chiar mai repede, mâine sau poimâine.

Se uită la vâlvătaia de la orizont. Focurile fuseseră aprinse de oamenii noştri care rămăseseră la Eads Byrig. După ce terminau de distrus fortificaţia, speram să găsească o cale de a captura puţinele nave pe care Ragnall le lăsase pe malul nordic al fluviului Mærse. Îl pusesem pe tânărul Æthelstan la comandă; deşi mă asigurasem că avea în preajmă câţiva războinici mai

în vârstă care să-l sfătuiască, mi-am atins ciocanul de la gât şi m-am rugat zeilor să nu facă vreo nebunie.

– Ar trebui să construiesc un burh la Eads Byrig, zise Æthelflaed.

– Ar trebui, dar n-o să ai timp înainte de sosirea lui Ragnall.

– Ştiu, spuse ea iritată.

– Oricum, fără Eads Byrig n-o să-i fie uşor.

– Ce l-ar împiedica să facă altă fortificaţie?

– Noi o să-l împiedicăm, am spus cu hotărâre. Ştii cât i-ar lua să înalţe o palisadă zdravănă în jurul acelui deal? Nu treaba de mântuială făcută de Haesten, ci o palisadă în toată puterea cuvântului? I-ar lua toată vara! Şi tu ai o armată care vine încoace, avem fyrdul, o să-l depăşim numeric peste o săptămână şi n-o să-i lăsăm nici un răgaz. Facem raiduri, omorâm, îl vânăm. Nu poate construi întărituri dacă oamenii lui sunt permanent în zale şi se aşteaptă să fie atacaţi. Îi măcelărim trupele plecate după provizii, trimitem pâlcuri de războinici în pădure, îi facem viaţa un adevărat iad. O să reziste cel mult două luni.

– O să ne atace aici.

– În cele din urmă o va face, şi sper s-o facă! O să-l respingem. Zidurile astea-s prea puternice. M-ar îngrijora mai tare Brunanburh. Mai trimite nişte oameni acolo şi adânceşte şanţul. Dacă ocupă Brunanburh, o să aibă fortificaţia lui, iar asta înseamnă necazuri pentru noi.

– O să întăresc burhul, zise ea.

– Şanţul să fie mai adânc şi mai lat, şi pune încă două sute de oameni în garnizoană. N-o să cucerească burhul acela niciodată.

– Totul va fi făcut, spuse Æthelflaed, apoi mă prinse de cot şi zâmbi. Pari foarte încrezător.

– Până la sfârşitul verii eu o să am spada lui Ragnall, iar el o să aibă un mormânt în Mercia, am zis cu înverşunare.

Mi-am atins ciocanul de la gât întrebându-mă dacă, rostind aceste vorbe cu voce tare, nu le stârnisem pe cele trei norne care

ne țes soarta la rădăcina copacului Yggdrasil. Nu era o noapte răcoroasă, dar am tremurat puțin.

Wyrd bið ful āræd.

În noaptea de dinaintea sărbătorii lui Eostre se iscă o altă bătaie în fața tavernei Oala cu Pișat. Un frizon din slujba lui Æthelflaed fu ucis, în timp ce un alt oștean, unul de-al meu, își pierdu un ochi. Cel puțin vreo zece bărbați fură grav răniți înainte ca fiul meu și Sihtric să reușească să pună capăt încăierării. Fiul meu îmi aduse vestea, trezindu-mă în miezul nopții.

– Am reușit să-i oprim, dar era cât pe ce să iasă un masacru.

– Ce s-a întâmplat? am vrut să știu.

– Mus s-a întâmplat, zise el sec.

– Mus?

– E prea drăguță, și bărbații se bat pentru ea.

– La cât am ajuns acum? am mârâit.

– Trei nopți la rând, spuse Uhtred, dar asta este prima dată când moare careva.

– N-o să fie ultima, dacă n-o potolim pe cățeaua asta mică.

– Care cățea mică? întrebă Eadith.

Se trezise și acum stătea în fund, strângându-și blănurile de pe pat la piept.

– Mus, zise el.

– Șoarecele?

– E o târfă, am explicat. Uhtred, spune-i lui Byrdnoth că dacă mai iese vreo bătaie, îi închid nenorocita aia de tavernă!

– Nu mai lucrează pentru Byrdnoth, spuse fiul meu din ușă, unde silueta lui se vedea ca o umbră pe fundalul întunericului din curte. Și oamenii lui Æthelflaed vor să continue bătaia.

– Mus nu mai lucrează pentru Byrdnoth? am întrebat.

Mă ridicasem din pat și bâjbâiam pe jos după haine.

– Nu. Celelalte târfe n-o plăceau, era prea populară.

– Păi atunci ce mai caută la Oala cu Pișat?

– Nu este acolo, își vede de vrăji într-un șopron din vecini.

– Vrăji? am spus în zeflemea în timp ce-mi trăgeam nădragii și o vestă împuțită.

– Un şopron gol, zise Uhtred ignorându-mi întrebarea. E unul dintre fânarele care aparţin de Biserica Sfântului Petru.

O clădire de-a bisericii! Nu era deloc surprinzător. Æthelflaed dăduse bisericii jumătate dintre proprietăţile din oraş, şi jumătate dintre acele clădiri nu erau folosite. Bănuisem că Leofstan avea să-şi oploşească infirmii şi orfanii în câteva, dar eu plănuiam să le folosesc pe cele mai multe pentru a adăposti fyrdul care urma să completeze garnizoana Ceasterului. Mulţi oşteni deja sosiseră, bărbaţi şi băieţi din zona rurală având la ei topoare, suliţe, sape şi arcuri de vânătoare.

– O târfă într-o clădire a bisericii? am întrebat pe când îmi trăgeam cizmele. Noului episcop n-o să-i placă.

– S-ar putea să-i placă, chicoti Uhtred. E foarte înzestrată. Dar Byrdnoth vrea s-o alunge din şopron, zicând că-i duce la sapă de lemn afacerea.

– Şi de ce n-o angajează înapoi? De ce nu le pune la punct pe celelalte fete cu nişte palme şi n-o ia în slujba lui pe căţea?

– Ea nu vrea nici în ruptul capului, zice că-l urăşte pe Byrdnoth, le urăşte pe celelalte fete şi urăşte Oala cu Pişat.

– Şi idioţii ca tine îi dau de lucru, am spus nervos.

– Este un şoricel tare drăguţ, zise el ghiduş.

Eadith chicoti.

– E scumpă? am vrut să ştiu.

– Nici vorbă! Dă-i un ou de raţă, şi te lipeşte de toţi pereţii şopronului!

– Ai vânătăi, nu-i aşa? l-am întrebat, însă el nu răspunse. Deci se bat pentru ea chiar acum?

Uhtred ridică din umeri.

– Se băteau. Se uită peste umăr. Se pare că-i preferă pe războinicii noştri faţă de cei ai lui Æthelflaed, de aici porneşte tot necazul. Sihtric are vreo zece oameni care-i ţin deoparte acum, dar pentru câtă vreme?

Îmi acoperisem hainele cu o mantie, dar ezitam acum.

– Godric!

Am fost nevoit să strig de mai multe ori până când băiatul veni în goană. Era slujitorul meu, şi unul chiar bun, dar ajunsese

la vârsta la care putea să stea în zidul de scuturi, aşa că trebuia să găsesc altul.

– Adu-mi cămaşa de zale, spada şi un coif, i-am cerut.

– Ai de gând să te baţi? mă întrebă uimit fiul meu.

– Am de gând s-o sperii pe şoricioaică. Dacă-i stârneşte pe oamenii noştri contra celor ai lui Æthelflaed, îi face jocul lui Ragnall.

În faţa Oalei cu Pişat erau mai mulţi războinici ale căror chipuri nervoase erau luminate de torţele de pe peretele tavernei. Îl ocărau pe Sihtric care, cu vreo zece oameni, păzea aleea care părea să ducă la şopronul cu pricina. Mulţimea tăcu atunci când am apărut. Merewalh se ivi în aceeaşi clipă şi se uită chiorâş la zalele, coiful şi spada pe care le purtam. Era îmbrăcat sobru în negru, cu o cruce de argint atârnându-i la gât.

– Lady Æthelflaed m-a trimis, explică el, şi nu este deloc mulţumită.

– Nici eu.

– Este la slujbă, bineînţeles. Şi eu am fost acolo.

– Slujbă?

– Slujba de dinaintea Paştelui, spuse el. Ne rugăm în biserică toată noaptea şi întâmpinăm zorii cântând.

– Ce viaţă sălbatică duceţi voi, creştinii, am râs, apoi m-am uitat la mulţime. Gata, mergeţi la culcare! Distracţia s-a terminat!

Un oştean, cu mai multă bere în el decât raţiune, vru să protesteze, dar am păşit spre el cu mâna pe Răsuflarea-Şarpelui, şi tovarăşii lui îl traseră de acolo. Încruntat şi cu o privire aspră, i-am aşteptat să plece, apoi m-am întors spre Sihtric.

– Nenorocita aia de fată e tot în şopronul ei?

– Da, stăpâne.

Părea uşurat că venisem.

Eadith sosise şi ea, înaltă şi vizibilă într-o rochie lungă şi verde şi cu părul ei roşu ca focul prins nu prea strâns în creştetul capului. I-am făcut semn să intre pe alee, şi fiul meu ne urmă. Fuseseră vreo zece oameni care aşteptaseră în spaţiul strâmt, dar dispăruseră când îmi auziseră vocea. Erau vreo cinci sau

șase șoproane la capătul aleii, toate niște construcții joase din lemn folosite pentru depozitarea fânului, dar numai într-unul se vedea un licăr de lumină. Nu avea ușă, doar o deschidere pe sub care m-am aplecat să intru, însă m-am oprit pe loc.

Fiindcă, pentru numele zeilor, șoricioaica era superbă.

Frumusețea adevărată este rară. Cei mai mulți dintre noi suferim la un moment dat de pojar, așa că avem fețele pline de cicatrice, dinții care ne rămân se îngălbenesc, pielea are negi, bube și pete, și puțim asemenea căcărezelor de oaie. Orice tânără cu dinți albi și o piele curată e privită drept o frumusețe, dar fata asta avea mult mai mult. Avea o strălucire. M-am gândit la Frigg, muta care se măritase cu Cnut Ranulfson și care acum locuia pe domeniul fiului meu, deși el credea că nu știu. Frigg era minunată, cu părul negru și un trup zvelt, dar fata asta era blondă, cu forme generoase. Era goală pușcă, cu picioarele ridicate, iar pielea ei fără vreun cusur părea să lucească de sănătate. Avea sânii plini, dar nu căzuți, ochii albaștri și vii, buzele cărnoase și fața plină de fericire până l-am smuls pe bărbatul dintre coapsele ei.

– Du-te și termină în vreun șanț, m-am răstit la el.

Era unul dintre oamenii mei. Își trase repede nădragii și țâșni din șopron de parcă douăzeci de draci îl mușcau de fund.

Șoricioaica se lăsă să cadă pe spate în fân și începu să se unduiască acolo, chicotind și zâmbind.

– Bine ai revenit, Lord Uhtred, îi spuse fiului meu, care nu zise nimic.

L-am observat roșind în lumina slabă și mișcătoare a felinarului pus pe o grămadă de fân.

– Vorbești cu mine, nu cu el, am mormăit.

Se ridică și-și curăță niște fire de paie de pe pielea perfectă. Nici o cicatrice, nici o pată, cu toate că atunci când se întoarse spre mine am observat un semn pe fruntea ei, un mic semn roșu de forma unui măr. A fost aproape o ușurare să văd că nu era chiar perfectă, fiindcă până și mâinile îi erau imaculate. Mâinile femeilor îmbătrânesc repede, arse de oale, uzate de fus

şi de leşie, dar Mus avea mâinile ca ale unui bebeluş, fine şi fără cusur. Nu părea a fi preocupată în vreun fel de goliciunea ei.

Îmi zâmbi şi făcu o jumătate de plecăciune cu respect.

– Seara bună, Lord Uhtred, rosti cu prefăcută sfială, ochii ei părând amuzaţi de furia mea.

– Cine eşti?

– Mi se spune Mus.

– Cum te-au numit părinţii tăi?

– Pacoste, spuse ea încă zâmbind.

– Atunci ascultă-mă bine, Pacoste, ai de ales. Ori lucrezi pentru Byrdnoth la Nagât, aici în vecini, ori părăseşti Ceasterul. Înţelegi?

Se încruntă şi-şi muşcă buza de jos, prefăcându-se că se gândea, apoi îmi zâmbi din nou larg.

– Mă bucuram doar de sărbătoarea lui Eostre, aşa cum mi s-a spus că vă place să fie sărbătorită.

– Ce nu-mi place, am spus încercând să mă stăpânesc, este că un bărbat a murit bătându-se pentru tine în această noapte.

– Le spun să nu se bată, zise ea cu ochii mari şi inocenţi. Nu vreau să se bată! Vreau să...

– Ştiu ce vrei, m-am răstit, dar ce contează este ce vreau eu! Şi îţi spun că ori lucrezi pentru Byrdnoth, ori părăseşti Ceasterul.

Îşi încreţi nasul.

– Nu-mi place de Byrdnoth.

– De mine n-o să-ţi placă nici atât.

– O, nu, râse ea. O, nu, stăpâne, niciodată!

– Lucrezi pentru Byrdnoth sau pleci!

– N-o să lucrez pentru el, stăpâne, e atât de gras şi unsuros!

– Ai de ales, căţea ce eşti.

Nu reuşeam să-mi iau ochii de la sânii aceia splendizi şi corpul ei mic, compact şi generos în acelaşi timp; dându-şi seama de stinghereala mea, se amuza de minune.

– De ce Byrdnoth? vru ea să ştie.

– Fiindcă n-o să te lase să stârneşti necazuri. O să ţi-o tragi cu cine îţi spune el să ţi-o tragi.

– Inclusiv cu el, şi e dezgustător! E ca şi cum mi-ar trage-o un porc unsuros, spuse Mus cutremurându-se de groază.

– Dacă nu lucrezi la Nagât, părăseşti Ceasterul. Nu mă interesează unde mergi, dar pleci.

– Da, stăpâne, murmură ea, apoi se uită la Eadith. Pot să mă îmbrac, stăpâne?

– Îmbracă-te, am spus scurt. Sihtric?

– Stăpâne?

– O păzeşti în noaptea asta. Încui-o într-un hambar, mâine o s-o conduci pe drumul spre sud.

– Mâine este Paştele, stăpâne, nimeni n-o să călătorească, zise el agitat.

– Atunci ţine-o liniştită până când cineva merge în sud! O pui pe un cal şi te asiguri că nu se mai întoarce.

– Aşa fac, stăpâne.

– Şi mâine dărâmi şoproanele astea, i-am poruncit fiului meu.

– Da, tată.

M-am uitat iarăşi la mica pacoste.

– Şi dacă te întorci, o să te biciuiesc până o să-ţi iasă coastele la iveală, înţelegi?

– Înţeleg, stăpâne, zise ea cu voce resemnată. Îi zâmbi lui Sihtric, temnicerul ei, apoi se aplecă să caute într-o grămadă de fân. Hainele îi erau aruncate acolo în dezordine, şi se puse în genunchi pentru a şi le aduna. Mă duc să mă îmbrac, promit că n-o să vă mai fac necazuri.

Cu acele cuvinte ţâşni înainte şi dispăru printr-o gaură din peretele din fundul şopronului. O mână mică se strecură înapoi şi apucă o pelerină sau o rochie, apoi se făcu nevăzută.

– După ea! am strigat.

Dispăruse prin gaură, lăsând o grămăjoară de monede şi bucăţi de argint lângă felinar. M-am aplecat, dar am văzut că gaura era prea mică pentru mine, aşa că am ieşit înapoi pe alee. Nu era nici o trecere spre spatele şopronului şi, până să ne croim drum prin casa învecinată, fata dispăruse de mult. Stăteam la intrarea aleii, uitându-mă la strada goală şi înjurând furios.

– Cineva trebuie să știe unde locuiește cățeaua, am spus.

– E un șoarece, zise fiul meu, așa că avem nevoie de o pisică.

Am mormăit. Cel puțin, mă gândeam, o speriasem, deci probabil avea să termine cu prostiile. Și de ce îi prefera pe oamenii mei față de cei ai lui Æthelflaed? Ai mei nu erau mai curați sau mai bogați. Mă gândeam că era doar o pacoste de femeie căreia îi plăcea să se bată bărbații pentru ea.

– Dărâmi șoproanele mâine, i-am spus fiului meu, și o cauți pe cățea. Găsește-o și închide-o undeva.

Eadith și cu mine am mers spre casă.

– E superbă, zise Eadith.

– Cu semnul ăla pe frunte? am întrebat, într-o încercare zadarnică de a mă preface că nu eram de acord.

– E superbă, insistă Eadith.

– Și tu ești, am spus, și așa și era.

Zâmbi auzind complimentul, dar pe chip i se citea tristețea.

– Câți ani are? Șaisprezece? Șaptesprezece? Când o găsești, ar trebui s-o măriți cu careva.

– Care bărbat s-ar însura cu așa o târfă? am întrebat nervos, gândindu-mă că tot ce voiam era s-o duc pe târfă în pat și să-mi bag plugul în trupul ei mic și crud.

– Poate că un soț ar îmblânzi-o.

– Poate ar trebui să mă însor eu cu tine, am spus brusc.

Eadith se opri și se uită la mine. Eram chiar în fața bisericii unde se ținea slujba de Paște, și o rază de lumină venea prin ușa deschisă, umbrindu-i fața și reflectându-i-se pe lacrimile de pe obraji. Își întinse ambele mâini și mă prinse de obrăzarele coifului, apoi se ridică pe vârfurile picioarelor ca să mă sărute.

Dumnezeule, ce proști ne fac femeile!

Întotdeauna mi-a plăcut s-o serbez pe Eostre cum se cuvine, angajând jongleri, muzicanți și acrobați, dar apariția lui Ragnall cu câteva zile înainte de sărbătoare îi descurajase pe oameni să vină la Ceaster. Aceeași frică îi făcuse pe mulți dintre invitații la înscăunarea lui Leofstan să rămână acasă, cu toate că Biserica Sfântului Petru era plină.

Înscăunare? Oare cine se credeau aceşti oameni? Regii stau pe tronuri. Lady Æthelflaed ar fi trebuit să aibă un tron, şi câteodată îl folosea pe cel din Gleawecestre al răposatului ei soţ, iar eu, ca lord, stăteam pe un tron atunci când judecam, nu fiindcă aş fi fost os regesc, ci fiindcă reprezentam justiţia regală. Dar un episcop? De ce i-ar trebui un tron unui episcop cu creier de nevăstuică? Wulfheard avea un tron mai mare decât cel al regelui Edward, un jilţ cu spătar înalt sculptat cu sfinţi fără noimă şi îngeri care strigau. L-am întrebat odată la ce-i trebuia un scaun atât de mare pentru fundul lui slab, şi neghiobul mi-a spus că el era reprezentantul lui Dumnezeu în Hereford.

– E tronul lui Dumnezeu, nu al meu, îmi zisese, deşi observasem că scrâşnea de nervi dacă altcineva îndrăznea să se aşeze în jilţul sculptat.

– Zeul vostru vizitează vreodată Herefordul? am vrut să ştiu.

– Este omniprezent, deci da, şade pe tron.

– Deci tu stai în poala lui? Ce drăguţ!

Cumva mă îndoiam că zeul creştin venea în vizită în Ceaster, fiindcă Leofstan îşi alesese un scăunel de muls drept tron.

Scaunul cu trei picioare, pe care-l cumpărase din piaţă, îl aştepta în faţa altarului. Voisem să mă strecor în biserică în ajun, să tai din două picioare o bucată de câte un deget, dar slujba de noapte îmi zădărnicise planul.

– Un scăunel? o întrebasem pe Æthelflaed.

– E un om care se mulţumeşte cu puţin.

– Dar episcopul Wulfheard spune că este tronul zeului vostru.

– Şi Dumnezeu se mulţumeşte cu puţin.

Un zeu modest! Ai putea la fel de bine să ai un lup fără dinţi! Zeii sunt zei, azvârl cu fulgere şi stârnesc furtuni, sunt stăpânii zilei şi nopţii, focului şi gheţii, cei care dau dezastre şi triumfuri. Până în ziua de azi nu pricep de ce oamenii devin creştini, dacă nu cumva e pur şi simplu vorba de faptul că celorlalţi zei le mai place câte o glumă. De multe ori am bănuit că Loki, zeul farsor, a inventat creştinismul, fiindcă putoarea lui se simte peste tot în jurul acestei religii. Mi-i imaginez pe zei stând în Asgard într-o noapte, toţi plictisiţi şi probabil beţi, iar Loki îi amuză

cu o snoavă tipică de-a lui. „Haideți să născocim un tâmplar", sugerează el, „și să le spunem proștilor că era fiul singurului zeu, că a murit și a înviat, că a lecuit orbii cu bucăți de lut și că umbla pe apă!" Cine ar crede tâmpenia asta? Dar necazul cu Loki este că-și duce întotdeauna farsele prea departe.

Strada din fața bisericii era plină de arme, scuturi și coifuri aparținând bărbaților care asistau la înscăunare. Era nevoie să fie înarmați, sau măcar să fie aproape de armele lor, fiindcă cercetașii ne înștiințaseră că armata lui Ragnall se apropia. Îi văzuseră focurile de tabără în timpul nopții, iar zorile aduseseră urme de fum de-a lungul cerului din est. În scurtă vreme avea să descopere resturile de la Eads Byrig, m-am gândit. Apoi avea să se îndrepte spre Ceaster, motiv pentru care grămezile ordonate de arme și scuturi erau pregătite pentru bărbații din biserică. Atunci când se dădea alarma trebuiau să iasă și să urce pe ziduri.

Fuseseră câteva vești bune în acea dimineață. Æthelstan reușise să captureze două nave dintre cele lăsate de Ragnall pe malul nordic al fluviului Mærse. Amândouă aveau carenele late și provele înalte de nave de luptă, una cu bănci pentru șaizeci de vâsle, cealaltă cu bănci pentru patruzeci.

– Celelalte erau trase pe uscat, îmi raportă Æthelstan, și nu le-am putut trage.

– Nu erau păzite?

– Erau vreo șaizeci sau șaptezeci de oameni acolo, stăpâne.

– Tu câți ai avut?

– Șapte dintre noi au trecut fluviul, stăpâne.

– Șapte!

– Numai atâția știau să înoate.

– Tu știi să înoți?

– Ca un hering, stăpâne!

Æthelstan și însoțitorii lui se dezbrăcaseră în pielea goală și, în mijlocul nopții, trecuseră fluviul atunci când mareea era la cota maximă. Reușiseră să taie funiile celor două nave ancorate, care plutiseră apoi în jos pe Mærse și erau acum legate în siguranță de rămășițele debarcaderului de la Brunanburh.

Voisem să-l numesc iarăşi pe Æthelstan la comanda garnizoanei de acolo, însă Æthelflaed insistase ca Osferth, fratele ei vitreg, să primească această însărcinare. Asta însemna că bietul prinţ era condamnat acum să suporte slujba interminabilă care-l transforma pe părintele Leofstan în episcopul Leofstan.

M-am uitat în biserică de vreo două ori. Se plasmodia ca de obicei, în vreme ce vreo doisprezece preoţi legănau cădelniţele scoţând un fum înecăcios. Un abate cu barba până la brâu începu o predică anostă care urma să dureze vreo două ceasuri, aşa că m-am dus la taverna de peste drum. Când m-am mai uitat, l-am văzut pe Leofstan întins pe podeaua bisericii cu braţele desfăcute. Toţi infirmii lui erau acolo, în timp ce lunaticii lui bolboroseau şi zgrepţănau în spatele bisericii, iar orfanii în veşminte albe se fâţâiau nerăbdători. Majoritatea celor prezenţi erau îngenuncheaţi; puteam s-o văd pe Æthelflaed lângă nevasta episcopului care, ca întotdeauna, era înfofolită în straturi de haine şi se bălăngănea înainte şi înapoi cu mâinile împreunate sus deasupra capului, de parcă avea o viziune extatică. Era o modalitate tristă de a o sărbători pe Eostre, m-am gândit.

Am mers la poarta de nord, m-am urcat pe zid şi m-am uitat spre câmpul gol. Fiul meu mi se alătură, dar nu zise nimic. Era la comanda gărzii în această dimineaţă, ceea ce însemna că era scutit de a participa la slujba din biserică. Amândoi stăteam într-o linişte amicală. În mod normal ar fi trebuit să fie un târg plin de forfotă pe păşunea dintre şanţul oraşului şi cimitirul roman, dar puţinele tarabe fuseseră aşezate pe strada principală. Eostre n-avea să fie mulţumită, dar speram să ne ierte, fiindcă nu era o zeiţă răzbunătoare.

Auzisem poveşti despre ea în copilărie, cu toate că mi se spuneau în şoaptă, deoarece se presupunea că eram creştini. Apărea sprinţară la ivirea zorilor, împrăştiind flori pe pământ, animalele o urmau două câte două, iar elfii şi spiriduşii se adunau în jurul ei cu fluiere făcute din trestie şi cu tobe făcute din capete de scaieţi şi-şi intonau muzica sălbatică în timp ce Eostre cânta şi purta lumea spre o nouă creaţie. Ar fi arătat ca Mus, mă gândeam, amintindu-mi de trupul ferm, de strălucirea pielii, de

licărul de fericire din ochi şi de ştrengăreala din zâmbet. Chiar şi amintirea singurului ei defect, semnul din naştere în formă de măr, părea atrăgătoare acum. În cele din urmă am rupt tăcerea:

– Ai găsit-o pe fată?

– Încă nu, zise trist fiul meu. Am căutat peste tot.

– N-o ţii ascunsă pentru tine?

– Nu, tată, jur.

– Trebuie să locuiască undeva!

– Am întrebat. Am căutat. Pur şi simplu a dispărut! Îşi făcu semnul crucii. Mă gândesc că nu există cu adevărat, că e un duh al nopţii.

– Nu fi idiot, am pufnit. Bineînţeles că există! Am văzut-o. Şi tu ai făcut chiar mai multe cu ea decât doar s-o vezi!

– Dar nimeni nu a văzut-o de ieri-noapte, şi era goală când a dispărut.

– A luat o mantie.

– Chiar şi aşa, cineva ar fi zărit-o! O fată pe jumătate goală, alergând pe străzi? Cum putea să dispară aşa? Dar a dispărut! Tăcu încruntat. E un duh al nopţii! O umbră a nopţii!

O umbră a nopţii? Luam în zeflemea ideea, dar umbrele acestea chiar existau. Erau stafii şi duhuri şi goblini, creaturi diabolice care apăreau doar noaptea. Şi Mus, mă gândeam, era cu adevărat diabolică, stârnea necazuri asmuţindu-i pe oamenii mei contra războinicilor lui Æthelflaed. Şi era prea perfectă ca să fie reală. Deci era o nălucă trimisă de zei să-şi bată joc de noi? Să-şi bată joc de mine, în orice caz, fiindcă îmi aminteam lumina felinarului pe sânii ei plini.

– Trebuie să fie oprită, am spus, dacă nu vrei o nouă încăierare între oamenii noştri şi cei ai lui Æthelflaed.

– N-o să apară noaptea asta, zise nesigur fiul meu. N-o să îndrăznească.

– Decât dacă ai dreptate şi e o umbră a nopţii, am spus atingându-mi ciocanul de la gât.

Apoi mi-am strâns talismanul între degete, fiindcă din pădurile din depărtare, din pădurile care acopereau pământul din jurul îndepărtatului Eads Byrig, venea armata lui Ragnall.

*

Oamenii lui Ragnall veneau în linie şi era o imagine impresionantă, fiindcă linia nu venea din pădure pe drumul roman ca într-o lungă procesiune, ci apăru brusc la marginea copacilor şi umplu la fel de brusc câmpul. Cu siguranţă avuseseră nevoie de timp ca să pregătească acel aranjament menit să ne înspăimânte.

Unul dintre oamenii mei lovea bara de metal care atârna deasupra platformei de luptă, sunetul brutal şi puternic adunând apărătorii pe ziduri.

– Continuă să-l loveşti, i-am spus.

Vedeam oamenii ieşind repede din biserică şi grăbindu-se să pună mâna pe scuturile, coifurile şi armele îngrămădite pe stradă.

– Cinci sute? sugeră fiul meu.

M-am întors să mă uit la inamic. Am împărţit linia îndepărtată în două, apoi iar în două şi am numărat caii, apoi am înmulţit rezultatul cu patru.

– Şase sute, mi-am dat cu părerea. Poate aceştia sunt toţi caii pe care-i are.

– Are totuşi mult mai mulţi oameni.

– Două mii, cel puţin.

Şase sute de călăreţi nu erau o ameninţare pentru Ceaster, dar străjerul continua să lovească în bara de fier ca să dea alarma în oraş. Oamenii se urcau pe ziduri, şi Ragnall putea să vadă vârfurile de suliţă înmulţindu-se pe meterezele înalte de piatră. Îmi doream să atace. Nu este altă cale mai uşoară de a-ţi omorî inamicul decât atunci când încearcă să asalteze un zid bine apărat.

– A fost cu siguranţă la Eads Byrig, zise fiul meu.

Se uita spre est, acolo unde fumul de la rugul unde arseserăm cadavrele încă păta cerul. Se gândea că, mâniat de vederea capetelor tăiate, Ragnall avea să dea un asalt nechibzuit asupra oraşului.

– N-o să atace azi, am spus. Poate că-i încăpăţânat, dar nu-i prost.

Un corn sună din lunga linie de războinici care avansau peste pășune. Sunetul cornului era la fel de aspru ca bătaia barei noastre de fier. Vedeam pedeștri în spatele călăreților, dar cu totul nu erau mai mult de șapte sute de inamici. Nu erau nici pe departe de ajuns ca să ne ia zidurile cu asalt, însă eu nu-mi adunam apărătorii în așteptarea unui atac, ci doar ca să-i arăt lui Ragnall că eram pregătiți pentru venirea lui. Nu făceam decât să ne etalăm forțele.

– Mi-aș dori să dea un asalt, zise meditativ fiul meu.

– Nu astăzi.

– O să piardă oameni dacă o face!

Spera să greșesc, deoarece își dorea să-i omoare pe dușmanii care ar fi încercat să escaladeze zidurile.

– Are de unde să piardă, am spus sec.

– Dacă aș fi în locul lui..., începu fiul meu, apoi tăcu.

– Continuă.

– N-aș vrea să pierd două sute de oameni la Ceaster. Aș face raiduri adânc în Mercia. Aș merge în sud. Acolo sunt prăzi bogate, dar aici?

Am încuviințat din cap. Avea dreptate, desigur. Ceasterul era una dintre cele mai puternice fortărețe ale Merciei, iar teritoriul din jur nu oferea nici prăzi, nici robi. Oamenii plecaseră spre cel mai apropiat burh, luându-și familiile și animalele cu ei. Eram pregătiți pentru război, chiar voiam să dăm lupta, însă năvălitorii ar fi găsit în sud, în inima țării, ferme bogate și prăzi ușoare.

– O să pătrundă în Mercia, am spus, dar tot vrea să cucerească Ceasterul. N-o să atace azi, dar o să atace.

– De ce?

– Fiindcă nu poate fi rege al Britaniei fără să-i captureze burhurile. Și fiindcă Ceasterul e o izbândă a lui Æthelflaed. O sumedenie de bărbați sunt de părere că o femeie n-are ce căuta în fruntea unei țări, însă reușitele ei nu pot fi puse sub semnul întrebării. A fortificat întregul ținut! Soțul ei se temea de locul ăsta. Tot ce-a făcut el a fost să piardă vremea, pe când ea i-a alungat pe danezi de aici. Chiar și dacă n-ar mai face

nimic, Ceasterul o să rămână victoria ei! Prin urmare, dacă-i iei oraşul ăsta o faci să pară slabă. Iei Ceasterul, şi ai deschis toată Mercia de Vest invaziilor. Dacă Ragnall câştigă aici, ar putea distruge întreaga Mercie, şi o ştie. N-ar fi doar regele Northumbriei, ci şi al Merciei, şi pentru asta merită să piardă două sute de oameni.

– Dar fără Eads Byrig...

– Pierderea fortăreţei i-a îngreunat sarcina, l-am întrerupt, dar tot are nevoie de Ceaster! Irlandezii îi împing pe normanzi afară din Irlanda, şi unde să meargă? Aici! Dar nu pot veni dacă stăpânim fluviile.

Într-adevăr, faptul că nu reuşiserăm să controlăm fluviile îi lăsase drum liber lui Ragnall în interiorul Britaniei, m-am gândit.

– Deci da, am continuat, bătălia pe care o dăm aici nu este doar pentru Ceaster, ci pentru tot! Pentru Mercia şi, într-un final, şi pentru Wessex.

Marea linie de călăreţi se oprise, şi un grup mai mic se apropia de oraş. Erau cam o sută de călăreţi urmaţi de câţiva pedestraşi, toţi sub două stindarde mari. Unul avea toporul roşu al lui Ragnall, acelaşi simbol pe care-l arbora şi fratele său, Sigtryggr, dar al doilea era nou pentru mine. Era un steag mare şi negru. Doar atât, un steag negru cu aspect sinistru, fiindcă marginea îi fusese zdrenţuită, astfel încât flutura în fâşii în vântul venit dinspre mare.

– Al cui steag este acela? am întrebat.

– Nu l-am văzut niciodată, zise fiul meu.

Finan, Merewalh şi Æthelflaed veniră pe zid. Nici unul nu recunoscu stindardul. Era la fel de mare ca acela al lui Ragnall, deci seniorul care arbora steagul negru şi zdrenţuit era egalul lui.

– Este o femeie acolo, zise Finan, care avea ochi de şoim.

– Nevasta lui Ragnall? întrebă Æthelflaed.

– Poate, zise Merewalh. Se spune că are patru.

– E o femeie în negru, continuă Finan. Îşi puse mâna streaşină la ochi în timp ce se uita la inamicii care se apropiau. E pe calul mic chiar din faţa steagului.

– O fi un preot? întrebă nesigur Merewalh.

Călăreţii din spate începuseră să-şi bată spadele de scuturi cu un sunet ritmic şi ameninţător. O vedeam pe femeie acum. Era îmbrăcată în negru, cu o glugă neagră peste cap, călărind pe un cal mic şi negru care părea un pitic pe lângă armăsarii bărbaţilor care o înconjurau.

– N-ar avea un preot cu el, zise Finan. E o femeie, mai mult ca sigur.

– Sau un copil, am spus.

Persoana de pe calul mic era la rândul său mică de statură.

Călăreţii se opriră. Erau la vreo două sute de paşi, cu mult dincolo de distanţa la care am fi putut arunca o suliţă sau un topor. Unii oameni din fyrd aveau arcuri, dar erau arcuri mici de vânătoare, care nu erau destul de puternice să străpungă zalele. Astfel de arcuri sileau inamicul să-şi ţină faţa sub scut şi erau utile la distanţe foarte mici, dar să tragi o săgeată la două sute de paşi era o risipă care i-ar fi făcut pe duşmani să-şi bată joc de noi. Doi arcaşi traseră, şi am strigat la ei să-şi pună jos armele.

– Au venit să discute, am spus, nu să lupte.

– Deocamdată, murmură Finan.

Îl vedeam destul de bine pe Ragnall. Era impunător ca întotdeauna, cu părul blond fluturând în vânt şi cu pieptul tatuat şi gol. Îşi îmboldi calul câţiva paşi mai în faţă şi se ridică în scări.

– Lord Uhtred, îţi aduc daruri!

Se întoarse spre stindardul lui, iar pedestraşii îşi făcură loc printre cai şi veniră spre ziduri.

– O, nu, icni Æthelflaed. Nu!

– Patruzeci şi trei, am spus cu tristeţe, ştiind că nici măcar nu trebuia să număr.

– Joacă-te cu diavolul, şi-o să te arzi, mormăi Finan.

Patruzeci şi trei de inamici cu spadele scoase împingeau patruzeci şi trei de prizonieri spre noi. Războinicii, aliniaţi, se opriră, apoi îi împinseră pe prizonieri în genunchi. Prizonierii, având toţi mâinile legate la spate, erau în majoritate bărbaţi, dar erau şi câteva femei care se uitau cu disperare la steagurile

noastre de pe ziduri. Habar n-aveam cine erau prizonierii, dar în mod limpede erau saxoni și creștini. Ei reprezentau răzbunarea.

Cu siguranță lui Ragnall i se spusese despre cele patruzeci și trei de capete care-l așteptau la Eads Byrig, și acesta era răspunsul lui. Nu puteam face nimic. Aveam oameni pe ziduri, însă nu mă gândisem să păstrez un pâlc de călăreți gata să iasă rapid din cetate. Puteam doar să le ascultăm pe victime văitându-se și doar să ne uităm cum cădeau spadele, cum sângele lucios stropea zorii și capetele se rostogoleau pe pământ. Ragnall ne aruncă zâmbetul său larg în timp ce oamenii lui își ștergeau armele de hainele victimelor.

Apoi veni un ultim cadou, un ultim prizonier.

Acel prizonier nu putea umbla, așa că era adus legat pe spinarea unui cal. În primele clipe nu mi-am dat seama dacă era femeie sau bărbat, vedeam doar că era un om îmbrăcat în alb. Când fu azvârlit de pe cal în iarba îmbibată de sânge, nici unul dintre noi nu vorbi. Apoi am văzut că era un bărbat, și l-am socotit mort până când se învârti încet. Purta straie albe preoțești, dar ce era ciudat era că partea din față a sutanei sale era peticită cu roșu aprins.

– Dumnezeule, șopti Finan.

Fiindcă sutana nu era peticită. Era pătată de sânge. Omul se ghemui de parcă ar fi vrut să-și ostoiască durerea dintre picioare, și în acel moment călărețul în negru dădu pinteni calului său înainte.

Se apropie, indiferent la pericolul sulițelor, săgeților sau topoarelor noastre, iar când se opri, la doar câțiva metri de șanț, își dădu jos gluga pelerinei și se uită la noi. Era o bătrână cu fața ridată și aspră, cu părul rar și alb, cu buzele strânse într-o linie subțire de ură.

– Ce i-am făcut lui, zise ea arătând spre rănitul care zăcea în spatele ei, o să vă fac și vouă! Vouă, tuturor! Câte unul pe rând! Brusc, scoase un mic cuțit curbat. O să vă jugănesc băieții, femeile voastre o să fie curve, copiii o să fie robi, fiindcă sunteți blestemați. Toți!

Ţipă acest ultim cuvânt şi roti prin aer cuţitul de jugănit ca pentru a-l arăta tuturor apărătorilor de pe ziduri.

– Toţi o să muriţi! Sunteţi blestemaţi de zi şi de noapte, de foc şi de apă, de soartă!

Vorbea limba noastră, limba engleză.

Preţ de câteva clipe se legănă în faţă şi în spate în şa, de parcă şi-ar fi adunat forţele, apoi respiră adânc şi îndreptă cuţitul spre mine.

– Iar tu, Uhtred de Bebbanburg, Uhtred de Nimic, o să mori ultimul şi cel mai încet, fiindcă i-ai trădat pe zei! Eşti blestemat! Toţi sunteţi blestemaţi! Chicoti ca o nebună înainte să îndrepte din nou lama spre mine: Zeii te urăsc, Uhtred! Ai fost fiul lor, ai fost favoritul lor, ai fost iubit de ei, însă ai ales să-ţi foloseşti darurile pentru zeul cel fals, pentru împuţitul zeu creştin, iar acum adevăraţii zei te urăsc şi te blestemă! Vorbesc cu zeii, ei mă ascultă, o să mi te dea mie şi-o să te omor atât de încet, încât moartea ta o să dureze până la Ragnarok!

Cu aceasta, zvârli cuţitul spre mine, însă arma se ciocni de zid şi căzu în şanţ. Zgripţuroaica se întoarse spre pădure, urmată de ceata de călăreţi.

– Cine este? şopti Æthelflaed.

– Numele ei este Brida, am spus.

Preotul jugănit îşi întoarse faţa schimonosită spre mine şi strigă după ajutor:

– Tată!

Era fiul meu.

PARTEA A DOUA

Oastea strigoilor

Şapte

Brida.

Era saxonă, crescută în credinţa creştină; o copilă sălbatică, prima mea iubită, o fată pătimaşă cum rar vedeai. La fel ca mine, îi găsise pe vechii zei, dar, în timp ce eu acceptasem întotdeauna că zeul creştinilor are tot atâta putere ca ai noştri, Brida se convinsese că zeul creştin era un demon, iar creştinismul era un rău care trebuia eradicat dacă voiam ca lumea să mai fie bună vreodată. Se căsătorise cu dragul meu prieten, Ragnar, devenise mai daneză decât danezii; încercase să mă corupă, să mă atragă, să mă lămurească să lupt pentru danezi contra saxonilor, şi mă ura din clipa în care refuzasem. Era văduvă acum, dar tot stăpânea marea fortăreaţă a lui Ragnar de la Dunholm, care, după Bebbanburg, era cea mai formidabilă cetate din Northumbria. Acum trecuse de partea lui Ragnall şi, după cum aveam să aflu mai târziu, declaraţia ei de sprijin pentru războinicul normand fusese de ajuns ca să-l facă pe bietul rege Ingver să plece în exil. Brida îşi pusese oastea în slujba lui Ragnall şi-l convinsese pe acesta să vină în sud. Datorită ei, inamicii noştri aveau acum puterea să atace Ceasterul şi să accepte acele pierderi care urmau să îmbibe zidurile romane cu sânge nordic.

Fereşte-te de ura unei femei.

Dragostea se transformă în ură. O iubisem pe Brida, însă avea o furie pe care n-aş fi putut-o egala vreodată, o furie care, după cum credea ea, izvora direct din urgia zeilor. Brida îi dăduse numele Răsuflării-Şarpelui, ea făcuse vrăji pe spadă

fiindcă, încă din copilărie, era convinsă că zeii îi vorbeau. Fusese o fată cu părul negru, slabă ca o nuia, de o ferocitate arzătoare asemănătoare focului care-l omorâse pe bătrânul Ragnar şi pe care-l priviserăm împreună din copacii înalţi. Singurul copil pe care-l avusese Brida fusese al meu, dar băiatul se născuse mort; nu mai zămislise de atunci, aşa că acum progeniturile ei erau cântecele pe care le îngâna şi blestemele pe care le scuipa. Tatăl lui Ragnar, Ravn orbul, prevestise că Brida va ajunge skaldă şi vrăjitoare, şi aşa şi fusese, dar din soiul cel mai ticălos. Era o vrăjitoare uscată, cu părul alb, care-şi psalmodia cântecele despre creştini morţi şi despre triumfătorul Odin. Cântece ale urii.

– Ce vrea ea, i-am spus lui Æthelflaed, este să-l ia pe zeul vostru şi să-l crucifice înapoi pe copacul lui.

– A revenit la viaţă o dată, zise ea cu evlavie, şi se va ridica din nou.

Nu i-am băgat în seamă vorbele.

– Şi vrea ca întreaga Britanie să-i venereze pe vechii zei.

– Un vis vechi şi răsuflat, pufni Æthelflaed în zeflemea.

– Doar fiindcă a fost visat acum multă vreme nu înseamnă că nu poate deveni realitate, i-am atras atenţia.

Mă refeream la visul nordicilor de a stăpâni întreaga Britanie.

Din când în când, armatele lor invadaseră Mercia şi Wessexul şi-i măcelăriseră pe saxoni în lupte, însă nu reuşiseră niciodată să cucerească întreaga insulă. Regele Alfred, tatăl lui Æthelflaed, îi învinsese, salvase Wessexul, şi de atunci saxonii nu conteniseră să-i împingă spre nord. Acum, un nou conducător, mai puternic decât oricare dinainte, ne ameninţa cu visul acela de demult.

Din punctul meu de vedere, războiul era pentru pământ. Asta poate fiindcă unchiul meu îmi furase pământul, îmi furase ţinutul sălbatic din jurul Bebbanburgului, iar ca să-mi iau înapoi moşia trebuia mai întâi să-i înfrâng pe danezii care o înconjurau. Întreaga mea viaţă se rotise în jurul acelei fortăreţe bătute de vânturi de la marginea mării, nu mă gândeam decât la pământul care-mi fusese luat.

Pentru regele Alfred, pentru fiul său Edward şi fiica sa Æthelflaed, miza o constituia tot pământul, anume regatele

saxonilor. Alfred salvase Wessexul şi acum fiica lui îi împingea pe nordici din Mercia, în timp ce fratele ei, Edward al Wessexului, recupera teritoriile din Anglia de Est. Dar amândoi mai aveau o cauză pentru care merita să moară: zeul lor. Luptau pentru zeul creştin, şi aveau să-şi ia ţara înapoi doar dacă-i făceau lui voia.

– Englaland va fi ţara lui Dumnezeu, spusese cândva regele Alfred. Dacă va exista, va exista datorită Lui, pentru că El aşa doreşte.

Câtva timp o numise chiar Godland, dar numele nu prinsese.

Brida cunoştea o singură cauză, ura ei faţă de zeul creştin. Pentru ea, războiul era o luptă între zei, între adevăr şi minciună, şi le-ar fi permis bucuroasă saxonilor să-i omoare pe toţi nordicii dacă şi-ar fi abandonat religia şi s-ar fi întors la vechii zei din Asgard. Şi acum, în sfârşit, găsise un mare comandant dornic să folosească spada şi suliţa şi toporul ca să se lupte pentru zeii ei. Cât despre Ragnall, mă îndoiam că-i păsa de zei. Voia pământ, tot pământul, şi voia ca războinicii experimentaţi ai Bridei să vină din fortăreaţa lor de la Dunholm şi să se alăture armatei sale.

Şi fiul meu?

Fiul meu.

Îl renegasem, îl dezmoştenisem, îi dădusem cu piciorul, iar acum, când duşmanul mi-l azvârlise dinainte, nu mai era bărbat. Fusese jugănit. Sângele de pe sutană i se uscase.

– Este pe moarte, murmură trist episcopul Leofstan făcând semnul crucii deasupra feţei palide a lui Uhtred.

Purtase numele dat mereu celui mai mare băiat din familie, dar i-l luasem atunci când devenise preot creştin. Îl numisem în schimb Iuda, deşi el îşi spunea Oswald. Părintele Oswald, cunoscut pentru cinstea şi evlavia lui, şi cunoscut pentru că era fiul meu. Fiul meu rătăcitor. Am îngenuncheat lângă el şi l-am strigat pe vechiul lui nume.

– Uhtred? Uhtred!

Însă nu putea să răspundă. Tremura cu fruntea plină de sudoare. După acel strigăt disperat, „Tată!", părea incapabil

să mai vorbească. Încerca, dar dintre buze nu-i ieşea decât un geamăt de durere sfâşietoare.

– Este pe moarte, repetă episcopul Leofstan. Are febra morţii, stăpâne.

– Atunci salvează-l, m-am răstit.

– Să-l salvez?

– Asta faci tu, nu? Îi vindeci pe nenorociţii de bolnavi? Aşa că fă-l bine.

Mă privi speriat.

– Soţia mea... începu, apoi şovăi.

– Ce e cu ea?

– Ea îi vindecă pe bolnavi, stăpâne, are atingerea lui Dumnezeu în mâinile sale. Este harul ei, stăpâne.

– Atunci du-l la ea.

Folcbald, unul dintre războinicii mei frizoni, un om cu o forţă extraordinară, îl ridică pe Uhtred în braţe ca pe un copil; aşa l-am dus în oraş, urmându-l pe episcop, care o luase repede înainte. Ne conduse la una dintre casele mai bune de pe strada principală, o casă cu o curte înconjurată de coloane, de unde vreo zece uşi duceau în camere mari. Semăna cu casa mea din Ceaster, şi era să fac o remarcă ironică despre apetenţa episcopului pentru lux, când am văzut că arcada din jurul curţii era plină de bolnavi întinşi pe straturi de paie.

– Nu este loc pentru toţi înăuntru, îmi explică episcopul, apoi privi cum portarul infirm luă o bară metalică scurtă şi lovi o a doua bară care atârna din tavan. Asemenea clopotului meu de alarmă, scotea un sunet aspru. Am văzut femei cu mantii şi glugi grăbindu-se să ajungă sub pragurile umbrite ale uşilor. Surorile nu stau în tovărăşia bărbaţilor decât dacă aceştia sunt bolnavi, muribunzi sau răniţi, mă lămuri prelatul.

– Sunt călugăriţe? am întrebat.

– Sunt o comunitate de surori laice, şi una aproape de inima mea! Majoritatea sunt femei sărace care doresc să-şi dedice vieţile în slujba lui Dumnezeu, în timp ce altele sunt păcătoase. Îşi făcu semnul crucii. Femei decăzute – făcu o pauză de parcă nu se putea aduna laolaltă ca să rostească vorbele, apoi şopti:

Femei care umblă la colţ de stradă, stăpâne! Dar toate, fiinţe dragi pe care le-am ajutat să se mântuiască.

– Târfe, vrei să spui.

– Femei decăzute, stăpâne, da.

– Şi locuieşti aici cu ele? am întrebat sarcastic.

– O, nu, stăpâne! Era mai amuzat decât jignit de întrebare. Nu s-ar cuveni! Doamne fereşte, nu! Draga mea soţie şi cu mine avem un sălaş pe aleea din spatele fierăriei. Slavă Domnului că nu sunt bolnav, muribund sau rănit.

În sfârşit, portarul puse jos bucata de fier. Pe când se stingea ultimul ecou al zgomotului, o femeie înaltă şi slabă se apropie de noi de-a lungul curţii. Avea umeri laţi, o faţă sumbră şi mâini ca lopeţile. Leofstan era înalt, dar această femeie îl depăşea.

– Sfinţia Ta? rosti ea sever.

Se uita fix la Leofstan, cu braţele încrucişate, privindu-l de sus cu asprime.

– Soră Ymma, spuse umil Leoftsan în timp ce arăta spre muribundul plin de sânge din braţele lui Folcbald. E un preot rănit îngrozitor. Are nevoie de grija soţiei mele.

Sora Ymma, care arăta de parcă ar fi făcut o treabă foarte bună într-un zid de scuturi, se uită în jur şi într-un final arătă spre un colţ al arcadei.

– Este loc aco...

– I se va da propria lui cameră, am întrerupt-o, şi un pat.

– El...

– Va avea propria sa cameră şi un pat, am repetat dur, doar dacă nu vrei ca oamenii mei să golească locul ăsta de creştini! Eu comand în acest oraş, femeie, nu tu!

Sora Ymma se enervă şi încercă să protesteze, dar episcopul o potoli.

– Vom găsi loc, soră!

– Veţi avea nevoie de loc, am spus. Săptămâna viitoare o să vină cel puţin încă o sută de răniţi. M-am întors şi am arătat cu degetul spre Sihtric. Găseşte spaţiu pentru episcop. Două case, trei! Spaţiu pentru răniţi!

– Răniţi? întrebă îngrijorat Leofstan.

– Va urma o bătălie, Sfinția Ta, și n-o să fie purtată cu mănuși.

Fiul meu fu cărat într-o cămăruță din cealaltă parte a curții, unde fu pus cu grijă pe un pat. Murmură ceva și m-am aplecat să ascult, dar cuvintele nu aveau nici o noimă. Gemând, se ghemui într-un colț al așternutului.

– Faceți-l bine, m-am răstit la sora Ymma.

– Dacă asta este voia Domnului.

– Este voia mea!

– Sora Gomer se va ocupa de el, îi spuse episcopul sorei Ymma.

Părea să fie singura membră a ordinului care avea voie să discute cu bărbații, o sarcină pe care în mod evident o îndeplinea în silă.

– Sora Gomer este soția Domniei Tale? am întrebat, amintindu-mi ciudatul nume.

– Da, este, Domnul fie lăudat, și este o ființă dragă și minunată.

– Ce nume straniu, am spus uitându-mă la fiul meu care gemea pe pat, pradă agoniei.

Episcopul zâmbi.

– A fost botezată Sunngifu de către mama ei, dar, când dragile surori renasc întru Iisus Hristos, li se dă un nou nume, un nume de botez, așa că draga mea Sunngifu este cunoscută acum drept sora Gomer. Și odată cu noul ei nume, Dumnezeu i-a dat puterea vindecării.

– Într-adevăr, i-a dat, murmură sumbru sora Ymma.

– Și va avea grijă de el, mă asigură episcopul, și noi ne vom ruga pentru el!

– Și eu mă voi ruga, am spus atingându-mi ciocanul de la gât.

Am plecat. Ajuns la poartă, m-am întors și le-am văzut pe surorile cu pelerine și glugi ieșind în grabă din ascunzătorile lor și îndreptându-se spre camera fiului meu. Mi-am atins din nou ciocanul de la gât. Crezusem că-mi uram fiul cel mai mare, dar nu era așa. Așa că l-am lăsat acolo, ghemuit în jurul cumplitei sale răni, iar el tremură și transpiră, și bâigui tot felul de aiureli din cauza febrei, dar nu muri în acea zi, nici în următoarea.

Și eu m-am răzbunat.

*

Zeii mă iubeau, fiindcă în acea noapte trimiseră nori negri dinspre vest. Erau nori care întunecau cerul, grei şi sumbri, şi apăruseră brusc, adunându-se în cerul serii pentru a umbri apusul. Odată cu norii veniră ploaia şi vântul. Acei nori sumbri aduseră şi ocazia, şi cu ocazia se iscă şi cearta.

Cearta se dezlănţuise în marea sală, în timp ce strada romană pavată din faţa ei duduia de zgomotul cailor. Era zgomotul marilor armăsari de luptă care-şi loveau copitele de pavajul de piatră, cai care nechezau şi fornăiau în timp ce bărbaţii încercau să-i înşeueze în ploaia dezlănţuită. Adunam călăreţi, războinici ai furtunii.

– O să lase Ceasterul fără apărare! protestă Merewalh.

– Fyrdul va apăra oraşul, am spus.

– Fyrdul are nevoie de războinici experimentaţi! insistă Merewalh. Rar i se întâmplase să nu fie de acord cu mine; dimpotrivă, fusese unul dintre cei mai puternici susţinători ai mei, chiar şi atunci când îl slujise pe Æthelred, care mă ura, însă propunerea mea din acea noapte furtunoasă îi stârnea îngrijorarea. Fyrdul poate lupta, admise el, dar au nevoie de oameni instruiţi să-i ajute!

– Oraşul n-o să fie atacat, m-am răstit. Tunetul bubui de-a lungul cerului nocturn, trimiţând câinii care stăteau în marea sală spre colţurile întunecate. Ploaia lovea în acoperiş şi picura în mai multe locuri pe vechile dale romane.

– Pentru ce altceva s-ar fi întors Ragnall, dacă nu ca să ne atace? întrebă Æthelflaed.

– N-o să atace în noaptea asta şi n-o să atace mâine, am spus. Ceea ce ne dă o şansă de a-l sfârteca pe nenorocit.

Eram îmbrăcat pentru luptă. Purtam o tunică din piele lungă până la genunchi, pe sub cea mai bună cămaşă de zale a mea, prinsă la brâu cu o centură groasă de care atârna Răsuflarea-Şarpelui. Pantalonii din piele îmi erau băgaţi în cizme înalte întărite cu benzi din fier, iar pe antebraţe mi se înşirau verigile de războinic. Godric, servitorul meu, îmi ţinea coiful cu creastă în formă de lup, o lance cu coada groasă şi

scutul cu capul de lup al Bebbanburgului pictat pe scândurile de salcie prinse cu bare de fier. Eram îmbrăcat pentru luptă, şi mulţi din sală erau intimidaţi de ceea ce vedeau.

Cynlæf Haraldson, tânărul favorit al lui Æthelflaed, despre care se zvonea că urma să se însoare cu fiica ei, era de partea lui Merewalh. Până acum avusese grijă să nu se pună contra mea, folosind linguşiri şi fiind de acord cu tot, ca să evite orice confruntare, dar ce sugeram acum i se părea de neacceptat.

– Ce s-a schimbat, stăpâne? întrebă el respectuos.

– Să se schimbe?

– Când Ragnall a fost aici data trecută, nu voiai să-i trimiţi pe oameni în pădure.

– Te temeai de ambuscade, adăugă Merewalh.

– Oamenii lui erau la Eads Byrig, am spus. Era refugiul lui, fortăreaţa lui. Ce rost avea să intrăm direct într-o ambuscadă şi să murim la poalele fortificaţiilor lui?

– Încă are... începu Cynlæf.

– Nu, nu are! m-am răstit. Nu ştiam că palisada era falsă! Am crezut că era o fortăreaţă! Acum e doar un vârf de deal.

– Ne depăşeşte numeric, zise posomorât Merewalh.

– Întotdeauna ne va depăşi numeric, am spus. Dar atunci când vom omorî destui dintre oamenii lui, noi îl vom depăşi numeric.

– Lucrul sigur..., începu Æthelflaed, apoi şovăi.

Şedea într-un jilţ mare, un adevărat tron, luminat de focul care juca în vatra din mijlocul sălii. Vădit îngrijorată, ascultase cu atenţie, ochii ei trecând de la un vorbitor la altul. În spatele jilţului erau adunaţi preoţi care credeau şi ei că planurile mele erau nesăbuite.

– Lucrul sigur? am îndemnat-o, dar ea se mulţumi să scuture din cap ca pentru a spune că se răzgândise.

– Lucrul sigur este că Ceasterul nu trebuie să cadă! Oamenii murmurară în semn de aprobare şi părintele Ceolnoth, încurajat de sprijin, păşi în lumina focului, lângă scaunul lui Æthelflaed. Ceasterul este cea mai nouă dioceză a noastră! Controlează zone

agricole mari! Apără calea maritimă. Este un zid contra galezilor! Apără Mercia de nordul păgân! Nu trebuie să fie pierdut!

Se opri brusc, amintindu-şi probabil de sălbăticia cu care întâmpinam de obicei sfaturile militare venite de la preoţi.

– Luaţi aminte la ziduri, ca să putem să le povestim şi generaţiilor viitoare! sâsâi fratele lui printre puţinii dinţi rămaşi.

M-am uitat la el, întrebându-mă dacă-şi pierduse şi creierii odată cu dinţii, dar toţi ceilalţi preoţi murmurară şi dădură viguros din cap.

– Cuvintele psalmistului, îmi explică părintele orb Cuthbert.

Cuthbert era singurul preot care mă sprijinea, dar el fusese întotdeauna excentric.

– N-o să avem ce le spune generaţiilor viitoare dacă pierdem zidurile! sâsâi iarăşi părintele Ceolberht. Trebuie să apărăm zidurile! Nu putem abandona zidurile Ceasterului.

– Este cuvântul Domnului, lăudat fie Domnul, zise Ceolnoth.

Cynlæf îmi zâmbi şi-mi spuse linguşitor:

– Doar un prost ţi-ar ignora sfatul, şi înfrângerea lui Ragnall este scopul Domniei Tale, bineînţeles, dar apărarea Ceasterului e la fel de importantă!

– Şi să lăsăm zidurile fără apărare... zise abătut Merewalh, dar nu-şi mai termină gândul.

Tunetul bubui din nou. Ploaia curgea prin gaura din acoperiş şi fâsâia pe vatră.

– Dumnezeu vorbeşte! zise părintele Ceolnoth.

Care zeu? Thor era zeul tunetului. Voiam să le-o reamintesc, însă i-aş fi ridicat pe toţi împotriva mea.

– Trebuie să ne adăpostim de furtună, şi tunetul este semnul că trebuie să stăm în spatele acestor ziduri, spuse Ceolberht.

– Ar trebui să rămânem... începu Æthelflaed, dar fu întreruptă.

– Iertaţi-mă, spuse episcopul Leofstan. Doamnă dragă, vă rog, iertaţi-mă!

Æthelflaed păru enervată de întrerupere, dar reuşi să zâmbească graţios.

– Sfinţia Ta?

– Ce a spus Domnul nostru? întrebă episcopul în timp ce se îndrepta șchiopătând spre spațiul deschis de lângă vatră, unde ploaia îi uda sutana. A spus Domnul nostru că trebuie să stăm acasă? Ne-a încurajat să ne ghemuim lângă foc? Le-a spus discipolilor Lui să închidă ușa și să stea la taifas lângă vatră? Nu! Și-a trimis discipolii mai departe! Doi câte doi! Și de ce? Fiindcă le-a dat putere peste dușmanul care era mult mai puternic!

Vorbea cu pasiune, și, uimit, mi-am dat seama că mă sprijinea.

– Împărăția Cerurilor nu se propovăduiește stând acasă, continuă aprins episcopul, ci mergând mai departe, așa cum a poruncit Domnul nostru!

– Sfântul Marcu, îndrăzni un preot foarte tânăr.

– Foarte bine spus, părinte Olbert! Porunca se găsește într-adevăr în Evanghelia lui Marcu!

Un alt bubuit cutremură noaptea. Vântul se întețea, urlând în beznă în timp ce câinii din sală scheunau. Ploaia cădea și mai tare acum, prăvălindu-se în flăcările lucitoare cu un fâsâit neîncetat.

– Ni s-a poruncit să mergem mai departe! zise episcopul. Să mergem înainte și să cucerim!

– Părinte episcop, începu Cynlæf.

– Ciudate sunt căile Domnului, zise Leofstan fără să-l bage în seamă. Nu pot să-mi explic de ce Dumnezeu ne-a binecuvântat cu prezența lordului Uhtred, dar un lucru știu. Lordul Uhtred câștigă bătălii! Este un războinic foarte puternic în oastea lui Dumnezeu! Se opri brusc, înfiorându-se, și mi-am amintit de durerile bruște care-l chinuiau. Pentru o clipă păru în agonie, cu o mână strângându-și sutana în dreptul inimii, apoi trăsăturile i se destinseră. Este aici vreun războinic mai mare decât lordul Uhtred? întrebă el. Dacă este, să se ridice în picioare! Majoritatea bărbaților erau deja în picioare, dar păreau să înțeleagă la ce se referea Leofstan. Știe cineva de aici mai multe despre război decât lordul Uhtred? Este aici vreunul care să bage spaima mai tare în inamic? Făcu o pauză, așteptând, dar nimeni nu vorbi. Nu neg că se află într-o teribilă greșeală cu privire la credința noastră, că are nevoie de mila lui Dumnezeu și de iertarea lui

Hristos, însă Dumnezeu ni l-a trimis și nu trebuie să ne lepădăm de acest dar. Se plecă în fața lui Æthelflaed. Doamnă, iertați-mi umilele opinii, dar vă îndemn să-l ascultați pe lordul Uhtred.

Îmi venea să-l pup.

Æthelflaed se uită prin sală. Fulgerul lumină gaura din acoperiș, urmat de un tunet monstruos care cutremură cerul. Bărbații se mutau de pe un picior pe altul, dar nimeni nu-l contrazise pe înaltul prelat.

În acele din urmă, Æthelflaed se ridică pentru a arăta că discuția se încheiase.

– Merewalh, vei rămâne în oraș cu o sută de oameni. Ezită o clipă, uitându-se la mine, apoi se hotărî: Toți ceilalți îl vor însoți pe lordul Uhtred.

– Plecăm cu două ore înainte de răsărit, am spus.

– Răzbunarea este a mea! zise voios episcopul.

Greșea. Era a mea.

Plecam din Ceaster să-l atacăm pe Ragnall.

Comandam aproape opt sute de oameni prin întuneric. Am ieșit călare pe poarta de nord într-o furtună mai sălbatică decât oricare alta pe care mi-o amintesc. Tunetele umpleau cerul, fulgerele brăzdau norii, ploaia biciuia și vântul vuia ca urletele blestemaților. Îi aveam pe oamenii mei și pe oamenii lui Æthelflaed, războinici ai Merciei, soldați ai furtunii, toți călare pe armăsari buni, toți în zale și înarmați cu spade, lănci și topoare. Episcopul Leofstan ne strigase binecuvântări de pe platforma de deasupra porții, însă glasul îi era sufocat de vijelie.

– Faceți lucrarea lui Dumnezeu! Domnul este cu voi, binecuvântarea Lui este cu voi!

Lucrarea lui Dumnezeu era să-l zdrobim pe Ragnall. Și bineînțeles că era un risc. Poate chiar în acel moment, războinicii lui Ragnall se strecurau prin ploaie spre Ceaster, pregătindu-se să lupte și să moară pe un zid roman. Era însă puțin probabil. Nu aveam nevoie nici de semne divine, nici de cercetași ca să știu că Ragnall nu era încă pregătit să asedieze Ceasterul.

Ragnall se mişcase repede. Îşi luase marea armată şi se îndreptase spre Eoferwic, iar acel oraş, cheia nordului, căzuse fără luptă, aşa că normandul se întorsese ca să dea atacul la Ceaster. Oamenii lui mărşăluiseră fără încetare. Erau obosiţi. Ajunseseră la Eads Byrig doar pentru a găsi fortăreaţa distrusă şi îmbibată de sânge, iar acum trebuiau să dea piept cu o cetate romană apărată straşnic. Aveau nevoie de o zi sau două, poate chiar mai mult, ca să facă scările, să găsească provizii şi să aştepte ca oamenii mai înceţi să ajungă din urmă grosul armatei.

Merewalh şi ceilalţi aveau bineînţeles dreptate. Cea mai simplă şi mai sigură cale de a păstra Ceasterul era să stăm în spatele zidurilor şi să-i lăsăm pe oamenii lui Ragnall să moară pe zidurile sale. Şi ar fi murit. Mare parte din fyrd sosise, ţăranii aducându-şi topoarele, sapele şi sulițele. Îşi aduseseră familiile şi animalele, aşa că străzile erau pline acum de vite, porci şi oi. Deşi zidurile Ceasterului aveau să fie bine apărate, asta nu l-ar fi oprit pe Ragnall să încerce un atac, dar, dacă stăteam la adăpostul fortificaţiilor şi-l aşteptam să se năpustească, am fi lăsat toată zona rurală din jur la mila lui. Ar fi dat un asalt şi acel asalt ar fi dat greş, dar atât de mare îi era armata, încât îşi putea permite acel eşec, după care să atace din nou. Şi în tot acest timp trupele lui ar fi pătruns adânc în Mercia, arzând şi omorând, luând robi şi capturând animale, iar armata lui Æthelflaed ar fi fost blocată în Ceaster, incapabilă să apere ţara pe care jurase să o apere.

Aşa că voiam să-l alung de la Ceaster. Voiam să-l lovesc năprasnic.

Voiam să-l lovesc în bezna de la sfârşitul nopţii, să-l lovesc în timp ce bubuia tunetul lui Thor din furtuna providenţială, să-l lovesc sub biciuirea fulgerelor lui Thor, să-l izbesc în ploaia şi vântul zeilor. Aveam să stârnesc haosul. Sperase că Eads Byrig avea să-i ofere un refugiu, însă acum nu-i rămăsese alt refugiu decât scuturile oamenilor lui, iar acei oameni aveau să se ghemuiască în furtună, înfrigurați şi obosiţi, pe când noi călăream spre ei pentru a-i omorî.

Şi urma s-o omor pe Brida. Gândindu-mă la fiul meu, la fiul meu jugănit care se chircea pe patul durerii sale, am atins mânerul Răsuflării-Şarpelui şi mi-am jurat că lama ei va gusta sânge înainte de răsăritul soarelui. Voiam s-o găsesc pe Brida, vrăjitoarea care-l tăiase pe fiul meu, şi am jurat s-o fac pe fiinţa aceea diabolică să urle până când vocea ei avea să înece până şi tunetul puternic al lui Thor.

Cynlæf îi comanda pe oamenii lui Æthelflaed. L-aş fi preferat pe Merewalh, dar Æthelflaed voia pe cineva de încredere care să apere zidurile Ceasterului şi insistase ca Merewalh să rămână, trimiţându-l pe Cynlæf în locul lui. Îi spusese favoritului ei că trebuia să-mi dea ascultare.

Æthelflaed, bineînţeles, voise să vină şi ea, însă câştigasem disputa, spunându-i că n-avea ce căuta în haosul unei lupte în lumina chioară a zorilor loviţi de furtună.

– Va fi un masacru, doamna mea, îi spusesem, nimic altceva decât un masacru. Pe deasupra, dacă vei fi acolo va trebui să-ţi dau o gardă, iar acei bărbaţi nu vor putea participa la luptă. Am nevoie de toţi şi nu vreau să-mi fac griji pentru Domnia Ta.

Îmi acceptase şovăielnic argumentele, trimiţându-l în locul ei pe Cynlæf, care acum călărea în tăcere aproape de mine. Nu ne grăbeam. Singura lumină venea de la fulgerele intermitente care se întindeau până la pământ şi albeau cerul, dar n-aveam nevoie de lumină. Planul era simplu. Voiam să provocăm haos, iar pentru asta trebuia doar să ajungem la marginea pădurii şi să aşteptăm acolo până ce lumina difuză a dimineţii avea să dezvăluie copacii printre umbrele nopţii, permiţându-ne să înaintăm în siguranţă spre măcel.

Un fulger ne arătă că ajunseserăm la capătul păşunii. În faţa noastră totul era negru, copaci şi tufe şi fantome. Când ne-am oprit sub rafalele necruţătoare de ploaie, Finan îşi aduse calul lângă al meu. Îi auzeam şaua scârţâind şi sunetul înfundat al copitelor pe pământul ud.

– Asigură-te că sunt bine desfăşuraţi, am spus.

– Sunt, zise Finan.

Le ordonasem călăreților să formeze opt grupuri care aveau să avanseze separat, indiferent de ce ar fi făcut celelalte. Eram o greblă cu opt colți, o greblă care avea să cureţe pădurea. Singurele reguli erau că grupurile trebuiau să omoare, trebuiau să evite zidul de scuturi care urma să se formeze negreşit şi trebuiau să asculte semnalul de retragere. Plănuiam să fiu înapoi la Ceaster pentru micul dejun.

Asta dacă nu cumva inamicul prinsese de veste. Dacă nu cumva santinelele ne văzuseră venind, ne văzuseră argintaţi în bezna luminată de fulgerele lui Thor. Dacă nu-şi atingeau deja scuturile cu margine de fier pentru a face zidul menit să ne aducă moartea. În clipele de aşteptare, mintea se furişează într-o peşteră a laşităţii şi scheaună să fie cruţată. Gândindu-mă că totul putea să dea greş, am simţit tentaţia de a-mi pune oamenii la adăpost, de a-i duce înapoi la Ceaster ca să apere zidurile şi să-i ucidă pe inamicii care ne-ar fi asaltat. Nimeni nu m-ar fi învinuit, iar dacă Ragnall ar fi fost omorât sub zidurile de piatră ale Ceasterului, poeţii ar fi izvodit o nouă baladă a lui Uhtred care ar fi fost cântată în sălile de ospeţe din toată Mercia. Mi-am atins ciocanul de la gât. Pe toată lungimea şirului de copaci bărbaţii îşi atingeau talismanele, rugându-se zeului sau zeilor lor, simţind cum frica le îngheţa oasele mai abitir decât ploaia care-i uda până la piele sau vântul care sufla mânios.

– Acuşi, spuse Finan cu voce joasă.

– Acuşi, am răspuns.

Lumina lupului este acea lumină ciudată între întuneric şi lumină, între noapte şi zori. Nu sunt culori, nu e decât cenuşiul de oţel al spadei, al ceţii, cenuşiul care înghite fantomele şi elfii şi goblinii. Vulpile îşi caută vizuinile, viezurii intră în pământ şi bufniţele zboară în scorburi. Un nou tunet zgudui cerul. Mi-am ridicat privirea, lăsând ploaia să-mi izbească faţa, şi m-am rugat la Thor şi la Odin. „Fac asta pentru voi", am spus, „pentru distracţia voastră." Zeii se uită la noi, ne răsplătesc şi câteodată ne dau pedepse. La rădăcinile lui Yggdrasil, cele trei scorpii priveau zâmbind; poate îşi ascuţeau foarfecile? M-am gândit la Æthelflaed, câteodată atât de rece şi câteodată atât de

disperată pentru căldură. O ura pe Eadith, care mi-era atât de loială şi atât de iubitoare şi care se temea atât de mult de ea. Amintindu-mi de Mus, acea creatură a întunericului care-i înnebunea pe bărbaţi, m-am întrebat dacă ea se temea de cineva şi dacă nu cumva de fapt era un mesager al zeilor.

M-am uitat înapoi spre pădure. Acum puteam desluşi în beznă formele copacilor şi perdeaua de ploaie.

– Acuşi, am spus din nou.

– În numele Domnului, murmură Finan făcându-şi semnul crucii. Dacă îl vezi pe Conall, zise mai tare, este al meu.

– Dacă îl văd pe Conall, e al tău, i-am promis.

Godric îmi dăduse lancea grea, dar preferam spada, aşa că am scos Răsuflarea-Şarpelui din teacă şi am ţinut-o întinsă, privindu-i luciul lamei ca o tresărire de lumină ceţoasă în întuneric. Un cal nechează uşor. Am ridicat spada şi am sărutat oţelul.

– Pentru Eostre, am spus, pentru Eostre şi Mercia!

Şi umbrele de sub copaci se dizolvară în forme, în tufe şi trunchiuri, în frunze care se mişcau în vânt. Încă era noapte, dar lumina zorilor venise.

– Să mergem, i-am spus lui Finan, apoi mi-am ridicat vocea într-un strigăt. Să mergem!

Timpul furişării trecuse. Acum totul era viteză şi zgomot. M-am aplecat în şa, atent la crengile joase, lăsându-l pe Tintreg să-şi aleagă singur calea. Lumina creştea. Ploaia lovea în frunze, pădurea era plină de zgomotul cailor, vântul izbea crengile înalte într-o furie nebună. Aşteptam să aud cornul duşmanilor noştri care să sune adunarea, dar nu se întâmplă nimic. Fulgerul lumină spre nord, apoi se auzi tunetul şi abia apoi am văzut prima lumină palidă a unui foc în faţă. Focuri de tabără!

Oştenii lui Ragnall erau în luminişuri, şi dacă aveau santinele, ori nu ne zăriseră, ori trecuserăm pe lângă ele. Peste câteva clipe, lumina tremurată a focurilor care se luptau cu ploaia torenţială deveni mai clară. Am văzut umbre printre focuri. Unii oameni erau treji, probabil de pază la focuri, însă habar n-aveau că ne îndreptam spre ei să-i ucidem. Apoi, departe în

dreapta mea, acolo unde drumul roman intra în pădure, am auzit strigăte şi am ştiut că măcelul începuse.

Dimineaţa aceea a fost sălbatică. Ragnall crezuse că ne adăposteam în spatele zidurilor Ceasterului, speriaţi de cruzimea pe care o arătase cu ocazia sărbătorii lui Eostre; în schimb, am năvălit asupra oamenilor lui odată cu tunetul, luându-i pe nepregătite. Când am ţâşnit dintre copaci într-un luminiş larg am văzut nişte adăposturi amărâte încropite din crengi. Un bărbat ieşi dintr-unul şi ridică privirea, moment în care Răsuflarea-Şarpelui îl izbi direct în faţă.

Un altul fugea, şi l-am împuns în spate cu vârful lamei. Peste tot în jurul meu, călăreţii răneau şi omorau.

– Continuaţi, am strigat, continuaţi!

Asta era doar o mică tabără într-un luminiş, tabăra principală era încă în faţă. O lumină deasupra copacilor întunecaţi arăta unde erau aprinse focurile pe vârful lui Eads Byrig, aşa că am călărit într-acolo.

Înapoi printre copaci. Lumina creştea, umbrită de norii de furtună, dar vedeam în faţă bucata lată de pământ de pe care fuseseră tăiaţi copacii; acolo, printre buturugi, îşi aveau tabăra majoritatea războinicilor lui Ragnall, şi acolo i-am şi omorât. Am ţâşnit din pădure cu spadele însângerate şi, trecând ca nişte năluci printre oamenii panicaţi, i-am căsăpit. Femeile ţipau, copiii plângeau. Uhtred comanda grupul din dreapta mea, tăind fugarii care se zburătăceau din calea spadelor noastre. Tintreg se lovi de un bărbat şi-l aruncă în flăcări, iar nefericitul începu să ţipe când părul îi luă foc. Am lovit din nou cu Răsuflarea-Şarpelui pentru a doborî un alt duşman care fugea cu ochii larg căscaţi, având cămaşa de zale în braţe. În faţa mea, la câţiva paşi, un războinic îşi strigă sfidarea, aşteptându-mi şarja cu o lance, dar se întoarse, auzind copite în spatele lui, şi muri sub un topor frizon care-i zdrobi ţeasta. Oameni abia treziţi se târau prin primul şanţ şi peste valul de pământ, şi acum un corn suna din vârful vechiului fort. Am dat pinteni calului într-un grup de inamici, lovind sălbatic în jos cu Răsuflarea-Şarpelui, în timp ce Godric năvălea în ei cu lancea,

despicând burta unui bărbat. Tintreg se aruncă asupra altuia, muşcându-l de faţă, apoi se năpusti înainte în timp ce tunetul sfâşia cerul deasupra noastră. Berg trecu pe lângă mine chiuind, cu o încurcătură de maţe atârnându-i de spadă. Lovi cu sete, îşi întoarse calul, apoi lovi din nou. Omul pe care-l muşcase Tintreg se dădu înapoi, cu mâinile peste faţa distrusă şi cu sângele ţâşnindu-i printre degete.

Cel mai strălucitor lucru în acea lumină difuză nu erau focurile, ci sângele duşmanilor reflectând fulgerele bruşte.

Am dat pinteni calului spre intrarea fortului ruinat şi am văzut că un zid de scuturi se formase acolo de-a latul cărării. Războinicii fugeau să se alăture tovarăşilor, împingându-se în rânduri şi alipindu-şi scuturile rotunde pentru a lăţi zidul. Stindardele erau atât de ude de ploaie, încât nici măcar vântul puternic al dimineţii nu le putea face să fluture. Fiul meu trecu pe lângă mine, îndreptându-se spre cărare, dar l-am chemat înapoi.

– Lasă-i!

Cel puţin o sută de oameni păzeau poteca spre intrare. Caii nu puteau să-i spulbere. Eram sigur că Ragnall era acolo, Brida la fel, ambii sub stindardele lor îmbibate de apă, dar moartea lor trebuia să aştepte până într-o altă zi.

Veniserăm să ucidem, nu să luptăm contra unui zid de scuturi.

Le spusesem oamenilor mei că fiecare trebuia să ucidă un singur om, căci scopul era să înjumătăţim armata lui Ragnall. Mai mult răneam decât ucideam, dar un rănit îi provoacă mai multe necazuri inamicului decât un mort. Un cadavru poate fi îngropat sau ars, poate fi jelit şi abandonat, pe când răniţii au nevoie de îngrijire. Vederea unor oameni cu ochi lipsă sau burţi însângerate sau oase rupte care ies prin piele înspăimântă pe oricine. O armată rănită este o armată lentă, plină de groază, şi l-am încetinit şi mai mult pe Ragnall mânându-i caii în pădure. Am mânat şi femei şi copii, omorându-i pe cei care ne sfidau. Oamenii lui Ragnall aveau să ştie că femeile lor erau în mâinile noastre şi copiii lor erau destinaţi pieţelor noastre de sclavi. Războiul nu este drept, însă Ragnall adusese războiul în Mercia,

gândindu-se că o țară condusă de o femeie avea să fie ușor de cucerit. Acum descoperea exact cât de ușor era.

M-am uitat la Cynlæf cum vâna trei bărbați, toți înarmați cu sulițe și toți încercând să-i eviscereze calul înainte să-l omoare pe el. Se descurcă ușor cu ei, folosindu-și iscusința de călăreț și de luptător cu spada pentru a-i răni pe doi și a-l omorî pe al treilea.

– Impresionant, spuse Finan cu ciudă.

Tânărul saxon își întoarse calul și lovi repede cu spada pentru a tăia brațul unui om de la cot la umăr, apoi folosi greutatea calului pentru a-l împinge la pământ pe ultimul inamic, unde îl omorî rapid, aplecându-se din șa și împungându-l cu spada. Cynlæf văzu că-l urmăriserăm și ne zâmbi larg.

– Bună vânătoare în dimineața asta, stăpâne! strigă el.

– Sună din corn, i-am spus lui Godric, care rânjea fiindcă ucisese și supraviețuise luptei.

Era timpul să plecăm. Îi distruseserăm taberele lui Ragnall, îmbibaserăm zorii în sânge și ne răniserăm dușmanul de moarte. Stârvurile zăceau printre focurile de tabără, care se stingeau acum sub biciuirea ploii. O bună parte a armatei lui Ragnall supraviețuise, și acei oameni erau pe vârful colinei, de unde puteau doar să se uite cum călăreții noștri dezlănțuiți îi vânau pe ultimii supraviețuitori din taberele de jos. Am privit prin ploaia torențială și cred că l-am văzut pe Ragnall stând lângă o mogâldeață într-o pelerină neagră, probabil Brida.

– Fratele meu este acolo, spuse amar Finan.

– Îl vezi?

– Îl văd și-l miros, zise el vârându-și spada în teacă. În altă zi. Tot îl omor eu.

Ne-am întors. Veniserăm, omorâserăm, iar acum plecam, mânând cai, femei și copii în fața noastră prin pădurea răvășită de furtună. Nimeni nu ne urmări. Oamenii lui Ragnall, plini de încredere din cauza aroganței comandantului lor, se adăpostiseră de furtună, iar noi veniserăm cu tunetele și plecam cu zorile.

Am pierdut unsprezece oameni. Doar unsprezece. Doi, știam, își mânaseră caii peste șanțuri spre zidul de scuturi de

pe vârful lui Eads Byrig, dar restul? N-am aflat niciodată ce s-a întâmplat cu acei nouă oameni, dar era un preț mic pentru haosul pe care-l pogorâsem asupra oștii lui Ragnall. Omorâserăm sau răniserăm trei sau patru sute de oameni, iar la Ceaster am descoperit că puseserăm mâna pe o sută șaptesprezece cai, șaizeci și opt de femei și nouăzeci și patru de copii. Chiar și Ceolberht și Ceolnoth, preoții care-mi purtau o ură înverșunată, aplaudau în timp ce prizonierii erau mânați în cetate.

– Lăudat fie Domnul! exclamă părintele Ceolnoth.

– Cea mai mare laudă fie a Lui! sâsâi fratele lui printre dinții lipsă. Când o captivă strigă la el, păși în față și o plesni tare peste cap. A dat norocul peste tine, femeie, ești în mâinile Domnului! Vei fi creștină acum!

– Atâția copilași pentru Hristos! exclamă episcopul Leofstan, uitându-se cu înflăcărare la copiii care plângeau.

– Pentru pieptele france de sclavi, murmură Finan.

Am coborât din șaua lui Tintreg, mi-am desfăcut centura și i-am dat Răsuflarea-Șarpelui lui Godric.

– Curăț-o bine, i-am spus, și unge-o. Apoi găsește-l pe părintele Glædwine și trimite-l la mine.

Godric se holbă neîncrezător.

– Vreți un preot?

– Îl vreau pe părintele Glædwine, am zis, așa că adu-l.

Apoi am mers să caut ceva de mâncare.

Părintele Glædwine era unul dintre preoții lui Æthelflaed, un tânăr cu o frunte palidă și înaltă și o privire mereu încruntată. Se spunea că era învățat, produsul uneia dintre școlile lui Alfred din Wessex, și Æthelflaed îl folosea pe post de grămătic. Îi scria scrisorile, îi copia legile și întocmea acte de donație pentru pământuri, dar reputația lui mergea dincolo de astfel de sarcini mărunte. Era poet, faimos pentru imnurile pe care le compunea. Acele imnuri erau cântate de călugări în biserici și de harpiști în sălile de ospețe, și eu fusesem silit să ascult câteva în palatul lui Æthelflaed. Mă așteptasem să fie plictisitoare, dar descoperisem că spuneau niște povești pasionante. Unul dintre

cele mai bune cântece ale sale era despre o femeie fierar care făurise cuiele folosite la crucificarea zeului creştin.

Fuseseră trei cuie şi trei blesteme. Ca urmare a primului, unul dintre copiii ei fusese mâncat de un lup, al doilea îl făcuse pe soţul ei să se înece într-o hazna, iar al treilea îi dăduse ei boala tremuratului şi-i transformase creierul într-o zeamă, toate acestea dovedind, bineînţeles, puterea zeului creştin.

Era o poveste bună şi de aceea îl chemasem pe Glædwine, care arăta de parcă propriul său creier fusese transformat în zeamă când ajunse în curtea casei mele, unde Godwin îmi băga cămaşa de zale într-un butoi. Apa se înroşise.

– E sânge, i-am spus lui Glædwine, care părea agitat.

– Da, stăpâne, bâigui el.

– Sânge păgân.

– Lăudat fie Domnul, zise el, apoi, amintindu-şi că eram păgân, adăugă iute: Pentru că ai scăpat cu viaţă, stăpâne.

M-am căznit să-mi dau jos tunica de piele pe care o purtam pe sub cămaşa de zale. Puţea. Curtea era plină de oameni, dar aşa era tot timpul. Veneau să caute dreptate, favoruri, ori pur şi simplu să-mi amintească faptul că existau. Acum aşteptau la adăpostul pasajului acoperit care mărginea curtea. Încă ploua, cu toate că bună parte din violenţa furtunii trecuse. L-am văzut pe Gerbruht, marele frizon, printre ei. Împingea un prizonier în genunchi. Nu-l recunoşteam, dar bănuiam că era unul dintre oamenii lui Æthelflaed care fusese prins la furat. Gerbruht dădu să-mi explice, dar i-am spus că aveam să mă ocup de el mai târziu. M-am întors apoi spre preotul cel palid.

– Vei scrie un cântec, Glædwine.

– Da, stăpâne.

– Un cântec despre Eads Byrig.

– Desigur, stăpâne.

– Cântecul va povesti cum Ragnall Regele Mării, Ragnall cel Crud, a venit la Ceaster şi a fost înfrânt.

– A fost înfrânt, stăpâne, repetă Glædwine clipind când ploaia îi intră în ochi.

– Vei scrie despre cum oamenii lui au fost doborâți, cum i-au fost capturate femeile, cum au fost luați în sclavie copiii lui.

– Luați în sclavie, stăpâne.

– Și cum bărbații Merciei și-au dus spadele la inamic și l-au făcut să se târască în noroi.

– Noroi, stăpâne.

– Va fi un cântec al triumfului, Glædwine!

– Desigur, stăpâne. Se încruntă, apoi privi neliniștit în jur. Dar nu aveți poeții Domniei Voastre, stăpâne? Harpiștii Domniei Voastre?

– Și ce vor cânta poeții mei despre Eads Byrig?

Își flutură mâinile pătate de cerneală, întrebându-se ce răspuns voiam.

– Vor vorbi despre victoria Domniei Voastre, desigur, stăpâne...

– Și exact asta nu vreau! l-am întrerupt. Acesta va fi un cântec despre victoria lui Lady Æthelflaed, înțelegi? Pe mine lasă-mă la o parte! Vei spune că Lady Æthelflaed i-a condus pe bărbații Merciei către măcelul păgânilor, vei spune că zeul vostru a călăuzit-o și i-a dat victoria.

– Dumnezeul meu? întrebă uimit.

– Vreau un poem creștin, idiotule.

– Vreți un... începu idiotul, apoi își luă seama. Triumful lui Lady Æthelflaed, da, stăpâne.

– Și prințul Æthelstan, am adăugat, să-l pomenești și pe el. Æthelstan luptase alături de fiul meu și se descurcase bine.

– Da, stăpâne, și pe prințul Æthelstan.

– A omorât mulți dușmani! Să spui asta! Că Æthelstan i-a preschimbat pe păgâni în stârvuri. Ăsta e un cântec despre Æthelflaed și Æthelstan, nici nu trebuie să-mi menționezi numele. Poți să spui că am stat la Ceaster cu un deget de la picior rănit.

– Un deget rănit, stăpâne, repetă Glædwine încruntându-se. Vreți ca această victorie să fie pusă în seama Atotputernicului?

– Și a lui Æthelflaed, am insistat.

– Și este perioada de după Paște, murmură Glædwine ca pentru sine.

– Sărbătoarea lui Eostre, l-am corectat.

– Pot să spun că este victoria de Paşte, stăpâne! zise el cu înflăcărare.

– Poate să fie ce-ţi place, m-am răstit, dar cântecul ăsta trebuie să răsune în fiecare sală de ospeţe. Îl vreau strigat în Wessex, auzit în Anglia de Est, spus galezilor, cântat în Francia. Fă-l bine, preotule, fă-l sângeros, fă-l atrăgător!

– Bineînţeles, stăpâne!

– Cântecul înfrângerii lui Ragnall, am zis, cu toate că, desigur, Ragnall nu fusese înfrânt, nu încă.

Mai mult de jumătate din armata lui încă era în picioare, şi acea jumătate probabil încă ne depăşea numeric, dar îl făcusem să pară vulnerabil. Venise de peste mare şi ocupase Northumbria cu o îndrăzneală impresionantă, iar poveştile despre aceste reuşite aveau să se răspândească iute ca gândul, creându-i faima de cuceritor, aşa că era timpul să le spunem oamenilor că Ragnall putea fi înfrânt şi că avea să fie înfrânt. Şi era mai bine ca Æthelflaed să fie prezentată drept blestemul lui Ragnall, fiindcă mulţi n-ar fi îngăduit să răsune cântecele despre Uhtred în sălile lor de ospeţe. Eu eram păgân, ei erau creştini. Aveau să asculte totuşi cântecul lui Glædwine, care acorda zeului bătut în cuie toate meritele şi le domolea frica faţă de Ragnall. Iar acei proşti care încă mai credeau că o femeie nu trebuie să conducă aveau să asculte acum un cântec despre triumful unei femei.

I-am dat aur lui Glædwine. Ca majoritatea poeţilor, pretindea că se apucase de izvodit cântece fiindcă nu avusese de ales. „N-am cerut niciodată să fiu poet", îmi zisese cândva, „dar cuvintele îmi vin pur şi simplu, stăpâne. Îmi vin de la Sfântul Duh! El este inspiraţia mea!" Probabil acesta era adevărul, deşi am observat că Sfântul Duh era mai darnic cu inspiraţia atunci când adulmeca aur sau argint.

– Scrie bine, i-am spus, apoi i-am făcut semn să plece.

În clipa în care Glædwine îşi croi drum spre poartă, oamenii din curte se repeziră să-şi spună păsurile, dar suliţaşii mei îi opriră. Am dat din cap spre Gerbruht.

– Tu urmezi.

Gerbruht își împinse prizonierul spre mine.

– E un om din nord, stăpâne, unul dintre gunoaiele lui Ragnall.

– Atunci de ce are ambele mâini? am întrebat. Luaserăm și câțiva bărbați prizonieri, laolaltă cu femeile și copiii, și ordonasem să le fie tăiate mâinile cu care mânuiau spadele înainte să le dăm drumul. Ar trebui să fie înapoi la Eads Byrig, am spus, cu un ciot însângerat în loc de încheietură.

Am luat o ulcică cu bere de la o slujnică și am dat-o pe gât. Când m-am uitat înapoi, am văzut că prizonierul plângea. Era un bărbat arătos, de vreo douăzeci și cinci de ani, cu o față plină de cicatrice din lupte și obrajii tatuați cu topoare. Eram obișnuit să văd băieți plângând, dar acesta era un bărbat cu înfățișare aspră care plângea cu sughițuri. Asta îmi stârni curiozitatea, căci majoritatea bărbaților se arată curajoși sau chiar sfidători când urmează să-și primească pedeapsa.

– Așteaptă, i-am spus lui Gerbruht, care scosese un cuțit.

– N-aveam de gând să-l ciopârțesc aici! protestă frizonul. Nu aici. Doamnei voastre Eadith nu-i place sângele întins peste tot prin curte. Vă amintiți de scroafa pe care am tăiat-o de Yule? Doamna n-a fost deloc încântată! Îl lovi pe prizonierul care bocea. Și pe ăsta nu l-am prins în timpul luptei de dimineață, stăpâne, tocmai ce a ajuns.

– Tocmai a ajuns?

– A călărit până la poartă, stăpâne. Îl urmăreau niște nenorociți, dar a izbutit să se strecoare înăuntru.

– Să vedem ce-i cu el, am spus folosindu-mi cizma pentru a ridica bărbia prizonierului. Cum te cheamă?

– Vidarr, stăpâne, bolborosi el printre suspine.

– Normand? Danez?

– Normand, stăpâne.

– De ce ești aici, Vidarr?

Luă o gură mare de aer. Gerbruht, crezând că n-avea de gând să răspundă, îl plesni peste cap.

– Soția mea! spuse repede Vidarr.

– Soția ta.

– Soția mea! repetă el, și fața i se schimonosi de durere. Soția mea, stăpâne.

– Lasă-l în pace, i-am zis lui Gerbruht, care era cât pe ce să-l lovească din nou. Spune-mi despre soția ta, i-am ordonat lui Vidarr.

– Este prizoniera voastră, stăpâne.

– Și?

Vocea îi era puțin mai tare decât o șoaptă.

– Este soția mea, stăpâne.

– Și o iubești? am întrebat cu asprime.

– Da, stăpâne.

– Ba Dumnezeu din ceruri o iubește, chicoti Gerbruht. Probabil că deja a fost...

– Liniște, m-am răstit. Cui i-ai jurat credință? l-am întrebat pe Vidarr.

– Jarlului Ragnall, stăpâne.

– Și ce te aștepți să fac eu? Să-ți dau înapoi nevasta și să te las să pleci?

– Nu, stăpâne.

– Un bărbat care-și calcă jurământul, am spus, nu este demn de încredere.

– Am jurat și față de Askatla, stăpâne.

– Askatla? Este soția ta?

– Da, stăpâne.

– Și acel jurământ este mai puternic decât cel dat lui Ragnall?

Cunoștea răspunsul, însă nu voia să-l spună cu voce tare. În schimb, își ridică privirea și se uită la mine.

– O iubesc, stăpâne.

Suna jalnic și o știa și el, dar dragostea era cea care-l împinsese la umilință. O femeie poate face asta. Ele au o asemenea putere. Oricât am repeta că jurământul față de suzeranul nostru este jurământul care ne ghidează viețile, jurământul care se află deasupra tuturor celorlalte jurăminte, puțini bărbați nu s-ar lepăda de toate jurămintele de pe pământ pentru o femeie. Am călcat și eu jurăminte. Nu sunt mândru de asta, dar aproape de fiecare dată când s-a întâmplat a fost pentru o femeie.

– Dă-mi un singur motiv pentru care să nu te trimit la moarte, i-am spus lui Vidarr. Cum nu zise nimic, am adăugat: Sau să nu te trimit înapoi la jarlul Ragnall.

Nu îndrăznim să recunoaştem că femeile au această putere, aşa că eram dur cu el.

Normandul se mulţumi să scuture din cap, neştiind ce să-mi răspundă. Apoi, observând privirea lacomă a lui Gerbruht, încercă o ultimă variantă disperată.

– Ştiu de ce fiul Domniei Voastre a venit la Ragnall!

– Fiul meu?

– Preotul, stăpâne. Se uită la mine deznădăjduit, căci îmi lua tăcerea drept furie. Preotul pe care l-a tăiat vrăjitoarea, stăpâne, adăugă el cu voce joasă.

– Ştiu ce i-a făcut, am mârâit.

– Cruţaţi-mă, stăpâne, şi-o să vă slujesc!

Mă făcuse curios. I-am ridicat faţa cu mâna dreaptă.

– De ce a mers fiul meu la Ragnall? am întrebat.

– Era un sol de pace, stăpâne.

– Un sol? m-am mirat. De la cine?

– Din Irlanda, stăpâne! spuse Vidarr, părând convins că eu ştiam deja. De la fiica Domniei Voastre.

Preţ de o clipă am fost prea uluit ca să mai vorbesc. Doar mă uitam la el. Ploaia îi cădea pe faţă, însă nu mai băgam în seamă vremea.

– Stiorra? am întrebat în cele din urmă. De ce ar trimite ea un sol de pace?

– Fiindcă ei se află în război, stăpâne!

– Care ei?

– Ragnall şi fratele lui!

Vidarr deschise gura să spună mai multe, dar l-am amuţit printr-o clătinare a capului. Deci Sigtryggr era şi el inamicul lui Ragnall? Ginerele meu îmi era aliat?

Am strigat către Godric:

– Adu-mi Răsuflarea-Şarpelui! Acum!

Se grăbi să-mi îndeplinească porunca. M-am uitat în ochii lui Vidarr, am ridicat spada şi l-am văzut tresărind, apoi am

lovit tare în jos, astfel încât vârful ei lovi în pământul moale dintre două lespezi. Mi-am pus mâinile în jurul mânerului.

– Jură-mi credinţă, i-am poruncit.

Îmi cuprinse mâinile în palme şi jură să fie omul meu, să-mi fie credincios, să mă slujească, să moară pentru mine.

– Găseşte-i o spadă, i-am ordonat lui Gerbruht, şi o cămaşă de zale, un scut şi nevasta.

Apoi am plecat să-mi caut fiul. Pe fiul meu cel mai mare.

Wyrd bið ful āræd.

Opt

Mai târziu în aceeaşi dimineaţă, Finan se duse cu două sute cincizeci de călăreţi în zona de la sud de Eads Byrig, unde dădură peste două cete de-ale lui Ragnall care căutau provizii. Îi omorâră pe toţi din prima ceată şi-i puseră pe fugă pe cei din a doua, capturându-l pe un băiat de unsprezece ani care era fiul unui jarl din Northumbria.

– Va plăti o recompensă pentru băiat, prezise Finan.

Mai aduseră şaisprezece cai şi vreo zece cămăşi de zale, pe lângă arme, coifuri şi scuturi. Îl trimisesem pe Vidarr cu Finan ca să-i pun la încercare loialitatea.

– Oho, a ucis destul de bine. Ştie meserie, îmi zise Finan.

Din curiozitate îi chemasem pe Vidarr şi pe nevasta lui la mine acasă, ca să văd cu ochii mei ce fel de femeie împingea un bărbat la trădare şi lacrimi, şi am descoperit că era o fiinţă mică şi durdulie, cu ochii ca mărgelele şi o limbă ascuţită.

– Vom primi pământ? mă întrebă. Când soţul ei încercă s-o facă să tacă, se întoarse spre el ca o vulpe: Nu mă bate la cap, Vidarr Leifson! Jarlul Ragnall ne-a promis pământ! N-am traversat un ocean ca să mor într-un şanţ saxon!

M-ar fi făcut şi pe mine să plâng, nu de dor, ci de râs, însă Vidarr se uita la ea de parcă ar fi fost regina Asgardului.

Călăreţii obosiţi ai lui Finan erau în culmea fericirii când se întoarseră. Ştiau că puteau bate hoarda lui Ragnall, iar răsplata dată de mine şi banii obţinuţi din vânzarea armelor capturate aveau să le umple pungile. Războinicii mei abia aşteptau să iasă

călare; în aceeaşi seară, Sihtric se duse cu o altă trupă de o sută de oameni ca să cerceteze aceeaşi zonă. Voiam să-l ţin pe Ragnall mereu în defensivă, să-l fac să priceapă că nu putea să aibă linişte atâta vreme cât rămânea aproape de Ceaster. Îi dădusem o grea lovitură în ziua de după sărbătoarea lui Eostre şi nu-i lăsam răgaz să-şi revină.

Aş fi vrut să stau de vorbă cu fiul meu, dar părea incapabil să scoată un cuvânt. Zăcea acoperit cu pături şi blănuri, transpirând şi tremurând în acelaşi timp.

– Trebuie să-i treacă febra, îmi spuse Ymma, singura soră căreia i se îngăduia să discute cu bărbaţii. Are nevoie de rugăciuni şi sudoare, multă sudoare!

Când am ajuns acolo, portarul infirm bătuse deja bara de fier ca să anunţe un vizitator bărbat şi fusese un iureş de femei cu glugă alergând să se ascundă, în timp ce sora Ymma veni la mine cu un aer posomorât.

– Sângerarea i s-a oprit, slavă Domnului, zise ea făcându-şi cruce. Noroc cu pânza de pe pieptul sfintei Werburgh.

– Noroc cu ce?

– Lady Æthelflaed ne-a împrumutat-o, este o relicvă sfântă. Tresărind, adăugă: Am avut privilegiul s-o ating!

– Pânza de pe piept?

– Binecuvântata sfântă Werburgh şi-a legat sânii cu o bucată de pânză, mă lămuri sora Ymma. Şi i-a legat strâns, ca să nu-i ispitească pe bărbaţi. Şi şi-a pus ghimpi pe sub pânză, ca o amintire a suferinţei Domnului.

– Şi-a pus ţepi pe ţâţe? am spus înspăimântat.

– Este una dintre căile de a-L proslăvi pe Dumnezeu! răspunse sora Ymma.

N-o să-i înţeleg niciodată pe creştini. Am văzut bărbaţi şi femei biciuindu-se până când spatele nu le mai era altceva decât fâşii de piele atârnând de pe coaste, am văzut pelerini şchiopătând pe picioare rupte şi sângerânde ca să venereze dintele balenei care l-a înghiţit pe Iona şi am văzut un individ bătându-şi cuie în picioare. Ce zeu vrea asemenea aiureli?

Și de ce să prefer un zeu care vrea să te torturezi singur, în loc s-o venerez pe Eostre, care vrea să iei o fată în pădure să faceți copii?

– Episcopul însuși s-a rugat deasupra lui noaptea trecută, zise sora Ymma, atingând fruntea fiului meu cu o blândețe surprinzătoare. A adus limba sfântului Cedd și i-a pus-o pe rană. Și, bineînțeles, sora Gomer are grijă de el. Dacă e o ființă care poate îndeplini lucrarea lui Dumnezeu, aceea este sora Gomer.

– Soția episcopului, am spus.

– O sfântă în viață, murmură cu respect sora Ymma.

Fiul meu avea nevoie de un sfânt în viață, sau măcar de un miracol. Nu mai stătea chircit în jurul durerii sale, dar încă părea incapabil să vorbească. I-am spus numele cu voce tare și am avut impresia că l-a recunoscut, dar nu puteam fi sigur. Nu știam nici măcar dacă era treaz.

– Neghiobule, ce-ai căutat în Irlanda? am mormăit.

Bineînțeles că nu răspunse.

– Putem fi siguri că făcea lucrarea lui Hristos, zise încrezătoare sora Ymma, și acum este un martir al credinței. I-a fost dat privilegiul de a suferi pentru Hristos!

Fiul meu suferea, dar sora Gomer făcea într-adevăr miracole, fiindcă a doua zi dimineață episcopul mă înștiință printr-un mesaj că rănitul se însănătoșea. M-am dus acolo, am așteptat până când curtea s-a golit de femei, apoi am mers în cămăruța unde zăcea Uhtred. Doar că nu mai era Uhtred, ci părintele Oswald, după cum alesese să-și spună. L-am găsit în capul oaselor, cu obrajii într-o nuanță trandafirie ce contrasta cu paloarea de dinainte. Când ridică privirea spre mine, i-am spus aspru:

– Prostu' dracului!

– Bine ai venit, tată, răspunse el slab.

Mâncase, fiindcă un castron gol și o lingură de lemn stăteau pe blana cu care era acoperit. În mână ținea strâns un crucifix.

– Era să mori, neghiobule!

– Ți-ar fi păsat?

Fără să răspund, m-am uitat în curte.

– Nenorocitele astea de femei vorbesc cu tine?

– Câte o șoaptă din când în când.

– Câte o şoaptă?

– Vorbesc foarte puţin. Tăcerea este darul lor către Dumnezeu.

– O femeie tăcută nu-i un lucru rău, bănuiesc.

– Ele doar urmează Scriptura.

– Scriptura?

– În epistola sa către Timotei, sfântul Pavel spune că femeile trebuie să stea „în tăcere", îmi explică el afectat.

– Probabil era însurat cu vreo fiinţă oribilă care-l tot bătea la cap, am zis, gândindu-mă la nevasta limbută a lui Vidarr. Dar de ce ar vrea un zeu linişte?

– Fiindcă urechile lui sunt lovite tot timpul de rugăciuni. Mii de rugăciuni. Rugăciuni de la bolnavi, de la cei singuri, de la muribunzi, de la amărâţi, de la săraci şi cei în nevoie. Tăcerea este un dar către acele suflete, îngăduind rugăciunilor să ajungă la Dumnezeu.

Mă uitam la vrăbiile care ciuguleau din iarba curţii.

– Şi tu crezi că zeul tău răspunde acelor rugăciuni?

– Sunt în viaţă, spuse el simplu.

– Aşa şi eu, cu toate că destui creştini nenorociţi s-au rugat pentru moartea mea.

– Adevărat.

Păru amuzat, dar când m-am întors am văzut că faţa îi era toată o grimasă de durere. L-am privit fără să ştiu ce să spun.

– Cred că doare tare, am zis într-un final.

– Doare, încuviinţă el.

– Cum ai ajuns să fii capturat de Ragnall? A fost o prostie!

– Am mers la el în misiune oficială, ca sol. Nu a fost o prostie, a fost de acord să mă primească.

– Erai în Irlanda?

– Nu atunci când m-am întâlnit cu el. Dar veneam de acolo.

– De la Stiorra?

– Da.

O pitică veni cu un vas cu apă sau bere şi scânci ca să-mi atragă atenţia. Voia să mă mişc din uşă.

– Ieşi afară, m-am răstit la ea, apoi mi-am întors privirea către fiul meu. Căţeaua aia de Brida ţi-a tăiat mădularul?

Şovăi, apoi încuviinţă din cap.

– Da.

– Bănuiesc că nu contează. Eşti un nenorocit de preot. Poţi să te pişi ca o femeie.

Eram furios. Poate că mă lepădasem de Uhtred, îl dezmoştenisem şi-l îndepărtasem, dar rămânea fiul meu, şi un atac asupra lui era un atac asupra familiei mele. L-am privit. Avea părul tuns foarte scurt. Întotdeauna fusese un băiat chipeş, cu faţa lungă şi mereu gata să zâmbească, cu toate că zâmbetul îi dispăruse cu siguranţă odată cu mădularul. Arăta mai bine decât al doilea fiu al meu, despre care se zicea că-mi semăna, cu faţa aspră şi brăzdată de cicatrice.

– Încă te onorez ca tată, zise el după o pauză.

– Onorează-mă mai bine drept omul care-o să te răzbune. Acum, spune-mi ce s-a întâmplat cu Stiorra.

Oftă, apoi tresări de durere când se mişcă sub pături.

– Ea şi soţul ei sunt asediaţi.

– De către cine?

– De către Uí Néill. Sunt un clan, un trib, un regat în Irlanda. Păru dornic să spună mai multe, dar ridică din umeri, de parcă o explicaţie ar fi fost prea obositoare, şi încheie: Lucrurile sunt altfel în Irlanda.

– Sunt aliaţii lui Ragnall?

– Da, însă n-au încredere unii în alţii.

– Cine ar avea încredere în Ragnall? am izbucnit furios.

– Ia ostatici. Aşa îşi ţine oamenii loiali.

Mi-era greu să pricep ce încerca să-mi spună.

– Vrei să zici că Uí Néill i-a dat ostatici?

Încuviinţă din cap.

– Ragnall le-a cedat pământul lui în Irlanda, dar parte a preţului a fost ca irlandezii să-i dea un echipaj să-l slujească timp de un an.

– Sunt mercenari! am exclamat surprins.

– Mercenari, repetă el, şi serviciul lor este o parte din preţul pământului. Dar altă parte este moartea lui Sigtryggr. Dacă Uí Néill nu se achită de această obligaţie?

– Dacă dau greș, Ragnall are oameni de-ai lor în puterea lui. Crezi că îi va omorî drept răzbunare?

– Tu ce crezi? Conall și oamenii lui sunt mercenari, dar sunt și ostatici.

În sfârșit, un lucru care avea noimă. Nici eu, nici Finan nu puteam înțelege de ce îl slujeau pe Ragnall războinicii irlandezi, și nici unul dintre prizonierii luați până atunci nu ne putuse da o explicație. Erau luptători angajați, mercenari, și o asigurare pentru moartea lui Sigtryggr.

– De ce se ceartă Ragnall cu fratele lui? am vrut să știu.

– Sigtryggr a refuzat să se alăture armatei lui Ragnall.

– De ce?

– Nu se plac unul pe altul. Înainte să moară, tatăl lor și-a împărțit pământurile între cei doi fii, și lui Ragnall nu i-a plăcut asta. Crede că totul trebuia să-i revină lui. Râzând fără veselie, adăugă: Și, bineînțeles, Ragnall o vrea pe Stiorra.

M-am uitat fix la el.

– Ce vrea?

– Ragnall o vrea pe Stiorra. Cum nu spuneam nimic, simți nevoia să-mi explice: A ajuns o femeie frumoasă.

– Știu! Și este și păgână.

Încuviință din cap cu tristețe.

– Spune că este păgână, dar cred că este ca tine, tată. Spune așa doar ca să-i enerveze pe ceilalți.

– Sunt păgân! am zis furios. Și așa este și Stiorra!

– Mă rog pentru ea.

– Și eu, am mormăit.

– Și Ragnall o vrea. Are deja patru neveste, acum o vrea și pe Stiorra.

– Și Uí Néill ar trebui s-o captureze?

– Trebuie s-o captureze și să-l omoare pe Sigtryggr. Totul este parte din prețul pământului.

Am mers la ușă și m-am uitat în curte. Un bazin ornamental în ruină, piatră, care-și pierduse de mult apa, forma umbre în lumina slabă a soarelui. Ghizdul bazinului era sculptat cu nimfe alergate de bărbați cu picioare de țap. Eterna fugăreală.

– Finan mi-a spus că Uí Néill este cel mai puternic trib din Irlanda, am spus din uşă. Tu zici că o urmăresc pe Stiorra?

– O urmăreau, spuse fiul meu.

– O urmăreau? am întrebat, dar el oftă fără să-mi răspundă. M-am întors şi l-am privit aspru. O urmăreau?

– Se tem de ea.

Şovăia să continue şi nu părea în stare să se uite în ochii mei.

– De ce s-ar teme un trib puternic de Stiorra? am vrut să ştiu.

– Îşi închipuie că e vrăjitoare, murmură el în cele din urmă.

Am râs. Fiica mea, vrăjitoare! Eram mândru de ea.

– Deci Sigtryggr şi Stiorra sunt asediaţi, am spus, dar cei din Uí Néill nu atacă decisiv deoarece cred că Stiorra se bucură de favorurile zeilor?

– Ale diavolului, mai degrabă, zise el strâmbând din nas.

– Crezi că lucrează cu Satana? am întrebat dur.

Scutură din cap şi se grăbi să-mi explice:

– Irlandezii sunt superstiţioşi. Numai Dumnezeu ştie câte superstiţii mai sunt şi în Britania! Prea mulţi oameni nu vor încă să abandoneze vechile credinţe...

– Bine, am spus.

– Dar e şi mai rău în Irlanda! Chiar şi unii dintre preoţii de acolo mai vizitează vechile altare. Deci da, se tem de Stiorra şi de zeii ei păgâni.

– Şi tu cum de ai ajuns să fii amestecat în asta? Credeam că eşti în siguranţă în Wessex.

– Un abate din Irlanda mi-a trimis veştile. Mănăstirile din Irlanda sunt altfel. Sunt mai mari, au mai multă putere, abaţii sunt ca nişte regişori în unele privinţe. Abatele voia ca Uí Néill să plece de pe terenurile lui, fiindcă îi măcelăreau turmele şi-i mâncau grânele. M-am dus acolo, aşa cum mi-a cerut...

– Ce credeau ei că poţi să faci? l-am întrerupt nerăbdător.

– Voiau să le mijlocesc împăcarea.

Am pufnit în râs.

– Şi ce ai făcut? Te-ai târât în faţa lui Ragnall şi l-ai implorat să fie om de treabă şi să-ţi lase sora în pace?

– I-am dus o ofertă lui Ragnall.

– Ofertă?

– Sigtryggr îi oferea două coifuri pline cu aur dacă accepta să le spună celor din Uí Néill să-şi ridice asediul.

– Şi Ragnall ţi-a tăiat boaşele.

– A refuzat oferta. Şi-a bătut joc de ea. Avea de gând să mă trimită înapoi în Irlanda ca să-i duc răspunsul, dar apoi Brida din Dunholm a venit în tabăra lui.

– Căţeaua aia, am mârâit. M-am uitat înapoi în curte. Femeile hotărâseră probabil că prezenţa mea nu era de natură să le corupă, fiindcă vreo câteva traversau cu pas vioi iarba uscată, ducând aşternuturi şi mâncare. Brida, am spus, a fost prima mea iubită, iar acum mă urăşte.

– Dragostea se poate transforma în ură.

– Se poate? am întrebat furios. Te-a tăiat fiindcă eşti fiul meu.

– Şi fiindcă sunt creştin. Îi urăşte pe creştini.

– Atunci nu e pe de-a-ntregul rea, am spus, însă mi-am regretat pe loc mojicia. Îi urăşte pe creştini fiindcă strică pământul. Această ţară le-a aparţinut lui Odin şi lui Thor, fiecare pârâiaş, fiecare râu, fiecare câmp aveau un spirit sau o nimfă, acum au un zeu străin.

– Dumnezeu Unul, murmură el.

– O s-o omor.

– Tată...

– Nu-mi servi rahaturile tale creştine despre iertare! Eu nu-mi întorc şi celălalt obraz! Căţeaua te-a tăiat, şi eu o s-o tai pe ea! O să-i scot nenorocitul ăla de pântec şi o să-l dau hrană câinilor mei. Unde-i Sigtryggr?

– Sigtryggr? făcu el, încercând să-şi revină după izbucnirea mea de furie.

– Da, Sigtryggr şi Stiorra! Unde sunt?

– De cealaltă parte a Mării Irlandei. E un golf mare, numit Loch Cuan. Pe partea lui vestică este un fort pe un deal, aproape ca o insulă.

– Loch Cuan, am repetat numele nefamiliar.

– Orice căpitan care cunoaşte Irlanda te poate duce la Loch Cuan.

– Câți oameni are Sigtryggr?

– Erau o sută patruzeci când am plecat eu de acolo.

– Și nevestele lor?

– Și nevestele și copiii, da.

Încruntat, am privit în curte, unde doi dintre cocoșații episcopului așezau așternuturi de in să se usuce pe iarbă. Imediat ce plecară, un cățel ieși din umbră și se pișă pe un cearșaf.

– De ce râzi? mă întrebă fiul meu.

– A, nu-i nimic, am spus. Deci, ar trebui să fie vreo cinci sute de oameni în fortul lui?

– Cam așa, da, dacă...

– Dacă, ce?

– Dacă au destulă mâncare.

– Deci războinicii din clanul Uí Néill n-o să-i atace, ci o să-i lase să moară de foame?

Încuviință din cap.

– Sigtryggr are destulă mâncare pentru o vreme și poate pescui, bineînțeles. Pe deasupra, există un izvor în apropiere. Nu sunt războinic...

– Cu atât mai rău, l-am întrerupt.

– Dar fortul lui Sigtryggr poate fi apărat. Calea dinspre uscat este strâmtă și pietroasă. Douăzeci de oameni pot s-o țină. Orvar Freyrson a atacat de pe mare, dar a pierdut oameni pe singura plajă de acolo.

– Orvar Freyrson?

– Este unul dintre comandanții lui Ragnall. Are patru nave în loch.

– Și Sigtryggr nu are nici una?

– Nici una.

– Deci la final o să piardă. O să rămână fără mâncare.

– Da.

– Și nepoata mea o să fie măcelărită.

– Nu și dacă dorința lui Dumnezeu e alta.

– N-aș avea încredere în zeul vostru să salveze măcar un vierme. M-am uitat la el. Ce-o să faci de acum înainte?

– Episcopul Leofstan mi-a oferit să devin capelanul lui, cu voia lui Dumnezeu.

– Dacă trăiești, vrei să spui?

– Da.

– Și asta înseamnă că vei rămâne la Ceaster?

– Bănuiesc că da. Ezită. Cum tu comanzi garnizoana de aici, tată, bănuiesc că nu mă vrei în preajmă.

– Ce vreau este ceea ce am vrut dintotdeauna. Bebbanburg.

– Deci nu vei rămâne aici, zise el cu o urmă de speranță. Nu vei rămâne la Ceaster?

– Bineînțeles că nu, neghiob bătut de soartă! Plec în Irlanda.

– Nu, n-o să mergi în Irlanda, îmi zise, sau mai degrabă îmi porunci Æthelflaed.

Era pe la începutul după-amiezii. Soarele dispăruse, înlocuit de o nouă masă de nori joși și amenințători care promiteau o ploaie zdravănă înainte de venirea nopții. Era o zi de stat în casă, dar noi ne găseam mult la est de Eads Byrig și la sud de drumul roman pe care venisem cu trei sute de oameni din Ceaster. Aproape jumătate erau ai mei, ceilalți, de-ai lui Æthelflaed. Cotiserăm la sud de pe drum înainte să atingem punctul cel mai apropiat de Eads Byrig, sperând să găsim alte trupe pornite după provizii, însă n-am văzut nici una.

– M-ai auzit? întrebă Æthelflaed.

– Nu-s surd.

– Decât atunci când vrei să fii, spuse ea cu asprime.

Călărea pe Gast, iapa ei albă, și era îmbrăcată de luptă. Nu voisem să vină, spunându-i că zona din jurul Ceasterului era încă prea periculoasă pentru civili, dar, ca de obicei, nu-mi băgase în seamă sfatul. „Sunt conducătoarea Merciei", îmi spusese cu emfază, „și călăresc oriunde vreau în țara mea." „Măcar o să fii îngropată în propria ta țară", îi răspunsesem posac.

Se părea că nu aveam să dăm peste dușmani. Dacă Ragnall trimisese trupe în căutare de hrană, cu siguranță o luaseră spre est, fiindcă nu era nici una la sud. Străbătuserăm pășuni unde nu se mai păscuse de mult, traversaserăm pâraie, iar acum ne

odihneam caii printre rămăşiţele unui crâng de stejari, observând că trecuseră neîndoielnic ani buni de când vreun tăietor de lemne venise să se ocupe de arbori. Discutam dacă să ne întoarcem înapoi, când Berg strigă că unul dintre cercetaşii noştri se întorcea dinspre nord. Trimisesem vreo cinci oameni să se mai uite o dată la drumul roman, însă după-amiaza părea atât de liniştită, încât nu mă aşteptam să găsească ceva.

Greşeam.

– Pleacă, stăpâne! Grimdahl, un mercian, era cercetaşul care striga vestea în timp ce-şi îmboldea calul obosit înspre noi. Pleacă! strigă din nou.

– Pleacă? întrebă Æthelflaed.

– Toţi, doamnă. Grimdahl îşi întoarse calul şi arătă spre est. O iau pe drum încolo!

Æthelflaed îşi mână calul înainte.

– Aşteaptă! am strigat, grăbindu-mă s-o prind din urmă. Finan! Douăzeci şi cinci de oameni! Acum!

Am ales oamenii cu caii cei mai iuţi şi i-am condus peste păşunea bogată în iarbă de primăvară. Aceste pământuri fuseseră abandonate de ani întregi deoarece normanzii erau prea aproape, astfel că un fermier nu putea să se aştepte decât la jafuri şi omoruri. Era pământ bun, însă câmpurile erau pline de buruieni şi tufe mari de scaieţi. Am urmat o cărare de vite spre est şi ne-am croit drum cu greu printr-o pădure plină de muri până am ajuns pe o fâşie de teren plat. Grimdahl, care călărea lângă mine, arătă spre copacii din faţa noastră.

– Drumul nu este departe de pinii aceia, stăpâne.

– Să-i atacăm! strigă Æthelflaed.

Venise după noi, dând pinteni lui Gast ca să ţină pasul.

– N-ar trebui să fii aici, am mormăit.

– Îţi place să-ţi iroseşti suflul, replică ea.

Fără s-o bag în seamă, am intrat în păduricea de pini. Nu erau prea multe tufe în care să se ascundă vreun inamic, aşa că am continuat cu atenţie, ţinându-l pe Tintreg la pas, până am putut vedea drumul roman. Şi acolo erau. Un şir lung de oameni, cai, femei şi copii, toţi târându-se spre est.

– Ar trebui să atacăm, stărui Æthelflaed.

– Ei fac exact ceea ce vrem noi să facă. Pleacă. De ce să-i deranjăm?

– Fiindcă n-ar fi trebuit să vină aici de la bun început, spuse ea mânioasă.

Se impunea să vorbesc din nou cu preotul Glædwine, m-am gândit. Cântecul lui despre victoria lui Æthelflaed putea acum să se termine cu scena în care dușmanul pleca târându-se ca un câine bătut. Mă uitam la oastea lui Ragnall care se retrăgea spre est și știam că acesta era triumful. Cea mai mare armată care invada Mercia și Wessexul de ani buni venise, își etalase forța în fața zidurilor Ceasterului, iar acum o lua la goană. Nu fluturau steaguri, nu sfidau, pur și simplu abandonau orice speranță de a cuceri orașul. Fără îndoială, Ragnall avea necazuri mari. Armata lui putea chiar să se destrame. Danezii și normanzii erau inamici teribili pe câmpul de luptă, războinici sălbatici, dar erau și oportuniști. Când treburile mergeau bine, când le cădeau în mână pământuri și sclavi și aur și animale, urmau cu bucurie un comandant, dar imediat ce respectivul dădea greș plecau de lângă el. Ragnall urma să aibă niște probleme de rezolvat. Luase Eoferwic, știam, dar cât de mult putea ține acel oraș? Avusese nevoie de o mare victorie, însă fusese respins.

– Vreau să omor cât mai mulți, zise Æthelflaed.

Mă tenta și pe mine. Oamenii lui Ragnall erau înșirați de-a lungul drumului, așa că ar fi fost simplu să-i atacăm călare și să-i căsăpim pe fugarii panicați. Cum însă erau încă în Mercia, Ragnall cu siguranță le poruncise să mărșăluiască în zale, cu scuturile și armele pregătite. Dacă atacam, ar fi făcut ziduri de scuturi și ar fi primit ajutor din capetele lungii coloane.

– Vreau să-i văd plecați, dar vreau și să-i văd morți! spuse Æthelflaed.

– N-o să-i atacăm. Văzând că se încruntase de nervi, am întins o mână s-o potolesc și-am adăugat: O să-i lăsăm pe ei să ne atace.

– Să ne atace ei pe noi?

– Așteaptă.

Vedeam vreo treizeci sau patruzeci de războinici de-ai lui Ragnall călărind pe marginile coloanei, de parcă ar fi mânat turma de fugari spre siguranță. Cel puțin la fel de mulți își duceau caii de dârlogi, și toți caii aceia valorau aur pentru o oaste, deoarece permiteau deplasarea rapidă a trupelor. Un bărbat este judecat după calitatea aurului său, a armurii sale, a armelor sale, a femeii sale și a cailor săi. Cum Ragnall încă nu avea destui cai, i-am fi dat o lovitură cumplită dacă i-am fi luat din cei rămași.

– Grimdahl, du-te înapoi la Sihtric, am poruncit. Spune-i să aducă pe toată lumea la capătul pădurii. Am arătat spre copacii de pe cealaltă parte a câmpului. Să-i aducă pe absolut toți! Și să stea ascunși!

– Îi spun, stăpâne.

– Voi, ceilalți! am strigat. Nu-i atacăm! Doar îi ocărâm! Vreau să vă bateți joc de ei, să-i umiliți! Să râdeți de ei! Să-i întărâtați! Coborându-mi glasul, i-am zis lui Æthelflaed: Poți veni, doamnă, dar nu călări prea aproape de drum.

S-o las să se arate atât de aproape de dușmanul umilit era un risc, bineînțeles, dar m-am gândit că prezența ei avea să-i înfurie pe unii dintre nordici, în timp ce alții ar fi văzut o ocazie s-o captureze și astfel să smulgă o victorie improbabilă din înfrângerea lor usturătoare. Æthelflaed era momeala mea.

– M-ai auzit? am întrebat-o. Vreau să te arăți, dar fii gata să te retragi când dau ordinul.

– Să mă retrag?

Nu-i plăcea cuvântul.

– Vrei să dai tu ordinele în locul meu?

– Mă voi comporta frumos, Lord Uhtred, îmi promise ea cu prefăcută naivitate.

Părea să se distreze de minune.

Am așteptat până i-am văzut pe războinicii lui Sihtric printre copacii din depărtare, apoi mi-am condus oamenii în câmpul deschis de lângă drum. Dușmanul ne văzu, bineînțeles, dar în primul moment își închipui că eram doar o patrulă care nu voia necazuri. Ne apropiam de drum încet, în ritmul coloanei care

se retrăgea. Odată ajunşi în dreptul lor ne-am răcnit insultele, ne-am bătut joc de ei, le-am strigat că erau nişte băieţei speriaţi. Am arătat spre Æthelflaed:

– Aţi fost bătuţi de o femeie! De o femeie!

Şi oamenii mei începură să scandeze cuvintele: „De o femeie! De o femeie!"

Duşmanii ne priveau posomorâţi. Câţiva strigară înapoi, dar fără vlagă, în timp ce ne apropiam şi mai mult, râzând de ei. Un războinic ieşi din coloană spre noi, cu spada scoasă, dar îşi îndemnă calul să se retragă atunci când îşi dădu seama că nu-l urma nimeni. Totuşi, am văzut că oştenii care-şi duceau caii de dârlogi se suiau în şa şi mai mulţi călăreţi se întorceau dinspre fruntea coloanei, alţii venind din spate.

– Berg! i-am strigat tânărului normand.

– Stăpâne?

– Stai lângă Lady Æthelflaed şi asigură-te că pleacă de aici nevătămată.

Æthelflaed pufni, dar nu protestă. În vreme ce oamenii mei continuau să scandeze, m-am îndepărtat uşor de la drum şi i-am întors din cale, astfel încât acum ne îndreptam spre locul unde erau ascunşi oamenii lui Sihtric. Ajunseserăm la vreo patruzeci de paşi de armata înfrântă, dar am mărit distanţa în momentul în care i-am văzut pe călăreţii inamici adunându-se. Am socotit că erau peste o sută, mai mult decât de ajuns să-i măcelărească pe cei douăzeci şi cinci ai mei, şi bineînţeles că asta voiau să facă. Ne bătuserăm joc de ei, se retrăgeau după o înfrângere, iar moartea noastră ar fi fost o măruntă consolare.

– Vin, mă avertiză Finan.

– Pleacă! i-am strigat lui Æthelflaed, apoi m-am întors în şa. O luăm la fugă! le-am strigat oamenilor mei.

I-am dat pinteni lui Tintreg şi am plesnit crupa lui Gast pentru a o face s-o ia la goană.

Acum era rândul oamenilor lui Ragnall să strige. Văzând că fugeam, călăreţii se grăbiră să ne urmărească. Când am intrat în pădurice de pini, am zărit iapa albă a lui Æthelflaed gonind cu Berg în apropierea ei. L-am îmboldit pe Tintreg la galop

astfel încât să ajung în faţa lor, iar de pe fâşia de teren plat de dincolo de copaci mi-am condus oamenii direct spre vest, între cele două bucăţi de pădure. Eram cu şaizeci sau şaptezeci de paşi în faţa urmăritorilor noştri, care chiuiau şi răcneau în timp ce-şi grăbeau tot mai tare caii. Am aruncat o privire iute înapoi şi am văzut licărul oţelului, lumina soarelui reflectându-se de pe spade şi suliţe, iar apoi Sihtric ieşi dintre copacii de la sud. Ambuscada era perfectă.

Şi ne-am întors, cu pământ şi ferigi rupte sărind din copitele cailor noştri, iar inamicii îşi dădură seama că văzuseră capcana prea târziu. Oamenii lui Sihtric se aruncară asupra lor, spadele căzură, suliţele împunseră. Am dat pinteni bidiviului cu Răsuflarea-Şarpelui în mână. Un cal negru căzu, lovind din copite în aer. Godric, servitorul meu, care stătuse cu Sihtric, se lăsa din şa ca să înfigă suliţa în pieptul unui călăreţ căzut. Un normand îl văzu şi se repezi spre el gata să-l lovească în spinare, dar Finan fu mai rapid, tăindu-l nemilos cu spada.

– Le vreau caii! am strigat. Luaţi-le caii!

Ultimii războinici inamici reuşiseră să se întoarcă şi încercau să scape, dar un iureş al oamenilor mei îi ajunse din urmă şi spadele loviră din nou. M-am uitat după Æthelflaed, însă n-am văzut-o. Un om căruia îi curgea sânge din nas îşi mâna calul spre nord; l-am doborât din şa, apoi l-am lăsat pe Tintreg să-l calce în copite. I-am prins calul de hăţuri şi l-am întors, apoi i-am plesnit crupa cu Răsuflarea-Şarpelui pentru a-l trimite spre copacii de la sud. Abia atunci am văzut licărul oţelului printre tufele dese, şi mi-am îmboldit armăsarul spre pădure.

Berg era pe jos, luptându-se cu doi inamici care de asemenea descălecaseră, deoarece tufele erau prea dese şi crengile prea joase ca să le permită să lupte de pe cal. Cei doi o văzuseră pe Æthelflaed luând-o spre pădure şi o urmăriseră. Era chiar în spatele lui Berg, încă în şaua lui Gast.

– Pleacă de aici! am strigat la ea.

Nu mă băgă în seamă. Berg pară o lovitură de spadă, însă al doilea duşman reuşi să-l rănească la coapsă. Fără să stau pe gânduri, mi-am năpustit Răsuflarea-Şarpelui, şi individul care-l

atinsese pe Berg se împletici într-o parte cu coiful spart. L-am urmărit, împingând o creangă joasă din faţa mea, şi i-am vârât spada în gât, apoi am scos-o violent, trăgându-i lama prin sânge şi carne, lăsându-l să cadă sprijinit pe jumătate de trunchiul unui carpen. Am coborât din şa. Eram furios, nu din cauza duşmanului, ci din cauza lui Æthelflaed, iar furia mă făcu să dau în rănitul care nu se mai putea împotrivi. Era un bărbat mai în vârstă, fără îndoială un războinic experimentat. Murmura ceva, am bănuit că cerea îndurare. Avea o barbă stufoasă, albă pe alocuri, trei brăţări şi o cămaşă de zale fin lucrată. O astfel de armură era preţioasă, dar, mânios fiind, i-am scos maţele cu o lovitură sălbatică în sus, distrugându-i zalele. Am strigat la el, l-am lovit aiurea peste capul acoperit de coif, apoi l-am ucis în sfârşit cu o lovitură în gât. Muri cu spada în mână; ştiam că mă va aştepta în Walhalla, un alt duşman care mă va întâmpina în sala de ospeţe şi-mi va turna bere în timp ce ne vom depăna poveştile.

Berg îşi omorâse adversarul, dar sângera din coapsă. Rana părea adâncă.

– Întinde-te, i-am spus, apoi m-am răstit la Æthelflaed: Ţi-am spus că n-ar fi trebuit să vii!

– Mai taci, îmi replică ea, apoi descălecă pentru a se îngriji de rana lui Berg.

Am luat treizeci şi şase de cai. Inamicul lăsase şaisprezece morţi printre ferigi şi de două ori mai mulţi răniţi. I-am lăsat acolo pe răniţi, după ce le-am luat armele şi cămăşile de zale. Ragnall putea ori să aibă grijă de răniţii lui, ori să-i lase să moară. Oricum, îl loviserăm din nou.

– Să fi lăsat oare o garnizoană la Eads Byrig? mă întrebă Æthelflaed pe drumul de întoarcere.

Am chibzuit câteva clipe. Era posibil ca Ragnall să fi lăsat o mică garnizoană pe vârful de deal, dar cu cât mă gândeam la această idee, cu atât mai puţin plauzibilă mi se părea. Nu existau fortificaţii, astfel că pe acei oameni nu-i aştepta altă soartă decât moartea din mâinile mercienilor. Ragnall fusese

bătut, alungat, înfrânt, şi orice om lăsat la Eads Byrig ar fi avut aceeaşi soartă ca trupa lui Haesten.

– Nu, am spus într-un târziu.

– Atunci vreau să merg acolo, ceru Æthelflaed.

Şi astfel, în timp ce soarele se afunda în spatele norilor groşi din vest, mi-am condus oamenii în susul pantei şi înapoi în vechiul fort.

Ragnall lăsase oameni acolo. Erau vreo douăzeci şi şapte de oşteni răniţi prea grav ca să poată fi căraţi. Le luaseră zalele şi armele şi-i lăsaseră să moară. Câteva femei mai în vârstă, care-i îngrijeau, căzură în genunchi şi începură să se vaite.

– Ce facem? mă întrebă Æthelflaed, îngrozită de duhoarea rănilor.

– Îi omorâm pe nenorociţi, am spus. Va fi o dovadă de milă.

Cădeau primele picături grele de ploaie.

– Au murit destui, zise Æthelflaed, uitând că la începutul după-amiezii voia să omoare cât mai mulţi oameni de-ai lui Ragnall. Acum se plimba printre răniţi uitându-se la feţele lor tatuate şi în ochii lor disperaţi. Când un bărbat îşi întinse mâna spre ea i-o luă şi o ţinu, apoi mă privi şi-mi spuse: O să aducem căruţe şi-o să-i cărăm la Ceaster.

– Şi ce-o să faci cu ei după ce se însănătoşesc? am vrut să ştiu, deşi bănuiam că majoritatea aveau să moară înainte să ajungă în oraş.

– Până atunci vor fi convertiţi întru Hristos, zise ea lăsând mâna rănitului.

Am înjurat auzind aceasta. Ea zâmbi pe jumătate şi mă prinse de braţ, ducându-mă dincolo de cenuşa clădirilor care arseseră pe vârful dealului. Când am ajuns la valul unde fusese palisada, se uită spre nord, la ceaţa bătută de ploaie care ascundea Northumbria.

– Vom merge în nord, îmi promise.

– Mâine?

– Când fratele meu va fi gata. Se referea la Edward, regele Wessexului. Îi voia armata alături de a ei înainte să pătrundă

în nordul păgân. Strângându-mă de braţ prin cămaşa de zale, murmură: Şi n-o să mergi în Irlanda.

– Fiica mea... am început.

– Stiorra a făcut o alegere, mă întrerupse ea ferm. A ales să-L abandoneze pe Dumnezeu şi să se mărite cu un păgân. A ales! Şi trebuie să trăiască cu alegerea aceasta.

– Şi tu nu ţi-ai salva propria fiică? am întrebat tăios.

Nu răspunse. Fiica ei nu-i semăna deloc. Ælflæd era uşuratică şi zăpăcită, dar îmi plăcea destul de mult.

– Am nevoie de tine aici, zise Æthelflaed în loc să-mi răspundă la întrebare, şi am nevoie de oamenii tăi. Nu poţi pleca acum, când suntem atât de aproape de victorie!

– Ai obţinut deja victoria, am spus calm. Ragnall este înfrânt.

– Înfrânt aici, dar va părăsi Mercia?

Un fulger luci departe spre nord, făcându-mă să mă întreb dacă era un semn. Nu urmă nici un bubuit de tunet. Norii se colorau în negru în timp ce crepusculul se apropia.

– O să trimită nişte oameni la Eoferwic, fiindcă nu-şi permite să piardă oraşul acela. Dar n-o să-i trimită pe toţi acolo. Nu, n-o să părăsească Mercia.

– Deci nu este înfrânt, zise ea.

Avea dreptate, bineînţeles.

– O să-şi ţină cea mai mare parte din armată aici şi-o să caute prăzi. O să se mişte repede, o să incendieze, o să ia sclavi, o să jefuiască. Oamenii se aşteaptă la o răsplată. Trebuie să ia sclavi, aur şi vite, deci da, va face raiduri adânc în Mercia. Singura lui şansă de a păstra ce i-a mai rămas din oaste este să le dea războinicilor pământ, vite şi sclavi.

– Şi de aceea am nevoie de tine aici, zise ea încă ţinându-mă de braţ.

Nu am spus nimic, dar ştia că mă gândeam la Stiorra.

– Spui că este prinsă în capcană?

– Într-un golf, da.

– Şi ai aduce-o înapoi? Dacă ai putea?

– Bineînţeles.

Zâmbi.

– Poți trimite barca de pescuit pe care o folosim să aprovizionăm Brunanburhul.

Se referea la o ambarcațiune în care încăpeau vreo zece oameni. Era bine făcută și putea naviga departe. Îi aparținuse unui mercian încăpățânat care se stabilise în zona nelocuită de la vest de Brunanburh. Îi spuseserăm că năvălitorii treceau în mod regulat fluviul Mærse ca să fure vite sau oi, dar el insistase că va supraviețui. Și chiar supraviețuise, aproape o săptămână întreagă, după care el și familia lui fuseseră toți omorâți sau luați în sclavie. Dintr-un motiv oarecare, jefuitorii lăsaseră barca la locul ei, legată de un stâlp înfipt în mâl, iar acum noi o foloseam pentru a trimite provizii grele de la Ceaster la Brunanburh. Era mult mai ușor să transportăm zece butoaie de bere pe apă decât să le târâm peste uscat cu căruțele.

– Trimite oameni cu barca aceea, îmi zise Æthelflaed. Îi pot da Stiorrei și fiicei sale o șansă să scape.

N-am spus nimic. Zece oameni într-o bărcuță? Când Ragnall lăsase drakkare pline cu războinici în Loch Cuan?

– Putem să ne lipsim de câțiva oameni, continuă ea, dar ce facem dacă trebuie să-l prindem pe Ragnall și să-l omorâm? Trebuie să rămâi aici. Făcu o pauză. Gândești ca Ragnall, deci am nevoie de tine aici, ca să te lupți cu el. Am nevoie de tine.

Și fiica mea avea nevoie de mine.

Iar eu aveam nevoie de un căpitan de navă care să cunoască Irlanda.

Trimiseserăm cercetași pe urmele armatei care se retrăgea; de la ei am aflat că, exact cum prezisesem, forțele lui Ragnall se împărțiseră în două. Partea mai mică o luase spre nord, probabil spre Eoferwic, pe când cealaltă, cam șapte sute de oameni, se îndreptase spre est. A doua zi după ce-i prinseserăm trupele în ambuscadă am văzut primele trâmbe de fum mânjind cerul, ceea ce ne spunea că Ragnall incendia case și hambare în nordul Merciei.

– Trebuie să-l hărțuim, îmi spuse Æthelflaed în timp ce priveam fumul din depărtare.

– Știu ce trebuie făcut, am zis morocănos.

– O să-ți dau două sute de oameni. Vreau să-l urmărești, să-l hărțuiești, să-i faci viața un iad.

– Va fi iad, i-am promis, însă am nevoie de o zi să mă pregătesc.

– O zi?

– O să fiu gata de plecare mâine, înainte de ivirea zorilor, dar îmi trebuie un răgaz. Caii sunt obosiți, armele sunt tocite, trebuie să luăm cu noi provizii. Și trebuie s-o pregătesc pe *Blesian*.

Toate acestea erau adevărate. *Blesian*, care însemna binecuvântare, era barca de pescuit pe care nordicii o lăsaseră intactă pe Mærse, probabil închipuindu-și că era blestemată din cauza crucii mari de lemn montate la prova.

– Îl trimit pe Uhtred în Irlanda, i-am spus lui Æthelflaed.

– Și-a revenit îndeajuns cât să călătorească?

– Nu el! Fiul meu cel mic, am zis indignat. Oricum, avem nevoie de mâncare.

Se încruntă.

– Nu este o călătorie lungă, nu?

– O zi, dacă vântul este bun, două zile dacă este calm, dar nu pleci pe mare fără provizii. Dacă sunt loviți de furtună, ar putea petrece o săptămână în larg.

– Îmi pare rău pentru Stiorra, murmură ea atingându-mi brațul.

– Și mie.

– Dar prima noastră îndatorire este să-l înfrângem pe Ragnall. Când îl alungăm de-aici, poți să mergi în Irlanda.

– Nu-ți mai face atâtea griji, i-am spus. O să fiu gata de plecare mâine înaintea zorilor.

Și am fost.

Nouă

Am pornit, o sută douăzeci şi doi de războinici, înainte de răsăritul soarelui. Copitele bocăneau tare sub bolta de piatră a porţii de nord a Ceasterului, unde două torţe ardeau scoţând mult fum. Ne urmau servitorii, cu treisprezece cai de povară încărcaţi cu scuturi şi suliţe, posmagi, peşte afumat şi bucăţi de şuncă. Mergeam la luptă.

Coiful îmi atârna de oblâncul şeii, Răsuflarea-Şarpelui îmi era la brâu, Finan călărea la dreapta mea, iar Sihtric, la stânga. În spatele meu, stegarul purta flamura cu cap de lup a Bebbanburgului. Am urmat spre nord drumul roman, trecând prin cimitirul de unde fantomele ne priveau din umbra pietrelor străvechi. Drumul cotea brusc spre est înainte să ajungă la Mærse, şi acolo m-am oprit să privesc înapoi. Ceaster era o formă întunecată, cu zidurile uşor vizibile datorită licărului slab al torţelor din oraş. Nu era lună, norii ascundeau stelele, şi m-am gândit că nimeni nu ne putea vedea de pe metereze.

Oamenii lui Ragnall erau departe, undeva spre răsărit. Zorii aveau să scoată la iveală trâmbe mari de fum pentru ca toţi să ştie unde jefuiau fermele bogate. Acele focuri se mutaseră uşor spre sud în ziua precedentă, arătând că armata lui înainta în zone mai puţin protejate. Acel război se ducea la est de Ceaster. Şi noi am cotit spre vest.

Călăream spre Brunanburh, urmând cărarea de pe malul sudic al fluviului. Întunericul ne silea să mergem încet, dar, pe măsură ce lumina difuză creştea în spatele nostru, am grăbit

pasul. Mareea era în retragere, şi apa se retrăgea bolborosind din zonele mlăştinoase. Păsările marine ţipau în întâmpinarea zorilor. O vulpe ne tăie calea ţinând în gură un pescăruş cu aripa ruptă, şi am încercat s-o iau drept un semn de bun augur. Fluviul şerpuitor, ca argintul mat, se vălurea la cea mai mică adiere. Speram să fie mai mult vânt, însă aerul era aproape nemişcat.

În cele din urmă am ajuns la Brunanburh, un contur întunecat pe fundalul cerului. Linia roşcată ce tivea zidurile arăta că înăuntru ardeau focuri. Cărarea o lua la stânga aici, mergând spre poarta principală a cetăţii, dar noi am cotit la dreapta, îndreptându-ne spre fluviu, pe ale cărui ape argintii se profilau siluetele celor două nave capturate de Æthelstan şi tovarăşii lui la nord de Eads Byrig. Cea mai mare se numea *Sæbroga*, Teroarea-Mării, şi era acum a mea.

Îi alesesem acest nume neştiind cum o botezaseră nordicii. Unele nave au numele sculptat pe o scândură de la prova, dar *Sæbroga* nu avea aşa ceva. Toţi navigatorii îţi vor spune că este de rău augur să schimbi numele unei nave, deşi am făcut-o de mai multe ori, dar niciodată fără precauţia necesară de a pune o fecioară să se uşureze în fundul calei. Asta îţi schimbă ghinionul, aşa că trimisesem o copiliţă să-şi facă nevoile pe pietrele de balast. Corabia proaspăt botezată, mai mare decât surata ei, era o frumuseţe; cu burta lată, zveltă pe lung şi cu prova înaltă. O lamă de topor sculptată dintr-o bucată masivă de stejar era montată la prova, acolo unde majoritatea navelor aveau un dragon, un lup sau un vultur, iar toporul mă făcea să mă întreb dacă nu cumva nava fusese chiar a lui Ragnall. Lama fusese odinioară pictată în roşu aprins, însă vopseaua dispăruse aproape complet. Avea bănci pentru şaizeci de vâslaşi, o velă ţesută cu grijă şi un set complet de vâsle.

– Dumnezeu să ne apere, dar este o frumuseţe, zise Dudda, apoi sughiţă.

– Este, am încuviinţat.

– O navă bună e ca o femeie, îmi explică el schiţând o formă cu mâinile. După ce-mi dezvălui gândul acesta pe un ton foarte serios, ca şi cum nimănui nu i-ar mai fi trecut prin

minte vreodată, lunecă din şa cu toată graţia unui bou ameţit. Gemu când atinse pământul, apoi se mişcă anevoie până la noroiul de la marginea fluviului, unde îşi lăsă nădragii să cadă şi se uşură. O navă bună este ca o femeie, repetă el. Se întoarse să mă privească înainte să termine. Ai văzut-o vreodată pe acea Mus, stăpâne? Fătuca Mus? Cea cu semnul ca un măr pe frunte? Dacă tot vorbim de frumuseţe! I-aş putea mânca mărul până la mijloc!

Dudda era, sau fusese, comandant de navă şi navigase pe Marea Irlandei încă din copilărie. Probabil că băuse o cantitate de bere şi mied cât toată apa din marea respectivă, ceea ce-l umflase, îi înroşise faţa şi-l făcuse nesigur pe picioare, dar în acea dimineaţă era treaz, o stare nefirească pentru el, şi încerca să mă uimească cu cunoştinţele lui.

– Avem nevoie s-o aducem mai aproape, zise el arătând vag cu mâna spre *Sæbroga*. S-o tragem cu parâmele! Stăpâne, s-o aducem mai aproape cu parâmele.

Era ancorată de unul dintre puţinii stâlpi care supravieţuiseră primului atac al lui Ragnall. Se construia un nou debarcader, dar încă nu ajunsese la apa mai adâncă.

– De ce nu înoţi până la ea? i-am sugerat lui Dudda.

– Doamne apără şi păzeşte, eu nu înot, stăpâne! exclamă el alarmat. Eu sunt navigator! Peştii înoată, nu eu!

Se aşeză brusc pe marginea cărării, obosit după efortul celor cinci paşi făcuţi. Căutaserăm prin tavernele din Ceaster oameni care să cunoască coasta Irlandei, iar Dudda, aşa neajutorat cum părea, era singurul pe care-l găsiserăm.

„Loch Cuan?" bolborosise când îl întrebasem. „Aş putea găsi Loch Cuan legat la ochi într-o noapte întunecoasă, am fost acolo de o sută de ori, stăpâne."

„Dar poţi să-l găseşti când eşti beat?" mă răstisem.

„Întotdeauna l-am găsit, stăpâne", răspunsese el rânjind.

Doi dintre oamenii mei mai tineri îşi dădeau jos zalele şi cizmele, pregătindu-se să intre în apă până la *Sæbroga*, pe care refluxul încerca s-o ducă spre mare. Unul făcu un semn cu capul spre fort:

– Călăreți, stăpâne.

M-am întors și l-am văzut pe Osferth apropiindu-se cu patru însoțitori. El comanda acum garnizoana din Brunanburh, numit în acest post de Æthelflaed, sora lui vitregă. Era unul dintre cei mai vechi prieteni ai mei, un om cu care fusesem de multe ori într-un zid de scuturi. Zâmbi când dădu cu ochii de mine.

– Nu mă așteptam să te văd, stăpâne!

Ultima dată ne întâlnirăm cu câteva zile înainte, atunci când mersesem la Brunanburh să văd cele două minunății cu ochii mei. Am arătat cu capul spre *Sæbroga*.

– Lady Æthelflaed dorește ca această navă să fie mutată pe fluviul Dee, am spus. Crede că va fi mai în siguranță acolo.

– E în deplină siguranță aici! zise el încrezător. De-o săptămână n-am mai văzut nici o navă de-a păgânilor. Dar, dacă Lady Æthelflaed dorește asta... Își lăsă gândul neterminat și privi spre est, unde zorii roșeau cerul cu un licăr palid. Se arată o zi bună pentru călătoria voastră, stăpâne!

– Vrei să vii cu noi? l-am întrebat, rugându-mă să refuze.

Zâmbi, amuzat în mod evident de ideea de a-și lua o zi liberă de la îndatoririle sale.

– Trebuie să terminăm debarcaderul.

– Lucrările merg bine! am spus, uitându-mă la debarcaderul ce traversa malul noroios.

– Așa este, cu toate că partea cea mai grea e încă în fața noastră. Cu ajutorul lui Dumnezeu o să terminăm în curând, zise Osferth făcându-și cruce. Moștenise de la Alfred nu doar evlavia, ci și simțul datoriei. Lăsați nava cea mică aici? întrebă el îngrijorat.

Mă gândisem să iau ambele nave, dar hotărâsem că *Sæbroga* trebuia să navigheze singură.

– Lady Æthelflaed n-a spus nimic despre nava cea mică, am spus.

– Bine! Fiindcă aș folosi-o ca să înfig stâlpii în apa mai adâncă.

Osferth se uita cum oamenii mei legau o frânghie lungă de cânepă de prova lui *Sæbroga*. Unul dintre ei aduse frânghia pe

uscat, pe când celălalt dezlega nava de la stâlp. În cele din urmă, câțiva o traseră spre mal în scandările entuziasmate ale tuturor.

– Încărcați-o! strigă Finan când prova înaltă intră în mâl.

I-am comunicat lui Osferth ultimele vești în timp ce oamenii mei duceau sacii cu provizii pe navă. I-am spus cum Ragnall fugise spre est și prăda acum adânc în Mercia.

– N-o să se întoarcă aici, cel puțin nu pentru o vreme, așa că Lady Æthelflaed s-ar putea să-și recheme la Ceaster o parte dintre oamenii pe care ți i-a dat.

Osferth încuviință din cap.

– Luați foarte multe provizii pentru o călătorie scurtă, observă el peste câteva clipe.

– Nu pleci niciodată pe mare fără să-ți iei precauții. Chiar dacă totul pare calm dimineață, nu înseamnă că o furtună nu ne poate schimba cursul pe la amiază.

– Mă rog să nu se întâmple așa ceva, spuse el evlavios uitându-se cum ultimul sac era dus la bord.

I-am aruncat lui Godric o pungă plină cu bucăți de argint.

– Vei duce caii înapoi la Ceaster, i-am poruncit.

– Desigur, stăpâne. După o scurtă șovăire, slujitorul meu își luă inima-n dinți și mă întrebă: Dar nu pot să vin cu voi? Vă rog?

– Tu vei avea grijă de cai, am spus tăios.

Nu-i luam în Irlanda decât pe războinicii mei din zidul de scuturi, bărbați care erau în stare să tragă de vâsle și să mânuiască o spadă. Știam că *Sæbroga* s-ar fi dovedit neîncăpătoare dacă trebuia să-i luăm pe oamenii lui Sigtryggr din fort; oricât de mult am fi încărcat-o, tot n-am fi avut destul loc pentru toți. Acesta era un motiv destul de bun să iau și nava cea mică, dar mă temeam să-mi împart mica trupă în două. Aveam un singur comandant, un singur om care pretindea că știe cum să ajungă la Loch Cuan, iar dacă nava cea mică ar fi pierdut contactul cu *Sæbroga* în timpul nopții riscam să nu-i mai văd echipajul niciodată.

– Ne vedem diseară, l-am mințit pe Godric de dragul lui Osferth, apoi m-am dus prin apă spre *Sæbroga* și am așteptat ca masivul Gerbruht să-l treacă pe Dudda peste balustradă.

Dudda se încruntă şi gemu, apoi se prăbuşi peste o bancă de vâslaşi ca o focă extenuată. Rânjind, Gerbruht îmi întinse o mână cărnoasă şi mă trase la bord. Godric, care venise şi el, îmi întinse coiful, spada şi scutul. Finan stătea deja la cârmă.

– Daţi-i drumul, le-am spus oamenilor mei, şi vreo zece îşi folosiră vâslele lungi ca s-o împingă pe *Sæbroga* de la mal spre apa mai adâncă.

L-am salutat pe Osferth. Departe la est vedeam trei călăreţi grăbindu-se pe cărarea care venea de la Ceaster. Prea târziu, m-am gândit, prea târziu. Am rânjit, uitându-mă cum oamenii mei îşi ocupau locurile pe bănci şi vârau vâslele în furci, apoi am întors toporul înalt şi mândru spre marea din depărtare. Când am pus mâna pe cârmă, Finan bătu din picior pe punte.

– La ordinul meu! strigă. Acum!

Vâslele muşcară din apă, carena lungă se aruncă înainte şi păsările sălbatice se împrăştiară în vântul care adia uşor. Am simţit cârma răspunzând, am simţit vibraţia navei în umăr şi mi-am simţit inima crescând de bucuria cântecului unei corăbii pe mare. Refluxul puternic făcea fluviul să tremure în lumina soarelui, Finan dădea ritmul, bătând din picior, şi cei şaizeci de vâslaşi trăgeau cu vigoare. Am simţit cum *Sæbroga* prindea viaţă, pulsând pe ritmul loviturilor de vâslă, am auzit sunetul apei şiroind de-a lungul carenei şi am văzut cum siajul se lărgea în spate. Cei trei mesageri, despre care presupuneam că veniseră de la Ceaster, ajunseseră la Osferth, iar el galopa acum de-a lungul malului, dând din mâini şi strigând. Cred că l-am auzit strigând că trebuia să ne întoarcem, că aveam ordin să ne întoarcem, însă *Sæbroga* se mişca repede spre mijlocul fluviului, depărtându-se mereu de ţărm, şi m-am mulţumit să flutur din mână spre el. Îmi făcu iarăşi semne agitate să ne întoarcem, şi eu am fluturat iarăşi din mână.

Ce credea Æthelflaed că voi face? În numele aşa-zisului ei zeu mărinimos, ce? Credea c-o să-mi abandonez fiica în mâinile lacome ale lui Ragnall? C-o să-l las să-mi măcelărească nepoata, ca să-şi poată sădi el sămânţa în Stiorra? Îmi jugănise deja fiul, acum urma să-mi siluiască fiica? Jurasem că-l voi

auzi urlând, aveam să-l privesc cum sângera, aveam să-i smulg carnea bucată cu bucată înainte de a mă gândi la Æthelflaed. Aceasta era familia. Aceasta era răzbunarea.

Sæbroga își vârî prova în marea largă de cum am ajuns la gura fluviului. În stânga mea erau acum mlaștinile largi și înșelătoare care mărgineau Wirhealum, pământul dintre ape. Pe vânt puternic, zona aceea era un vârtej groaznic de valuri biciuitoare și spumă răscolită, un loc unde mureau navele, și scheletele prea multora stăteau țepene și întunecate acolo unde fluxul se revărsa peste mâl. Vântul creștea, venind dinspre vest, exact ceea ce nu ne trebuia, dar în fața mea era *Blesian*, ancorată la vreo jumătate de milă de mal.

Fiul meu cel mic, cel pe care-l rebotezasem Uhtred, se afla acolo. El și șase oameni așteptaseră toată noaptea, cu barca plină cu butoaie de bere, singurul lucru pe care nu-l puteam căra de la Ceaster pe cai. Am legat cele două nave una de alta, apoi am aruncat o funie de pe punte și am tras berea, încă niște lăzi cu mâncare și o legătură de lănci grele la bordul lui *Sæbroga*. Dudda, care se uita pofticios la noile provizii, mă asigurase că nu vom călători mai mult de o zi, poate o zi și jumătate, dar Marea Irlandei era cunoscută pentru furtunile iscate din senin. Luam destulă bere să ne ajungă o săptămână, în cazul în care vreo soartă potrivnică ne-ar fi dus în marele ocean.

– Ce facem cu *Blesian*? întrebă fiul meu.

Arăta vesel pentru unul care tocmai petrecuse o noapte agitată, ținându-și barca departe de sunetul valurilor care lunecau pe lângă un banc de noroi din apropiere.

– Las-o să plutească.

– E păcat, e o barcă bună, spuse el trist.

Mă gândisem s-o tragem după noi, dar respinsesem imediat ideea. *Blesian* era grea, și ne-ar fi încetinit considerabil.

– Dă-i drumul, i-am zis.

Am tras frânghiile care o țineau și am lăsat-o să plutească în derivă. Vântul avea s-o ducă în cele din urmă pe bancurile de noroi de la Wirhealum, unde avea să fie distrusă.

Am vâslit mai departe, înfruntând vântul şi valurile până când Dudda, dându-şi seama că eram destul de departe de ţărm, ne întoarse spre nord-vest.

– Ajungem la Mann dacă ţinem cursul neschimbat, zise comandantul aşezându-se pe punte, sprijinit de parapet. Aveţi de gând să deschideţi un butoi din astea? se interesă el uitându-se cu jind la berea care fusese depozitată la baza catargului.

– În curând, am spus.

– Ai grijă la insulă, zise el, referindu-se la Mann. Nimic nu le place mai mult decât să captureze o navă.

– O iau spre vest sau spre est?

– Spre vest. Se uită la soarele care răsărea. Doar menţine cursul. O să ajungem acolo, mă asigură Dudda închizând ochii.

Vântul se calmă peste ceva vreme şi am ridicat vela. Vederea ei mă convinse că într-adevăr capturaserăm nava lui Ragnall, fiindcă pânza avea pe ea un tăiş mare şi roşu de topor. Vela în sine era făcută din in greu, un material scump, bine ţesut într-un strat dublu. Toporul era al treilea strat, cusut pe celelalte două, care erau ranforsate de nişte frânghii de cânepă. Am tras vâslele când am ridicat vela şi nava se înclină, mânată acum de vântul răcoros care înălbea vârfurile valurilor.

– Este minunată, i-am spus lui Finan când am simţit presiunea mării asupra cârmei.

– Pentru tine, da, zise el rânjind. Dar Domnia Ta iubeşti navele, stăpâne.

– Pe asta o iubesc!

– Eu sunt cel mai fericit atunci când pot atinge un copac.

Am mai văzut încă două nave în acea dimineaţă, dar ambele o luară la goană la vederea marelui topor roşu de pe vela noastră. Erau ori vase de pescuit, ori de negoţ, şi se temeau pe bună dreptate de un lup de mare care luneca spre nord cu valurile spumegând albe la gură. Dudda mă avertizase în legătură cu piraţii de pe insula Mann, dar numai un nebun ar fi atacat *Sæbroga* cu echipajul ei de războinici sălbatici. Majoritatea acelor războinici sălbatici dormeau acum, ghemuiţi pe lângă bănci.

– Deci, zise Finan, ginerele tău.

– Ginerele meu.

– Neghiobul s-a lăsat prins în capcană, aşa-i?

– Aşa mi s-a spus.

– Cu vreo cinci sute de oameni? Când am confirmat pe tăcute, irlandezul mormăi: Mă gândesc că am putea înghesui încă vreo patruzeci de oameni în copaia asta, dar cinci sute?

Sæbroga îşi afundă prova, şi o explozie de apă lovi carena. Vântul se întetea, însă nu simţeam răutate în el. M-am rezemat de cârmă ca să virez uşor spre vest, ştiind că vântul avea să ne împingă tot timpul spre răsărit. Dintr-odată, nişte nori se arătară departe în faţă, şi Dudda îşi dădu cu părerea că erau deasupra insulei Mann.

– Doar menţine cursul, stăpâne, menţine cursul.

– Cinci sute de oameni, îmi aminti Finan.

Am rânjit.

– Ai auzit vreodată de un om numit Orvar Freyrson?

– Niciodată.

– Ragnall l-a lăsat în Irlanda cu patru nave. L-a atacat deja pe Sigtryggr o dată şi a fost învins. Deci acum, bănuiesc, tot ce face e să se asigure că nimeni nu-l aprovizionează pe Sigtryggr cu mâncare. Blochează golful, sperând că ocupanţii fortului o să se predea când îi loveşte foamea.

– Are noimă, zise Finan.

– Dar de ce are nevoie Orvar Freyrson de patru nave? am întrebat. Asta e pură lăcomie. Va trebui să înveţe să împartă, nu?

Finan zâmbi. Se uită înapoi, dar uscatul dispăruse. Eram acum în mijlocul mării, mânaţi de un vânt zglobiu, şi spărgeam valurile verzi într-o spumă albă. Eram un lup căruia i se dăduse libertatea.

– Doamna n-o să fie mulţumită de tine, remarcă el.

– Æthelflaed? O să scuipe ca o pisică sălbatică, dar mie de Eadith îmi pare rău.

– Eadith?

– Æthelflaed o urăşte. Lui Eadith n-o să-i placă defel că a rămas singură în Ceaster.

– Biata fată.

– Dar ne vom întoarce, am spus.

– Şi crezi că măcar vreuna din ele te va ierta?

– Eadith, da.

– Şi Lady Æthelflaed?

– Va trebui doar să-i duc un cadou, am zis.

– Dumnezeule, şi încă ce cadou! râse el. Nu e ca şi cum i-ar lipsi aurul sau giuvaierurile! Ce te gândeşti să-i dai?

Am zâmbit.

– Mă gândeam să-i dau Eoferwic.

– Sfântă Fecioară! strigă Finan, devenind brusc agitat. Se ridică în picioare şi se uită la mine preţ de o clipă. Vorbeşti serios! Şi cum, pentru numele lui Dumnezeu, ai de gând să faci aşa ceva?

– Nu ştiu, am spus, apoi am izbucnit în râs.

Fiindcă eram pe mare şi eram fericit.

Vremea se înrăutăţi în acea după-amiază. Vântul tot mai aprig ne sili să coborâm vela cea mare şi s-o legăm de vergă, după care am vâslit pe marea agitată, luptându-ne cu vântul şi curentul, în timp ce deasupra noastră norii se rostogoleau de la vest pentru a întuneca cerul. Ploaia îi uda pe vâslaşi şi curgea de pe vela strânsă. *Sæbroga* era o navă superbă, elegantă şi zveltă, dar, după ce vântul crescu şi valurile se înteţiră, am văzut că avea prostul obicei de a-şi vârî capul în apă, împroşcând de fiecare dată toată puntea.

– Toporul e de vină, i-am spus lui Finan.

– Toporul?

– De la provă! E prea greu.

– E o bucată masivă de lemn, asta e clar.

– Trebuie să mutăm câteva pietre de balast la pupa.

– Dar nu acum! zise el, alarmat la gândul unor oameni uzi străduindu-se din răsputeri să mute nişte pietre grele în timp ce *Sæbroga* se lupta cu valurile agitate.

Am zâmbit.

– Nu acum.

Am zărit țărmul insulei Mann la est. Odată cu venirea întunericului am ținut-o pe *Sæbroga* la depărtare de coastă, nevrând să navighez mai departe în beznă. Se vedeau totuși licăriri de la focurile de pe pantele îndepărtate ale insulei, lumini palide care ne ajutau să ne calculăm poziția. L-am lăsat pe fiul meu la cârmă și am dormit până dimineață.

– Mergem spre vest acum, îmi spuse în zori Dudda cu privirea încețoșată. Tot spre vest, stăpâne, până ajungem la Loch Cuan.

– Și numai Dumnezeu știe ce vom găsi acolo, mormăi Finan.

Sigtryggr mort? Fiica mea răpită? Un vechi fort mânjit cu sânge? Sunt momente când ne persecută demonii, ne trezesc îndoieli, încearcă să ne convingă de faptul că suntem sortiți pieirii dacă nu-i ascultăm pe ei. Sunt încredințat că acest tărâm de mijloc colcăie de demoni, demoni invizibili, servitorii lui Loki, care vin în bătaia vântului ca să ne joace renghiuri. Țin minte cum, în urmă cu mulți ani, dragul părinte Beocca, tutorele meu din copilărie și vechi prieten, îmi spunea că Satana trimite demoni pentru a-i ispiti pe bunii creștini. „Încearcă să ne împiedice să înfăptuim lucrarea lui Dumnezeu", îmi spusese foarte convins. „Știi că Dumnezeu are un plan pentru noi toți, chiar și pentru tine?"

Scuturasem din cap. Aveam probabil vreo opt ani, și chiar și atunci știam că scopul meu era să învăț să mânuiesc spada, nu să deprind cititul și scrisul, care mi se păreau culmea plictiselii.

– Să văd dacă poți descoperi singur planul lui Dumnezeu! continuase entuziast Beocca. Ședeam pe o margine a stâncii de la Bebbanburg, uitându-ne la marea sălbatică care spumega în jurul insulelor Farnea. Mă pusese să citesc tare dintr-o carte care povestea că sfântul Cuthbert trăise pe una dintre acele insule singuratice, predicând papagalilor-de-mare și focilor, dar apoi Beocca începuse să salte pe fundul lui sfrijit, așa cum făcea de fiecare dată când se înflăcăra. Vreau să te gândești la ce spun! Și poate vei găsi singur răspunsul! Dumnezeu – vocea lui devenise foarte serioasă – ne-a făcut după propriul Lui chip. Gândește-te la asta!

Îmi amintesc că mi se părea o treabă foarte curioasă, deoarece Beocca avea un picior strâmb, ochi sașii, nasul plat, o claie de păr roșu vâlvoi și un cap mic.

– Deci Dumnezeu este infirm? îl întrebasem.

– Bineînțeles că nu, zisese el plesnindu-mă cu mâna lui dreaptă, cea bună. Dumnezeu este perfect! Mă plesnise din nou, mai tare, și repetase: Este perfect!

Mă gândeam că probabil Dumnezeu arăta ca Eadburga, una dintre fetele de la bucătărie, care mă dusese în spatele capelei și-mi arătase țâțele.

– Gândește! mă îndemnase părintele Beocca, dar nu mă puteam gândi decât la sânii Eadburgăi, așa că am scuturat din cap. Oftând, îmi explicase răbdător: Ne-a făcut să arătăm ca El fiindcă scopul vieții este să fim ca El.

– Să fim ca El?

– Să fim perfecți! Trebuie să învățăm să fim buni. Să fim bărbați și femei cumsecade.

– Și să omorâm copii? am întrebat serios.

Se uitase ciudat la mine.

– Să omorâm copii?

– Mi-ai spus odată povestea! Cum cei doi urși i-au omorât pe toți băieții! Și Dumnezeu i-a pus s-o facă! Mai spune-mi-o!

Bietul Beocca părea zăpăcit.

– N-ar fi trebuit să-ți citesc povestea aceea, oftase el abătut.

– Dar este adevărată?

Încuviințase cu tristețe.

– Este adevărată, da. Este în Scriptura noastră.

– Băieții au fost necuviincioși față de proroc?

– Elisei, da.

– I-au spus „Cheliosul", nu?

– Așa ne spune Scriptura.

– Așa că Dumnezeu a trimis doi urși să-i omoare pe toți! Drept pedeapsă?

– Ursoaice, da.

– Și patruzeci de băieți au murit?

– Patruzeci și doi de copii, suspinase el.

– Urşii i-au rupt în bucăţi! Îmi place povestea asta!

– Sunt sigur că Dumnezeu a vrut ca acei copii să moară repede, zisese Beocca fără mare convingere.

– Scripturile spun aşa ceva?

– Nu, recunoscuse el, dar Dumnezeu este milostiv!

– Milostiv? A omorât patruzeci şi doi de copii...

Mă lovise din nou.

– Este timpul să citim din nou despre sfântul Cuthbert şi misiunea sa la foci. Începe din vârful paginii.

Am zâmbit amintindu-mi acestea, în timp ce *Sæbroga* îşi izbea prova în marea cu inimă verde şi împroşca apă rece de-a lungul întregii punţi. Îmi plăcuse de Beocca, fusese un om bun, dar atât de uşor de supărat. Şi, într-adevăr, acea poveste din cartea sfântă a creştinilor demonstra că zeul lor nu era atât de diferit de ai mei. Creştinii pretindeau că era bun şi perfect, dar era la fel de capabil să-şi piardă cumpătul şi să ucidă copii ca oricare zeu din Asgard. Dacă sensul vieţii e să fii un tiran imprevizibil şi sângeros, atunci e simplu să fii ca zeii, însă bănuiam că noi avem altă datorie, de a încerca să facem lumea un loc mai bun. Nici aici nu mi se părea clar. Credeam acum şi încă mai cred că lumea ar fi un loc mai bun dacă oamenii i-ar venera pe Thor, Odin, Freya şi Eostre; totuşi, am luptat cu spada în mână alături de zeul creştin care omoară copii.

Măcar nu aveam dubii în legătură cu scopul acelei călătorii. Mergeam să mă răzbun. Dacă descopeream că Sigtryggr fusese învins şi Stiorra, capturată, intenţionam s-o întorc pe *Sæbroga* înapoi spre est şi să-l vânez pe Ragnall până în cel mai întunecos colţ al lumii, unde aveam să-i scot maţele din burtă şi să dănţuiesc pe spinarea lui.

Ne-am luptat cu vremea în acea zi, împingând prova grea a navei prin vântul care bătea din vest. Începusem să cred că zeii nu voiau să fac această călătorie, dar după-masă târziu trimiseră un corb drept semn. Pasărea epuizată ateriză pe mica platformă de la prova şi se cuibări acolo zgribulită. Am privit-o atent, ştiind că era trimisă de Odin. Toţi oamenii mei, inclusiv creştinii, ştiau că era un semn, aşa că am aşteptat, trăgând de

vâsle prin valurile mici, loviți de averse, am așteptat ca pasărea să-și dezvăluie mesajul. Mesajul sosi la apus, atunci când vântul se potoli și valurile se așezară, iar coasta irlandeză apăru la orizont. Pentru mine coasta îndepărtată părea o pată difuză și verde, dar Dudda nu-și mai încăpea în piele de bucurie.

– Chiar acolo, stăpâne! zise el arătând o umbră la dreapta prorei. Acolo este intrarea, chiar acolo!

Am așteptat. Corbul se împletici doi pași într-o parte, doi în cealaltă. *Sæbroga* se poticni când un val mai mare se rostogoli sub carenă, și doar atunci pasărea se ridică în aer și, cu o energie reînnoită, zbură drept ca o suliță spre coasta irlandeză. Semnul era favorabil.

M-am rezemat de cârmă ca să virez spre nord.

– Este acolo. Stăpâne! protestă Dudda în timp ce întorceam capul navei din direcția pe care o indicase el. Intrarea, stăpâne! Chiar după promontoriu. Ajungem la strâmtoare înainte să cadă întunericul, stăpâne!

– Nu-mi duc corabia în ape inamice la apus, am mârâit.

Orvar Freyrson avea patru nave în Loch Cuan, patru nave de război cu echipaje formate din războinicii lui Ragnall. Când intram în loch trebuia să-l iau prin surprindere, nu să vâslesc înăuntru și imediat să caut un loc sigur unde să ancorez sau să trag la mal. Dudda mă avertizase că era plin de bancuri, insulițe și ape joase, deci nu era locul unde să ajungi la căderea nopții, în timp ce navele inamice familiare cu pericolele de acolo pândeau în apropiere.

– Intrăm în zori, i-am spus lui Dudda.

Părea agitat.

– Mai bine să așteptăm apa calmă, stăpâne. În zori, fluxul va fi puternic.

– Oare așa s-ar gândi Orvar Freyrson? Că am aștepta apa calmă?

– Da, stăpâne, zise el neliniștit.

L-am bătut ușor pe umăr.

– Nu face niciodată ce așteaptă inamicul, Dudda. Intrăm în zori. Pe flux.

A fost o noapte urâtă. Eram aproape de o coastă plină de stânci, cerul era înnorat, valurile, agitate. Vâsleam spre nord, şi eram îngrijorat că vreunul dintre oamenii lui Orvar ar fi putut să recunoască prova distinctivă a lui *Sæbroga* când ajunseserăm în raza vizuală a coastei. Era puţin probabil. Virasem spre nord cu mult înainte de ţărm şi foloseam doar vâslele, deci nimeni de pe uscat n-ar fi putut să vadă toporul roşu imens de pe velă. Dar, dacă nava ar fi fost recunoscută, atunci Orvar se întreba cu siguranţă de ce am luat-o spre larg în loc să căutăm adăpost peste noapte.

Vântul ne împingea spre coasta irlandeză, însă aveam doisprezece oameni care trăgeau de vâsle ca să ne ţină pe poziţie. Ascultam cu atenţie, căutând sunetul groaznic al valurilor care se zdrobesc de stânci. Câteodată mi se părea că aud acele zgomote şi simţeam un imbold de panică, dar era mai degrabă vreun demon marin care se ţinea de şotii. Ran, zeiţa mării, care poate fi o căţea geloasă şi sălbatică, era în toane bune în acea noapte. Marea lucea de giuvaierurile ei, luminile ciudate care pâlpâie şi licăresc în apă. Când o vâslă lovea marea, apa se spărgea în mii de picături sclipitoare care se stingeau încet.

Ran trimitea giuvaierurile doar atunci când se simţea bine, dar şi aşa mă temeam. Se vădi că temerile mele nu avuseseră temei, fiindcă atunci când se iviră zorii cenuşii încă eram la o bună depărtare de ţărm.

– Dumnezeule, zise Dudda când în sfârşit putu vedea coasta, Sfântă Maică a lui Dumnezeu! Laudă lui Hristos! Ca să-şi potolească îngrijorarea băuse zdravăn toată noaptea, şi acum se uita cu ochi ceţoşi la fâşia verde de pământ. Drept spre sud, stăpâne, drept spre sud.

– Cât de mult?

– Cam un ceas.

Dură mai mult, nu fiindcă Dudda ar fi greşit, ci pentru că le-am lăsat oamenilor mei răgaz să mănânce, apoi să-şi ia cămăşile de zale.

– Ţineţi-vă coifurile şi armele aproape, le-am spus, dar nu vă puneţi coifurile încă. Şi ascundeţi-vă zalele sub mantii!

Nu puteam intra în loch în ţinută de luptă, ci mai degrabă ca nişte călători obosiţi care nu voiau nimic mai mult decât să se alăture tovarăşilor lor. L-am chemat la mine pe Vidarr, normandul care dezertase de dragul soţiei sale.

– Ce poţi să-mi spui despre Orvar Freyrson?

Vidarr se încruntă.

– Este unul dintre comandanţii navelor lui Ragnall, stăpâne, şi încă unul bun.

– Bun la ce?

– La navigaţie, stăpâne.

– Bun şi la luptă?

Vidarr ridică din umeri.

– Toţi suntem războinici, stăpâne, dar Orvar este mai bătrân acum, este precaut.

– Te cunoaşte?

– O, da, stăpâne. Am navigat cu el printre insulele de la miazănoapte.

– Atunci îl vei saluta, sau vei saluta pe oricine întâlnim, ai înţeles? Îi spui că am fost trimişi să-l atacăm pe Sigtryggr. Şi dacă mă trădezi...

– N-o voi face, stăpâne!

Am stat un pic, uitându-mă la el.

– Ai fost în loch?

– Da, stăpâne.

– Spune-mi despre el.

Îmi povesti, asemenea lui Dudda, că Loch Cuan era un imens lac marin plin de stânci şi insuliţe, intrarea fiind un canal lung şi foarte îngust prin care fluxul curgea cu o viteză uimitoare.

– Apa e adâncă în mijlocul canalului, stăpâne, dar marginile sunt înşelătoare.

– Şi locul unde se află Sigtryggr?

– E aproape o insulă, stăpâne. Limba de pământ care ajunge acolo este îngustă. Un zid de zece oameni poate s-o blocheze cu uşurinţă.

– Deci Orvar poate să atace doar de pe mare?

– Şi asta e greu, stăpâne. Insula este înconjurată de stânci, iar canalul spre plajă este îngust.

Ceea ce explica de ce Orvar încerca să-l înfometeze pe Sigtryggr, asta dacă, bineînţeles, nu capturase deja fortul. Eram aproape de uscat acum, destul de aproape ca să vedem fumul care se ridica din vetre, valurile care se spărgeau de stânci şi apoi se scurgeau albe în marea înspumată. Un vânt din est se trezise după venirea zorilor şi ne îngăduise să ridicăm din nou vela, aşa că *Sæbroga* înainta repede spre loch.

– Când ajungem acolo, i-am spus lui Dudda, vreau să navigăm sau să vâslim direct prin canal. Nu vreau să ne oprim şi să ne căutăm drumul prin apele joase.

– Este mai sigur...

– La dracu' cu siguranţa! m-am răstit. Trebuie să părem că ştim ce facem, nu că suntem agitaţi. Ragnall ar părea agitat?

– Nu, stăpâne.

– Aşa că intrăm repede!

– Putem să navigăm la velă prin canal, stăpâne, dar, pentru numele lui Dumnezeu, staţi pe mijloc. După o clipă de şovăială adăugă: Strâmtoarea merge aproape drept spre nord, stăpâne. Vântul şi fluxul ne vor duce înainte, dar dealurile ameţesc vântul. Nu e un loc unde să fim luaţi prin surprindere.

Voia să spună că dealurile blochează uneori vânturile cu totul, sau le schimbă direcţia, şi o astfel de schimbare ar fi putut să-o arunce pe *Sæbroga* pe stâncile aliniate de-a lungul strâmtorii ori s-o arunce în vârtejul pe care Dudda îl numise „malefic".

– Deci folosim şi vâslele pe lângă velă.

– Curentul este înfricoşător, stăpâne, mă avertiză Vidarr.

– Atunci e mai bine să trecem cât mai repede, am spus. Ştii unde îşi ţine Orvar oamenii atunci când sunt pe ţărm? l-am întrebat.

– Imediat după canal, stăpâne. Pe ţărmul vestic. Acolo este un golf care oferă adăpost.

– Vreau să trecem direct prin el, i-am spus lui Dudda, cât de repede putem.

– Fluxul o să ne ajute, zise bătrânul navigator, însă Vidarr are dreptate. Curentul ne va duce ca vântul, stăpâne. Fuge ca o căprioară.

Am ajuns în apele nervoase de la sud de promontoriul care proteja intrarea în strâmtoare. Bănuiam că erau stânci la mică distanță sub chila lui *Sæbroga*, dar Dudda nu era îngrijorat.

– E un loc prost la reflux, stăpâne, dar destul de sigur la flux.

Vântul sufla cu putere, iar vela cu toporul mare și roșu era umflată și împingea prova navei în valurile agitate.

– Înainte s-o luăm înapoi, vreau să mutăm pietrele de balast spre pupa.

– Dacă trăim, murmură Dudda făcându-și semnul crucii.

Am cotit spre nord, întorcând vela pentru a menține nava pe un curs rapid, și am simțit-o prinzând viteză pe flux. Dudda era neliniștit, își frângea mâinile în timp ce privea în față. Valurile păreau că gonesc spre nord, ridicând pupa lui *Sæbroga* și aruncând-o în față. Apa șiroia pe carenă, valurile tremurau albe la pupă, iar sunetul talazurilor ce se zdrobeau pe stânci era asurzitor.

– Loch Cuan înseamnă lacul liniștit! strigă Finan râzând.

– Noi îl numim Strangrfjörthr! strigă Vidarr la rândul lui.

Marea ne scutura de parcă voia să ne arunce pe stâncile imense, îmbrăcate în jerbe înalte de spumă albă, ce mărgineau canalul. Cârma nu întâmpina aproape nici o rezistență.

– Vâsle! am răcnit. Aveam nevoie de viteză. Vâsliți mai tare! Vâsliți de parcă diavolul ar fi după fundul vostru!

Aveam nevoie de viteză! Deja aveam viteză! Purtată de flux și de vânt, *Sæbroga* gonea mai repede decât orice navă pe care navigasem vreodată, dar mare parte din acea viteză se datora curentului, și pentru a controla nava cu cârma trebuia să fim mai iuți decât el.

– Vâsliți, nenorociților, am urlat, vâsliți!

– Dumnezeule, murmură Finan.

Fiul meu tuși. Zâmbea larg, ținându-se de marginea navei. Valurile se spărgeau albe, împroșcându-i cu mii de stropi pe

vâslaşii care trăgeau din greu. Goneam printr-un cazan de stânci şi valuri agitate.

– După ce trecem de intrare, strigă Dudda, o să vezi o insulă! Ia-o pe la est de ea!

– Înăuntru se potolesc valurile?

– E şi mai rău acolo!

Am râs. Vântul se întetea, aruncându-mi părul peste ochi. Apoi, brusc, am ajuns la intrare, în colţii stâncilor, am văzut insula şi am tras de cârmă, dar nu se întâmplă nimic. Curentul era mai puternic aici, ducându-ne spre stâncile din faţă.

– Vâsliţi! am urlat. Vâsliţi!

Am mişcat din nou cârma, şi *Sæbroga* ascultă încet. Apoi dealurile oprirră vântul şi vela se scuturră ca nebuna, dar tot goneam spre uscat. La dreapta şi la stânga erau vârtejuri unde apa se rotea şi se izbea de stânci nevăzute, de unde păsări albe ţipau la noi. Valurile nu ne mai împingeau în faţă, dar curentul ne ducea repede prin canalul îngust.

– Vâsliţi! le-am strigat oamenilor mei, care asudau la vâsle. Vâsliţi!

Dealurile verzi de pe ambele maluri arătau incredibil de liniştite. Ziua promitea să fie frumoasă. Cerul era albastru, cu doar câţiva nori albi zdrenţuiţi. Nişte oi păşteau pe o pajişte verde.

– Bucuros să fii din nou acasă? l-am întrebat pe Finan.

– Dacă ajung vreodată acasă! mormăi el.

Nu mai văzusem vreodată un canal atât de stâncos şi atât de înşelător, dar rămânând în mijloc, unde curentul era cel mai puternic, navigam în apă adâncă. Alte nave îşi găsiseră sfârşitul aici, coastele lor negre ieşeau din apa iute. Dudda ne ghida, arătându-ne vârtejul care rupea suprafaţa mării cu violenţă.

– Aşa ceva te poate omorî, zise el. Am văzut unul care a smuls fundul unei nave zdravene, stăpâne! S-a dus la fund ca o piatră.

Vârtejul era la dreapta noastră şi l-am ocolit cu atenţie, lăsându-l în spatele nostru.

– Portul, stăpâne! strigă Vidarr arătând spre locul unde se vedeau două catarge deasupra unui promontoriu jos.

– Vâsliți! am strigat.

Canalul era aici cel mai strâmt, și curentul ne ducea cu o viteză amețitoare. O pală de vânt umflă vela, adăugându-ne viteză; după ce am trecut de acel punct am zărit niște colibe deasupra unei plaje cu pietriș și vreo zece oameni pe malul stâncos. Ne făcură cu mâna și am salutat înapoi.

– Orvar are patru nave, nu? l-am întrebat pe Vidarr.

– Patru, stăpâne.

Deci două erau probabil în fața noastră, undeva prin loch, și asta nu era prea departe, ci chiar după o insulă joasă și verde.

– Nu mergeți aproape de insulă, stăpâne, zise Dudda, sunt stânci peste tot în jurul ei.

Apoi, brusc și uimitor, *Sæbroga* ajunse în ape liniștite. Acum fusese în ghearele unei mări nervoase, în clipa următoare plutea la fel de calmă ca o lebădă pe un lac scăldat de razele soarelui. Vela care se zbătuse ca o nebună se umfla blândă, așa că nava își continuă înaintarea agale.

– Bun venit la Loch Cuan, spuse Finan zâmbind în colțul gurii.

Am simțit cum mi se ducea tensiunea din brațe. Nici nu-mi dădusem seama că țineam cârma atât de strâns. Apoi m-am aplecat, am luat oala cu bere din mâna lui Dudda și am dat-o pe gât.

– Încă nu suntem în siguranță, stăpâne, zise el rânjind.

– Nu?

– Bancuri! Recifuri! Locul ăsta poate să-ți rupă carena în bucăți! Mai bine pune un om la prova, stăpâne. Chiar dacă totul pare calm, apa e plină de stânci ascunse.

Și plină de dușmani. Cei care ne văzuseră nu porniseră în urmărirea noastră; închipuindu-și că fuseserăm trimiși de Ragnall, așteptau să afle ce treabă aveam. Marele topor de la prova și toporul uriaș de pe velă îi induseseră în eroare, și speram ca acele simboluri stacojii să păcălească și celelalte nave care așteptau undeva în față.

Vâsleam printr-un rai. Rar am mai văzut un loc atât de frumos. Era un lac marin presărat cu insule cu foci pe plaje, pești sub vâslele noastre și mai multe păsări decât putea număra un

zeu. Dealurile erau blânde, iarba, bogată, iar marginile lochului, pline de capcane pentru peşti. Nimeni nu putea muri de foame aici. Vâslele se mişcau lent, iar *Sæbroga* luneca pe apă aproape fără să tremure. În siajul nostru, care se lărgea treptat, se legănau o mulţime de raţe, gâşte şi pescăruşi.

Am zărit câteva bărci rudimentare de pescuit, nici una cu mai mult de trei oameni, şi toate se grăbiră să plece din calea noastră. Berg, care refuzase să rămână la Ceaster în ciuda rănii sale, stătea la prova cu o mână pe după toporul de lemn, urmărind cu atenţie apa. Eu mă uitam în spate, vrând să văd dacă vreuna din cele două nave pe care le văzuserăm în strâmtoare venea după noi, dar catargele nu se mişcau.

O vacă mugi pe ţărm. O femeie acoperită cu un şal, care aduna scoici, se îndreptă de spate ca să ne privească. I-am făcut cu mâna, însă ea ignoră gestul.

– Deci, unde este Sigtryggr? l-am întrebat pe Vidarr.

– Pe ţărmul vestic, stăpâne.

Nu-şi amintea exact unde, dar se vedea o trâmbă de fum pe ţărmul de apus al lochului, aşa că am vâslit spre acel semn îndepărtat. Înaintam încet, cu grijă la bancurile şi stâncile subacvatice. Berg ne ghida făcând semne cu mâna, dar şi aşa vâslele de pe dreapta zgâriară piatra de două ori. Adierea de vânt se opri, făcând să atârne vela, dar am lăsat-o aşa, ca oricine să poată vedea că era nava lui Ragnall.

– Acolo, zise Finan arătând în faţă.

Văzuse un catarg după o insuliţă. Ştiam că Orvar avea două nave undeva prin loch şi bănuiam că una era la nord de Sigtryggr şi cealaltă, la sud. În mod clar nu reuşiseră să cucerească fortăreaţa, aşa că acum sarcina navelor era de a opri orice ambarcaţiune care ar fi putut duce mâncare la garnizoana asediată. Mi-am prins Răsuflarea-Şarpelui la brâu, apoi am acoperit-o cu o mantie maronie din lână.

– Vreau să stai lângă mine, Vidarr, am spus. Numele meu va fi Ranulf Godricson.

– Ranulf Godricson, repetă el.

– Danez.

– Ranulf Godricson, am priceput, stăpâne.

I-am dat cârma lui Dudda, care, cu toate că era pe jumătate ameţit de bere, părea să fie un cârmaci foarte priceput.

– Când ajungem la acea navă, i-am zis arătând spre catargul din depărtare, vreau să trecem pe lângă ea. Dacă nu ne lasă, va trebui să-i rupem nişte vâsle, dar nu prea multe, fiindcă avem nevoie de ele. Doar pune prova lângă a lui.

– Prova la prova, spuse Dudda.

L-am trimis pe Finan cu douăzeci de oameni la prova lui *Sæbroga*, unde se ghemuiră sau se întinseră. Nimeni nu purta coif, zalele ne erau acoperite de mantii, iar scuturile erau pe punte. La prima vedere, nu eram pregătiţi de luptă.

Nava din depărtare ne observase acum. Când apăru din spatele insuliţei am zărit soarele reflectându-se de pe bănci în timp ce vâslele se ridicau ude din apă. Ceva alb se văzu la prova ei în timp ce se întoarse spre noi. Un dragon sau un vultur, nu-mi dădeam seama precis.

– Este nava lui Orvar, zise Vidarr.

– Bine.

– *Hræsvelgr*.

Am zâmbit. Hræsvelgr este vulturul care stă pe cea mai înaltă creangă a lui Yggdrasil, copacul lumii. Este o pasăre malefică, îi urmăreşte atât pe oameni, cât şi pe zei, mereu gata să atace şi să sfâşie cu ciocul şi cu ghearele. Sarcina lui Orvar era să-l urmărească pe Sigtryggr, dar *Hræsvelgr* era pe cale să fie sfâşiată.

Am strâns vela, legând-o nu foarte tare de vergă.

– Când vă spun, vâsliţi mai încet! le-am zis vâslaşilor. Lăsaţi impresia că sunteţi obosiţi!

– Suntem obosiţi, oftă unul.

– Cei care sunteţi creştini, ascundeţi-vă crucile! Am privit cum talismanele erau sărutate, apoi vârâte sub cămăşile de zale. Şi când atacăm, mişcaţi-vă iute! Finan!

– Stăpâne?

– Vreau cel puţin un prizonier. Cineva care să ştie despre ce vorbeşte.

Am continuat să vâslim încet, așa cum ar face oamenii obosiți. Când am ajuns destul de aproape am văzut că la prova lui *Hræsvelgr* era un vultur cu ochii pictați în alb și vârful ciocului în roșu. Un membru al echipajului scruta cu atenție întinderea de apă, probabil uitându-se după stânci ascunse, așa cum făcea și Berg. Am încercat să număr vâslele; nu erau mai mult de douăsprezece de fiecare parte.

– Și ține-ți minte, am strigat, arătați toropiți de somn. Vrem să-i luăm prin surprindere!

Am așteptat încă zece lovituri leneșe de vâslă.

– Ridicați vâslele!

Urmă un moment de confuzie atunci când vâslele lungi fură aduse la bord și așezate pe mijloc, apoi ne-am apropiat încet de cealaltă navă. Comandantul ei, văzând ce intenționam, porunci la rândul lui ca vâslele să fie ridicate. Cele două vase care se legănau alături ofereau o imagine frumoasă, m-am gândit. Oamenii mei păreau adormiți pe bănci, dar degetele lor deja strângeau mânerele spadelor sau cozile topoarelor.

– Salută-i, i-am spus lui Vidarr.

– Jarl Orvar! strigă el.

Un om făcu cu mâna de la pupa lui *Hræsvelgr*.

– Vidarr! Tu ești? Jarlul este cu tine?

– Jarlul Ranulf este aici!

Numele probabil că nu însemna nimic pentru Orvar, dar nu dădu importanță acestui fapt.

– De ce sunteți aici?

– De ce credeți?

Orvar scuipă peste margine.

– Ați venit după cățeaua lui Sigtryggr? Mergeți și luați-o!

– Jarlul o vrea! am strigat în daneză. Nu mai are răbdare!

Orvar scuipă din nou. Era un bărbat zdravăn, cu barba sură și chipul bătut de soare, și stătea lângă cârmaciul lui. *Hræsvelgr* avea un echipaj mult mai mic decât *Sæbroga*, abia dacă erau cincizeci de oameni.

– Va avea cățeaua cât de curând, strigă el în timp ce navele se apropiau. Nu mai au mult până să moară de foame!

– Cum ar putea să moară de foame? am întrebat chiar în clipa în care un peşte sări din apă cu un licăr de solzi argintii. Trebuie să-i atacăm!

Orvar îşi croi drum printre băncile vâslaşilor lui, mergând la prova lui *Hræsvelgr* ca să ne vadă mai bine.

– Cine eşti? vru el să ştie.

– Ranulf Godricson, am răspuns.

– Nu am auzit de tine!

– Eu am auzit de tine!

– Jarlul v-a trimis?

– S-a săturat să aştepte, am spus.

Nu mai trebuia să strig, fiindcă navele erau acum la câţiva paşi distanţă, apropiindu-se încet.

– Şi câţi oameni trebuie să moară ca să poată el să se bage între coapsele cătelei ăleia? întrebă Orvar.

În acea clipă navele se atinseră, iar oamenii mei se prinseră de bordajul lui *Hræsvelgr* şi o traseră în partea dreaptă a navei noastre.

– Acum! am strigat.

Nu puteam sări de la pupa, aşa că m-am grăbit înainte în timp ce primii mei oameni săreau în cealaltă navă, cu armele la vedere. Finan, în fruntea lor, se năpustise primul cu spada scoasă. Se năpustise spre măcel.

Echipajul lui *Hræsvelgr* era format din bărbaţi de ispravă, bărbaţi curajoşi, războinici ai nordului. Meritau o soartă mai bună. Nu erau pregătiţi de luptă, zâmbeau în semn de salut într-o clipă şi mureau în următoarea. Puţini avură timp să pună mâna pe o armă. Oamenii mei, ca dulăii care amuşină sângele, trecură de pe o navă pe cealaltă şi începură să omoare. Îi uciseră rapid pe cei din mijlocul punţii, eliberând acolo un spaţiu. Finan îşi comanda oamenii spre pupa, pe când eu îi comandam pe ai mei spre prova, unde se ridica mândru vulturul. Câţiva dintre oamenii lui Orvar reuşiseră să pună mâna pe spade şi topoare, dar nici unul nu avea zale. O spadă mă izbi peste coaste, fără să treacă prin inelele de fier, iar eu am lovit în lateral cu Răsuflarea-Şarpelui, atingându-i adversarului gâtul cu capătul

lamei. Căzu, şi fiul meu îl omorî cu o lovitură a spadei sale, Pliscul-Corbului. Oamenii se retrăgeau împiedicându-se de bănci, iar unii chiar săriră peste bord ca să evite spadele noastre ude. Nu-l vedeam pe Orvar, însă auzeam un bărbat care urla.

– Nu! Nu! Nu! Nu!

Un tânăr îşi năpusti spada, ţinând-o cu două mâini, către mijlocul meu. Am parat cu Răsuflarea-Şarpelui şi i-am tras un genunchi în faţă, apoi l-am călcat pe boaşe.

– Nu! Nu! continua să urle vocea.

Tânărul mă lovi, făcându-mă să mă împiedic de un colac de funie şi să cad pe punte, însă doi dintre oamenii mei îmi săriră în ajutor. Eadger îşi vârî spada în gura tânărului şi o împinse în jos până atinse puntea. Vidarr îmi dădu mâna ca să mă ridic.

Vocea încă mai urla.

– Nu! Nu!

Am băgat Răsuflarea-Şarpelui într-un inamic care voia să-l lovească pe Eadger cu un topor. Omul căzu pe spate. Eram gata să-i înfig spada între coaste când toporul îi fu smuls din mână de Orvar, care-şi croise drum de la provă şi acum stătea pe o bancă deasupra războinicului căzut.

– Nu! Nu! răcni Orvar, iar în clipa următoare aruncă toporul şi-şi deschise larg braţele. Mă predau! Mă predau! Groaza şi durerea îi erau întipărite pe faţă. Mă predau! strigă el din nou. Opriţi lupta!

– Opriţi lupta! am strigat la rândul meu. Opriţi-vă!

Puntea era alunecoasă de la sânge. Bărbaţi gemeau, bărbaţi urlau, bărbaţi se văitau în timp ce navele, legate acum laolaltă, se mişcau uşor pe apa calmă a lacului. Unul dintre oamenii lui Orvar se împletici până la marginea navei şi vomită sânge.

– Opriţi lupta! repetă Finan.

Orvar îşi luă spada de la unul dintre oamenii lui, coborî de pe bancă şi mi-o întinse cu mânerul în faţă.

– Mă predau, zise el. Mă predau, blestematule.

Şi acum aveam două nave.

Zece

O dâră roşie colora apa. Se dispersă, se transformă în roz şi dispăru încet. Puntea lui *Hræsvelgr* era stacojie, aerul duhnea a sânge şi căcat. Erau şaisprezece morţi, pe opt îi luaserăm prizonieri, iar ceilalţi oameni ai lui Orvar erau în apa însângerată, ţinându-se de vâslele care pluteau aproape de navă. I-am tras la bord, apoi i-am căutat atât pe ei, cât şi pe morţi de monede, bucăţi de argint sau orice alt obiect de valoare. Am îngrămădit prada şi armele capturate lângă catargul lui *Sæbroga*, de unde Orvar privea cum stârvurile erau aruncate peste bordul lui *Hræsvelgr*, care încă era legată de nava noastră mai mare.

– Cine eşti? mă întrebă el.

– Sunt tatăl căţelei, am spus.

Tresări, apoi închise ochii pentru o clipă.

– Uhtred de Bebbanburg?

– Eu sunt Uhtred.

Râse fără veselie.

– Jarlul Ragnall i-a jertfit un armăsar negru lui Thor ca să fie sigur c-o să fii ucis.

– A murit aşa cum trebuie?

– Au făcut-o de oaie, zise el clătinând din cap. Le-au trebuit trei lovituri de ciocan.

– Am primit un armăsar negru acum puţină vreme, am spus.

Tresări din nou, dându-şi seama că zeii ţinuseră cu mine şi că sacrificiul lui Ragnall fusese respins.

– Înseamnă că zeii te iubesc, norocosule.

Era cam de vârsta mea, ceea ce însemna că era bătrân. Era încărunţit, ridat şi dur. Barba, sură cu fire negre, era împodobită cu inele din fildeş, avea cercei din aur în urechi şi purtase un lanţ de aur gros cu un ciocan din aur, până când fiul meu i-l luase.

– Chiar a trebuit să-i omori? întrebă el privind cadavrele oamenilor lui ce pluteau despuiate în apa înroşită.

– O asediezi pe fiică-mea, m-am răstit, pe ea şi pe nepoata mea. Ce era să fac? Să te pup?

Dădu din cap în semn de acceptare parţială a furiei mele.

– Dar erau băieţi buni, zise, făcând o grimasă în timp ce un alt cadavru era aruncat peste marginea lui *Hræsvelgr*. Cum aţi capturat-o pe *Øxtívar*?

– *Øxtívar*?

– Nava lui! Bătu în catarg. Nava asta!

Deci acela era numele lui *Sæbroga*, *Øxtívar*. Însemna Toporul Zeilor şi era un nume bun, dar *Sæbroga* era şi mai bun.

– În acelaşi fel în care l-am fugărit pe Ragnall de la Ceaster, am spus, învingându-l în luptă.

Se încruntă neîncrezător, apoi râse iarăşi cu amărăciune.

– Nu am mai auzit nimic de la jarl de când a plecat. Trăieşte?

– N-o să mai trăiască mult.

Făcu o grimasă.

– Nici eu, bănuiesc. Aşteptă un răspuns, dar am tăcut, aşa că lovi uşor catargul cu palma şi murmură: Jarlul Ragnal iubeşte nava asta.

– O iubea, l-am corectat. Dar i-a pus o greutate prea mare în faţă.

Încuviinţă din cap.

– Întotdeauna a făcut aşa. Dar îi place să-şi vadă vâslaşii uzi. Zice că-i întăreşte. Taică-său era la fel.

– Şi Sigtryggr? am întrebat.

– Ce-i cu el?

– Îi place să-şi întărească oamenii?

– Nu, zise Orvar, el este fratele cel bun.

Răspunsul mă miră, nu fiindcă aş fi avut altă părere despre Sigtryggr, ci pentru că Orvar îl slujea pe Ragnall şi-i datora loialitate.

– Fratele cel bun? am întrebat.

– Oamenii îl plac, întotdeauna l-au plăcut. E mărinimos, spre deosebire de Ragnall, care e crud. Ar trebui să ştii asta, s-a însurat cu fiica Domniei Tale!

– Îmi place de el, am spus, şi se pare că şi ţie.

– Aşa este, dar i-am jurat credinţă lui Ragnall.

– Ai avut de ales?

Scutură din cap.

– A fost porunca tatălui lor. Unii i-am jurat credinţă lui Ragnall, iar alţii, lui Sigtryggr. Jarlul Olaf credea pasămite că fraţii aveau să-şi împartă paşnic pământurile lui, dar s-au certat îndată după ce-a murit. Şi eu am ajuns aici, încheie Orvar uitându-se la cadavrele care pluteau.

Mă urmări în timp ce alegeam armele capturate, cântărind spadele una după alta.

– Deci acum mă omori? vru el să ştie.

– Ai vreo idee mai bună? am întrebat sarcastic.

– Ori mă omorâţi voi, ori mă omoară irlandezii.

– Credeam că sunt aliaţii voştri.

– Ce mai aliaţi! pufni el în zeflemea. Au făgăduit să atace partea dinspre uscat a fortului în timp ce noi atacam pe plajă, dar nenorociţii n-au mai apărut. Am pierdut douăzeci şi trei de oameni! Blestemaţii de irlandezi au zis că semnele au fost proaste! Scuipă. Nu cred c-au vrut să atace vreodată. Doar au minţit!

– Se tem cumva de vrăjile fiicei mele?

– I-a speriat zdravăn, într-adevăr. Vor ca noi să dăm lupta şi ei să vină apoi doar să omoare supravieţuitorii. Apoi s-o ducă pe fiica Domniei Tale la... Nu-şi termină propoziţia. Noi luptăm, continuă el peste câteva clipe, şi irlandezii câştigă. Nu-s proşti.

M-am uitat în sus şi am văzut nori mici şi albi plutind calmi pe bolta de un albastru perfect. Soarele lumina pământul într-un verde strălucitor. Îmi dădeam seama de ce oamenii tânjeau după acest pământ, dar îl cunoşteam pe Finan destul de bine ca să-mi dau seama că viaţa nu era uşoară acolo.

– Nu înțeleg, am zis. Îți place Sigtryggr, n-ai încredere în aliații voștri, așa că de ce n-ai făcut pur și simplu un armistițiu cu el? De ce nu te-ai alăturat lui?

Orvar își ridică ochii pentru a se uita într-ai mei.

– Fiindcă Ragnall o are pe soția mea ostatică.

Am tresărit.

– Și pe copiii mei, urmă el. A luat-o pe soția mea și a luat-o și pe femeia lui Bjarke.

– Bjarke?

– Bjarke Neilson, comandantul lui *Nidhogg*.

Arătă cu capul spre nord, și mi-am dat seama că *Nidhogg* era a doua navă care bloca fortăreața lui Sigtryggr, aflându-se în nordul lochului. Dacă Hræsvelgr era vulturul din vârful copacului vieții, Nidhogg era șarpele ghemuit la rădăcinile sale, o creatură ticăloasă care se înfrupta cu trupurile bărbaților fără onoare. Era un nume ciudat pentru o navă, dar unul care, bănuiam, băga frica în dușmani.

Orvar se încruntă.

– Bănuiesc că vreți s-o capturați și pe aceea?

– Bineînțeles.

– Și nu puteți risca să-i avertizăm prin strigăte, pricep asta, dar măcar ne lăsați să murim cu spadele în mâini? Se uită la mine rugător. Te implor, stăpâne, lasă-ne să murim ca războinicii.

Am luat cea mai bună spadă dintre armele capturate. Avea lama lungă și un mâner din fildeș sculptat în formă de topor. Am cântărit-o în mână; îmi plăcea greutatea ei.

– A fost a ta?

– Și a tatălui meu înaintea mea, zise el privind mohorât arma.

– Deci spune-mi, ce trebuie să faci ca să-ți recapeți familia?

– Să i-o dau lui Ragnall pe fiica Domniei Tale, ce altceva?

Am întors spada, ținând-o de lamă pentru a-i întinde lui mânerul.

– Atunci de ce nu facem tocmai asta?

Se uită fix la mine, neînțelegând, așa că i-am explicat.

*

Aveam nevoie de oameni. Aveam nevoie de o armată. Ani întregi, Æthelflaed refuzase să treacă graniţa în Northumbria, cu excepţia unor incursiuni de pedepsire a normanzilor sau danezilor care furaseră vite sau robi din Mercia. Astfel de raiduri de răzbunare puteau fi brutale, dar erau doar raiduri, niciodată o invazie reală. Voia întâi să pună Mercia în siguranţă, să construiască un lanţ de burhuri de-a lungul graniţei nordice, dar prin refuzul ei de a captura pământ northumbrian îndeplinea şi dorinţa lui Edward.

Edward al Wessexului se dovedise a fi un rege destul de bun. Nu era egalul tatălui său, bineînţeles. Îi lipseau isteţimea deosebită a lui Alfred şi hotărârea lui încăpăţânată de a-i salva pe saxoni şi întreaga creştinătate de nordicii păgâni, dar continuase munca părintelui său. Condusese armata Wessexului în Anglia de Est, unde recâştiga teritorii şi construia burhuri. Ţinuturile stăpânite de Wessex se întindeau încet spre nord, iar saxonii preluau moşiile care le aparţinuseră jarlilor danezi. Alfred visase la un singur regat, un regat al creştinilor saxoni, condus de un rege saxon şi creştin şi vorbind limba saxonilor. Se intitulase rege al neamurilor vorbitoare de engleză, ceea ce nu era chiar acelaşi lucru cu a fi rege al Englalandului, dar acel vis, visul unei ţări unite, devenea treptat realitate.

Îndeplinirea deplină a acelui vis însemna însă subjugarea normanzilor şi danezilor din Northumbria, şi exact aici şovăia Æthelflaed. Nu se temea de riscuri, ci mai degrabă de nemulţumirea fratelui ei şi a bisericii. Wessexul era mult mai bogat decât Mercia răvăşită de războaie. Argintul saxonilor de vest susţinea trupele merciene şi aurul saxonilor de vest curgea în bisericile merciene, iar Edward nu voia ca sora lui să se bucure de o faimă mai mare decât el. În cazul unei invazii în Northumbria, Edward avea să comande armata şi să primească la sfârşit cununa de lauri, aşa că-i interzicea surorii lui să invadeze Northumbria fără el. Æthelflaed, ştiind cât de dependentă era de aurul fratelui ei şi, pe lângă asta, nevoind să-l jignească, se mulţumea cu recucerirea teritoriilor nordice ale Merciei. Îmi spunea adesea că va veni vremea când armatele

unificate ale Merciei şi Wessexului vor mărşălui triumfătoare până la graniţa scoţiană şi, când se va întâmpla asta, va exista o nouă ţară, nu Wessex, nici Mercia, nici Anglia de Est, nici Northumbria, ci Englaland.

Toate acestea erau probabil adevărate, dar se întâmplau prea încet pentru mine. Îmbătrâneam. Aveam dureri în oase, fire cărunte în barbă şi un vechi vis în inimă. Voiam Bebbanburgul. Bebbanburgul era al meu. Am fost şi sunt stăpânul lui. Cetatea le-a aparţinut tatălui meu şi tatălui său şi le va aparţine fiului meu şi fiului său. Şi Bebbanburg se afla adânc în Northumbria. Ca să-l asediez, ca să-l recuceresc de la vărul meu, al cărui tată îl furase de la mine, trebuia să fiu în Northumbria, însă nu puteam spera să ocup cetatea cu o adunătură de normanzi înverşunaţi şi danezi răzbunători în jurul meu. Încercasem deja să capturez Bebbanburgul o dată, venind dinspre mare, însă dădusem greş. Jurasem ca data viitoare să comand o armată la Bebbanburg. Pentru asta trebuia întâi să pun mâna pe teritoriile din jurul fortăreţei, învingându-i pe nordicii care le stăpâneau. Trebuia să invadez Northumbria.

Ceea ce însemna că aveam nevoie de o armată.

Ideea îmi venise atunci când, fără să mă gândesc, îi spusesem lui Finan că darul meu pentru a obţine iertarea lui Æthelflaed avea să fie Eoferwic, urmând să eliberez oraşul de trupele lui Ragnall.

Acum însă, brusc, vedeam clar ce trebuia să fac.

Aveam nevoie de Bebbanburg. Ca să pun mâna pe cetate trebuia să-i înfrâng pe nordicii din Northumbria, iar ca să-i înfrâng pe nordicii din Northumbria aveam nevoie de o armată.

Iar dacă Æthelflaed nu-mi dădea voie să folosesc armata Merciei, aveam s-o folosesc pe cea a lui Ragnall.

Fortăreaţa lui Sigtryggr era o cocoaşă de pământ stâncos ce se ridica din apa golfului, apărată dinspre mare de bancuri, insuliţe şi stânci. Accesul dinspre uscat era şi mai dificil. Singura cărare era joasă şi strâmtă, astfel încât numai şase bărbaţi să meargă unul lângă altul. Şi dacă bărbaţii ar fi trecut de acea

cărare, îi aştepta un urcuş abrupt până în vârf, unde era fortul lui Sigtryggr, acelaşi urcuş pe care l-ar fi găsit atacatorii veniţi din larg după plaja îngustă. Pentru a ajunge la acea plajă, o navă trebuia să treacă cu atenţie printr-un canal cu meandre, dar, odată coborâţi pe uscat, soldaţii s-ar fi văzut în faţa unor stânci înalte şi pante greu accesibile deasupra cărora aşteptau apărătorii. Promontoriul era ca acela de la Bebbanburg, dar aici nu exista o palisadă, pur şi simplu pentru că nu era nevoie de una, fiind de ajuns înălţimile stâncoase deasupra cărora fumegau focurile vetrelor.

Sæbroga se apropie de fort dinspre sud, navigând cu grijă printre bancuri şi stâncile ascunse. Gerbruht stătea la pupă, încercând apa cu o vâslă şi strigând atunci când atingea vreo piatră. Doar doisprezece oameni vâsleau, nu aveam nevoie de mai mulţi, fiindcă nu îndrăzneam să navigăm repede. Tot ce puteam să facem era să ne târâm printre pericole.

Războinicii lui Sigtryggr văzură o navă plină de oameni cu arme strălucitoare ce etala toporul roşu al lui Ragnall la pupă. Recunoscând-o pe *Sæbroga*, îşi închipuiau că ori Ragnall însuşi venise să-i termine, ori îl trimisese pe vreunul dintre cei mai de încredere comandanţi de-ai lui. Priveam cum se forma un zid de scuturi pe pantă şi ascultam răpăitul spadelor pe lemnul pavezelor. Stindardul lui Sigtryggr, un topor roşu asemănător cu simbolul fratelui său, era desfăşurat mai sus pe deal, şi mi se păru c-o vedeam pe Stiorra stând lângă el.

Soţul ei, cu părul blond lucind în lumina soarelui, ieşi din zidul de scuturi şi veni până la jumătatea drumului spre plajă.

– Haideţi la moarte! strigă el din vârful unei stânci. Haideţi să vă alăturaţi prietenilor voştri!

Arătă cu spada scoasă, şi am văzut capete umane înşirate de-a lungul malului. Aşa cum eu îl întâmpinasem cu capetele tăiate pe Ragnall la Eads Byrig, Sigtryggr le ura bun-venit vizitatorilor în refugiul său.

– E oastea strigoilor, zise Finan.

– Poftim?

– Capetele! Te gândeşti de două ori înainte să treci de oastea strigoilor, zise el făcându-şi cruce.

– Vreau mai multe capete! răcni Sigtryggr. Aşa că aduceţi-mi-le pe ale voastre! Vă implor!

În spatele lui, spadele loveau în scuturi. Nici un atacator nu putea spera să supravieţuiască unui asalt asupra stâncii aceleia decât dacă putea aduce o armată pe ţărm, copleşindu-i astfel pe puţinii apărători, însă asta era imposibil. Era loc pentru doar trei, poate patru nave pe plajă, iar acele nave ar fi fost silite să înainteze în şir. Ne deplasam ca melcul, şi nu o dată prova lui *Sæbroga* atinse stânca şi am fost nevoiţi să dăm înapoi şi să încercăm din nou în timp ce Gerbruht striga instrucţiuni.

– Ca să vă uşurăm treaba, strigă Sigtryggr, vă vom lăsa să ajungeţi pe mal!

Stătea pe ţanc între două capete. Părul lung şi auriu îi cădea până sub umerii în jurul cărora era înfăşurat de trei ori un lanţ de aur. Purta zale, dar nu avea coif sau scut, ci doar o spadă lungă în mâna dreaptă.

Rânjea, aşteptând cu nerăbdare o luptă pe care ştia că o va câştiga. Era un adevărat senior al războiului, şi, chiar dacă era prins în capcană şi asediat, arăta magnific.

Am mers în faţă şi i-am spus lui Gerbruht să-mi facă loc, apoi m-am suit pe mica platformă de sub prova cu topor.

Cum purtam un coif simplu cu obrăzarele închise, Sigtryggr crezu că eram Orvar.

– Bine ai venit înapoi, Orvar! Mi-ai adus mai mulţi oameni pe care să-i omor? N-ai pierdut destui ultima dată?

– Arăt ca Orvar? am strigat înapoi. Idiot chior ce eşti! Scuturătură de ţap! Vrei să-ţi iau şi celălalt ochi?

Se holba la mine, nevenindu-i să creadă.

– Nu poate un tată să-şi viziteze fiica fără să primească ocările unui normand cu un singur ochi şi creier de căcat? am răcnit.

Ridică mâna, indicându-le oamenilor lui să se oprească din lovitul scuturilor, însă nu-şi putea lua privirea de la mine. În spatele lui, zgomotul încetă.

Mi-am dat jos coiful şi i l-am aruncat lui Gerbruht.

– De primirea asta are parte un socru iubitor? Bat tot drumul ăsta să-ţi salvez ţie curu' ăla de nimic, şi tu mă ameninţi cu ocările tale copilăreşti? De ce nu mă umpli de aur şi daruri, căcat de broască?

Începu să râdă, apoi să danseze. Zburdă câteva clipe, după care se opri şi-şi deschise larg braţele.

– E extraordinar!

– Ce e extraordinar, căcărează de capră ce eşti?

– Că un amărât de saxon a putut să vină până aici din Britania! A fost foarte înspăimântătoare călătoria?

– Aproape la fel de înspăimântătoare ca a te întâlni pe tine în luptă, am spus.

– Deci te-ai pişat pe tine? întrebă el rânjind.

Am râs.

– Am împrumutat nava fratelui tău!

– Văd! zise el băgându-şi spada în teacă. Sunteţi în siguranţă acum! Aveţi apă adâncă până la plajă!

– Vâsliţi! le-am strigat oamenilor mei.

Sæbroga lunecă pe ultimii yarzi şi îşi vârî prova în pietriş, iar eu m-am căţărat peste marginea de la tribord şi am sărit în apa care-mi ajungea până la glezne. Era să cad, dar Sigtryggr, care coborâse de pe bolovanul lui, îmi întinse o mână şi mă trase pe mal. Mă îmbrăţişă.

Chiar şi fără un ochi era încă un bărbat chipeş, cu trăsături bine definite şi părul blond, mereu gata să zâmbească, şi am înţeles foarte bine de ce Stiorra venise cu el din Britania. Îi căutasem un soţ dintre războinicii Merciei şi Wessexului, un bărbat care să fie pe potriva inteligenţei şi energiei sale, dar ea luase această alegere din mâinile mele. Se măritase cu duşmanul meu, care acum îmi era aliat. Mă bucuram să-l văd, chiar surprins de emoţia pe care o simţeam.

– Ţi-a luat ceva timp să apari, Lord Uhtred, spuse el voios.

– Ştiam că n-ai necazuri mari, deci de ce să mă grăbesc?

– Fiindcă ni se termină berea, de aceea. Se întoarse şi strigă în susul pantei stâncoase: Puteţi să vă lăsaţi armele! Nenorociţii

ăştia ne sunt prieteni! Mă prinse de cot. Haide să-ţi cunoşti nepoata, Lord Uhtred.

Stiorra venea spre mine ducând un copilaş de mână, şi mărturisesc că mi s-a oprit răsuflarea în gât. Nu copilul mi-a înceţoşat privirea. Nu mi-au plăcut niciodată copiii mici, nici măcar ai mei, dar îmi iubeam fiica şi vedeam de ce Ragnall s-ar fi războit pentru ea. Stiorra devenise o femeie graţioasă şi încrezătoare şi semăna atât de mult cu mama ei, încât mă durea s-o privesc. Zâmbi când ajunse în faţa mea.

– Tată!

– Nu plâng, am spus, mi-a intrat doar praf în ochi.

– Desigur, tată.

Am îmbrăţişat-o, apoi am ţinut-o de umeri să mă uit la ea. Purta o rochie neagră de in pe sub o mantie din lână vopsită în negru. Un ciocan din fildeş îi atârna pe piept şi un colan din aur îi înconjura gâtul. Îşi purta părul ridicat, ţinut de piepteni din aur şi fildeş.

Făcu un pas în spate, dar numai pentru a-şi putea aduce fiica în faţă.

– Aceasta este nepoata ta, Gisela Sigtryggrdottir.

– Ce nume lung!

– Şi ea e o sălbatică.

M-am uitat la fata care semăna cu mama şi bunica ei.

Avea pielea închisă, ochii mari şi un păr negru şi lung. Mă privea foarte serioasă, dar nici unul din noi nu avea ceva de spus, aşa că n-am zis nimic. Stiorra râse de tăcerea noastră ciudată, apoi se întoarse să-l salute pe Finan. Oamenii mei o legau pe *Sæbroga* la ţărm, folosind funii lungi pe care le treceau pe după bolovani.

– Ar fi mai bine să lăsaţi oameni la bord, mă avertiză Sigtryggr, fiindcă două dintre navele fratelui meu patrulează prin loch. *Hræsvelgr* şi *Nidhogg*.

– *Hræsvelgr* este deja a noastră, l-am înştiinţat, şi *Nidhogg* va fi în curând. Vom captura şi celelalte două nave.

– Aţi capturat-o pe *Hræsvelgr*? întrebă el uimit.

– N-ați văzut? M-am întors spre sud și mi-am dat seama că insulele de acolo ascunseseră întâlnirea dintre *Sæbroga* și *Hræsvelgr*. Ar trebui să avem cinci nave până mâine, am spus, dar cu echipajele lor, echipajul meu și oamenii tăi vor fi pline ochi. Totuși, dacă vremea rămâne așa calmă ca acum, ar trebui să putem traversa. Sau poate vrei să rămâi aici?

Îi venea greu să priceapă.

– Echipajele lor?

– Echipajele tale, de fapt, am spus, încântat să-l pot năuci cu un șuvoi de vești bune.

Se uita peste umărul meu; când m-am întors, am văzut că *Hræsvelgr* tocmai apăruse de după promontoriu, iar o a doua navă venea în siajul ei.

– Aceea este cu siguranță *Nidhogg*, i-am spus lui Sigtryggr.

– Este.

– Orvar Freyrson îți va jura credință. Bănuiesc că și Bjarke va face la fel, și fiecare membru al echipajelor lor. Dacă vreunul refuză, eu zic să-i lăsăm aici pe o insulă, dacă nu cumva vrei să-i omori.

– Orvar o să-mi jure credință?

– Și Bjarke la fel, bănuiesc.

– Dacă Orvar și Bjarke jură, zise el gânditor, și echipajele lor o vor face. Toate.

– Și Orvar crede că-i poate lămuri și pe războinicii de pe celelalte două nave.

– Dar cum ai reușit să-l convingi...

Tăcu, încă încercând să priceapă cum se întorseseră sorții în acea dimineață. Se trezise prins în capcană și asediat, iar acum comanda o mică flotă.

– Cum? Fiindcă i-am oferit pământ, mult pământ. Pământul tău, din întâmplare, dar m-am gândit că n-o să te superi.

– Pământul meu? întrebă, acum complet năuc.

– Te fac rege în Eoferwic, i-am zis, de parcă era un lucru pe care îl făceam zilnic, și al Northumbriei. Nu-mi mulțumi!

Nu făcuse vreun semn că voia să-mi mulțumească, doar se holba uimit la mine.

– Fiindcă vor fi condiții! am adăugat. Dar acum ar trebui să ne pregătim navele pentru călătorie. Ar trebui să golim o parte din balast, fiindcă vor fi pline până la ultima scândură. Mi s-a spus că aici vremea se poate schimba într-o clipită, dar acum arată destul de așezată, așa că ar trebui să plecăm imediat ce putem. Potrivit lui Dudda, ar trebui să ieșim din loch când apa este calmă, deci probabil mâine-dimineață?

– Dudda?

– Navigatorul meu. De obicei e beat, dar se pare că nu este mare diferență în cazul lui. Deci, mâine-dimineață?

– Unde mergem? întrebă Sigtryggr.

– La Cair Ligualid.

Se uită la mine cu ochii căscați. Era clar că nu auzise niciodată de acel loc.

– Unde-i asta?

– Încolo, am spus arătând spre est, la o zi de aici.

– Rege al Northumbriei? bâigui năuc ginerele meu.

– Dacă ești de acord, te fac regele Northumbriei. Rege în Jorvik, de fapt, dar cine ocupă acel tron se intitulează de obicei și regele Northumbriei. Fratele tău își arogă titlul acum, dar tu și cu mine ar trebui să fim în stare să-i dăm în schimb un mormânt. *Hræsvelgr* tocmai ajunsese la țărm, iar comandantul sări de la pravă și veni spre noi pe țărmul pietros. Ori are de gând să te omoare, am spus uitându-mă la Orvar, ori să îngenuncheze în fața ta.

Orvar, cu lanțul de aur la gât, căci le restituiserăm oamenilor lui armele, monezile, bucățile de argint și talismanele, străbătu fâșia îngustă de plajă. O salută pe Stiorra destul de jenat, dar respectuos, apoi se uită în ochiul lui Sigtryggr.

– Stăpâne?

– I-ai jurat credință fratelui meu, zise tăios Sigtryggr.

– Și fratele Domniei Tale mi-a luat familia ostatică, ceea ce nici un senior n-ar trebui să facă vreodată.

– Adevărat, spuse Sigtryggr.

Se uită cum *Nidhogg* atingea țărmul zgâriind pietrișul cu prova. Comandantul ei, Bjarke, sări jos și rămase privindu-l pe

jarlul care-şi scotea spada. Lama scrâşni în timp ce ieşea din teacă. Pentru o clipă, Sigtryggr păru că-l ameninţa pe Orvar cu spada, însă apoi o lăsă în jos până când vârful ei atinse solul.

– Ştii ce ai de făcut, îi spuse lui Orvar.

Sub privirile echipajelor de pe *Hræsvelgr* şi *Nidhogg*, Orvar îngenunche şi cuprinse mâinile lui Sigtryggr care ţineau spada. Orvar luă o gură de aer, dar, înainte să rostească jurământul, se uită în sus la mine.

– Promiţi că familia mea va trăi, stăpâne?

– Ce promit e că voi face tot ce pot ca să mă asigur că vor trăi şi vor fi nevătămaţi. Jur asta pe Thor şi pe vieţile celor din familia mea, am încheiat atingându-mi ciocanul de la gât.

– Şi cum îţi vei ţine promisiunea? vru să ştie ginerele meu.

– Dându-i-o pe nevastă-ta lui Ragnall, bineînţeles. Acum lasă-l pe jarlul Orvar să-ţi jure credinţă.

Pe plaja aceea de pe malul lacului liniştit, sub cerul albastru cu alb, oamenii îşi rostiră jurămintele unul câte unul.

Nu e greu să fii lord, jarl sau chiar rege, dar este greu să fii un conducător.

Majoritatea oamenilor vor să urmeze pe cineva, şi tot ce ei cer de la conducătorul lor este prosperitate. Noi suntem cei care împart inele şi aur. Dăm pământ, dăm argint, dăm robi, dar asta nu e de ajuns. Lasă-i pe bărbaţi să stea degeaba câteva zile la rând şi se vor plictisi, iar bărbaţii plictisiţi sunt un izvor de necazuri. Trebuie să fie luaţi prin surprindere şi provocaţi, să li se dea sarcini despre care cred că sunt peste puterile lor. Şi trebuie să se teamă. Un conducător care nu este temut nu va fi ascultat de nimeni, însă frica nu e de ajuns. Trebuie să fie şi iubit. Când se formează zidul de scuturi, când inamicul îşi strigă provocările, când spadele se lovesc de paveze, când pământul este pe cale să fie îmbibat de sânge, când corbii zboară în cercuri aşteptând leşurile umane, un războinic care-şi iubeşte comandantul va lupta mai bine decât unul care doar se teme de el. În acea clipă suntem fraţi, luptăm unul pentru celălalt, şi trebuie

să știm că acela care ne mână în luptă își va jertfi propria viață ca s-o salveze pe a oricăruia dintre oamenii lui.

Am învățat toate acestea de la Ragnar, un om care comanda cu bucurie în suflet, deși inspira și teamă. Marele lui inamic, Kjartan, știa cum să comande folosind doar frica, iar Ragnall era la fel. Bărbații care se bizuie numai pe frica supușilor pot ajunge mari regi și pot stăpâni țări atât de mari încât nimeni nu le știe granițele, dar și ei pot fi înfrânți, înfrânți de bărbați care luptă ca frații.

– Oferta lui Ragnall a fost ca eu să fiu rege al insulelor, iar el rege al Britaniei, îmi spuse Sigtryggr în acea noapte.

– Al insulelor?

– Al tuturor insulelor din mare, tot ce este de-a lungul coastei.

Arătă cu mâna spre nord. Navigasem prin acele ape și știam că la nord de Marea Irlandei se găsește un amestec de insule, stânci și valuri sălbatice.

– Scoților nu le-ar fi plăcut deloc, am chicotit. Și scoții sunt o adevărată pacoste.

Zâmbi larg.

– Cred că la asta se gândea Ragnall. Eu urma să-i țin pe scoți la respect până când el cucerea pământurile saxone. Tăcu o clipă, uitându-se la scânteile care urcau în întuneric. Eu să iau stâncile, algele, pescărușii și caprele, iar el să ia aurul, grâul, femeile.

– Ai refuzat?

– Am acceptat.

– De ce?

Mă privi cu singurul lui ochi. Celălalt era o zbârcitură de piele cicatrizată și căzută în orbită.

– Suntem frați, și asta și-a dorit tatăl nostru. Viața a devenit grea aici, în Irlanda, și este vremea să găsim noi pământuri. Ridică din umeri. Pe lângă asta, dacă aș fi fost Lord al Insulelor, aș fi putut să le transform stâncile în aur.

– Stânci, alge, pescărași și capre? am întrebat.

– Și nave, zise el, referindu-se la piraterie. Și se spune că sunt pământuri dincolo de mare.

– Am auzit poveştile acelea, am spus neîncrezător.

– Dar gândeşte-te! Pământuri noi! Aşteptând să se aşeze cineva acolo!

– Nu e nimic altceva decât foc şi gheaţă, am zis. Am navigat cândva acolo, în ţinuturile unde gheaţa străluceşte şi munţii scuipă foc.

– Atunci vom folosi focul ca să topim gheaţa.

– Şi dincolo de acestea? Oamenii spun că sunt alte pământuri, dar bântuite de monştri.

– Atunci îi căsăpim pe monştri, zise el voios.

Entuziasmul lui mă făcu să zâmbesc.

– Deci ai acceptat oferta fratelui tău?

– Da! Eu aş fi fost Regele Mării, iar el Regele Britaniei. Apoi însă, a cerut-o pe Stiorra.

Era linişte în jurul focului. Stiorra ascultase, cu faţa ei lungă şi gravă, iar acum se uită în ochii mei şi zâmbi uşor, un zâmbet tainic. Oamenii din jur se aplecaseră ca să audă mai bine şi le şopteau mai departe celorlalţi.

– O voia pe Stiorra, am spus hotărât.

– Întotdeauna vrea ostatici, zise Orvar.

M-am încruntat.

– Îi iei ostatici pe cei din familiile duşmanilor, nu ale prietenilor.

– Toţi suntem duşmanii lui Ragnall, interveni Bjarke.

Era comandantul lui *Nidhogg*, un normand înalt şi zvelt cu o barbă lungă şi împletită şi o faţă tatuată cu câte o navă pe fiecare obraz.

– O are şi pe nevasta ta? l-am întrebat.

– Nevasta mea, două fiice şi fiul meu.

Deci Ragnall conducea prin frică şi doar prin frică. Oamenii se temeau de el şi aşa şi trebuia, fiindcă era un bărbat înfricoşător, dar un conducător care stăpâneşte prin frică trebuie să aibă şi succes. Trebuie să-şi conducă oamenii din victorie în victorie, fiindcă în clipa în care-şi arată slăbiciunea este vulnerabil, iar Ragnall fusese înfrânt. Îl lovisem în pădurile din jurul lui Eads Byrig, îl alungasem de la Ceaster, deci nu era de

mirare că oamenii pe care-i lăsase în Irlanda erau gata să-şi trădeze jurămintele.

Asta ridica o nouă întrebare. Dacă un bărbat depune un jurământ de credinţă şi apoi stăpânul lui ia ostatici pentru îndeplinirea acelui jurământ, mai este jurământul valabil? Când un războinic îmi prinde mâinile cu ale sale, când rosteşte acele cuvinte care-i leagă soarta de a mea, îmi devine ca un frate. Ragnall părea să n-aibă încredere în nimeni. Lua atât jurăminte, cât şi ostatici. Toţi oamenii îi erau inamici, însă nimeni nu datorează loialitate inamicului.

Svart, un uriaş care era al doilea comandant după Sigtryggr, mârâi:

– Nu a vrut-o pe doamna Stiorra ca ostatică.

– Nu, încuviinţă Sigtryggr.

– Trebuia să fiu soţia lui, zise Stiorra, a cincea soţie a lui.

– Ţi-a spus aşa ceva? am întrebat-o.

– Fulla mi-a spus. Fulla este prima lui soţie. Mi-a arătat şi cicatricele ei. Tu ţi-ai bătut vreodată femeile, tată?

I-am zâmbit printre flăcări.

– Sunt slab în privinţa asta, nu.

Îmi zâmbi înapoi.

– Ne spuneai, ţin minte, că un bărbat nu bate o femeie. O repetai adesea.

– Doar un bărbat slab bate o femeie, am zis. Unii dintre cei care ascultau păreau jenaţi, însă nici unul nu deschise gura. Dar cu siguranţă eşti un bărbat foarte puternic dacă ai mai mult de o soţie, am continuat uitându-mă la Sigtryggr, care râse.

– N-aş îndrăzni, m-ar bate măr.

– Deci Ragnall a cerut-o pe Stiorra? am întrebat, revenind la subiect.

– Şi-a adus întreaga flotă să o ia! Sute de oameni! A spus că era dreptul lui. Aşa că am venit aici.

– Am fugit aici, îl corectă Stiorra.

– Aveam şase nave, explică Sigtryggr, el avea treizeci şi şase.

– Ce s-a întâmplat cu cele şase nave?

– I-am mituit pe irlandezi cu ele, le-am schimbat pe grâu şi bere.

– Pe aceiaşi irlandezi care au fost plătiţi să te omoare? Când Sigtryggr confirmă, am insistat: Şi cum de nu te-au omorât?

– Fiindcă nu vor să moară pe stâncile astea, zise Sigtryggr, şi din cauza fiicei Domniei Tale.

M-am uitat la ea.

– Din cauza vrăjitoriilor tale?

Stiorra încuviinţă din cap, apoi se ridică. Focul îi arunca umbre ciudate pe faţă.

– Vino cu mine, tată, zise, şi i-am văzut pe oamenii lui Sigtryggr rânjind, distrându-se de o glumă secretă. Tată? Stiorra arătă spre vest. Oricum, a venit vremea.

– Vremea?

– O să vezi.

Am urmat-o spre vest. Îmi dădu mâna ca să mă ghideze în josul pantei, fiindcă noaptea era întunecoasă şi cărarea din vârful dealului era abruptă. Am mers încet, aşteptând ca ochii să mi se deprindă cu bezna.

– Eu sunt, spuse ea când am ajuns la poalele dealului.

– Stăpână, răspunse o voce din întuneric.

Erau santinelele de la zidul brut de piatră ridicat peste fâşia îngustă de pământ care ducea de la fort. Vedeam focuri acum, focuri de tabără, departe pe uscat.

– Câţi oameni sunt în jurul acelor focuri? am vrut să ştiu.

– Sute, spuse calmă Stiorra. Destui cât să ne copleşească, aşa că am avut nevoie de alte metode să-i ţinem la distanţă.

Îmi lăsă mâna şi se urcă pe vârful zidului. Abia o mai vedeam acum. Purta o mantie neagră ca noaptea, neagră ca părul ei, dar ştiam că stătea dreaptă, uitându-se la inamicul din depărtare.

Şi apoi începu să cânte.

Sau mai degrabă fredona şi gemea, vocea ei urcând şi coborând straniu într-un plânset, uneori oprindu-se pentru a ţipa apoi ca o vulpe. Apoi tăcu, lăsând să domnească o linişte tulburată doar de oftatul vântului. Peste câteva clipe începu din nou cu alte ţipete de vulpe, lătrături scurte şi ascuţite pe care le

scuipă spre vest înainte de a-şi lăsa glasul să urce într-un strigăt disperat care încet-încet se dispersă într-un scâncet. Atunci, ca şi cum i-ar fi răspuns, orizontul vestic fu luminat de un fulger. Nu sulițele drepte ale lui Thor, nici zigzagurile furioase care împărțeau cerul în două, ci linii subțiri şi lucioase de fulger silențios de vară. Apăreau, îndepărtate şi strălucitoare, apoi lăsau loc iarăşi întunericului şi unei linişti pline de ameninţări. În lumina lor am văzut craniile albe ce formau oastea strigoilor de-a lungul zidului pe care stătea Stiorra.

– I-am mai blestemat o dată, spuse ea.

Am prins-o de mână şi am ajutat-o să coboare de pe zid.

– Blestemat?

– Îşi închipuie că sunt vrăjitoare.

– Şi eşti?

– Se tem de mine. Chem spiritele morților ca să-i bântuie şi vorbesc cu zeii.

– Credeam că sunt creştini.

– Sunt, dar se tem de vechii zei, şi eu le aţâţ această teamă. Tăcu, uitându-se în întuneric. Este altfel aici, în Irlanda, zise peste câteva clipe, părând nedumerită. Aici e ca şi cum vechea magie încă mai stăruie în pământ. Poți s-o simți.

– Eu nu pot.

Zâmbi. I-am văzut dinții albi.

– Am învățat să citesc în rune. Fulla m-a învățat.

Îi dădusem beţele de citit în rune pe care le folosise mama ei, beţişoare subțiri şi bine şlefuite care, atunci când erau aruncate, formau modele în care se putea desluşi viitorul, din câte se spunea.

– Şi ce-ai aflat?

– Mi-au spus că vei veni şi că Ragnall va muri. Au mai spus şi un al treilea lucru...

– Un al treilea lucru? am îmboldit-o să continue, văzând că se oprise brusc.

– Nu. Câteodată sunt prea greu de citit, zise ea hotărâtă, luându-mă de braţ şi ducându-mă înapoi spre focul de pe vârful

dealului. Dimineaţă, vrăjitorii creştini vor încerca să-mi desfacă magia. O să dea greş.

– Vrăjitorii creştini?

– Preoţii, pufni ea cu dispreţ.

– Şi ţi-au spus runele că fratele tău mai mare va fi jugănit?

Se opri să mă privească în întuneric.

– Jugănit?

– Era să moară.

– Nu. Nu!

– Brida a făcut-o.

– Brida?

– Căţeaua iadului i s-a alăturat lui Ragnall, am zis cu amărăciune.

– Nu! protestă din nou. Dar Uhtred a fost aici! S-a dus la Ragnall cu solie de pace!

– Îl cheamă părintele Oswald acum, am spus, şi exact asta n-o să fie niciodată, părinte.

– Această Brida e o vrăjitoare? întrebă Stiorra cu glas aprig.

– Aşa crede şi aşa spune.

Răsuflă uşurată.

– Ei bine, ăsta e treilea lucru pe care l-am citit în rune, tată, că o vrăjitoare trebuie să moară.

– Beţele cu rune au spus aşa ceva?

– Trebuie să fie vorba despre Brida, zise Stiorra înverşunată. În mod clar, se temuse că beţele prevedeau moartea ei. Va fi Brida, adăugă cu hotărâre.

Am urmat-o înapoi la foc.

Dimineaţă, trei preoţi irlandezi se apropiară de fâşia îngustă de pământ unde craniile erau înşirate pe zidul jos din piatră. Se opriră la cel puţin cincizeci de paşi, îşi înălţară mâinile în aer şi începură să intoneze rugăciuni. Unul dintre ei, un bărbat cu părul vâlvoi, dansa în cercuri în timp ce cânta.

– Ce speră să facă? am întrebat.

– Se roagă ca Dumnezeu să distrugă craniile, zise Finan făcându-şi cruce.

– Chiar se tem de ele, am spus uimit.

– Tu nu te-ai teme?

– Sunt doar nişte tigve.

– Ei sunt strigoii! zise el fioros. Nu ai ştiut asta atunci când ai pus capetele în jurul lui Eads Byrig?

– Voiam doar să-l îngrozesc pe Ragnall, am spus.

– Te-ai apărat cu oastea strigoilor, nu-i de mirare că a luat-o la sănătoasa. Iar asta, spuse Finan arătând în josul dealului, unde Stiorra aranjase craniile în aşa fel încât să privească spre uscat, oastea asta are puteri nebănuite!

– Cum aşa?

– Hai să-ţi arăt.

Mă conduse dincolo de culme la o groapă înconjurată de pietre. Nu era mare, probabil doar vreo doi metri pătraţi, dar era plină de oase.

– Dumnezeu ştie de câtă vreme sunt aici, zise Finan, erau acoperite cu lespedea aceea. Arătă spre o lespede de piatră care fusese trasă de lângă groapă. Pe suprafaţa ei fusese scrijelită o cruce, acum plină de licheni. Rămăşiţele fuseseră sortate, astfel încât oasele lungi ale picioarelor erau puse separat de coaste. Am văzut bazine, oase de la braţe, dar nici un craniu. Bănuiesc că primul strat era alcătuit din tigve, spuse irlandezul.

– Cine au fost aceştia? am întrebat aplecându-mă să mă uit în groapă.

– Probabil călugări. Îmi închipui că i-au măcelărit primii năvălitori de la miazănoapte. Se întoarse şi se uită spre vest. Şi nenorociţii ăia sunt înspăimântaţi. Este o armată a morţilor, a propriilor morţi! O să ceară o grămadă de aur ca s-o înfrunte.

– Aur?

Finan zâmbi uşor.

– Ragnall i-a plătit pe Uí Néill cu aur ca s-o prindă pe Stiorra. dar, ca să se lupte şi cu morţii, nu doar cu viii, o să vrea cu mult mai mult aur decât le-a dat el până acum.

– Morţii nu luptă, am spus.

Finan pufni.

– Voi, saxonii! Câteodată am impresia că nu ştiţi nimic! Aşa este, morţii nu luptă, dar se răzbună! Vrei laptele acru de la uger? Vrei să-ţi piară recoltele? Să ţi se îmbolnăvească vitele? Copiii?

Îi auzeam pe preoţii irlandezi scoţând ţipete de vulpe şi m-am întrebat dacă aerul nu era cumva plin de spirite nevăzute ce se luptau între ele. Gândul mă făcu să-mi ating ciocanul de la gât, dar am uitat de strigoi când fiul meu strigă de pe deal:

– Tată! Navele!

Am văzut că ultimele două nave veneau dinspre sud, ceea ce însemna că Orvar le convinsese echipajele să-l trădeze pe Ragnall. Aveam acum flota mea şi începutul unei armate.

– Trebuie să salvăm familia lui Orvar, am zis.

– Am promis, încuviinţă Finan.

– Ragnall nu-i ţine cu războinicii săi călare. Nu vrei să te încetinească femeile şi copiii când faci raiduri în teritoriul inamic.

– Dar îi ţine undeva la loc sigur, zise Finan.

Prin urmare, erau la Eoferwic. Oraşul acela era baza lui Ragnall, fortăreaţa lui. Ştiam că-şi trimisese o parte din oaste acolo, probabil ca să apere zidurile romane, în timp ce restul armatei lui prăda Mercia.

– Să sperăm doar că nu sunt la Dunholm, am spus.

Cetatea Bridei era formidabilă, cocoţată pe un ţanc deasupra râului.

– Ne-ar fi cumplit de greu să cucerim locul ăla, oftă Finan.

– Trebuie să fie la Eoferwic, am zis, rugându-mă să nu mă înşel.

Mă gândeam că la Eoferwic începuse povestea mea.

Acolo murise tatăl meu. Acolo devenisem lord de Bebbanburg. Acolo îl întâlnisem pe Ragnar şi aflasem despre vechii zei.

Şi era timpul să mă întorc.

PARTEA A TREIA

Războiul fraţilor

Unsprezece

Am îndurat la viaţa mea călătorii de coşmar. Am fost sclav cândva, trăgând la o vâslă grea pe mări agitate, înghețând în apa împroşcată pe punte, luptând cu valurile şi cu vântul, împingând o navă spre ţărmul înconjurat de stânci şi de gheţuri. Aproape că mi-aş fi dorit să ne înghită marea. Gemeam de frică şi de frig.

Acum însă a fost mai rău.

Fusesem la bordul lui *Heahengel*, corabia lui Alfred, atunci când flota lui Guthrum dispăruse într-o furtună izvorâtă din senin care biciuise marea cu furie imensă în dreptul ţărmului Wessexului. Vântul şuiera, valurile erau diavoli albi, catargele zburaseră peste bord, velele fuseseră rupte în fâşii zdrenţuite şi marile nave se scufundaseră una după alta. Urletele înecaţilor îmi stăruiseră în minte zile întregi.

Dar acum a fost mai rău.

A fost mai rău chiar dacă marea era calmă, iar vântul care venea dinspre vest adia uşor. N-am văzut nici un duşman. Am traversat o mare la fel de liniştită ca un iaz de raţe, şi totuşi fiecare clipă a acelei călătorii a fost înspăimântătoare.

Am părăsit lochul când apa era înaltă şi curenţii sălbatici care curgeau prin strâmtori erau supuşi şi calmi. Aveam cinci nave acum. Toate echipajele lui Ragnall din Loch Cuan îi juraseră credinţă lui Sigtrygg, dar asta însemna că trebuia să le luăm familiile, pe lângă toţi oamenii lui Sigtryggr şi toţi oamenii mei. Nişte corăbii care erau făcute să care nu mai mult de şaptezeci de oameni aveau acum aproape două sute la bord. Erau mult

adâncite din cauza greutății, astfel încât cei care nu vâsleau trebuiau să scoată permanent apa aruncată la bord de valuri. Aruncaserăm o parte din balast peste bord, dar asta le îngreunase periculos spre vârf, astfel încât se balansau îngrijorător de fiecare dată când o pală de vânt rătăcitoare venea dinspre nord sau sud și chiar și cel mai mic val neregulat risca să ne scufunde. Deși marea era atât de calmă, în nici o clipă nu m-am simțit în afara pericolului. Chiar și în cea mai cumplită furtună, bărbații pot vâsli, pot să se lupte cu zeii, dar acele cinci nave pe marea liniștită erau îngrozitor de vulnerabile. Cele mai rele momente erau noaptea. Vântul scădea până la o boare, ceea ce ar fi putut fi salvarea noastră, dar în întuneric nu puteam vedea micile valuri, ci doar le simțeam atunci când treceau de balustradă. Vâsleam încet și constant prin beznă și umpleam urechile zeilor cu rugăciuni. Ascultam loviturile de vâsle, străduindu-ne să stăm aproape de celelalte nave, și ne tot rugam fiecărui zeu cunoscut de noi.

Fără îndoială, zeii ne-au ascultat, fiindcă a doua zi toate cele cinci nave au ajuns în siguranță pe coasta Britaniei. Era ceață pe țărm, îndeajuns de groasă cât să învăluie promontoriile de la sud și de la nord, și Dudda se încruntă nedumerit.

– Dumnezeu știe unde ne aflăm, recunoscu el într-un final.

– Oriunde suntem, trebuie să debarcăm, i-am spus.

Așa că am vâslit direct spre țărm, unde valurile mici abia se mișcau. Sunetul carenei zgâriind nisipul fu cel mai dulce sunet pe care-l auzisem vreodată.

– Dumnezeule, gemu Finan căzând în genunchi și făcându-și cruce. Mă rog lui Dumnezeu să nu mai văd nici o navă cât oi trăi.

– Roagă-te doar să nu fim în Strath Clota, am spus.

Tot ce știam era că, vâslind spre est, traversaserăm marea acolo unde Northumbria se mărginea cu Scoția, iar țărmul Scoției era locuit de sălbatici care-și numeau țara Strath Clota. Aceasta era o țară sălbatică, un loc al jefuitorilor, al forturilor sumbre și al luptelor fără milă. Aveam oameni mai mult decât îndeajuns pentru a ne croi drumul cu arma spre sud,

dacă trăsesem pe ţărmul scoţian, dar nu voiam să fim urmăriţi de sălbatici cu părul vâlvoi care voiau răzbunare, jaf şi sclavi.

Am văzut prin ceaţă nişte dune înierbate şi pantele domoale ale unui deal dincolo de ele şi mi-am spus că aşa trebuie să se fi simţit şi strămoşul meu atunci când, după ce a traversat Marea Nordului, a atins un ţărm ciudat din Britania, fără să ştie unde era şi ce pericole îl aşteptau. Numele lui era Ida, Ida Purtătorul Făcliei, şi el a fost cel care a capturat ţancul de lângă marea cenuşie unde se ridica acum Bebbanburgul. Şi oamenii lui, la fel ca oamenii care coborau acum din cele cinci nave, cu siguranţă înaintaseră prin apa joasă de la mal pentru a-şi aduce armele într-o ţară străină şi priviseră atent uscatul, întrebându-se ce inamici îi aşteptau. Îi învinseseră pe acei inamici, iar pământul pe care-l cuceriseră războinicii lui Ida era acum pământul nostru. Inamicii lui Ida Purtătorul Făcliei fuseseră alungaţi de pe păşunile şi din văile lor, vânaţi până în Ţara Galilor, Scoţia sau în Cornwallum, iar ţara pe care o lăsaseră în urmă era acum a noastră, ţara pe care într-o bună zi voiam s-o numim Englaland.

Sigtryggr sări pe mal.

– Bun venit în regatul tău, i-am spus. Cel puţin sper că este regatul tău.

Se uită la dunele unde creştea iarba palidă.

– Aceasta este Northumbria?

– Aşa trag nădejde.

– De ce n-ar fi regatul Domniei Tale, Lord Uhtred? mă întrebă el rânjind.

Mărturisesc că fusesem tentat. Să fiu rege al Northumbriei? Să fiu stăpân al pământurilor care odinioară formaseră regatul familiei mele? Fiindcă mă trăgeam dintr-un neam de regi. Urmaşii lui Ida Purtătorul Făcliei domniseră în Bernicia, un regat care cuprindea Northumbria şi părţile sudice ale Scoţiei, şi un rege al Berniciei clădise Bebbanburgul pe stânca sumbră de lângă mare. Preţ de o clipă, stând pe acea plajă înconjurată de ceaţă lângă valurile care se spărgeau încet, mi-am imaginat o coroană pe cap, însă apoi m-am gândit la Alfred.

Nu-mi plăcuse de el mai mult decât îi plăcuse lui de mine, dar nu eram atât de prost încât să-l consider un rege rău. Fusese un rege bun, însă cârmuirea unei țări nu înseamnă nimic altceva decât datorie și responsabilitate, și acestea îl uzaseră pe Alfred și-i puseseră riduri pe față și coji pe genunchii roși de atâta rugăciune. Tentația mea venea dintr-o dorință copilărească, de parcă un rege putea să facă orice voia. În acel moment, dintr-un motiv oarecare, am văzut-o cu ochii minții pe Mus, copila nopții din Ceaster. Cu siguranță am zâmbit, și Sigtryggr îmi interpretă greșit zâmbetul ca pe o acceptare a sugestiei lui.

– Ar trebui să fii rege, Lord Uhtred.

– Nu, am răspuns hotărât, și pentru o clipă am fost tentat să-i spun adevărul, dar nu puteam să-l înscăunez rege al Northumbriei și să-i spun, în același timp, că Northumbria era blestemată.

Nu putem ști viitorul. Poate unii, ca fiica mea, pot să citească în rune și să găsească profeții în grămada de bețișoare, și alții, ca scorpia de cățea din peșteră, cea care-mi spusese viitorul, poate primesc vise de la zei, dar pentru cei mai mulți dintre noi viitorul este o ceață și vedem înainte doar atât cât ne permite ceața; cu toate astea, nutream convingerea că Northumbria era blestemată. La nordul ei era Scoția, și oamenii acelei țări sunt sălbatici, violenți și mândri. Soarta ne-a impus să ne batem cu ei, probabil pentru totdeauna, dar nu doream să comand o armată pe dealurile lor mizerabile. Să stai în văile Scoției însemna să cazi în ambuscadă, pe când să mărșăluiești pe înălțimi însemna să mori de foame. Scoții stăteau bine în țara lor, iar dacă se gândeau s-o ia pe a noastră, aveam să-i omorâm așa cum am făcut dintotdeauna, exact așa cum ei ne-ar fi măcelărit dacă le-am fi invadat dealurile.

Iar la sud de Northumbria erau saxonii. Ei aveau un vis, visul lui Alfred, visul pe care-l slujisem aproape toată viața mea, de a uni într-o singură țară regatele locuite de saxoni, și Northumbria era ultima parte a acelui vis pe care Æthelflaed voia cu atâta ardoare să-l împlinească. Călcasem multe jurăminte în viața mea, dar niciodată unul dat lui Æthelflaed. Aveam să-l înscăunez

pe Sigtryggr, punându-i condiția să trăiască în pace cu Mercia lui Æthelflaed.

Aveam să-i dau tronul ca să-l distrug pe fratele lui și ca să pot ataca Bebbanburgul, chiar dacă sădeam eu însumi semințele pieirii regatului său. Deși el trebuia să jure că va trăi în pace cu Mercia, n-aș fi putut cere ca Æthelflaed să trăiască în pace cu el. Northumbria lui Sigtryggr avea să fie prinsă între sălbăticia nordului și ambițiile sudului.

Nu i-am spus lui Sigtryggr nimic din toate acestea. În schimb, mi-am pus brațul pe după umărul lui și am mers pe vârful unei dune de unde am urmărit debarcarea. Ceața se ridica, și pe toată lungimea țărmului vedeam cum erau aduse arme și scuturi prin apa joasă. Copiii, eliberați din navele înghesuite, alergau pe plajă țipând și făcând tumbe.

– Vom mărșălui sub stindardul tău, i-am spus lui Sigtryggr.

– Toporul roșu.

– Fiindcă oamenii vor crede că-l slujești pe fratele tău.

– Și mergem la Jorvik.

Se încruntă gânditor. Briza care începuse să adie îi flutura părul. Se uita la nave cu părere de rău că trebuia să le abandoneze, dar nu era altă variantă. Un băiețel urcă pe dună și se uită cu gura căscată la el, însă un mârâit din partea mea fu de ajuns ca să-l pună pe fugă.

– Nu-ți plac copiii? mă întrebă amuzat Sigtryggr.

– Îi urăsc. Sunt niște afurisiți mici și gălăgioși.

Râse.

– Fiica Domniei Tale spune că ai fost un tată bun.

– Asta fiindcă m-a văzut rar.

Am simțit un junghi ușor. Avusesem noroc cu copiii mei. Stiorra era o femeie pe care orice bărbat ar fi fost mândru s-o numească fiica lui, în timp ce Uhtred, care acum căra sulițe pe țărm și râdea cu tovarășii săi, era un om de treabă și un războinic priceput, dar cel mai mare? Fiul meu jugănit? El era cel mai deștept și probabil cel mai bun dintre cei trei, însă n-aveam să fim niciodată prieteni.

– Tatăl meu nu m-a plăcut niciodată, am spus.

– Nici al meu, zise Sigtryggr, cel puțin nu până am devenit bărbat. Se întoarse și se uită înspre dune. Ce facem acum?

– Aflăm unde suntem. Cu puțin noroc, ne găsim aproape de Cair Ligualid, deci mergem întâi acolo și punem familiile la adăpost. Apoi o luăm spre Eoferwic.

– Cât de departe este?

– Fără cai? Ne va trebui o săptămână.

– Poate fi apărat?

– Are ziduri bune, dar este așezat pe teren plat. Are nevoie de o garnizoană mare.

– Și dacă fratele meu este acolo?

– Ne vom trezi cu o luptă-n față, am spus, dar oricum asta avem de făcut. Nu ești în siguranță până ce Ragnall nu-i în pământ.

Mă îndoiam că Ragnall s-ar fi întors la Eoferwic. În ciuda înfrângerii sale de la Eads Byrig, încă mai avea o armată mare căruia trebuia să-i ofere prăzi. Bănuiam că încă jefuia Mercia, dar fără îndoială trimisese o trupă înapoi la Eoferwic ca să apere orașul până se întorcea el. Pe de altă parte, puteam să mă înșel cu totul. Mărșăluiam ca orbii, dar cel puțin navele noastre ajunseseră în Northumbria, fiindcă spre sfârșitul dimineții, când ceața se ridicase complet, am urcat pe un deal din apropiere și am văzut fum ridicându-se dintr-un oraș destul de mare aflat la nord de noi. Putea fi doar Cair Ligualid, fiindcă nu mai era nici o altă așezare importantă în Cumbraland.

Cumbraland era acea parte a Northumbriei de la vest de munți. Întotdeauna fusese un loc sălbatic și nelegiuit. Regii care stăpâneau în Eoferwic puteau pretinde că stăpâneau și în Cumbraland, dar puțini ar fi mers acolo fără o armată mare și chiar și mai puțini ar fi socotit că merita să facă o astfel de călătorie. Era o regiune de dealuri și lacuri, văi adânci și păduri și mai adânci. Danezii și normanzii se așezaseră aici și construiseră ferme apărate de palisade solide, dar nu era o zonă care să te îmbogățească. Erau capre și oi, câteva câmpuri amărâte cu orz, dușmani peste tot. Vechii locuitori, mici și negricioși, încă trăiau în văile înalte, venerând zei uitați în alte părți, și scoții

treceau tot timpul râul Hedene ca să ia vite şi robi. Cair Ligualid apăra acel râu, însă oraşul n-ar fi existat dacă nu l-ar fi construit şi fortificat romanii, care au lăsat şi o biserică mare în centru.

Poate că odinioară fusese o fortăreaţă înspăimântătoare, la fel de formidabilă ca Eoferwic şi Ceaster, dar timpul nu avusese milă de Cair Ligualid. Zidurile de piatră căzuseră parţial, clădirile romane se dărâmaseră aproape toate, rămânând numai o adunătură de cocioabe de lemn cu acoperişuri din stuf. Biserica încă era în picioare, deşi zidurile se prăbuşiseră în cea mai mare parte şi fuseseră reparate cu scânduri, iar vechiul acoperiş din ţiglă dispăruse de mult. Totuşi, lăcaşul mi-era drag, fiindcă acolo o văzusem prima oară pe Gisela. M-am înfiorat de dor atunci când am intrat în Cair Ligualid şi am aruncat o privire scurtă spre Stiorra, care semăna atât de mult cu mama ei.

Încă mai erau călugări în oraş, cu toate că în primul moment i-am luat drept cerşetori sau vagabonzi în straie lungi şi ciudate. Stofa maronie era peticită, mânecile, rupte, şi doar tonsurile şi crucile grele din lemn trădau ocupaţia celor cinci bărbaţi. Cel mai în vârstă, care avea o barbă subţire şi lungă până la brâu, se grăbi să ne întâmpine.

– Cine sunteţi? Ce vreţi? Când plecaţi?

– Cine eşti? i-am replicat.

– Sunt abatele Hengist, spuse el cu un ton care sugera că ar trebui să-i recunosc numele.

– Cine cârmuieşte aici?

– Dumnezeu Atotputernic.

– El este jarlul?

– El este jarlul întregului pământ şi a tot ce este pe el. El este jarlul creaţiei!

– Atunci de ce nu a reparat zidurile aici?

Abatele Hengist se încruntă, neştiind cum să răspundă.

– Cine eşti?

– Omul care-o să-ţi scoată maţele pe gaura curului dacă nu-mi spui cine cârmuieşte la Cair Ligualid, i-am zis pe un ton blajin.

– Eu! zise Hengis făcând un pas înapoi.

– Bine, am spus vesel. Stăm două nopți. Mâine vă vom ajuta să vă reparați zidul. Bănuiesc că n-aveți destulă mâncare pentru noi toți, dar ne veți da bere. Vom lăsa femeile și copiii aici, sub protecția voastră, și-i veți hrăni până vom trimite după ei.

Abatele Hengist se uită cu gura căscată la mulțimea care intrase în orașul lui.

– Nu pot hrăni atâta...

– Ești creștin?

– Bineînțeles!

– Crezi în minuni? Cum el se grăbi să încuviințeze, am continuat: Atunci mai bine adu cele cinci pâini și doi pești, și roagă-te ca nenorocitul ăla de zeu al tău să facă rost de restul. Las aici și niște războinici, și ei trebuie hrăniți.

– Nu putem...

– Ba da, puteți, am mârâit. Am mers la el și l-am luat de sutană, prinzând și o bucată de barbă albă în același timp. O să-i hrăniți, piticanie scârboasă ce ești, și o să-i apărați, și dacă găsesc vreun copil lipsă sau vreun copil flămând când trimit după ei, rad carnea de pe oasele tale sfrijite și le arunc la câini. Îl scuturam în timp ce vorbeam. Aveți capcane pentru pești? Aveți grâne? Aveți animale? Așteptam până dădea din cap fără tragere de inimă la fiecare întrebare. Atunci o să-i hrăniți! L-am scuturat din nou, apoi l-am lăsat brusc, astfel încât se împiedică și căzu în fund. Iată, am spus vesel, ne-am înțeles. Vom mai avea nevoie și de lemne să reparăm zidurile, am adăugat când se ridică în picioare.

– Nu avem, se văicări el.

Văzusem puțini copaci lângă oraș, și oricum erau piperniciți și îndoiți de vânt, nu i-am fi putut folosi ca să umplem găurile din vechile ziduri.

– Nu aveți lemn? Și atunci din ce este construită mănăstirea voastră?

Se holbă la mine pentru o clipă.

– Din lemn, șopti într-un final.

– Iată! am spus voios. Ai câte un răspuns pentru fiecare dintre problemele voastre!

Nu puteam duce femeile şi copiii la Eoferwic. Femeile puteau mărşălui la fel de bine ca bărbaţii, dar copiii ne încetineau. Pe lângă asta, nu duceam cu noi hrană, deci tot ce urma să mâncăm pe drum trebuia cumpărat, furat sau vânat, aşa că era preferabil să avem cât mai puţine guri de ostoit. Era aproape sigur că vom ajunge la Eoferwic flămânzi, dar acolo aveam să găsim depozitele pline cu grâne, carne afumată şi peşte.

Înainte de orice, trebuia să protejăm familiile pe care le lăsam acolo. Bărbaţii aveau să lupte cu nădejde, dar trebuiau să ştie că femeile şi copiii lor erau în siguranţă, aşa că am petrecut o zi umplând găurile din zidul de la Cair Ligualid cu lemne solide luate din mănăstire. Erau doar şapte călugări şi doi băieţi în clădirile care puteau adăposti şaptezeci de oameni, iar căpriorii şi stâlpii alcătuiră o palisadă zdravănă. Pentru a apăra fortificaţiile am lăsat treizeci şi şase de războinici, majoritatea bărbaţi mai în vârstă sau răniţi.

Nu aveau nici o şansă să reziste unui atac de anvergură din partea unei hoarde de războinici urlători din Strath Clota, dar un astfel de atac era puţin probabil. Scoţii năvăleau în cete de patruzeci-cincizeci de oameni, toţi oameni duri călare pe cai mici, însă ei nu treceau râul ca să moară sub zidul roman. Veneau să ia robi de pe câmpuri şi vite de pe păşuni, iar acei câţiva oameni pe care i-am lăsat, laolaltă cu populaţia oraşului, ar trebui să fie mai mult decât de ajuns ca să respingă un atac. Ca să fim siguri, am ridicat o lespede din biserică şi am găsit o veche criptă plină cu oase, de unde am luat şaizeci şi trei de cranii pe care le-am pus pe zidurile oraşului, cu ochii goi privind înspre afară. Abatele Hengist protestă.

– Sunt călugări, stăpâne!

– Vrei ca duşmanul să-ţi siluiască cei doi novici?

– Doamne fereşte, nu!

– E oastea strigoilor, am spus. Morţii îi protejează pe cei vii.

Stiorra, învăluită în negru, murmură incantaţii ciudate pentru fiecare dintre cei şaizeci şi trei de paznici, apoi făcu pe frunţile lor un simbol ce nu însemna nimic pentru mine. Era doar o dâră de funingine umedă, însă Hengist, văzând dâra şi

auzind incantațiile, se temu de o magie păgână prea puternică pentru credința lui slabă. Aproape că-mi părea rău pentru el, fiindcă încerca să-și mențină religia vie într-un loc plin de păgânism. Cele mai apropiate ferme aparțineau unor nordici care-i venerau pe Thor și pe Odin, care le sacrificau animale vechilor zei și nu aveau nici un dram de iubire pentru mântuitorul bătut în cuie al lui Hengist.

– Mă mir că nu te-au omorât, i-am spus.

– Păgânii? făcu el tresărind. Unii au vrut, dar cel mai puternic jarl de aici este Geir, și nevasta lui era bolnavă de moarte, stăpâne, și a adus-o la noi și ne-a cerut s-o tămăduim cu ajutorul lui Dumnezeu. În marea Lui milostenie, ne-a dat acest ajutor, încheie smerit călugărul.

– Ce-ați făcut? l-am întrebat. V-ați rugat?

– Bineînțeles, stăpâne, dar i-am și înțepat bucile cu una dintre săgețile sfintei Bega.

– Cum adică? I-ați băgat săgeți în cur?

Încuviință din cap.

– Sfânta Bega a apărat pământul mănăstirii sale cu un arc, stăpâne, dar n-a ochit ca să omoare, ci doar ca să-i sperie și să-i alunge pe răufăcători. Întotdeauna spunea că Dumnezeu îi ghidează săgețile la țintă, și suntem norocoși să avem una dintre ele.

– Dumnezeu îi nimerea pe nenorociți în cur?

– Da, stăpâne.

– Și voi acum trăiți aici sub protecția lui Geir?

– Da, stăpâne, mulțumită binecuvântatei sfinte Bega și săgeților ei.

– Unde este Geir?

– S-a alăturat lui Ragnall, stăpâne.

– Și ce vești aveți de la Ragnall sau de la Geir?

– Nici una, stăpâne.

Nici nu mă așteptam la vreo știre. Cumbraland era prea departe, dar mi se părea interesant că Geir socotise că merita să treacă dealurile și să se alăture armatei lui Ragnall.

– De ce s-a dus la jarlul Ragnall? l-am întrebat pe călugăr.

Abatele Hengist începu să tremure, şi mâna i se strânse de parcă ar fi vrut să-şi facă semnul crucii.

– Era înspăimântat, stăpâne! Jarlul Ragnall a trimiş vorbă că-l va măcelări pe fiecare bărbat de aici dacă nu vine în oastea lui. Îşi făcu cruce şi închise ochii o clipă. Toţi s-au dus, stăpâne! Toţi proprietarii de pământ care aveau arme. Se tem de el. Şi am auzit că jarlul Ragnall îi urăşte pe creştini!

– Aşa este.

– Domnul să ne apere, suspină el.

Ragnall stăpânea doar prin frică, însă asta dădea roade numai atâta vreme cât era victorios. Am simţit un junghi de vină gândindu-mă la ce făceau trupele lui în Mercia. Măcelăreau şi ardeau şi distrugeau tot ce nu era apărat de un burh, dar Æthelflaed ar fi trebuit să atace spre nord. Apăra Mercia, în loc să atace Northumbria. Nu-ţi scapi casa de o invazie de viespi omorându-le una după alta, ci găsindu-le cuibul şi dându-i foc. Eram urmaşul lui Ida Purtătorul Făcliei şi, aşa cum el adusese focul de dincolo de mare, eu aveam să duc flăcările dincolo de dealuri.

Am plecat a doua zi dimineaţă.

Fu o călătorie grea pe un teren dificil. Găsiserăm trei ponei şi un catâr în apropiere de Cair Ligualid, dar n-am găsit cai. Stiorra cu fiica ei călăreau pe unul dintre ponei, dar noi ceilalţi mergeam pe jos cărându-ne zalele, armele, hrana şi scuturile. Am băut din pâraie de munte, am omorât oi la cină şi le-am prăjit coastele peste focuri amărâte de ferigi şi grozamă. Toţi eram obişnuiţi să călărim sau să vâslim către bătălie, iar încălţările noastre nu erau potrivite pentru acel drum. Deja a doua zi, cărările pietroase ameninţau să ne rupă cizmele în bucăţi, aşa că le-am ordonat oamenilor să umble desculţi şi să-şi păstreze încălţările pentru luptă. Asta ne-a încetinit, fiindcă oamenii şchiopătau şi se împiedicau. Acolo nu erau drumuri romane, ci doar cărări de oi şi capre şi dealuri înalte bătute de vântul din nord şi de rafalele de ploaie. În primele două nopţi am dormit sub cerul liber şi am avut puţină mâncare, dar în a treia zi am coborât într-o vale fertilă unde o fermă bogată ne oferi căldură.

O femeie și două slujnice în vârstă ne priveau sosind. Eram peste trei sute cincizeci, toți purtând arme, și femeia lăsă deschisă poarta palisadei ca să arate că nu putea să opună rezistență. Era căruntă, bătoasă și cu ochi albaștri, stăpână peste o casă, două hambare și un staul de vite putrezit.

– Soțul meu nu e aici, ne întâmpină ea cu răceală.

– S-a dus la Ragnall? am întrebat.

– La jarlul Ragnall, da, mormăi femeia.

– Cu câți oameni?

– Șaisprezece. Și cine sunteți voi?

– Oameni chemați de jarlul Ragnall, am spus vag.

– Am auzit că are nevoie de cât mai mulți, zise ea batjocoritor.

– Ce ați auzit, doamnă? am întrebat-o, intrigat de tonul vocii ei.

– Njall o să vă spună. Bănuiesc că mă veți jefui?

– Voi plăti pentru tot ce luăm.

– Tot flămânzi o să rămânem. Nu pot să-mi hrănesc oamenii cu bucățile voastre de argint.

Njall se dovedi a fi unul dintre cei șaisprezece războinici care plecaseră în sud ca să se alăture armatei lui Ragnall. Își pierduse mâna dreaptă la Eads Byrig și se întorsese în această vale singuratică unde făcea agricultură pe câteva fâșii amărâte de pământ. Veni la fermă în acea noapte, un om morocănos cu barbă roșie, un ciot bandajat și o nevastă mică și antipatică. Majoritatea oamenilor mei mâncau în hambarul mai mare, înfulecând trei porci și două capre, dar Lifa, care era stăpâna fermei în absența soțului ei, insistase ca eu și câțiva războinici să mergem în casă, unde ne servi o cină formată din carne de vită, orz, pâine și bere.

– Avem un harpist, îmi spuse, dar a plecat în sud cu soțul meu.

– Și nu se mai întoarce, completă Njall.

– A fost ucis, explică Lifa. Ce fel de dușman omoară harpiști?

– Am fost acolo, zise sumbru Njall, l-am văzut luând o suliță în spate.

– Spune-ne povestea ta, Njall, îi ceru gazda. Spune-le acestor bărbați ce fel de inamic vor înfrunta.

– Uhtred, mârâi Njall.

– Am auzit de el, am spus.

Njall îmi aruncă o privire neliniştită.

– Dar nu te-ai luptat cu el.

– Adevărat. Turnându-i bere, l-am îmboldit: Ce s-a întâmplat acolo?

– Are o vrăjitoare care-l ajută, zise el atingându-şi ciocanul de la gât. O vrăjitoare!

– N-am mai auzit despre asta.

– Vrăjitoarea Merciei. O cheamă Æthelflaed.

– Æthelflaed este vrăjitoare? se băgă Finan.

– Cum altfel poate conduce Mercia? întrebă nervos Njall. Credeţi că o femeie poate cârmui dacă nu foloseşte vrăjitoria?

– Aşadar, ce s-a întâmplat? întrebă Sigtryggr.

Am obţinut povestea de la el. Pretindea că Ragnall ne asediase la Ceaster, cu toate că nu-şi putea aduce aminte numele acelui oraş, doar că era un loc cu ziduri de piatră despre care bănuia că fuseseră construite de duhurile aflate în slujba lui Æthelflaed.

– Chiar şi aşa, erau prinşi în capcană în oraş, şi jarlul a zis că-i va ţine acolo până va pune mâna pe restul Merciei. Dar vrăjitoarea a trimis o furtună, şi Uhtred a călărit pe vântul dimineţii.

– A călărit pe vânt?

– A venit cu furtuna. A venit o hoardă de oameni, dar el comanda. Are o spadă de foc şi un scut de gheaţă. A venit cu tunetul.

– Şi jarlul Ragnall? am vrut să ştiu.

Njall ridică din umeri.

– Trăieşte. Încă are o armată, dar aşa are şi Uhtred.

Nu ştia mai multe, fiindcă fusese luat prizonier la Eads Byrig. Se numărase printre oştenii inamici cărora le dăduserăm drumul după ce le tăiaserăm mâna. Venise acasă pe jos, ne spuse, după care mai adăugă o frântură de veste:

– Jarlul poate că este mort. Dar plănuia să prade Mercia până când propria lui vrăjitoare îşi făcea magia ei.

– Vrăjitoarea lui? am întrebat.

Își atinse din nou ciocanul.

– Cum te lupți contra unei vrăjitoare? Cu altă vrăjitoare, bineînțeles! Jarlul a găsit una puternică! O scorpie bătrână, și ea face morții.

– Face morții?

– Am călătorit spre nord cu ea, zise Njall strângându-și ciocanul între degete, și atunci mi-a explicat.

– Ce ți-a explicat? întrebă Sigtryggr.

– Creștinii îi venerează pe morți. Fiecare biserică de-a lor se roagă la un mort ca la un idol, și mulți păstrează bucăți din trupurile unor morți în cutii din argint.

– Am văzut așa ceva, am spus.

– Relicve, zise Finan.

– Și ei vorbesc cu bucățile din morți, continuă Njall, și morții vorbesc cu zeul lor. Se uită în jurul mesei, temându-se că nimeni nu-l credea. Așa fac ei! stărui. Așa vorbesc ei cu zeul lor!

– Are noimă, spuse cu grijă Sigtryggr uitându-se la mine.

Am dat din cap.

– Celor vii le e greu să vorbească cu morții.

– Dar nu și creștinilor! zise Njall. De aceea câștigă! De aceea vrăjitoarea lor este atât de puternică! Zeul lor îi ascultă pe morți.

Finan, singurul creștin de la masă, zâmbi prefăcut.

– Poate creștinii câștigă fiindcă îl au pe Uhtred?

– Și de ce îl au pe Uhtred? întrebă triumfător Njall. Oamenii spun că el îi venerează pe zeii noștri, și totuși luptă pentru zeul creștin. Vrăjitoarea i-a făcut farmece!

– Adevărat, spuse Finan puțin prea entuziast, și aproape că mi-a venit să-l lovesc pe sub masă.

– Cu siguranță este un zeu singur, spuse gânditoare Lifa, gazda noastră. Zeii noștri sunt laolaltă. Chefuiesc împreună, se luptă împreună, dar zeul lor? Nu are pe nimeni.

– Așa că-i ascultă pe morți, conchise Sigtryggr.

– Dar numai pe morții creștini, insistă Njall.

– Dar ce poate face vrăjitoarea lui Ragnall ca să schimbe acest lucru?

Aproape că rostisem numele Bridei, dar mi-am luat seama în ultima clipă.

– Îi trimite un mesaj zeului lor, zise Njall.

– Un mesaj?

– A zis că-i va trimite mulţi morţi creştini. Ei îi vor spune să-i ia puterea vrăjitoarei merciene dacă nu vrea să fie omorâţi toţi creştinii din Britania.

Mi-am înăbuşit un hohot de râs. Doar Brida ar fi fost destul de nebună încât să ameninţe un zeu! Apoi am tresărit. Voia să trimită un grup mare de mesageri? Şi unde avea să-i găsească? Trebuiau să fie creştini, altfel zeul lor bătut în cuie nu i-ar fi ascultat, şi în multe părţi ale Northumbriei mănăstirile fuseseră arse până la pământ, iar călugării şi călugăriţele din ele ori ucişi, ori surghiuniţi. Dar mai exista un loc unde biserica încă înflorea. Un loc unde putea găsi destui creştini pe care să-i trimită urlând în viaţa de apoi cu un mesaj sfidător către zeul bătut în cuie.

Se dusese la Eoferwic.

Şi acolo am mers şi noi.

Îi spusesem lui Sigtryggr că Eoferwic era aşezat pe teren plat şi aşa era, cu toate că acel teren plat se ridica uşor peste câmpia din jur. Mai era şi la confluenţa a două râuri, lucru care-l făcea greu de cucerit. Zidurile îngreunau şi mai mult sarcina atacatorilor, fiindcă erau de două ori mai înalte decât cele de la Ceaster. Fuseseră găuri mari în zid atunci când tatăl meu atacase oraşul, dar acelea fuseseră momeli pentru o capcană în care el îşi pierduse viaţa. Spărturile erau umplute acum, noua zidărie fiind mai deschisă la culoare decât cea veche.

Stindardul cu toporul roşu al lui Ragnall atârna de pe ziduri şi flutura în vânt de pe un par înalt deasupra porţii de sud.

Eram o adunătură zdrenţăroasă, majoritatea tot pe jos, deşi furaserăm sau cumpăraserăm vreo zece cai după ce părăsiserăm ferma Lifei dintre dealuri. Cei mai mulţi erau în picioarele goale, epuizaţi şi prăfuiţi. Vreo treizeci rămăseseră în urmă, dar restul încă îşi mai cărau zalele, armele şi scuturile. Acum, când

ne apropiam de oraş, etalam stindardul lui Sigtryggr, care era identic cu al fratelui său, şi Orvar şi câţiva războinici de-ai lui înaintau călare. Stiorra, într-o rochie albă, călărea pe o iapă mică şi neagră şi o ţinea pe fiica ei în faţa sa. Părea să fie păzită de Finan şi de doi dintre nordicii lui Orvar, care călăreau de-o parte şi de alta, în timp ce Sigtryggr şi cu mine mergeam alături de restul oştenilor în urma lor.

Zidul era înalt şi construit pe un val de pământ.

– Aici a murit bunicul tău, i-am spus fiului meu, şi eu am fost capturat de danezi. Am arătat spre unul dintre peticele de zidărie mai deschise la culoare. Bunicul tău a comandat un atac chiar în locul acela. Credeam că am câştigat! Observând o gaură în zid, s-a năpustit într-acolo şi a pătruns în oraş.

– Ce s-a întâmplat?

– Construiseră un nou zid înăuntru. Era o capcană. Odată ce armata noastră a intrat, i-au măcelărit pe toţi.

Se uita înainte, observând turlele de biserică cu crucile în vârf.

– Dar dacă este oraş danez de atâta vreme, de ce este încă creştin?

– Unii danezi s-au convertit, printre ei şi unchiul tău.

– Unchiul meu?

– Fratele mamei tale.

– De ce?

Am ridicat din umeri.

– Majoritatea oamenilor lui erau saxoni, saxoni creştini. Voia să-şi asigure loialitatea lor, aşa că şi-a schimbat religia. Nu cred că era un foarte bun creştin; pur şi simplu i-a convenit manevra asta.

– Sunt mulţi danezi creştini aici, spuse Sigtryggr posomorât. Se însoară cu fete saxone şi se convertesc.

– De ce? vru să ştie fiul meu.

– Ca să aibă pace, zise Sigtryggr. Pe deasupra, o pereche bună de ţâţe ar convinge pe orice bărbat să-şi schimbe religia.

– Ţâţele, nişte misionari pe cinste, chicoti Finan. Arătaţi-ne misionarii!

Poarta oraşului se deschise. Călăreţii noştri din frunte erau la vreo două sute de paşi mai în faţă, dar prezenţa marelui stindard al lui Sigtryggr îi convinsese pe străjeri. Doar doi călăreţi veniră în galop să ne întâmpine, iar Orvar, care se dădea drept comandantul micii noastre armate, ridică mâna pentru a ne opri în timp ce aceia se apropiau. Am mers în faţă să ascult.

– Orvar!

Unul din călăreţi îl recunoscu.

– I-am adus jarlului fata, zise Orvar arătând cu un deget spre Stiorra.

Stătea dreaptă în şa, cu mâinile puse protector peste Gisela.

– Bine aţi făcut! Un călăreţ trecu printre oamenii lui Orvar ca să se uite la Stiorra. Şi bărbatul ei?

– Hrăneşte peştii în Irlanda.

– Mort?

– Tăiat în bucăţi, zise Orvar.

– A lăsat o văduvă drăguţă.

Omul chicoti şi-şi întinse mâna înmănuşată ca să ridice bărbia Stiorrei. Sigtryggr mârâi lângă mine, însă i-am pus o mână prevenitoare pe braţ. Îi cerusem să poarte un coif cu obrăzarele închise, care-i ascundea faţa. Purta de asemenea nişte zale vechi, fără podoabe, aşa că părea un oştean de rând.

Călăreţul zâmbi răutăcios către Stiorra.

– O, foarte drăguţă. Când jarlul o să termine cu tine, scumpo, o să-ţi dau nişte plăceri pe care n-o să le uiţi prea curând.

Stiorra îl scuipă în faţă. Omul îşi trase imediat mâna în spate ca s-o plesnească, dar Finan, care călărea pe unul dintre puţinii noştri cai, îl prinse de încheietură.

– Cum te cheamă? îl întrebă pe un ton prietenos.

– Brynkætil, răspunse liniştit bărbatul.

– Atinge-o, Brynkætil, şi-i voi da să-ţi mănânce boaşele. Prăjite, ca delicatesă, adăugă Finan zâmbind.

– Destul! Orvar dădu pinteni calului şi se propti între cei doi. Jarlul este aici?

– Jarlul trece Mercia prin foc şi spadă, dar căţeaua cea bătrână este aici.

Brynkætil ne aruncă o privire rapidă; era limpede că nu-i plăcea ce vedea.

– Căţeaua cea bătrână? întrebă Orvar.

– Brida din Dunholm, o s-o cunoaşteţi. Urmaţi-mă, zise războinicul arătând cu capul spre poartă.

Şi astfel, după mulţi ani, am ajuns din nou la Eoferwic. Cunoscusem oraşul în copilărie, îl vizitasem des la tinereţe, dar soarta mă dusese în Wessex, şi Eoferwic era departe în nord. Era al doilea oraş ca importanţă din Britania, cel puţin dacă judecam după mărime şi avere, cu toate că, de fapt, Eoferwic era un cătun amărât în comparaţie cu Lundene, care devenea mai mare şi mai bogat şi mai murdar în fiecare an. Totuşi, Eoferwic avea bunăstarea lui, adusă de fermele rodnice din jur şi de navele care puteau urca pe râuri până când le oprea vreun pod. Un pod roman, bineînţeles. Cea mai mare parte a oraşului fusese construită de romani, inclusiv marile ziduri care-l înconjurau.

Am trecut prin tunelul porţii şi am ajuns pe o stradă cu case care aveau scări! Şi Lundene avea astfel de case şi ele întotdeauna mă uimesc. Case care au mai multe caturi clădite unul peste altul! Ţin minte că Ragnar avea la Eoferwic o casă cu două scări, iar fiul său Rorik şi cu mine ne întreceam urcând pe o scară şi coborând pe cealaltă, chiuind şi ţipând, comandând o haită de câini nervoşi într-o goană nebună către nicăieri, până când Ragnar ne prindea, ne trăgea de urechi şi ne trimitea să enervăm pe altcineva.

Majoritatea caselor aveau prăvălii care se deschideau înspre stradă. În timp ce-i urmam pe Orvar şi pe Brynkætil am văzut că prăvăliile erau pline de marfă. Am zărit obiecte din piele, ceramică, pânză, cuţite; era şi un aurar cu doi războinici în zale care-i păzeau atelierul, dar, cu toate că prăvăliile erau pline, străzile erau ciudat de goale. Oraşul avea un aer apăsător. Un cerşetor fugi din calea noastră, ascunzându-se într-o alee, o femeie se uită la noi de la etajul unei case, apoi închise obloanele. Am trecut pe lângă două biserici, însă nici una nu avea uşile deschise, ceea ce sugera că creştinii de acolo se temeau. Şi nu era de mirare, dacă Brida cârmuia oraşul. Ea, care-i ura pe

creştini, venise în unul din cele două locuri din Britania care aveau arhiepiscopi. Contwaraburg era celălalt. Un arhiepiscop este important pentru creştini, ştie mai multă vrăjitorie decât preoţii obişnuiţi, chiar mai multă decât episcopii, şi are mai multă autoritate. Am cunoscut câţiva arhiepiscopi de-a lungul anilor şi nici unuia n-aş avea încredere să-i dau în grijă o tarabă de morcovi. Toţi sunt şireţi, făţarnici şi răzbunători. Æthelflaed, bineînţeles, îi credea cei mai sfinţi oameni de pe pământ. Dacă Plegmund, arhiepiscopul de Contwaraburg, se băşea, ea striga amin.

Finan se gândea la aceleaşi lucruri ca mine, fiindcă se întoarse în şa şi-l întrebă pe Brynkætil:

– Ce s-a întâmplat cu arhiepiscopul de aici?

– Bătrânul? Brynkætil râse. L-am ars de viu. Niciodată n-am auzit un bărbat guiţând atât!

Palatul din centrul oraşului fusese cu siguranţă locul de unde un senior roman stăpânea tot nordul. Decăzuse odată cu trecerea timpului, dar care dintre măreţele clădiri lăsate de romani nu se ruinaseră? Devenise palatul regilor Northumbriei, şi mi-am amintit că l-am văzut pe regele Osbert, ultimul conducător saxon care a stăpânit fără sprijin danez, cum a fost măcelărit de danezi beţi în marea sală. Îi despicaseră burta şi-i scoseseră maţele afară. Lăsaseră câinii să-i mănânce maţele cât încă trăia, însă dulăii luaseră câte o înghiţitură şi apoi plecaseră scârbiţi. „Cu siguranţă a fost din cauza a ceva ce mâncase", îmi spusese Ravn cel orb când i-am descris scena, „sau pur şi simplu câinilor noştri nu le place gustul de saxon." Regele Osbert murise plângând şi urlând.

În faţa palatului era un spaţiu deschis. Şase coloane uriaşe romane erau acolo în copilăria mea, cu toate că nu descoperisem vreodată la ce serveau. Când am ieşit din umbra întunecată a străzii am văzut că doar patru dintre ele mai rămăseseră la marginea curţii largi. Şi l-am auzit pe fiul meu icnind.

Nu coloanele înalte îi provocaseră icnetul, nici faţada din piatră albă a palatului cu statuile sale, nici măcar dimensiunile bisericii care fusese construită într-o parte a spaţiului deschis.

În schimb, ceea ce umplea marea piață îl șocase. Cruci. Și, pe fiecare cruce, un trup gol.

– Creștini, ne explică scurt Brynkætil.

– Brida cârmuiește aici? l-am întrebat.

– Cine întreabă?

– Un om care merită un răspuns, mârâi Orvar.

– Cârmuiește în locul lui Ragnall, zise Brynkætil.

– Va fi o plăcere s-o întâlnesc, am spus. Pufnetul lui mă îndemnă să întreb: E drăguță?

– Depinde de cât de disperat ești, chicoti el. E bătrână, uscată și la fel de rea ca o pisică sălbatică. Numai bună pentru un bătrân ca tine. Mai bine să-i spun că veniți, ca să se poată pregăti.

Dădu pinteni calului spre palat.

– Dumnezeule, murmură Finan făcându-și cruce și uitându-se la crucificați.

Erau treizeci și patru de cruci și treizeci și patru de trupuri goale, bărbați și femei. Unele aveau mâinile sfâșiate, cu sânge uscat la încheieturi, și mi-am dat seama că Brida, cu siguranță fusese Brida, încercase să-i crucifice bătându-le cuie în palme, dar acestea nu ținuseră greutatea, așa că trupurile căzuseră. Acum, cei treizeci și patru erau legați de cruci cu bucăți de piele, deși toți aveau cuie bătute în mâini și în picioare. O tânără încă era în viață, se mișca și mormăia. Deci așa trimisese Brida un mesaj zeului creștin? Ce nebună, m-am gândit. Poate că-i împărtășeam aversiunea față de zeul creștin, singuratic și răzbunător cum era, dar nu-i negasem vreodată puterea, și care bărbat sau femeie scuipă în fața unui zeu?

M-am dus lângă calul Stiorrei.

– Ești pregătită pentru asta?

– Da, tată.

– Voi sta aproape, am zis, și Sigtryggr la fel.

– Să nu care cumva să vă recunoască!

Aveam un coif la fel ca al lui Sigtryggr, și acum i-am închis obrăzarele, ascunzându-mi fața. De asemenea, nu purtam nici un obiect de valoare. La o privire superficială, amândoi arătam ca soldați de rând, bărbați care luptam în zidul de scuturi, dar

nu avuseserăm niciodată ocazia să ne umplem pungile cu pradă. Orvar era cel mai bine îmbrăcat dintre noi, deoarece se dădea drept comandantul nostru.

– Fără arme în sală! strigă un bărbat în timp ce ne apropiam de intrare. Fără arme!

Acesta era obiceiul. Nici un conducător nu îngăduie arme în sala unde şade el, singurii cărora li se permite să fie înarmaţi fiind huscarlii lui, în care are deplină încredere, aşa că ne-am aruncat ostentativ spadele şi sulițele într-o grămadă păzită de câțiva dintre războinicii noştri. Am pus jos Răsuflarea-Şarpelui, dar n-am rămas dezarmat. Purtam o mantie maronie destul de lungă încât să ascundă Acul-Viespii, spada mea scurtă.

Fiecare războinic din zidul de scuturi poartă două arme. Cea lungă, spada care este vârâtă într-o teacă de argint sau aur şi poartă un nume nobil, este cea pe care o preţuim. A mea era Răsuflarea-Şarpelui, şi până în ziua de azi o ţin aproape, astfel încât s-o strâng între degete când vine moartea să mă ia şi astfel să pot ajunge în Walhalla. Avem însă şi o a doua armă, un seax, iar seaxul este o spadă scurtă şi solidă, mai puţin flexibilă şi mai puţin frumoasă decât cea lungă, dar în zidul de scuturi, când poţi să miroşi răsuflarea puturoasă a inamicului şi să-i vezi păduchii din barbă, seaxul este arma pe care trebuie s-o foloseşti. Cu seaxul se împunge. Îl strecori printre paveze şi-l vâri în burta duşmanului. Răsuflarea-Şarpelui era prea lungă pentru zidul de scuturi, ajungea prea departe, pe când în acea îmbrăţişare iubitoare a morţii ai nevoie de o spadă scurtă care poate împunge în învălmăşeala de oameni care încearcă să se omoare unii pe alţii. Acul-Viespii era exact o astfel de spadă, lama ei solidă nu era mai lungă decât palma şi antebraţul meu, dar aducea negreşit moartea în spaţiul restrâns al unui zid de scuturi.

Am ascuns-o cu teacă cu tot sub mantie fiindcă, odată ajunşi în sală, urma să am nevoie de Acul-Viespii.

Sigtryggr şi cu mine am rămas în urmă cu oamenii noştri, lăsându-i pe Orvar şi pe războinicii lui s-o ia înainte, fiindcă ei aveau să fie recunoscuţi de oricare dintre oştenii lui Ragnall

care s-ar fi aflat acolo. Oștenii cu pricina n-aveau să se uite atent să vadă cine intrau ultimii în palat și, chiar dacă s-ar fi uitat, fața lui Sigtryggr, la fel ca a mea, era acoperită de coif. L-am lăsat pe Sihtric cu șase dintre oamenii mei să păzească armele.

– Știi ce să faci? i-am murmurat lui Sihtric.

– Știu, stăpâne, zise el cu înflăcărare.

– Fă-o bine, am spus.

După ce ultimii oameni ai lui Orvar intrară în clădire, Sigtryggr și cu mine i-am urmat.

Îmi aminteam perfect de această sală. Era mai mare decât marea sală din Ceaster și mult mai elegantă, deși frumusețea ei avusese de suferit după ce apa îi intrase în pereți, făcând să cadă majoritatea bucăților de marmură care odinioară acopereau cărămizile roșii. În alte locuri, apa desprinsese tencuiala, chiar dacă mai rămâneau petice cu desene vagi reprezentând bărbați și femei ce purtau un fel de lințolii. Coloane mărețe susțineau un acoperiș înalt. Vrăbii zburau printre bârne, unele țâșnind afară prin găurile dintre țiglele acoperișului. Unele spărturi erau peticite cu mănunchiuri de paie, dar majoritatea erau deschise spre cer și lăsau să intre raze de lumină. Podeaua fusese acoperită odinioară cu plăcuțe mici cât unghia formând tablouri ce înfățișau zei romani, dar acelea dispăruseră de mult, lăsând în loc pietre cenușii acoperite cu stuf uscat. La capătul îndepărtat al sălii era un podium de lemn înalt de trei picioare, la care se ajungea pe niște trepte, și pe podium era un tron învelit cu o pânză neagră. De ambele părți ale tronului stăteau de pază niște războinici. Cu siguranță erau oamenii Bridei, deoarece purtau sulițe cu coadă lungă și lama lată. Erau opt paznici pe podium, alții fiind pe marginile umbrite ale sălii. Tronul era gol.

Politețea spunea că ar fi trebuit să fim întâmpinați cu bere și cu vase cu apă să ne spălăm mâinile, cu toate că eram atât de mulți, încât ar fi fost greu să ni se facă o asemenea primire. Chiar și așa, cineva ar fi trebuit să-i caute pe comandanții noștri să le ureze bun venit; în schimb, un slăbănog îmbrăcat în negru veni de la o ușă care dădea pe podium și lovi cu un băț pe podeaua de lemn. Lovi din nou, încruntându-se spre noi. Avea părul

negru, dat cu ulei şi lipit de cap, o faţă trufaşă şi o barbă scurtă aranjată cu atenţie.

– Stăpâna Dunholmului va fi aici în curând, anunţă el când se lăsă tăcerea. Veţi aştepta!

Orvar făcu un pas în faţă.

– Oamenii mei au nevoie de mâncare şi de adăpost.

Bărbatul cel slab îl privi stăruitor, iar după o lungă pauză zise:

– Tu eşti cel căruia i se spune Orvar?

– Sunt Orvar Freyrson, şi oamenii mei...

– Au nevoie de mâncare, ai mai zis. Se uită nemulţumit la noi, ceilalţi. Când vine stăpâna Dunholmului, veţi îngenunchea. Tresări. Sunteţi atât de mulţi! Şi puţiţi!

Dispăru pe uşa de unde venise, şi paznicii de pe podium schimbară zâmbete complice. Alţi bărbaţi intrau în sală, unii înghesuindu-se în spatele nostru, alţii pe margini, până se adunară vreo patru sute de oameni sub acoperişul înalt. Sigtryggr mă privi întrebător, dar m-am mulţumit să ridic din umeri. Nu ştiam ce se întâmplă, decât că Brynkætil ne anunţase sosirea şi că Brida urma să apară. Mi-am croit drum până la Stiorra, care stătea lângă Orvar, ţinând-o de mână pe fiica ei.

Chiar când am ajuns lângă ea, toba sună.

O singură lovitură, tare şi bruscă, iar nou-veniţii, cei care intraseră după noi în sală şi care ştiau ce se aştepta de la ei, căzură în genunchi.

Şi toba sună din nou. Lovituri încete, una după alta.

Ameninţătoare, regulate şi fără milă, ca bătăile unei inimi damnate.

Am îngenuncheat.

Doisprezece

Doar paznicii rămaseră în picioare.

Loviturile de tobă continuară. Instrumentul era în altă încăpere, dar mi-am dat seama că era una din acele tobe imense, acoperite cu piele de capră, care trebuiau duse pe câmpul de bătălie într-un car tras de boi. De aceea se făceau auzite atât de rar, însă, atunci când erau prezente, bubuitul lor profund îi înspăimânta negreşit pe duşmani. Ritmul era lent, fiecare lovitură apucând să se stingă înaintea următoarei, iar apoi se rări şi mai mult, încât am crezut că tobarul terminase de tot, însă mai răsună un bubuit. Toţi ne uitam la podium, aşteptând să apară Brida.

Tăcerea care urmă era chiar şi mai ameninţătoare. Nimeni nu vorbea. Eram în genunchi şi am simţit teroarea din sală. Nimeni nu îndrăznea nici măcar să mişte. Dintr-odată se auzi scârţâitul unei balamale neunse, iar uşa care dădea pe podium se deschise. Am ridicat privirea, aşteptându-mă s-o văd pe Brida; în schimb, intrară doi copii, două fete îmbrăcate în rochii negre lungi până la podeau. În vârstă de cinci sau şase ani, aveau plete negre care le ajungeau până la brâu. Ar fi putut fi gemene, probabil chiar erau, şi apariţia lor o făcu pe Stiorra să icnească.

Fiindcă ambele fete fuseseră orbite.

Mi-a trebuit o clipă să-mi dau seama că ochii lor nu erau altceva decât găuri cicatrizate şi goale; găuri ridate de teroare neagră în feţe care odinioară fuseseră frumoase. Cele două fete merseră pe podium şi apoi ezitară, neştiind în care parte să se

întoarcă, dar bărbatul cel slab se grăbi să le ajungă și le ghidă cu bățul lui negru. Le plasă de fiecare parte a tronului, după care se postă în spatele lui privindu-ne cu dispreț.

În sfârșit, Brida își făcu apariția.

Veni târându-și picioarele, mormăind ceva și grăbindu-se de parcă ar fi întârziat. Purta o mantie neagră prinsă la gât cu o broșă de aur. Se opri lângă tronul învelit în negru și aruncă o privire în sala unde eram îngenuncheați.

Arăta furioasă, de parcă prezența noastră era o pacoste.

M-am uitat la ea pe sub marginea coifului. N-am putut s-o văd pe fata pe care o iubisem în baba care intrase în sală. Îmi salvase viața odată, conspirase cu mine și râsese cu mine și tot cu mine îl privise pe Ragnar murind, și întotdeauna mi se păruse frumoasă, fascinantă și plină de viață, însă frumusețea ei se înăcrise în răutate, iar dragostea ei se preschimbase în ură. Am simțit un tremur de teamă în sală. Gărzile stăteau mai drepte și evitau să se uite la ea. M-am lăsat mai jos, temându-mă că mă va recunoaște chiar cu obrăzarele închise la coif. Se așeză pe tron, care era uriaș pe lângă ea. Fața îi era răutăcioasă, ochii, strălucitori, iar părul, alb și rar. Bărbatul cel slab târî un taburet, iar scrâșnetul acestuia pe podea sună neașteptat de tare în sală. Brida își puse picioarele pe scăunel și-și așeză o traistă neagră în poală. Cele două fete oarbe nu se mișcară. Bărbatul slab se aplecă să-i șoptească ceva la ureche, și ea dădu din cap nerăbdătoare.

– Onarr Gormson, strigă cu o voce aspră. Este aici Onarr Gormson?

– Doamnă, răspunse un bărbat din centrul sălii.

– Apropie-te, Onarr Gormson.

Bărbatul merse la podium, urcă treptele și îngenunche în fața Bridei. Era un zdrahon cu fața zgâriată și corbi tatuați pe obraji. Arăta ca un războinic care își croise drumul prin ziduri de scuturi, totuși nervozitatea lui fu evidentă atunci când își plecă fruntea în fața Bridei.

Individul cel slab șopti ceva din nou, iar Brida încuviință din cap.

– Onarr Gormson ne-a adus ieri douăzeci şi nouă de creştini, anunţă ea, douăzeci şi nouă! Unde i-ai găsit, Onarr?

– Într-o mănăstire de maici, doamnă, în dealurile de la nord.

– Se ascundeau?

Vocea ei era un cârâit de corb.

– Se ascundeau, doamnă.

– Ai făcut bine, Onarr Gormson. Ai slujit zeii, şi ei te vor răsplăti. Şi eu. Umblă cu mâna prin traistă şi scoase o pungă zornăitoare pe care i-o înmână bărbatului îngenuncheat. Vom curăţa această ţară, vom curăţa de falsul zeu! Îi făcu semn cu mâna lui Onarr să plece, apoi brusc îl opri ridicând o mână ca o gheară. O mănăstire de maici?

– Da, doamnă.

– Toate sunt femei?

– Toate, doamnă.

Am văzut că nu-şi ridicase faţa nici măcar o dată ca s-o privească pe Brida, ci îşi ţinuse ochii pe picioarele ei micuţe.

– Dacă oamenii tăi le vor pe cele mai tinere, sunt ale voastre. Celelalte vor muri. Îi făcu din nou semn să plece, apoi întrebă: Skopti Alsvartson este aici?

– Doamnă! răspunse un alt bărbat.

Şi el găsise creştini, trei preoţi pe care-i adusese la Eoferwic. Şi el primi o pungă, şi nici el nu-şi ridică privirea în timp ce îngenunchea la picioarele Bridei. Acea reuniune părea să fie un eveniment zilnic, un prilej pentru Brida să-i răsplătească pe oamenii care-i ascultau poruncile şi să-i mustre pe codaşi.

Una din fetele oarbe icni brusc, apoi scoase un mieunat jalnic. Am crezut că Brida se va enerva din cauza întreruperii; în schimb, se aplecă în faţă, iar fata îi şopti la ureche. Îndreptându-se, Brida ne aruncă o grimasă care se voia un zâmbet.

– Zeii au vorbit! Şi ne spun că jarlul Ragnall a ars încă trei oraşe în Mercia!

A doua copilă îi şopti ceva, şi din nou Brida ascultă. Peste câteva clipe spuse tare, părând că repeta ceea ce tocmai auzise:

– A luat o mulțime de prizonieri, și trimite încoace comorile luate din zece biserici din nord ca să le păstrăm noi în siguranță.

Un murmur de apreciere răsună în sală, dar eram nedumerit. Ce orașe? Orice oraș de dimensiuni apreciabile din Mercia era de fapt un burh, și era de neconceput ca Ragnall să fi capturat trei deodată.

– Nenorocita de Æthelflaed încă se adăpostește la Ceaster, apărată de trădătorul Uhtred! continuă Brida. Nu vor rezista mult.

Aproape că am zâmbit când mi-a pronunțat numele. Deci ea inventa poveștile, pretinzând că veneau de la cele două copile orbite.

– Bărbatul care-și spune rege al Wessexului s-a retras la Lundene, declară Brida, și în curând jarlul Ragnall îl va scoate din acel oraș. În curând, toată Britania va fi a noastră!

Bărbatul cel slab întâmpină aceste spuse lovind cu bățul în podiumul de lemn, iar oamenii din sală, care erau obișnuiți cu acest ritual, răspunseră bătând din picioare. Brida zâmbi, sau cel puțin își arătă dinții galbeni printr-o nouă grimasă.

– Și mi s-a spus că Orvar Freyrson s-a întors din Irlanda!

– Da! zise Orvar.

I-am ghicit neliniștea în glas.

– Vino aici, Orvar Freyrson, porunci Brida.

Orvar se ridică și merse la podium. Cei doi bărbați care primiseră pungi cu bani merseseră înapoi în mulțime, iar Orvar îngenunche singur în fața tronului negru cu ocupanta lui malefică.

– Aduci fata din Irlanda? întrebă Brida, cunoscând deja răspunsul, fiindcă se uita la Stiorra.

– Da, doamnă, șopti Orvar.

– Și soțul ei?

– Este mort, doamnă.

– Mort?

– Tăiat în bucăți de spadele noastre, doamnă.

– Mi-ați adus capul lui?

– Nu m-am gândit, doamnă. Nu.

– Păcat, zise ea fără să-şi ia ochii de la Stiorra. Dar te-ai descurcat bine, Orvar Freyrson. Ne-ai adus-o pe Stiorra Uhtredsdottir şi pe odrasla ei. Ai îndeplinit ordinul jarlului, numele tău va fi rostit în Asgard, vei fi iubit de zei! Eşti binecuvântat!

Îi dădu o pungă, mult mai grea decât cele două pe care le dăduse deja, apoi cercetă din nou sala. Pentru o clipă am crezut că ochii ei bătrâni s-au uitat direct într-ai mei şi am simţit un fior de frică, dar privirea ei se mută mai departe.

– Aduci bărbaţi, Orvar! Mulţi bărbaţi!

– Cinci echipaje, murmură Orvar.

Asemenea celor doi care îngenunchează în faţa ei mai devreme, şi el se uita la scăunelul pentru picioare.

– Îi vei duce la jarlul Ragnall. Vei pleca mâine şi-l vei ajuta la cuceririle lui. Acum du-te înapoi la locul tău, zise ea fluturând din mână.

Orvar păru uşurat să coboare de pe podium. Se întoarse pe podeaua de piatră şi îngenunche lângă Stiorra.

– Fritjof! Bărbatul cel slab se grăbi să-i ofere stăpânei sale un braţ pentru a o ajuta să coboare de pe tron. Du-mă la fată, porunci Brida.

Nu se auzea nici musca în marea sală câtă vreme ea îşi târşâi picioarele pe treptele podiumului şi peste lespezile acoperite cu stuf. Fritjof, zâmbind, îi ţinu braţul până când Brida se desprinse la vreo cinci paşi distanţă de Stiorra.

– Ridică-te, fată!

Stiorra se ridică.

– Şi odrasla! Când Stiorra o ridică pe Gisela în picioare, Brida se răsti: Vei merge în sud cu Orvar, la noua ta viaţă ca soţie a lui Ragnall. Eşti norocoasă că te-a ales pe tine. Dacă soarta ta era a mea? Se cutremură înfiorată, apoi i se adresă bărbatului: Fritjof!

– Doamnă, murmură el.

– Trebuie să meargă aranjată ca o mireasă. Haina asta jegoasă nu e bună. Vei găsi straie potrivite.

– Ceva frumos, doamnă, zise Fritjof măsurând-o din priviri pe Stiorra. La fel de frumos ca însăşi doamna.

– De unde să ştii tu? întrebă urâcioasă Brida. Oricum, găseşte-i ceva potrivit pentru o regină a întregii Britanii, ceva potrivit pentru jarl. Mârâi apoi la Stiorra: Dacă îl dezamăgeşti pe jarl vei fi a mea, fato, înţelegi?

– Nu, zise Stiorra, nu fiindcă n-ar fi înţeles, ci fiindcă voia s-o enerveze pe Brida.

Reuşi.

– Nu eşti încă regină! cârâi vrăjitoarea. Încă nu, fato! Şi dacă jarlul Ragnall se plictiseşte de tine, îţi vei dori să fi fost sclavă în cel mai împuţit lupanar al Britaniei! Şi asta se va întâmpla, fato, se va întâmpla! Eşti fiica tatălui tău, şi sângele lui putregăit o să iasă la iveală. Brusc, chicoti. Du-te să devii regină, fato, dar să ştii că vei sfârşi ca sclavă a mea, şi apoi îţi vei dori ca maică-ta să nu-şi fi desfăcut picioarele. Acum dă-mi-o pe fiică-ta.

Stiorra nu se mişcă. Doar strânse mai tare mâna Giselei. Nu era nici un sunet în toată sala. Mi se părea că fiecare om de acolo îşi ţinea răsuflarea.

– Dă-mi-o pe fiică-ta!

Brida sâsâise fiecare vorbă distinct.

– Nu, replică Stiorra.

Mişcam teaca Acului-Viespii cu mare băgare de seamă, astfel încât mâna mea dreaptă să-i poată prinde mânerul. Când l-am simţit ferm între degete, am continuat să ascult calm.

– Fiica ta are noroc, cârâi Brida. Noul tău soţ nu-ţi vrea odrasla! Şi nu poţi s-o ţii pe lângă tine! Dar îi voi da o nouă viaţă de mare înţelepciune, o voi face vrăjitoare! Va primi puterea zeilor! Întinse mâna, dar Stiorra o ţinea încăpăţânată pe Gisela. Odin şi-a sacrificat un ochi ca să aibă parte de înţelepciune. Copilul tău va avea aceeaşi înţelepciune! Va vedea viitorul!

– Ai orbi-o? întrebă oripilată Stiorra.

Încet, atât de încet, am scos lama din teacă.

Mantia neagră a Stiorrei mă ascundea de Brida.

– N-o voi orbi, proasto, mârâi Brida, dar îi voi deschide ochii spre zei. Dă-mi-o!

– Nu! zise Stiorra.

Ţineam Acul-Viespii de lamă.

– Fritjof, ia copila! porunci Brida.

– O orbesc acum? întrebă el.

– O orbeşti acum.

Fritjof îşi puse jos băţul şi luă o sulă dintr-un săculeţ de la brâu. Unealta avea un mâner gros din lemn din care ieşea o ţepuşă scurtă şi solidă din metal, de tipul celor folosite de pielari ca să dea găuri.

– Vino, copilă, zise el făcând un pas înainte.

Stiorra se retrase şi o împinse pe Gisela în spatele ei. Eu am luat fetiţa şi, în aceeaşi clipă, i-am vârât în palmă mânerul Acului-Viespii. Fritjof, încă neînţelegând ce se întâmpla, se aplecă să ia copilul din spatele Stiorrei, dar ea împunse cu Acul-Viespii în sus şi în faţă.

Brida înţelese că era ceva în neregulă atunci când Fritjof ţipă. Se dădu înapoi, scăpând sula pe pietre, apoi se prinse de burtă şi gemu în timp ce sângele îi şiroia pe picioare. Am împins-o pe Gisela înapoi în mulţime şi m-am ridicat. Peste tot în jurul meu bărbaţii scoteau seaxuri sau cuţite. Sigtryggr se împingea prin îmbulzeală alături de Sihtric, care-mi aducea Răsuflarea-Şarpelui.

– I-am omorât pe cei doi de afară, zise el dându-mi spada.

Fritjof căzu. Lovitura Stiorrei îi alunecase pe coaste, îl tăiase în josul burţii şi ajunsese până la boaşe, iar acum bărbatul scâncea jalnic lovind cu picioarele pe sub roba lui lungă. Toţi oamenii mei erau în picioare acum, cu spade şi seaxuri în mâini. Unul dintre membrii gărzii fu destul de prost încât să-şi pună sulița în poziţie de atac şi se prăbuşi sub o ploaie de lovituri de spadă. L-am împins pe Sigtryggr în faţă.

– Treci pe podium, tronul este al tău!

– Nu!

Ţipătul era al Bridei. Îi trebuise un moment de şoc să priceapă ce se întâmpla, să înţeleagă că palatul fusese invadat de un inamic care-i depăşea numeric pe oamenii ei. Se uită la Fritjof pentru o clipă, apoi se aruncă asupra Stiorrei, dar fu prinsă

de Sigtryggr, care o aruncă în spate atât de violent, încât se împiedică de trepte şi căzu pe spate.

– Podiumul! i-am strigat lui Sigtryggr. Las-o!

Oamenii mei, în rândul cărora puneam la socoteală şi echipajele lui Orvar, erau mult mai numeroşi decât adversarii. L-am văzut pe fiul meu înaintând pe marginea sălii, folosindu-şi spada pentru a doborî sulițele gărzilor. Pe trepte, Sihtric îşi ţinea spada la gâtul Bridei privindu-mă întrebător. Am scuturat din cap, căci nu era privilegiul lui s-o omoare. Sigtryggr ajunsese la podium, unde cele două fetiţe ţipau isteric, şi membrii gărzii, având încă sulițele în mâini, se uitau şocaţi la haosul din sală. Sigtryggr se postă lângă tron şi-i privi pe rând pe cei din gardă, iar aceştia îşi lăsară sulițele jos unul după altul. Luă pânza neagră de pe tron, o aruncă la o parte, apoi împinse taburetul la o parte şi se aşeză. Se întinse şi le luă pe cele două fetiţe, ţinându-le aproape de genunchii lui şi potolindu-le spaima.

– Ţine-o pe cătea aici, i-am spus lui Sihtric, după care am urcat pe podium. Voi, m-am răstit la cei opt războinici care păziseră tronul, lăsaţi-vă sulițele aici şi mergeţi alături de ceilalţi în sală!

Am aşteptat să îndeplinească ordinul. Doar unul dintre oamenii Bridei opusese oarecare rezistenţă, şi el, bănuiam, îşi ridicase arma mai mult din cauza panicii decât din loialitate. Brida, la fel ca Ragnall, conducea prin teroare, şi sprijinul faţă de ea dispăruse asemenea ceţii sub soarele arzător.

– Numele meu este Uhtred de Bebbanburg, am rostit tare.

– Nu! ţipă Brida.

– Fă-o să tacă, i-am spus lui Sihtric, iar el îşi mişcă iute vârful spadei, închizându-i gura. M-am uitat la bărbaţii din sală, la cei pe care nu-i cunoşteam, şi nu am văzut sfidare pe chipurile lor. Vi-l prezint pe noul vostru rege, Sigtryggr Ivarson.

Era linişte. Simţeam că mulţi dintre partizanii Bridei erau uşuraţi, dar numirea lui Sigtryggr ca rege nu însemna mare lucru atâta vreme cât fratele lui trăia. Fiecare războinic gândea acelaşi lucru, întrebându-se pe care din cei doi fraţi să-i sprijine.

– Vi-l prezint, am spus din nou cu voce amenințătoare, pe noul vostru rege, Sigtryggr Ivarson.

Oamenii mei izbucniră în urale, și încet, șovăielnic, ceilalți se alăturară chiotelor. Sigtryggr își dăduse jos coiful și zâmbea. Ascultă aclamațiile câteva clipe, apoi își ridică mâna cerând liniște. Când sala tăcu, îi spuse ceva uneia din fetele oarbe, dar vorbea prea încet ca să-i pot auzi cuvintele. În timp ce el se apleca să asculte răspunsul copilei, mi-am întors privirea spre sala tensionată.

– Vor fi depuse jurăminte, am zis.

– Dar întâi! interveni Sigtryggr ridicându-se. Creatura aceea, arătă spre rănitul Fritjof, le-a orbit pe aceste fete și ar fi orbit-o și pe fiica mea. Veni la marginea podiumului și își scoase spada. Era înalt, impresionant, încrezător, un bărbat care arăta de parcă trebuia să fie rege. Un om care orbește copii, spuse el în timp ce cobora treptele, nu este om. Merse până la Fritjof, care-l privea îngrozit. Au țipat fetele? Cum bărbatul încremenise și nu părea în stare să răspundă, Sigtryggr stărui: Te-am întrebat ceva. Au țipat fetele atunci când le-ai orbit?

– Da, șopti Fritjof.

– Atunci ascultați, fetelor! strigă Sigtryggr. Ascultați bine! Fiindcă aceasta este răzbunarea voastră.

Își puse vârful spadei pe fața lui Fritjof, și bărbatul urlă cu o groază pură.

Sigtryggr făcu o pauză, lăsând urletul să umple sala, apoi spada lui lovi de trei ori. Câte o împunsătură pentru fiecare ochi, o a treia pentru gât, iar sângele lui Fritjof făcu pe podea o baltă diluată de propriul lui pișat. Sigtryggr privi cum își dădea duhul.

– Mai repede decât ar fi meritat, mormăi el nemulțumit. Se aplecă și-și curăță vârful spadei de haina lui Fritjof, apoi vârî arma în teacă. Își scoase seaxul în schimb și-i făcu un semn lui Sihtric, care încă o păzea pe Brida. Las-o să se ridice.

Sihtric păși la o parte. Brida ezită, apoi brusc se ridică în picioare și se aruncă asupra lui Sigtryggr de parcă ar fi încercat să-i smulgă seaxul din mână, însă el o ținu la o lungime de braț cu o ușurință sfidătoare.

– Mi-ai fi orbit fiica.

– I-aş fi dat înţelepciune!

Sigtryggr o ţinu cu mâna lui stângă şi ridică seaxul cu mâna dreaptă, dar Stiorra îi atinse braţul drept.

– Este a mea.

Sigtryggr şovăi, apoi încuviinţă din cap.

– Este a ta.

– Dă-i spada, zise Stiorra, care încă ţinea în mână Acul-Viespii.

– Să-i dau spada? întrebă nedumerit Sigtryggr.

– Dă-i-o, porunci fiica mea. Să vedem pe cine iubesc zeii. Pe Uhtredsdottir sau pe ea.

Sigtryggr îi întinse Bridei mânerul seaxului.

– Să vedem pe cine iubesc zeii, într-adevăr.

Brida îşi rotea privirea prin sală, căutând un sprijin care nu era acolo. Preţ de o clipă nu băgă în seamă seaxul oferit, dar apoi îl smulse brusc din mâna lui Sigtryggr şi dădu să i-l înfigă în pântec, însă el împinse arma cu un gest dispreţuitor. Rareori se întâmplă ca un seax să aibă lama ascuţită, e o armă făcută să împungă, nu să taie, aşa că nu lăsă nici o urmă pe încheietura lui Sigtryggr.

– Este a ta, îi spuse din nou Stiorrei.

Astfel muri prima mea iubită. Nu muri aşa cum ar fi trebuit, deoarece fiica mea era prea furioasă. Stiorra moştenise frumuseţea maică-sii, părea atât de calmă, de graţioasă, dar sub toată acea drăgălăşenie se ascundea un suflet de oţel. O văzusem omorând un preot cândva şi-i surprinsesem bucuria de pe chip, iar acum am văzut din nou bucuria aceea, când a hăcuit-o pe Brida. Ar fi putut s-o omoare repede pe bătrână, dar alese s-o omoare încet, iscând un amestec de gemete, pişat şi sânge, înainte s-o termine cu o lovitură puternică în gât.

Şi astfel, Sigtryggr Ivarson, Sigtryggr Chiorul, deveni rege în Jorvik.

Majoritatea bărbaţilor din Eoferwic îi juraseră credinţă lui Ragnall, dar aproape toţi îngenuncheară acum în faţa fratelui

său şi-şi puseră mâinile peste ale sale. Creştinii care fuseseră ţinuţi pentru următorul masacru în masă al Bridei fură eliberaţi.

– Nu veţi silui pe nimeni, i-am spus lui Onarr Gormson.

Şi el îngenunchease în faţa lui Sigtryggr, dar o mână de războinici refuzaseră să-şi calce jurământul dat lui Ragnall. Skopti Alsvartson, cel care-i găsise pe cei trei preoţi şi-i adusese la Eoferwic pentru distracţia Bridei, era unul dintre ei. Era un nordic încăpăţânat, cu faţa fioroasă, experimentat în luptă, cu părul lung împletit până la brâu. Comanda treizeci şi opt de oameni, echipajul lui, şi Ragnall îi dăduse pământ la sud de oraş.

– Am depus un jurământ, îmi zise el sfidător.

– Lui Olaf, tatăl lui Ragnall.

– Şi fiului său.

– Olaf ţi-a poruncit să depui acel jurământ, am spus.

– Am făcut-o de bunăvoie, stărui el.

Nu aş omorî un bărbat pentru că refuză să-şi calce jurământul. Oamenii Bridei fuseseră eliberaţi de obligaţii când ea murise, şi cei mai mulţi erau acum nedumeriţi de soarta care le schimbase vieţile atât de brusc. Unii fugiseră, mergând fără îndoială la sumbrul fort de la Dunholm, de unde într-o bună zi vor trebui scoşi afară cu ajutorul armelor, dar majoritatea îngenuncheară în faţa lui Sigtryggr. Câţiva, nu mai mulţi de zece, ne blestemară pentru c-o uciseserăm pe Brida, şi acei câţiva îşi găsiră moartea. Brynkætil, care încercase să-mi lovească fiica şi apoi mă insultase, se număra printre ei. Se oferi să depună jurământ, dar îşi făcuse deja un inamic din mine, aşa că muri. Skopti Alsvartson nu ne blestemă, nu ne sfidă, ci spuse simplu că avea să-şi păstreze jurământul faţă de Ragnall.

– Aşa că faceţi ce vreţi cu mine, mărâi el, doar lăsaţi-mă să mor ca un bărbat.

– Ţi-am luat spada? Când el încuviinţă, i-am spus: Poţi s-o păstrezi, dar fă-mi o singură promisiune.

Se uită la mine cu neîncredere.

– O promisiune?

– Că nu vei părăsi oraşul până nu-ţi dau eu voie.

– Şi când va fi asta?

– Curând, am spus, foarte curând.

– Şi pot să mă alătur jarlului Ragnall?

– Poţi să faci ce vrei, dar numai după ce-ţi îngădui eu să pleci.

Se gândi o clipă, apoi dădu din cap aprobator.

– Promit.

Am scuipat în palmă şi i-am întins-o, iar el scuipă într-a lui şi-mi strânse mâna.

Orvar îşi găsise soţia. I-am găsit pe toţi ostaticii închişi în ceea ce fusese o mănăstire de maici, şi toţi spuseră că fuseseră bine trataţi, dar se bucurară să afle că Brida murise.

– Câţi dintre voi aveţi soţi care-l slujesc pe fratele meu? întrebă Sigtryggr.

Opt femei ridicară mâinile. Bărbaţii lor erau departe în sud, slujindu-l pe Ragnall în incursiunile lui de jaf şi distrugere.

– Vom merge spre sud, şi voi ne veţi însoţi, le spuse Sigtryggr.

– Dar copiii voştri vor rămâne aici, am adăugat. Vor fi în siguranţă.

– Vor fi în siguranţă, repetă Sigtryggr. Cele opt femei protestară, dar el le reduse repede la tăcere. Veţi veni cu noi fără copiii voştri.

Aveam acum peste şapte sute de oameni, cu toate că, în ciuda jurămintelor lor, nu puteam fi siguri că toţi vor fi loiali. Ştiam că mulţi juraseră să-l urmeze pe Sigtryggr pur şi simplu ca să scape de necazuri, şi probabil aceia aveau să se întoarcă la fermele lor cu cel dintâi prilej. Locuitorii erau încă înspăimântaţi, temându-se de răzbunarea lui Ragnall sau poate de faptul că Brida, vrăjitoarea, nu era moartă de-a binelea, de aceea i-am plimbat cadavrul prin oraş. I-am pus trupul pe un căruţ mic, cu stindardul ei negru târât după el, şi l-am dus pe malul râului la sud de oraş, unde l-am ars. Am dat un ospăţ în acea seară, frigând trei tauri întregi la focuri mari făcute din crucile Bridei. Patru bărbaţi muriră în încăierări iscate de la bere, dar acesta era un preţ mic. Majoritatea se mulţumeau să asculte cântece, să bea şi să caute târfele din Eoferwic.

Şi în timp ce ei cântau, beau şi curveau, eu am scris o scrisoare.

Alfred insistase să învăţ să scriu şi să citesc. Niciodată nu mi-a plăcut. De copil am vrut să învăţ cum să călăresc şi să mă lupt, dar tutorii mei m-au bătut până am fost în stare să citesc poveştile lor plicticoase despre oameni plicticoşi care ţineau predici focilor, papagalilor-de-mare şi somonilor. Ştiam şi să scriu, cu toate că nu foarte citeţ. Nu aveam răbdarea să fac literele cum trebuie în acea noapte, ci le-am zgâriat pe pagină cu o pană boantă, dar am bănuit că se puteau citi cuvintele.

Îi scriam lui Æthelflaed ca s-o înştiinţez că eram la Eoferwic, unde urcase pe tron un nou rege care renunţase public la ambiţiile Northumbriei faţă de Mercia şi era gata să semneze un armistiţiu cu ea. Totuşi, înainte de asta, Ragnall trebuia distrus, lucru pentru care urma să pornim spre sud într-o săptămână. „Voi aduce cinci sute de războinici", i-am scris, deşi speram să fie mai mulţi. Insistam că Ragnall ne va depăşi numeric, ceea ce era adevărat, însă nu mi-am dezvăluit îndoielile faţă de loialitatea multora dintre oamenii lui. Comanda jarli ale căror neveste fuseseră ţinute ostatice la Eoferwic, şi acele femei urmau să ne însoţească. Ragnall conducea prin teroare, iar eu voiam să întorc acea teroare împotriva lui, arătându-le jarlilor că familiile lor erau în mâinile noastre, însă nu i-am spus lui Æthelflaed nimic din toate acestea. „Ce aş dori", i-am scris, „este să urmăreşti hoarda lui Ragnall în timp ce se îndreaptă spre noi, ceea ce va face cu siguranţă, şi să ne ajuţi să-l distrugem, chiar dacă bătălia va avea loc în Northumbria." Ştiam că avea reţineri să comande o armată peste graniţa cu Northumbria din cauza insistenţelor fratelui ei de a nu invada regatul nordic fără el, aşa că i-am sugerat ca pur şi simplu să întreprindă un raid de amploare, ca replică la distrugerile cauzate Merciei de oastea lui Ragnall.

L-am trimis pe fiul meu să ducă scrisoarea, spunându-i că aveam să plecăm şi noi spre sud în trei sau patru zile.

– Ne ducem la Lindcolne, i-am spus. De acolo puteam alege mai multe drumuri, unul mergând spre sud spre Lundene, altul spre sud-vest spre centrul Merciei. Probabil o vom lua

pe drumul către Ledecestre, am adăugat, însemnând ruta care mergea spre centrul Merciei.

– Şi Ragnall va veni spre tine, zise el.

– Şi spune-i asta lui Æthelflaed! Sau spune-i oricui îi comandă armata. Spune-le să-l urmărească îndeaproape!

– Dacă au pornit din Ceaster, spuse îngrijorat fiul meu.

– Suntem toţi la ananghie dacă n-au făcut-o, am murmurat atingându-mi ciocanul.

I-am dat o escortă de treizeci de oameni şi pe unul dintre preoţii pe care-i salvaserăm de planul nebunesc al Bridei de a-l provoca pe zeul creştin. Preotul era părintele Wilfa, un tânăr de treabă ale cărui sinceritate şi evlavie mă gândeam că aveau s-o impresioneze pe Æthelflaed.

– Spune-i povestea ta, i-am poruncit, şi spune-i ce s-a întâmplat aici! Îi arătasem trupurile date jos de pe crucile Bridei, văzusem groaza de pe faţa lui şi mă asigurasem că ştia că o armată păgână de nordici şi danezi oprise masacrele. Şi spune-i că Uhtred de Bebbanburg a făcut toate acestea în slujba Domniei Sale.

– Îi voi spune, stăpâne, zise părintele Wilfa. Îmi plăcea de el. Era respectuos, dar nu slugarnic. Ştiţi cumva, stăpâne, ce s-a întâmplat cu arhiepiscopul Æthelbald?

– A fost ars de viu, i-am zis.

– Domnul să ne ajute, şopti el înfiorându-se. Şi catedrala a fost pângărită?

– Spune-i lui Lady Æthelflaed că moartea lui a fost răzbunată, că bisericile sunt deschise din nou şi catedrala este curăţată. Brida transformase catedrala în grajd. Spărsese altarele, rupsese prapurii sfinţi şi scosese morţii din morminte. Şi mai spune-i că regele Sigtryggr a promis că-i va ocroti pe creştini, am adăugat.

Părea ciudat să-l numesc astfel pe ginerele meu. Găsisem un cerculeţ din bronz aurit în vistieria palatului şi l-am pus să-l poarte pe post de coroană. În dimineaţa de după ospăţ, marea sală se umplu de oameni care aveau câte ceva de cerut, mulţi dintre ei proprietari ale căror pământuri fuseseră luate de Ragnall şi date susţinătorilor lui.

Aduseră documente pentru a-şi dovedi drepturile, iar Stiorra, fiindcă ştia citi, stătea la o masă lângă tronul soţului ei şi descifra vechile hrisoave. Unul fusese semnat chiar de tatăl meu, care dădea un teren despre care nici nu ştiam că-l avusese. Mulţi nici nu aveau vreun act, doar afirmaţia indignată că tarlalele lor fuseseră ale taţilor, bunicilor şi străbunicilor lor de la începutul vremurilor.

– Ce să fac? mă întrebă Sigtryggr. Nu ştiu cine spune adevărul!

– Zi-le că nu se va face nimic până la moartea lui Ragnall. Apoi găseşte un preot care ştie carte şi pune-l să facă o listă cu toate cererile.

– Ce folos va aduce aşa ceva?

– Îţi aduce un răgaz, i-am spus. Şi după ce fratele tău moare, poţi aduna un Witan.

– Witan?

– Un sfat. Adună-i pe toţi oamenii care cer pământuri în sală, pune-i să-şi spună păsul pe rând, unul după altul, şi lasă consiliul să voteze. Ei ştiu cine deţine într-adevăr terenul cu pricina. Îşi cunosc vecinii. Ei vor şti şi care pământuri sunt ale oamenilor care-l sprijină pe fratele tău; acele pământuri sunt acum ale tale şi poţi să le dăruieşti. Dar aşteaptă până când fratele tău este mort.

Pentru a-l omorî aveam nevoie de cai. Finan căutase prin oraş şi trimisese oameni în valea largă a râului Use şi adunase patru sute şaizeci şi doi de cai. Unii aparţinuseră oamenilor Bridei, dar pe mulţi i-am cumpărat folosind monede şi bucăţi de argint din vistieria ei. Nu erau cai buni, nu era vreunul pe care aş fi vrut să-l călăresc în luptă, dar aveau să ne ducă mai repede decât propriile noastre picioare, şi aceasta era tot ce ne trebuia. I-am dat vreo zece gloabe lui Skopti Alsvartson, care-şi ţinuse promisiunea de a nu părăsi oraşul până nu-i îngăduiam eu.

– Poţi să pleci, i-am spus la două zile după ce fiul meu plecase spre sud.

Skopti nu era prost. Ştia că mă foloseam de el. Avea să se ducă în Mercia şi să-i povestească lui Ragnall ce se întâmplase

cu Brida și cu oamenii lui la Eoferwic, avertizându-l că veneam să-l atac. Asta și voiam. L-am lăsat cu bună știință pe Skopti să vadă caii pe care-i adunaserăm și chiar i-am dat timp să-i numere, ca să-i spună lui Ragnall că armata noastră era mică, mai mică de cinci sute de oameni. Îi scrisesem lui Æthelflaed că veneam cu peste cinci sute, dar speranța aceea pălea; oricum, știam că împreună cu oastea Merciei aveam să fim destui.

– Spune-i că ne vom întâlni și-l voi ucide. Și te vom omorî și pe tine dacă-i vei rămâne loial.

– I-am jurat credință, spuse Skopti cu încăpățânare.

Porni spre sud, urmând să ajungă la Ragnall în trei sau patru zile. Era posibil ca Ragnall să știe deja ce se întâmplase la Eoferwic, să fi aflat deja despre întoarcerea fratelui său și despre moartea Bridei. Un grup de sclavi o luase spre nord, însoțit firește de războinici de-ai lui Ragnall, așa că vestea se răspândise cu siguranță.

Într-un fel sau altul, ori aflase, ori urma să afle în curând. Oare ce avea să facă? Știa că armata lui Æthelflaed era pe urmele lui, sau cel puțin speram că era, și acum avea un nou dușman care venea dinspre nord.

– Dacă are vreun dram de judecată, va merge spre est, îmi zise Finan. Să găsească nave și să plece în altă parte.

– Dacă are vreun dram de judecată, o să se arunce asupra lui Æthelflaed și o s-o distrugă, apoi o să vină spre noi. Dar n-o s-o facă.

– Nu?

Am scuturat din cap.

– Își urăște prea mult fratele. Întâi o să ne caute pe noi.

La două zile după ce Skopti plecase să-l avertizeze pe Ragnall, am luat-o și noi spre sud.

Eram o armată mică. Într-un final, doar trei sute optzeci și patru de oameni plecară, ceilalți rămânând la Eoferwic sub comanda lui Orvar.

Voisem să iau un număr mai mare, dar aveam prea puțini cai, și unii erau folosiți la căratul proviziilor. Pe de altă parte,

Sigtryggr era îngrijorat că susținătorii Bridei, dintre care prea mulți fugiseră în nord imediat după moartea stăpânei lor, ar fi putut aduna destul sprijin ca să atace Eoferwicul. Eu credeam că, mai degrabă, acei fugari aveau să se baricadeze în spatele zidurilor înalte de la Dunholm, însă am cedat rugăminților lui Sigtryggr și am lăsat o garnizoană substanțială în Eoferwic. La urma urmei, el era regele.

Plecară trei sute optzeci și patru de bărbați, dar și nouă femei. Stiorra era una dintre ele. La fel ca în cazul lui Æthelflaed, nu i se putea refuza acest lucru; pe deasupra, nu i-ar fi plăcut să rămână cu Orvar, care până de curând fusese omul lui Ragnall. Aveam încredere în Orvar, la fel și Sigtryggr, care insistase ca fiica lui, nepoata mea, să rămână în oraș sub protecția lui. Stiorra fu nemulțumită, dar acceptă. Celelalte opt femei fuseseră toate ostaticele lui Ragnall, soțiile jarlilor Regelui Mării, și acum erau arma mea.

Am mers pe drumul roman spre sud. Ragnall, dacă ar fi învățat ceva din rețeaua de drumuri care brăzda Britania, ar fi ghicit că mergeam de la Eoferwic spre Lindcolne, fiindcă acea rută ne asigura cea mai rapidă călătorie, dar mă îndoiam că avusese timp să-și miște armata ca să ne blocheze calea. Ultima dată când auzisem de el, e drept, cu multe zile în urmă, înaintase și mai adânc în Mercia, așa că mă așteptam să văd fumurile de la focurile lui abia după Lindcolne, pe drumul spre Ledecestre, un oraș mercian care fusese în mâinile danezilor de când mă știam. Ledecestre era în acea parte din nordul Merciei care rămânea necucerită de către saxoni, teritoriu pe care Æthelflaed jurase să-l ia înapoi. Odată ajunși la sud de Ledecestre ne apropiam de zona care nu era nici daneză, nici saxonă, un loc al raidurilor și distrugerii, pământul aflat între două triburi și două religii.

Aveam cercetași în față. Chiar dacă eram încă în Northumbria și fluturam stindardul lui Ragnall cu toporul roșu, tot ne consideram în teritoriu inamic. Nu am aprins focuri de tabără noaptea și am căutat locuri de popas cât mai ferite. Ne-am oprit la vest de Lindcolne, cu toate că Sigtryggr și cu mine am traversat podul roman cu vreo zece oameni și am urcat dealul abrupt

până la oraș. Ne întâmpină magistratul, care purta lanțul de argint al funcției sale. Era în vârstă, cu barba sură, și avea un ciot în locul unui braț.

– L-am pierdut luptându-mă cu saxonii de vest, spuse el voios, dar nenorocitul care mi l-a luat și le-a pierdut pe amândouă!

Magistratul, un danez pe nume Asmund, îl slujea pe jarlul numit Steen Stigson.

– I s-a alăturat lui Ragnall acum o lună, ne zise Asmund. Și voi mergeți la el?

– Da, răspunse Sigtryggr.

– Dar unde este? am întrebat.

– Cine știe? răspunse Asmund pe același ton vesel. Ultima dată când am auzit ceva erau departe în sud. Ce vă pot spune este că jarlul Steen ne-a trimis cincizeci de vite acum o săptămână, și ciurdarii au spus că le-a trebuit patru zile să ajungă aici.

– Și mercienii?

– Nu am văzut nici unul! N-am primit nici o veste.

Ne aflam la una dintre porțile din zidurile romane, și de pe acele ziduri puteai privi departe peste zona rurală, dar nici o trâmbă de fum nu mânjea cerul. Totul părea liniștit, luxuriant, verde. Era greu de crezut că niște armate se căutau unele pe altele în acel amestec de păduri, pășuni și teren arabil.

– Ragnall trimitea sclavi la Eoferwic, am spus.

Speraserăm să întâlnim niște oameni de-ai lui care aduceau sclavi din Mercia și să aflăm de la ei pe unde umbla Ragnall, dar nu văzuserăm pe nimeni.

– N-a mai trecut nimeni pe aici de o săptămână! Poate îi adună pe bieții amărâți la Ledecestre? Adu-o aici! Ultimele cuvinte fuseseră strigate către o servitoare care adusese o tavă plină de căni cu bere. Asmund luă două și ni le dădu, apoi îi făcu semn din cap fetei să le ducă pe celelalte oamenilor noștri. Cel mai bun lucru pe care îl puteți face este să vă continuați drumul spre sud! Veți găsi pe cineva!

Entuziasmul lui mă intrigă.

– L-ați văzut pe Skopti Alsvartson?

– Skopti Alsvartson. Urmă o scurtă ezitare. Nu, nu-l cunosc.

Mi-am trecut berea în mâna stângă şi am pus dreaptă pe mânerul Răsuflării-Şarpelui, iar Asmund făcu un pas grăbit în spate. M-am prefăcut că mutam spada doar pentru că mă deranja, apoi mi-am terminat berea şi i-am întins cana servitoarei.

– Ne vom continua drumul spre sud, am zis, spre uşurarea magistratului.

Asmund ne îndrugase minciuni. O făcuse bine, convingător, dar Skopti Alsvartson cu siguranţă trecuse prin Lindcolne.

Skopti, la fel ca noi, o luase pe drumul cel mai scurt către sud, şi asta explica de ce nu întâlniserăm nici om de-al lui Ragnall venind din partea opusă, fiindcă toţi fuseseră avertizaţi. Era posibil, bineînţeles, ca Skopti şi oamenii lui să fi trecut pe lângă oraş, dar era puţin probabil. Le trebuia mâncare, şi fără îndoială ceruseră cai odihniţi ca să înlocuiască mârţoagele pe care li le dăduserăm noi. M-am uitat în ochii lui Asmund şi mi s-a părut că văd nelinişte. Am zâmbit.

– Mulţumesc pentru bere.

– Cu plăcere, stăpâne.

– Câţi oameni aveţi aici?

– Nu destui, stăpâne.

Voia să spună că nu avea destui ca să apere zidurile.

Lindcolne era un burh, dar bănuiam că cea mai mare parte din garnizoană plecase spre sud cu jarlul Steen. Într-o bună zi, mă gândeam, nişte războinici aveau să moară sub acele ziduri pentru a făuri Englalandul. Am aruncat o ultimă privire spre sud de pe dealul de la Lindcolne. Ragnall era acolo undeva, o simţeam. Aflase deja că Brida era moartă şi pierduse fortăreaţa de la Eoferwic, iar acum voia răzbunare.

Venea să ne omoare. Şi am privit spre acea mare întindere de pământ rodnic unde umbrele norilor alunecau peste crânguri şi păşuni, peste verdele lucios al culturilor proaspăt răsărite, peste livezi şi câmpii, şi am ştiut că moartea se ascundea acolo. Ragnall venea spre nord.

Noi ne-am continuat drumul spre sud.

*

– Două zile, am spus după ce am plecat de la Lindcolne.

– Două zile? întrebă Sigtryggr.

– Ragnall va da de noi peste două zile.

– Cu şapte sute de oameni.

– Cu mai mulţi, probabil.

Nu văzuserăm nici un semn că Ragnall sau vreo trupă merciană ar fi fost prin preajmă. Nici o urmă îndepărtată de fum nu indica focurile de tabără ale unei armate. Era fum, bineînţeles, întotdeauna era fum pe cer. Ţăranii îşi ţineau aprinse focurile pentru gătit şi mai erau cuptoarele de cărbune din păduri, dar prezenţa unei armate e trădată de o pată densă care întunecă cerul. Focurile taberei merciene, dacă oastea lui Æthelflaed chiar venea, ar fi trebuit să fie departe spre vest, iar în acea după-masă am ieşit de pe drumul roman şi am luat-o într-acolo. Nu mai mergeam să-l atrag pe Ragnall într-o luptă, ci mai degrabă să caut ajutor. Aveam nevoie de războinicii lui Æthelflaed.

Spre seară am ajuns la o poiană unde era o cocioabă în ruine. Poate fusese casa unui pădurar cândva, dar acum nu era mai mult decât o grămadă mare de stuf acoperind o gaură săpată în solul luminişului. Am petrecut o oră tăind crengi şi îngrămădindu-le peste stuf, apoi am continuat spre vest, lăsând doi cercetaşi în urmă.

Ne-am oprit când veni seara şi, uitându-ne înapoi spre estul cuprins de întuneric, am văzut focul lucind brusc printre copaci. Cercetaşii aprinseseră stuful, iar flacăra era un reper pentru inamicii noştri. Speranţa mea era ca Ragnall să vadă fumul mânjind cerul dimineţii şi s-o ia spre est să ne caute, în timp ce noi continuam să călărim spre vest. Fumul era încă acolo a doua zi dimineaţă, cenuşiu pe cerul albastru. L-am lăsat în spate, îndepărtându-ne la trap de soarele care răsărea. Cercetaşii noştri călăreau mult la sud de noi, însă nu văzură nici un inamic. Nu văzură nici prieteni, şi mi-am amintit de cearta din marea sală de la Ceaster când voisem să ies călare împotriva inamicului, şi fiecare bărbat de acolo, în afara episcopului Leofstan, insistase să rămânem în oraş. Oare asta făcuse Æthelflaed? Fiul

meu, dacă supravieţuise, trebuia să fi ajuns deja la Æthelflaed, dacă ea încă se mai adăpostea la Ceaster; era oare ea atât de furioasă pe noi încât să ne lase să murim pe dealurile acelea?

– Ce facem, tată? mă întrebă Stiorra.

Răspunsul adevărat? Fugeam. Răspunsul adevărat era că mergeam spre îndepărtatul Ceaster, în vest, sperând că vom da de forţele merciene.

– Vreau să-l atrag pe Ragnall spre nord, am spus în schimb, unde va fi prins între noi şi armata mercianã. De asta îmi condusesem oamenii la sud de Eoferwic, dar încă de la Lindcolne mă chinuia teama că eram singuri, că nici un mercian nu se afla pe urmele lui Ragnall şi că trebuia să dăm piept cu el singuri. Încercând să-mi iau un ton vesel, am adăugat: Trebuie doar să-l evităm pe Ragnall până ştim că mercienii sunt destul de aproape să ne ajute!

– Şi mercienii ştiu asta?

Era o întrebare bună, o întrebare la care nu aveam răspunsul potrivit.

– Dacă fratele tău a ajuns la ei, da.

– Şi dacă nu?

– Şi dacă nu, am spus, de data asta serios, atunci tu şi cu Sigtryggr mergeţi în nord cât de repede puteţi. Îţi iei fiica de la Eoferwic, apoi găsiţi un loc sigur. Treceţi marea! Doar plecaţi!

Ultimele vorbe le-am rostit cu furie, dar nu eram furios pe fiica mea, ci pe mine.

– Soţul meu nu fuge, zise Stiorra.

– Atunci e prost.

Dar eu eram prostul mai mare. Îi împuiasem capul tânărului Æthelstan cu sfaturi, îi spusesem să nu fie încăpăţânat, să-şi folosească judecata înainte de a-şi folosi spada, iar acum condusesem o mică armată la dezastru fiindcă nu chibzuisem destul. Mă gândisem să mă alătur unei armate merciene, mă gândisem să-l prindem pe Ragnall între două forţe, dar eu eram cel care avea să fie prins în capcană. Ştiam că Ragnall venea. Nu-l puteam vedea sau mirosi, dar ştiam. Cu fiecare oră creştea suspiciunea că nu eram singuri în această zonă care arăta atât

de neprihănită. Instinctul ţipa la mine, şi mă învăţasem să-l ascult întotdeauna. Pe deasupra, nu era nici un ajutor prin preajmă. Nu era nici fum pe cer de la focurile de tabără ale vreunei armate, dar nici nu avea să fie. Ragnall mai bine ar fi îngheţat de viu decât să-şi trădeze prezenţa. Ştia unde eram, pe când noi habar n-aveam unde se găsea oastea lui. În acea dimineaţă i-am văzut cercetaşii pentru prima oară. Am zărit vag nişte siluete la mare distanţă, şi Eadger, care era cel mai bun dintre călăreţii mei, porni cu vreo cinci oameni în urmărirea lor, dar fusese oprit de un grup mare de războinici. Tot ce-mi putu raporta fu că grupul mai mare era la sud.

– N-am putut trece de nenorociţi, stăpâne. Încercase, voind să vadă măcar pentru o clipă armata lui Ragnall, dar inamicul îl împiedicase. Însă nu pot fi foarte departe, stăpâne, adăugă Eadger, şi avea dreptate.

M-am gândit să ne întoarcem spre nord, să mergem înapoi la Eoferwic în speranţa că ne mişcam mai repede decât Ragnall, care ne urmărea, dar şi dacă am fi ajuns acolo am fi fost prinşi în capcană. Trupele lui Æthelflaed n-ar fi pătruns atât de adânc în Northumbria ca să ne ajute, n-ar fi venit nimeni să ne salveze, aşa că ar fi urmat un asalt asupra zidurilor de la Eoferwic şi un masacru fără milă pe străzile sale înguste.

Ce crezusem? Mă gândisem că Æthelflaed va trimite trupe să-l hărţuiască pe Ragnall, că undeva aproape de oastea lui era o armată merciană de cel puţin patru sau cinci sute de oameni care să ni se alăture. Mă gândisem s-o uimesc pe Æthelflaed capturând Eoferwicul, să-i dau un nou rege al Northumbriei care să jure că va păstra pacea cu ea şi să-i ofere stindardul roşu ca sângele al lui Ragnall drept trofeu. Mă gândisem să dau Merciei un nou cântec al lui Uhtred; în schimb, le dădeam poeţilor lui Ragnall o nouă sursă de inspiraţie.

Aşa că i-am spus Stiorrei adevărul, şi anume că o adusesem la un dezastru, dar pe la amiază acest lucru era evident pentru toţi oamenii mei. Călăream pe o creastă deasupra unei văi largi. Râul de jos şerpuia încet către mare printre păşuni bogate unde păşteau oi. Pentru asta luptam, pentru acest pământ mănos.

Încă ne mai îndreptam spre vest, urmând creasta, deşi habar nu aveam unde eram. L-am întrebat pe un cioban, însă tot ce putu spune fu „acasă", de parcă asta explica totul. Peste puţin timp, când poposiserăm pe o culme, am văzut călăreţi în faţă. Erau trei.

– Nu-s de-ai noştri, mârâi Finan.

Deci cercetaşii lui Ragnall erau în faţa noastră. Erau la vest de noi, la sud şi, cu siguranţă, şi în spatele nostru. M-am uitat la râu. Eram la sud de el. M-am gândit că puteam să-l trecem pe undeva şi să ne îndreptăm spre nord, dar caii noştri erau nişte gloabe şi, dacă Ragnall era acum atât de aproape pe cât suspectam eu, ne-am fi bătut pe un teren ales de el. Era timpul să ne oprim, aşa că l-am trimis pe Finan cu un grup de oameni să găsească un loc unde ne puteam apăra. Aveam să mă năpustesc asupra inamicului ca o bestie turbată, însă trebuia să alegem un loc unde-l puteam lovi înainte să ne copleşească. Un loc, m-am gândit, unde aveam să murim dacă mercienii nu veneau.

– Uită-te după un vârf de deal, i-am spus lui Finan, care nu mai avea nevoie de acest sfat.

Găsi ceva şi mai bun.

– Mai ţii minte locul unde ne-a prins Eardwulf în capcană? mă întrebă la întoarcere.

– Îl mai ţin minte.

– Este ca acela, doar că mai bun.

Eardwulf condusese o revoltă împotriva lui Æthelflaed şi ne prinsese în capcană în ruinele unui vechi fort roman, construit acolo unde se întâlneau două râuri. Scăpaserăm de acolo, salvaţi de sosirea lui Æthelflaed, dar acum abandonaserăm orice speranţă de a primi vreun ajutor.

– Râul face un cot în faţă, îmi spuse Finan. Trebuie să-l trecem, dar este un vad. Şi pe celălalt mal este un fort.

Avea dreptate. Locul pe care-l găsise era perfect, un loc făcut pentru apărare, un loc fortificat de către romani şi, ca la Alencestre, unde ne înconjurase Eadwulf, un loc unde se întâlneau două râuri. Ambele râuri erau prea adânci ca să fie trecute cu piciorul, iar între ele era un fort roman din pământ,

de formă pătrată, aşezat pe vârful unui dâmb. Singura cale de acces era dinspre vadul de la nord, din direcţia de unde veneam noi, ceea ce însemna că Ragnall trebuia să dea ocol fortului şi să treacă vadul, iar asta avea să-i ia timp, timp numai bun ca armata merciană să ne salveze. Iar dacă armata merciană nu venea, aveam de apărat un fort şi un zid pe care să ne omorâm inamicii.

Era aproape noapte când am pătruns călare prin intrarea de nord a fortului. Acea intrare nu avea poartă, era doar o potecă printre zidurile care, la fel ca acelea de la Eads Byrig, decăzuseră sub asaltul ploii şi timpului. Înăuntru n-am găsit nici o construcţie romană, doar o fermă cu o încăpere mare din lemn înnegrit, acoperită cu un strat gros de stuf, şi lângă ea un hambar şi un staul, dar nu era nici o vită acolo şi nici un om, în afară de un bătrân care locuia într-una din cocioabele de dincolo de zid. Berg mi-l aduse.

– Zice că locul aparţine unui danez pe nume Egill.

– A fost al unui saxon, spuse bătrânul, care şi el era saxon. Hrothwulf! Îmi aduc aminte de Hrothwulf! Era un om bun.

– Cum se numeşte locul ăsta? l-am întrebat.

Se încruntă.

– Ferma lui Hrothwulf, bineînţeles!

– Unde este Hrothwulf?

– Mort şi îngropat, stăpâne, sub pământ. Dus în ceruri, sper. Trimis acolo de un danez, adăugă bătrânul scuipând. Eram doar un copil! Abia un copil. Bunicul lui Egill l-a omorât. Am văzut! L-a despicat ca pe un lemn!

– Şi Egill?

– A plecat, stăpâne, a luat tot cu el.

– A plecat azi, spuse Finan arătând spre nişte baligi de vacă de lângă hambar. Astea-s proaspete, de azi-dimineaţă.

Am descălecat şi mi-am scos Răsuflarea-Şarpelui din teacă. Finan veni cu mine, cu spada în mână, şi am deschis uşa casei. Sala era goală, în afară de două mese rudimentare, câteva bănci, o saltea de paie, o oală de gătit ruginită, o coasă ruptă

şi o grămadă de piei uzate şi împuţite. Am îngenuncheat lângă vatra din mijloc şi am pus mâna pe cenuşă.

– Încă este caldă, am spus.

Am stârnit cenuşa cu vârful spadei şi am văzut tăciuni lucind. Deci Egill danezul fusese în casă nu cu multă vreme înainte, dar plecase, luându-şi şi animalele cu el.

– A fost avertizat, i-am spus lui Sigtryggr când m-am dus lângă el pe parapetul de pământ. Egill ştia că venim.

Şi Egill, mă gândeam, a avut vreme să-şi ia vitele şi lucrurile, ceea ce însemna că fusese anunţat cu cel puţin o jumătate de zi înainte. Fără îndoială, cercetaşii lui Ragnall ne urmăreau încă din zori. M-am uitat spre miazănoapte de-a lungul crestei domoale dintre râuri.

– Ar trebui s-o iei pe Stiorra şi să o duci în nord, i-am spus lui Sigtryggr.

– Şi să vă las pe Domnia Ta şi pe oamenii Domniei Tale aici?

– Ar trebui să pleci.

– Eu sunt regele aici, nimeni nu mă alungă de pe pământul meu.

Creasta dinspre nord era plată şi mergea printre cele două râuri, care se uneau la sud de fort. Acoperită de păşune, cobora foarte lin dinspre noi înainte de a se ridica din nou, la fel de lin, către o linie de pădure întunecată unde brusc apărură nişte călăreţi.

– Sunt cercetaşii noştri, zise Finan atunci când oamenii îşi duseră mâinile la spade.

Erau şase şi călăreau într-un grup strâns. Când se apropiară am văzut că doi erau răniţi. Unul abia stătea în şa, celălalt avea capul însângerat.

– Vin, stăpâne, îmi spuse Eadger arătând cu capul spre sud.

M-am întors, dar zona de dincolo de râuri era tăcută, liniştită, încălzită de soare, goală.

– Ce aţi văzut? întrebă Sigtryggr.

– Este o fermă dincolo de pădurile acestea. Eadger întinse mâna spre pădurile de după râu. Cel puţin o sută de oameni sunt acolo, şi vin şi mai mulţi. Vin de peste tot. Se opri câtă vreme

Folcbald îl dădu jos pe rănit din șa, apoi continuă: Câțiva dintre ei ne-au urmărit, și Ceadda a luat o suliță în burtă.

– Am golit totuși două șei, spuse cel cu capul însângerat.

– Sunt foarte împrăștiați, stăpâne, zise Eadger, dinspre est, dinspre vest, dinspre sud, vin de peste tot, stăpâne, dar vin.

Pentru o clipă nebună m-am gândit să-mi iau oamenii și să atacăm avangarda forțelor lui Ragnall. Am fi trecut râul, i-am fi găsit pe cei abia sosiți dincolo de pădure, apoi am fi creat haos printre ei înainte să sosească restul armatei lor, dar chiar atunci Finan mormăi ceva. Când m-am întors, am văzut că un singur călăreț apăruse la marginea pădurii dinspre nord. Omul stătea nemișcat în spinarea unui armăsar sur și se uita la noi. Încă doi mai apărură, apoi încă cinci.

– Sunt dincolo de râu, zise Finan.

Și tot mai mulți apărură la acea lizieră din depărtare. Nu făceau altceva decât să ne privească. M-am întors și m-am uitat spre sud, unde de această dată am văzut călăreți, coloane de călăreți, venind pe drumul care ducea spre vad.

– Sunt toți aici, am spus.

Ragnall ne găsise.

Treisprezece

Primul foc fu aprins nu cu mult după asfinţit. Ardea undeva în adâncul pădurii, dincolo de păşunea de pe creastă, şi flăcările lui aruncau umbre lugubre printre copaci.

Apărură apoi mai multe focuri care luminau pădurile din nord, dintre râuri. Atât de multe, încât uneori aveam impresia că întreaga fâşie de copaci ardea. Apoi, adânc în noaptea luminată de vâlvătăi, am auzit copite pe creastă şi am văzut umbra unui călăreţ galopând spre noi, apoi întorcându-se.

– Vor să ne ţină treji, zise Sigtryggr.

Urmă un al doilea călăreţ, în timp ce la marginea sudică a crestei un inamic nevăzut lovea o lamă de o pavăză.

– Ne ţin treji, am răspuns, apoi m-am uitat la Stiorra: Şi de ce n-ai plecat spre nord?

– Am uitat.

Egill lăsase două lopeţi în hambar; le-am folosit ca să adâncim vechiul şanţ din faţa parapetului de pământ, punând astfel un obstacol în faţa unui eventual zid de scuturi. Nu aveam destui oameni să luptăm în spaţiul deschis al păşunii, aşa că urma să facem un zid de scuturi pe rămăşiţele vechiului parapet roman. Ştiam că romanii aveau două tipuri de fortificaţii: erau cele mari, precum Eoferwic, Lundene sau Ceaster, protejate de ziduri masive din piatră, şi aceste forturi din zona rurală, numeroase şi plasate la distanţe mici unul de altul, nu mai mult decât un şanţ şi un parapet de pământ pe care era o palisadă de lemn. Aceste forturi mai mici păzeau vadurile şi răscrucile

de drumuri, şi chiar dacă palisada acestui fort dispăruse de mult, parapetul lui, în ciuda erodării, era încă destul de abrupt încât să reprezinte un obstacol formidabil. Sau aşa îmi spuneam. Oamenii lui Ragnall trebuiau să treacă şanţul, apoi să se cațere pe parapet în ciuda topoarelor, suliţelor şi spadelor noastre, iar morţii şi răniţii lor ar fi format un nou obstacol, împiedicându-i pe cei care veneau din spate. Punctul cel mai slab era intrarea fortului, care nu era altceva decât o cărare plată, dar pe malul râurilor creşteau tufe groase de spini, aşa că am trimis nişte oameni să le taie şi să încropească o palisadă cu ele.

Sigtryggr cercetase împrejurimile înainte să apună soarele şi să ne învăluie întunericul.

– Ar fi bine să mai avem încă o sută de oameni, oftă el.

– Roagă-te să ne atace frontal, i-am răspuns.

– Nu e prost.

Aveam destui oameni ca să apărăm un parapet. Dacă Ragnall ar fi venit în josul cărării care trecea peste păşune şi ne-ar fi asaltat frontal, îmi dădeam seama că am fi putut să rezistăm până la ceea ce creştinii numesc Ziua de Apoi. Dar, dacă ar mai fi trimis oameni de oricare parte a fortului să atace întăriturile din est şi din vest, ne-am fi risipit prea mult forţele. Spre norocul nostru, terenul cobora spre râuri de ambele părţi, dar pantele nu erau imposibil de abrupte, şi asta însemna că aveam nevoie de oameni pe ambele valuri laterale şi alţi oameni pe parapetul de sud, dacă oamenii lui Ragnall ne-ar fi înconjurat. Adevărul era că Ragnall avea să ne copleşească. Aveam să luptăm, să-i măcelărim pe unii dintre cei mai buni războinici ai săi, dar pe la amiază aveam să fim toţi cadavre sau prizonieri, dacă Ragnall nu-mi făcea plăcerea să asalteze doar valul de nord.

Sau dacă nu apăreau mercienii.

– Avem ostaticii, zise Sigtryggr.

Stăteam pe valul de nord, uitându-ne la focurile ameninţătoare şi ascultând sunetul lopeţilor noastre care adânceau şanţul. Un alt duşman veni până aproape de fort, om şi cal ieşind în evidenţă pe fundalul flăcărilor din pădurea îndepărtată.

– Avem ostaticii, am încuviinţat.

Cele opt femei erau toate soţii ale unor jarli de-ai lui Ragnall. Cea mai tânără avea în jur de paisprezece ani, cea mai în vârstă, probabil treizeci. Erau, pe bună dreptate, posomorâte şi nemulţumite. Le lăsasem în sala lui Egill, păzite acolo de patru oameni.

– De ce s-a temut? l-am întrebat pe Sigtryggr după câteva clipe.

– Să se teamă?

– De ce a luat ostatici?

– Lipsă de loialitate, zise el simplu.

– Un jurământ nu e de ajuns ca să-i facă pe oameni loiali?

– Nu pentru fratele meu, spuse Sigtryggr. Acum cinci, poate şase ani, tata s-a dus cu o oaste în sudul Irlandei. Lucrurile n-au mers bine, şi jumătate dintre războinici pur şi simplu s-au suit pe nave şi au plecat de acolo.

– Aşa se întâmplă.

– Dacă pui mâna pe pământ, sclavi, vite, oamenii îţi rămân loiali, dar imediat ce ai necazuri? Se topesc. Ostaticii sunt răspunsul lui Ragnall.

– Iei ostatici de la inamic, am spus, nu din propria tabără.

– Decât dacă eşti fratele meu, zise Sigtryggr.

Îşi ascuţea lama spadei cu o piatră. Sunetul era monoton.

M-am uitat la pădurea îndepărtată gândindu-mă că şi duşmanii îşi ascuţeau spadele. Trebuiau să fie încrezători. Ştiau că în zori îi aşteptau bătălia, victoria, jaful şi faima.

– Ce vei face cu ostaticele? întrebă Finan.

– O să le pun la vedere, zise Sigtryggr.

– Şi-o să le ameninţi? interveni Stiorra.

– Sunt o armă pe care o vom folosi, răspunse mohorât Sigtryggr.

– Şi le vei omorî? întrebă Stiorra. Cum soţul ei nu răspunse, adăugă: Dacă le omori, pierzi puterea pe care ţi-o dau ele.

– Ar trebui să fie de ajuns doar să ameninţ, zise Sigtryggr.

– Oamenii aceia te cunosc, spuse fiica mea arătând spre focurile din pădure. Ştiu că nu vei omorî femei.

– S-ar putea să fim nevoiţi, oftă Sigtryggr. Măcar una.

Nici unul dintre noi nu mai scoase o vorbă. În spatele nostru, în fort, oamenii stăteau în jurul focurilor. Unii cântau, cu toate că nu erau cântece prea vesele. Erau cântece de jale. Știau ce-i așteaptă, și mă întrebam pe câți mă puteam baza. Eram sigur pe oamenii mei și pe cei ai lui Sigtryggr, dar un sfert dintre războinici fuseseră supușii lui Ragnall până cu o săptămână sau două înainte, și cum aveau să lupte ei? Aveau să dezerteze? Sau frica de mânia lui Ragnall avea să-i convingă să lupte și mai vajnic pentru mine?

– Îl ții minte pe Eardwulf? mă întrebă brusc Finan.

Am zâmbit ușor.

– Știu la ce te gândești.

– Eardwulf? se miră Sigtryggr.

– Un om ambițios, am spus, care ne-a prins într-o capcană ca aceasta. Exact ca aceasta. Și, cu câteva clipe înainte să ne căsăpească, Lady Æthelflaed a sosit.

– Cu o armată?

– El a crezut că avea o armată. De fapt nu avea, dar el și-a închipuit că urma să piardă bătălia și ne-a lăsat în pace.

– Și mâine? întrebă Sigtryggr.

– Ar trebui să fie o armată merciană care-l urmărește pe Ragnall, am spus.

– Ar trebui, zise hotărât Sigtryggr.

Încă mai speram la acea armată merciană. Ar fi putut să fie la două ore distanță, undeva la vest. Probabil o comanda Merewalh? Era destul de înțelept încât să nu aprindă focuri de tabără, destul de viclean încât să apară înainte de venirea zorilor ca să-l atace pe Ragnall din spate. Trebuia să mă agăț de această speranță, deși fiecare instinct îmi spunea că era o speranță deșartă. Știam că, fără ajutor, soarta noastră era pecetluită.

– Mai sunt și alți ostatici, spuse pe neașteptate Finan. Observându-ne uimirea, explică: Trupele fratelui meu.

– Crezi că n-o să lupte? l-am întrebat.

– Bineînțeles c-o să lupte, doar sunt irlandezi. Dar dimineață, stăpâne, împrumută-mi coiful tău, brățările tale și tot aurul și argintul pe care-l găsești.

– Sunt mercenari, am spus. Ai de gând să-i cumperi?

Scutură din cap.

– Şi vreau şi cel mai bun cal.

– Poţi să ai orice doreşti.

– Ce vrei să faci? întrebă Sigtryggr.

Finan zâmbi.

– Vrăjitorie, zise, doar vrăjitorie irlandeză.

Am aşteptat zorii.

O pâclă subţire tulbura prima geană de lumină. Focurile din pădurea îndepărtată păliră, deşi erau acolo, firave printre copacii înceţoşaţi. Finan încercă să le numere, dar erau prea multe. Toţi număram. Aveam doar puţin peste trei sute optzeci de oameni apţi pentru luptă, pe când inamicul trebuia să aibă de trei ori mai mulţi, poate chiar de patru ori. Toţi număram, cu toate că nimeni nu vorbea despre asta.

Primii călăreţi veniră imediat după apariţia zorilor. Erau tineri din armata lui Ragnall care nu se puteau abţine să ne batjocorească. Ieşiră dintre copaci la galop, apoi se opriră la treizeci sau patruzeci de paşi de zidul nordic, cerându-ne să trecem şanţul ca să ne luptăm în duel. Dădusem ordin ca nimeni să nu accepte o astfel de provocare, însă refuzul nostru îi îmbie pe şi mai mulţi să vină să ne insulte. Armata lui Ragnall era încă ascunsă în copacii de la o jumătate de milă distanţă, dar le dădea voie războinicilor lui înfierbântaţi să ne sfideze.

– Sunteţi laşi! strigă unul.

– Haideţi şi omorâţi-ne! Dacă îndrăzniţi!

Altul se plimba de colo colo prin faţa noastră.

– Dacă vă temeţi de mine, s-o trimit pe soră-mea să se bată cu unul dintre voi?

Făceau pe grozavii atât unul faţă de celălalt, cât şi faţă de noi. Astfel de ocări au fost întotdeauna parte a bătăliei. Este nevoie de timp pentru formarea zidului de scuturi şi de încă şi mai mult timp pentru ca oamenii să-şi adune curajul, iar ritualul insultelor şi provocărilor reprezenta o latură importantă a pregătirilor. Ragnall încă trebuia să-şi scoată oamenii la iveală,

îi ţinea printre copaci, cu toate că din când în când mai vedeam câte o strălucire metalică printre frunzele din depărtare. Cu siguranţă le ţinea un discurs comandanţilor săi, le spunea la ce să se aştepte şi cum aveau să fie răsplătiţi; între timp, tinerii lui veneau să-şi bată joc de noi.

– Vreau să mă lupt cu doi de-ai voştri! strigă unul dintre ei. Îi omor dintr-o singură lovitură!

– Căţelandru, mârâi Sigtryggr.

– Parcă ţin minte că m-ai provocat la Ceaster, am spus.

– Eram tânăr şi prost.

– Nu te-ai schimbat.

Zâmbi. Era într-o cămaşă de zale care fusese curăţată cu nisip şi oţet, astfel încât reflecta lumina soarelui. Teaca spadei sale era bătută cu butoni de aur, şi un lanţ de aur de care atârna un ciocan din acelaşi metal îi era înfăşurat de trei ori în jurul gâtului. Nu purta coif, dar peste părul lui blond purta cercul din bronz aurit pe care-l găsiserăm la Eoferwic.

– O să-i împrumut lui Finan lanţul, se oferi el.

Finan înşeua un armăsar mare şi negru. La fel ca Sigtryggr, purta zale lustruite şi centura mea cu plăcuţe de argint cusute pe piele. Îşi împletise părul şi şi-l legase cu panglici, în timp ce antebraţele îi erau pline de brăţări războinice. Marginea din fier a scutului fusese curăţată de rugină, iar vopseaua palidă fusese răzuită, o cruce creştină fiind acum pictată pe lemnul de salcie. Orice vrăjitorie pregătea, era evident creştină, însă nu voise să-mi spună despre ce era vorba. M-am uitat cum strânse chinga, apoi se întoarse, se rezemă de calul care stătea liniştit şi se uită afară prin poarta blocată de scaieţi spre locul unde şase războinici de-ai lui Ragnall încă ne strigau ocări. Ceilalţi se plictisiseră şi o luaseră înapoi spre copacii îndepărtaţi, dar aceştia şase îşi aduseseră caii până chiar la marginea şanţului, de unde ne sfidau.

– Toţi sunteţi aşa de fricoşi? întrebă unul. O să mă bat cu doi dintre voi! Nu fiţi copii de ţâţă! Haideţi şi luptaţi!

Alţi trei călăreţi ieşiră dintre copacii de la nord şi veniră în galop să li se alăture celor şase.

– Mi-ar plăcea să-i omor pe câţiva, mârâi Sigtryggr.

– Să n-o faci.

– N-o s-o fac. Se uita la cei trei călăreţi, care-şi scoseseră spadele. Aşa-i că-s nerăbdători?

– Cei tineri sunt întotdeauna.

– Aşa ai fost şi Domnia Ta?

– Îmi amintesc de primul meu zid de scuturi, am spus. Muream de frică.

Îi înfruntam pe hoţii de vite din Ţara Galilor, şi atunci cunoscusem prima dată groaza. De atunci luptasem cu cei mai buni războinici pe care nordicii putuseră să-i trimită împotriva noastră, mă izbisem în scuturi şi simţisem duhoarea împuţită a răsuflării inamicilor înainte de a-i omorî. Încă mă mai temeam de zidul de scuturi.

Într-o bună zi o să mor într-un astfel de zid. O să cad, muşcându-mi buzele de durere, şi o spadă inamică o să-mi smulgă viaţa din trup. „Poate astăzi", m-am gândit, „poate astăzi." Mi-am atins ciocanul.

– Ăştia ce fac? întrebă Sigtryggr.

Nu se uita la mine, ci la cei trei călăreţi care dăduseră pinteni armăsarilor şi acum îi atacau pe oamenii care ne insultau. Aceia rămaseră pe loc, neînţelegând ce se întâmpla, şi ezitarea le aduse sfârşitul. Cei trei nou-veniţi se năpustiră în acelaşi timp; cel din mijloc se repezi asupra unui adversar, aruncându-l din şa, apoi se întoarse asupra altuia şi-l lovi cu toată vigoarea. Am văzut lunga lamă intrând prin zale, l-am văzut pe nordic îndoindu-se peste ea, l-am văzut scăpându-şi arma în iarbă. Atacatorul, care-şi continua iureşul, fu cât pe ce să fie smuls din şa, fiindcă lama spadei lui era îngropată în burta muribundului. Reuşi totuşi s-o scoată la timp şi, întorcându-şi iute calul, izbi cu spada în spinarea rănitului. Unul dintre cei şase tineri care ne ocărâseră până atunci o luase la goană pe creastă, ceilalţi cinci erau ori morţi, ori răniţi. Nici unul nu mai era călare.

Cei trei se îndreptară spre noi. Căpetenia lor era fiul meu, Uhtred, care-mi zâmbi larg în timp ce venea spre bariera de spini de la intrarea în fort. Am tras înapoi o secţiune a gardului pentru

a-i lăsa înăuntru, şi ei intrară în uralele oamenilor. Am văzut că fiul meu purta o amuletă mare din fier în formă de ciocan la gât. I-am ţinut calul când descălecă, apoi l-am îmbrăţişat.

– Te-ai dat drept danez? l-am întrebat atingându-i ciocanul.

– Da! Şi nimeni nu ne-a băgat în seamă! Am ajuns ieri-noapte.

Însoţitorii lui erau amândoi danezi care-mi juraseră credinţă. Zâmbeau larg, mândri de ce făcuseră. Mi-am scos două verigi de pe braţe şi le-am dat drept răsplată.

– Aţi fi putut rămâne cu Ragnall, dar nu aţi făcut-o.

– Sunteţi stăpânul nostru, faţă de care am depus jurământ, zise unul.

– Şi încă nu ne-aţi condus spre o înfrângere, stăpâne, zise celălalt.

Am simţit un junghi de vină, fiindcă mai mult ca sigur călăriseră spre propria moarte când traversaseră păşunea.

– Aţi fost uşor de găsit, spuse fiul meu. Nordicii roiesc aici ca viespile la miere.

– Câţi? vru Sigtryggr să ştie.

– Prea mulţi, zise posomorât Uhtred.

– Şi armata merciană? am întrebat.

Scutură din cap.

– Care armată merciană?

Am înjurat şi mi-am întors privirea spre păşunea care era goală acum, cu excepţia celor trei cadavre şi a celor doi răniţi care se târau înapoi către copaci.

– Lady Æthelflaed nu l-a urmărit pe Ragnall?

– L-a urmărit, dar a trebuit să se întoarcă la Ceaster pentru înmormântarea episcopului Leofstan.

– Ce-a făcut? am bolborosit, nevenindu-mi să cred.

– Leofstan a murit, zise Uhtred. Acum trăia, şi în clipa următoare era mort. Mi s-a spus că ţinea slujba când s-a întâmplat. A scos un ţipăt de durere şi s-a prăbuşit.

– Nu! Eram surprins de tristeţea care mă cuprinsese. Îl urâsem pe Leofstan la început, căci umilinţa lui mi se păruse făţarnică, dar ajunsesem să-l plac, chiar să-l admir. A fost un om bun, am spus peste câteva clipe.

– A fost.

– Şi Æthelflaed s-a dus cu toată armata la înmormântare?

Fiul meu scutură din cap, apoi luă o gură de apă din cana pe care i-o întinsese Berg.

– S-a dus cu o mică escortă şi cu preoţii ei obişnuiţi, lăsându-l pe Cynlæf la comanda armatei.

Cynlæf, favoritul ei, omul care urma să-i devină ginere.

– Şi Cynlæf? am întrebat abătut.

– Ultima dată când am auzit de el era mult la sud de Ledecestre, şi refuza să aducă trupele în Northumbria.

– Nenorocitul, am spus.

– M-am dus la Ceaster şi i-am explicat situaţia lui Lady Æthelflaed, continuă Uhtred.

– Şi?

– I-a trimis poruncă lui Cynlæf s-o ia spre nord şi să te găsească, dar mesajul n-o să ajungă la el decât azi.

– Şi e la o zi de marş distanţă.

– Cel puţin o zi, spuse fiul meu, aşa că trebuie să-i batem pe nenorociţii ăştia singuri. Zâmbi larg, apoi mă mai uimi o dată atunci când se întoarse şi se uită la Finan. Hei, irlandezule!

Finan păru surprins să fie strigat astfel, dar nu se simţi jignit.

– Lord Uhtred? îi răspunse binevoitor.

Fiul meu rânjea ca un nebun.

– Îmi datorezi doi şilingi.

– Da?

– Ai spus că nevasta episcopului arată ca un broscoi, ţii minte?

– Ţin minte.

– Nici vorbă. Deci îmi datorezi doi şilingi.

Finan pufni.

– Am doar cuvântul tău pentru asta! Şi cât valorează cuvântul tău? Ai crezut că fetişcana aia de la taverna din Gleawecestre era frumoasă, şi avea o faţă ca un fund de bou. Nici Gerbruht n-ar fi atins-o, şi l-am văzut călărind chestii pe care nu le-ar mirosi un câine!

– O, sora Gomer este frumoasă, zise fiul meu, întreabă-l numai pe tata.

– Pe mine? am întrebat. De unde să știu eu?

– Fiindcă sora Gomer are un semn din naștere de forma unui măr, tată. Exact aici, spuse Uhtred atingându-și fruntea cu un deget înmănușat.

Am rămas fără replică, holbându-mă la el. Pentru o clipă l-am dat uitării pe Ragnall, gândindu-mă doar la acel trup rumen din fânar.

– Ei bine? întrebă Finan.

– Îi datorezi fiului meu doi șilingi, am spus izbucnind în râs.

Ragnall veni la scurt timp după aceea.

Mi-am amintit cum se ivise Ragnall din pădure la Ceaster atunci când se răzbunase pentru capetele pe care le lăsasem la ruinele fortului de la Eads Byrig. Își organizase oamenii în linie, astfel încât apăruseră toți deodată, și acum făcu la fel. Dintre copacii învăluiți în lumina strălucitoare a dimineții, cu frunzele lor verzi liniștite, ieși o formație lungă de pedestrași, oameni cu scuturi, oameni cu arme, un zid de scuturi menit să ne îngrozească. Își îndeplini menirea, căci un zid de scuturi este un lucru teribil. Este un zid de lemn, fier și oțel cu doar un singur scop, să ucidă.

Acest zid de scuturi rotunde și pictate se lungea mult pe vârful plat al crestei, deasupra lui fluturând stindardele jarlilor, căpeteniilor și regilor care veniseră să ne ucidă.

În centru, bineînțeles, era toporul roșu al lui Ragnall, flancat de patruzeci sau cincizeci de stindarde înfățișând corbi, vulturi, lupi, șerpi și creaturi pe care nici un om nu le-a văzut vreodată decât în coșmaruri. Războinicii care veneau în urma stegarilor se opriră la marginea pădurii și începură să-și lovească scuturile într-un tunet constant. I-am numărat cât de bine am putut și mi-am dat seama că erau cel puțin o mie. Flancurile zidului erau pe pantele crestei, ceea ce sugera că Ragnall voia să ne învăluie și să atace din trei părți. Oamenii mei erau pe zidurile fortului.

Şi ei ştiau să numere; priveau în tăcere forţa impresionantă a lui Ragnall şi ascultau tunetul scuturilor lui.

Ragnall nu era încă pregătit să atace. Îi lăsa pe oamenii lui să ne cerceteze, îi lăsa să-şi dea seama cât de puţini eram. Acei războinici care-şi loveau pavezele pentru a crea tunetul provocării vedeau parapetul fortului şi, pe vârful lui, un zid de scuturi mult mai mic decât al lor.

Vedeau că aveam doar două stindarde, capul de lup şi toporul roşu, şi Ragnall voia ca ei să ştie cât de uşoară avea să fie victoria. L-am zărit călărind un armăsar negru în spate şi strigând către oamenii săi. Îi asigura de izbândă şi le promitea moartea noastră. Îi umplea de încredere, şi ştiam că mai erau doar câteva clipe până să vină să ne insulte. Avea să ne ofere şansa de a ne preda şi, când refuzam, urma să-şi împingă zidul de scuturi în faţă.

Dar înainte să se mişte Ragnall, Finan porni spre inamic peste păşunea luxuriantă. Om şi cal erau magnifici, plini de aur, strălucind de argint. Avea lanţul de aur gros al lui Sigtryggr la gât, cu toate că-şi dăduse jos ciocanul, şi purta coiful meu cu lupul de argint pe creastă, de care atârnase fâşii de pânză neagră imitând panaşul din coadă de cal al fratelui său. Şi tocmai spre fratele lui călărea, spre stindardul cu nava neagră care naviga pe o mare roşie ca sângele. Stindardul era în dreapta liniei lui Ragnall, la marginea platoului. Irlandezii mai aveau şi alte flamuri, decorate cu crucea creştină, acelaşi simbol pe care Finan îl scrijelise pe scutul său. Pavăza îi atârna în stânga, deasupra tecii strălucitoare care-l adăpostea pe Hoţul-de-Suflete, o spadă pe care o luase de la un nordic într-o luptă. Hoţul-de-Suflete era o spadă mai uşoară decât altele, cu toate că era la fel de lungă, o spadă de care mă temeam că s-ar fi putut rupe în încleştarea cu armele grele ale inamicului. Dar Finan, care-i dăduse numele, îşi iubea Hoţul-de-Suflete.

Doi bărbaţi ieşiră din liniile lui Ragnall ca să-l provoace pe Finan. Caii lor fuseseră ţinuţi cu siguranţă aproape de zidul de scuturi, şi Ragnall le dăduse permisiunea să lupte. I-am auzit pe oştenii lui încurajându-i cu chiote. Nu aveam dubii că cei doi erau plini de iscusinţă în mânuirea spadei şi teribili în luptă; fără

îndoială, oamenii lui Ragnall crezuseră că Finan va accepta provocarea, dar irlandezul îi surprinse trecând pe lângă ei fără să-i bage în seamă. Îl urmară, sfidându-l, însă nici unul nu-l atacă. Și aceasta era o parte a ritualului luptei. Finan venise singur și urma să-și aleagă adversarul. Își continuă drumul hotărât, fără grabă, până când ajunse în fața irlandezilor și a stindardelor lor.

Și le vorbi.

Eram mult prea departe ca să aud ce spunea, și chiar dacă aș fi fost lângă el nu le-aș fi înțeles limba. Cei doi războinici, dându-și seama probabil că provocarea era din partea unui irlandez pentru compatrioții săi, se întoarseră printre ai lor. Finan continua să vorbească. În gândurile sale trebuia să fi fost o fată frumoasă ca un vis, o fată cu păr negru din clanul Ó Domhnaill, o fată pentru care merita să sfidezi soarta, o fată pe care s-o iubești și s-o venerezi, o fată care fusese târâtă prin noroi pentru a fi jucăria fratelui lui, o fată care-l bântuise în toți anii aceia lungi.

În cele din urmă, un bărbat păși afară din liniile irlandeze.

Nu era Conall. Zidul inamic era departe, dar până și eu puteam să văd că acest om era cu mult mai mare decât Conall, mai mare și decât Finan. Era o ditamai namila într-o cămașă de zale imensă, purtând un scut mai mare decât oricare altul din zid și mânuind o spadă care arăta de parcă fusese făcută pentru un zeu, nu pentru un om, o spadă grea cât un topor de luptă, o spadă pentru măcelărit. Și Finan lunecă jos din șa.

Două armate priveau.

Finan își aruncă scutul deoparte, și mi-am amintit de acea zi de acum foarte multă vreme, când am luptat cu Steapa. Asta a fost înainte să devenim prieteni, și nimeni nu-mi dăduse vreo șansă în fața lui. Atunci era cunoscut drept Steapa Snotor, Steapa cel Isteț, ceea ce era o glumă crudă, fiindcă nu era cel mai deștept dintre oameni, dar era loial, prudent și de neoprit în luptă. El, la fel ca bărbatul care pășea spre Finan, era uriaș și monstruos de puternic. Ne luptaserăm pe viață și pe moarte, și unul dintre noi ar fi murit în acea zi dacă danezii n-ar fi năvălit peste granița în aceeași dimineață. Începusem prin a-mi

arunca la o parte scutul şi chiar prin a-mi da jos cămaşa de zale. Steapa se uitase la mine fără vreo expresie pe chip. Ştia ce făceam. Mă descotoroseam de greutatea care m-ar fi încurcat, căci voiam să fiu iute şi să dansez în jurul lui ca un câine care muşcă un taur.

Finan îşi păstră cămaşa de zale, dar îşi aruncă jos scutul şi aşteptă.

L-am văzut pe bărbatul cel uriaş atacând, folosindu-şi scutul pentru a-l lovi, şi încleştarea se petrecu atât de rapid, încât nici unul dintre noi nu putu fi sigur de ce văzuse. Era departe, prea departe ca să vedem clar, însă cele două personaje se apropiară, am văzut cum uriaşul îşi împinse scutul în faţă şi, crezând că-l lovise pe Finan, începu să se întoarcă, ţinându-şi spada ridicată pentru a-i da lovitura de graţie. Apoi, pur şi simplu căzu.

Totul se întâmpla cu iuţeala fulgerului, dar n-am cunoscut vreodată un om mai iute decât Finan. Nu era mare, de fapt arăta chiar slăbănog, dar era iute. Lupta cu Hoţul-de-Suflete fiindcă arareori trebuia să pareze cu spada, putea să se ferească dănţuind din calea oricărei lovituri. Îl înfruntasem deseori la antrenamente, şi rar trecusem de garda lui. Uriaşul, probabil campionul războinicilor lui Conall, căzu în genunchi, iar Finan îi trecu lama spadei prin gât. Acesta fu sfârşitul luptei. Totul se terminase în câteva clipe, şi Finan făcuse ca totul să pară atât de simplu. Tunetul scuturilor din depărtare se opri, iar Finan le vorbi din nou compatrioţilor lui. Nu am aflat niciodată ce le-a spus, dar l-am văzut mergând la zidul de scuturi până era la distanţă de un braţ şi adresându-i-se fratelui său. Cu siguranţă era Conall, deoarece coiful lui era mai strălucitor decât al celorlalţi şi stătea exact sub stindardul roşu ca sângele.

Fraţii stăteau faţă în faţă. Mi-am amintit de ura lor de la Ceaster, şi aceeaşi ură trebuie să fi fost şi acolo, însă Conall nu se mişcă. Îl văzuse pe campionul lui murind şi nu avea chef să-l urmeze în iad.

Finan făcu un pas în spate.

Două armate priveau.

Finan îi întoarse spatele fratelui său şi se îndreptă spre cal.

În momentul acela, Conall atacă.

Am icnit. Cred că fiecare om de pe câmpul de luptă îşi ţinea răsuflarea. Conall se năpusti cu spada aţintită spre spinarea fratelui său, dar în acea clipă Finan se întoarse.

Hoţul-de-Suflete străluci. N-am auzit izbitura dintre spade, doar am văzut arma lui Conall zburând în aer după ce fusese deviată. Hoţul-de-Suflete şfichiui faţa lui Conall, apoi Finan se întoarse şi merse mai departe spre cal. Nimeni dintre privitori nu vorbi. Îl văzură pe Conall păşind în spate, având sânge pe chip, şi pe Finan plecând. Şi Conall atacă din nou. De data asta ochi ceafa lui Finan, însă vechiul meu prieten se lăsă în jos, se întoarse din nou şi lovi cu mânerul spadei în faţa fratelui său făcându-l să se dezechilibreze şi să cadă în fund. Finan merse la el şi-i puse Hoţul-de-Suflete la gât. Am aşteptat să văd împungerea şi ţâşnitura bruscă a sângelui; în schimb, Finan ţinu spada la gâtul fratelui său şi le vorbi oamenilor acestuia. Conall încercă să-şi ridice spada, dar Finan o împinse la o parte cu dispreţ, apoi se aplecă şi, cu mâna stângă, îi atinse coiful.

I-l trase de pe cap.

Încă stătea deasupra fratelui său. Cu un dispreţ şi mai mare, vârî în teacă Hoţul-de-Suflete, îşi dădu jos coiful meu şi şi-l puse pe cel al lui Conall, cu coadă neagră de cal şi cerculeţul regal deasupra.

Regele Finan.

Se îndepărtă şi, după ce-şi luă scutul din iarbă, urcă în şa. După ce-şi umilise fratele, îşi călărea armăsarul prin faţa liniei războinicilor lui Ragnall. Nu se grăbea. Îi provoca pe oameni să iasă afară din zid şi să lupte cu el. Nici unul nu îndrăzni. Coada de cal a coifului său cu cerc din aur se undui în vânt când, în sfârşit, dădu pinteni armăsarului la galop şi o luă spre fort.

– Oamenii lui Conall n-o să se mai lupte contra noastră acum, fu tot ce-mi spuse.

Ceea ce însemna că ne rămâneau doar o mie de inamici.

*

Îi creasem lui Ragnall o problemă, şi Finan o înrăutăţise. Ragnall era încrezător că ne putea bate, dar ştia că victoria avea să-l coste mult. Fortul roman era vechi, însă parapetele erau abrupte, aşa că oamenii care ar fi urcat pe ele ar fi fost vulnerabili. În final ne va zdrobi. Avea prea mulţi războinici şi noi aveam prea puţini, dar prea mulţi dintre oamenii lui Ragnall urmau să moară în timp ce-i omorau pe ai noştri. De aceea luptele dintre zidurile de scuturi se desfăşoară fără grabă. Oamenii trebuie să se încarce nervos pentru oroarea care urmează. Şanţurile fortului nu erau un obstacol deosebit, dar peste noapte înfipseserăm în ele o mulţime de ţepuşe scurte. Războinicii care avansează în spatele scuturilor nu văd mare lucru şi, mai ales dacă sunt împinşi de către liniile din spate, pot să se împiedice, iar un om care cade în zidul de scuturi este aproape mort. La Dealul lui Æsc, acum mulţi ani, o armată de danezi victorioşi fusese înfrântă de un şanţ pe care-l apăra Alfred. Liniile din spate împinseseră zidul de scuturi în faţă, şi liniile din faţă se împotmoliseră în şanţ, unde saxonii de vest îi căsăpiseră până ce şanţul se umpluse de sânge. Deci oamenii lui Ragnall ezitau să atace, şi deveniseră şi mai şovăitori după umilirea lui Conall. Era sarcina lui Ragnall să-i stârnească acum, să-i umple de furie şi de bere. În zidul de scuturi poţi să miroşi berea în răsuflarea duşmanului. Noi nu aveam bere. Luptam treji.

Soarele era deja pe jumătate pe cer când Ragnall veni să ne insulte. Şi aceasta era parte a tiparului bătăliei. Întâi, tinerii nesăbuiţi îl provoacă pe inamic la duel, apoi se ţin cuvântările menite să le dea oamenilor chef de sânge, şi într-un final duşmanul este insultat.

– Viermi! ne strigă Ragnall. Căcaţi de scroafă! Vreţi să muriţi aici? În timp ce oamenii mei îşi loveau ritmic seaxurile pe scuturi, făcând ca muzica morţii să-i înece cuvintele, răcni: Trimiteţi-mi-l pe fratele meu mai mic, şi veţi trăi!

Ragnall, cu zale şi coif, călărea pe armăsarul lui negru şi purta un ditamai toporul. Vreo zece războinici îl însoţeau, războinici sumbri pe cai mari, cu feţele ascunse de obrăzarele

închise. Inspectau şanţul şi zidul, pregătindu-se să-şi avertizeze oamenii cu privire la dificultăţile care-i aşteptau. Doi veniră până la gardul de spini şi se întoarseră doar atunci când o suliţă lovi pământul în faţa lor. Unul din ei se aplecă să apuce coada tremurândă a suliţei şi o luă cu el.

– Am distrus Mercia! strigă Ragnall. Am ras fermele, am luat vitele de pe câmpuri şi o mulţime de robi! Scorpia bătrână care-şi zice cârmuitoarea Merciei se ascunde în spatele zidurilor de piatră! Ţara ei este a noastră şi pământul ei îl împart eu! Vreţi pământ bun, pământ mănos? Veniţi la mine!

În loc să ne insulte, încerca să ne mituiască. În spatele lui, peste păşunea lată de pe creastă, vedeam cum duşmanii îşi treceau din mână-n mână burdufuri cu bere. Scuturile se odihneau pe pământ, cu marginea de sus rezemându-se pe coapsele inamicilor, iar vârfurile suliţelor sclipeau în soare. Era o mulţime de astfel de suliţe sub stindardul lui Ragnall din centrul liniei, şi asta îmi spunea că plănuia să le folosească pentru a ne sparge formaţia la mijloc. Aşa aş fi făcut eu. Şi-ar fi adunat cei mai zdraveni luptători acolo, cei mai sălbatici, care se lăudau cu omorurile lor şi cu văduvele pe care le făcuseră, şi le-ar fi dat drumul să atace intrarea în fort, dublând acest atac cu un iureş de războinici cu spade care să ne atace parapetul şi să ne omoare ca pe nişte şobolani prinşi în capcană.

Obosi să mai strige, căci, fără să răspundem, continuam să batem cu lamele în scuturi. Pe lângă asta, cercetaşii văzuseră deja ce obstacole le pregătiserăm. După ce scuipă spre noi şi ne strigă că aleseserăm moartea în locul vieţii, Ragnall porni înapoi la oamenii lui, care îşi luară pe dată scuturile şi începură să le intercaleze. Suliţaşii se dădură la o parte ca să le facă loc lui Ragnall şi însoţitorilor lui prin zid, apoi scuturile se închiseră din nou. L-am văzut pe Ragnall descălecând şi postându-se în prima linie. Veneau.

Nu apucară să pornească însă, că Sigtryggr se duse spre ei.

Călărea cu opt războinici şi cu opt ostatice. Mâinile femeilor erau legate în faţă, şi caii lor erau conduşi de cei opt bărbaţi. Ragnall cu siguranţă ştia că le capturaserăm atunci când

cuceriserăm Eoferwicul, dar era o surpriză pentru el să le vadă aici. O surpriză şi un şoc. Şi soţii acelor femei? Mi-am amintit cuvintele lui Orvar, că oamenii îl plăceau pe Sigtryggr, dar se temeau de Ragnall, iar acum Sigtryggr, splendid în zalele lui strălucitoare şi cu cercul regal pe coif, călărea spre ei cu ostaticele în spatele lui, fiecare escortată de un războinic cu spada în mână. Fără îndoială, oamenii lui Ragnall crezură că urma o vărsare de sânge, căci am auzit un murmur de furie ridicându-se din partea îndepărtată a păşunii.

Sigtryggr se opri la jumătatea distanţei dintre armate. Femeile erau în linie, fiecare ameninţată cu o spadă. Mesajul era limpede. Dacă Ragnall ataca, femeile aveau să moară, dar era la fel de limpede că, dacă Sigtryggr le omora pe femei, urma să fim atacaţi cu sălbăticie.

– Ar trebui să le aducă înapoi, zise Finan.

– De ce?

– Nu le poate omorî acolo! Dacă sunt ascunse în casă, inamicul n-o să ştie ce se întâmplă cu ele.

În schimb, Sigtryggr îşi ridică braţul drept într-un semn pentru cei opt oameni ai lui, apoi îl lăsă să cadă repede.

– Acum! strigă.

Cele opt spade tăiară legăturile largi care abia ţineau încheieturile femeilor.

– Mergeţi, le spuse Sigtryggr, mergeţi şi găsiţi-vă soţii, mergeţi odată.

Femeile ezitară o clipă, apoi dădură neîndemânatic pinteni cailor spre linia lui Ragnall, care tăcuse brusc atunci când Sigtryggr, în loc să le omoare, le eliberase. Una dintre ele, neputându-şi stăpâni calul agitat, sări din şa şi fugi spre stindardul soţului ei. Am văzut doi bărbaţi venind din cealaltă parte, grăbindu-se să-şi întâmpine nevestele, iar Ragnall, pricepând că-i scădea puterea asupra războinicilor pe care nu ştia decât să-i înspăimânte, îşi dădu seama că trebuia să atace acum. L-am văzut întorcându-se şi strigând, l-am văzut făcând semn zidului de scuturi să avanseze. Cornurile sunară, stindardele fură

ridicate, sulițele fură îndreptate spre noi și oamenii se puseră în mișcare chiuind.

Dar nu toți chiuiau.

Zidul de scuturi pornise, într-adevăr. Războinicii din față, cei de care mă temeam cu adevărat, avansau constant, dar cei pe flancuri ezitau. Irlandezii nu se clintiseră, și unitățile de lângă ei stăteau și ele. Și alții rămăseseră pe loc. Am văzut un bărbat îmbrățișându-și nevasta, iar oamenii lui îi priveau fără să se miște. Poate jumătate din linia lui Ragnall venea împotriva noastră, cealaltă jumătate nu se mai temea de el.

Sigtryggr venea spre noi, dar se opri atunci când auzi cornurile sunând tare. Își întoarse calul și văzu că jumătate din zidul de scuturi al fratelui său ezita să atace. Câțiva călăreți galopau în spatele stindardelor lui Ragnall, strigându-le celor ce șovăiau să înainteze. Irlandezii nici măcar nu-și luaseră scuturile în mâini, ci stăteau într-o neclintire încăpățânată. Priveam o armată cu două minți, o armată care-și pierduse încrederea. Bărbații ale căror soții le fuseseră înapoiate își cântăreau loialitatea, și vedeam asta în ezitarea lor.

Sigtryggr se întoarse și se uită la mine.

– Lord Uhtred! strigă el cu entuziasm în glas. Lord Uhtred!

– Știu! am strigat la rândul meu.

Râse. Ginerelui meu îi plăcea lupta. Era un războinic înnăscut, un comandant de trupe, un om al nordului, și văzuse ce vedeam și eu. Dacă un om stăpânește prin frică, trebuie să fie victorios. Trebuie să-și țină subalternii docili arătându-le că nu poate fi înfrânt, că destinul lui este să obțină izbânzi și bogății. Wyrd bið ful āræd. Soarta este neînduplecată. Un om care conduce prin frică nu-și poate permite un singur eșec, iar gestul lui Sigtryggr de a le elibera pe femeile ostatice dezlegase legăturile fricii. Însă oamenii care ezitau nu aveau să rămână sfidători pentru multă vreme. Dacă i-ar fi văzut pe sulițașii lui Ragnall croindu-și drum prin gardul de spini și prin intrarea fortului, dacă și-ar fi văzut tovarășii năpădind parapetul, dacă ar fi văzut topoarele ciopârțindu-ne scuturile pe vârful întăriturii, atunci s-ar fi alăturat luptei. Oamenii vor să fie în tabăra învingătoare.

În următoarele clipe, când războinicii lui Ragnall aveau să se îmbulzească pe parapetele noastre atacându-ne din trei părți, teama că normandul urma să se răzbune pe cei care rămaseseră în spate avea să-i împingă la luptă.

Ce înțelesese Sigtryggr și înțelesesem și eu era că nu trebuiau să aibă ocazia să vadă acel crâmpei de imagine cu victoria lui Ragnall. Nu puteam apăra fortul, fiindcă acei oameni ai lui Ragnall care avansau spre noi tot erau mult prea numeroși, iar imaginea acelor războinici croindu-și drum în fortul nostru avea să mobilizeze și restul armatei dușmane. Așa că trebuia să le dăm un crâmpei din imaginea înfrângerii lui Ragnall.

Trebuia să le oferim speranță.

Trebuia să ne părăsim refugiul.

Trebuia să atacăm.

– Înainte! am strigat. Înainte, omorâți-i!

– Dumnezeule, murmură Finan lângă mine.

Oamenii mei ezitară o clipă, nu din codeală, ci din uimire. Toată noaptea ne pregătiserăm să apărăm fortul, și acum îl părăseam ca să ne năpustim asupra inamicului. Am sărit de pe zid în șanț.

– Haideți! am strigat. O să-i omorâm!

Câțiva aruncară într-o parte gardul de spini, iar alții coborâră de pe valul de pământ și trecură șanțul pentru a forma zidul de scuturi pe cealaltă parte.

– Avansați! am strigat. Avansați și omorâți-i!

Sigtryggr și călăreții lui ne lăsară cale liberă. Înaintam de-a lungul vârfului plat al crestei, încă lovindu-ne lamele de scuturi.

Inamicul se oprise uimit.

Oamenii au nevoie de un strigăt de luptă. Nu puteam să le cer să strige pentru Mercia, fiindcă cea mai mare parte a trupelor mele nu erau mercieni, ci normanzi.

Aș fi putut să strig numele lui Sigtryggr, și cu siguranță toți ar fi repetat acest nume, fiindcă luptam pentru tronul lui, dar un oarecare impuls mă făcu să strig altceva.

– Pentru Mus! am răcnit, pentru cea mai bună curvă din Britania! Pentru Mus!

Urmă o clipă de liniște, apoi oamenii mei izbucniră în râs și urlară:

– Pentru Mus!

Un inamic vede că atacatorul lui râde? Asta face cât o mie de insulte. Un om care râde atunci când intră în luptă este un om care are încredere, iar un om încrezător vâră spaima în inima dușmanului.

– Pentru curvă! am strigat. Pentru Mus!

Și strigătul se împrăștie de-a lungul liniei mele, când oameni care nu auziseră vreodată de Mus aflară că era o curvă, și încă una foarte bună. Le plăcea ideea. Toți râdeau și-i strigau numele acum. Strigau pentru o curvă în timp ce mergeau spre îmbrățișarea morții.

– Mus! Mus! Mus!

– Ar face bine să-i răsplătească, zise Finan.

– O va face! strigă fiul meu din cealaltă parte.

Ragnall le cerea sulițașilor lui să avanseze, dar ei se uitau la Sigtryggr, care venise cu ceata lui în dreapta lor. Striga la oamenii care rămăseseră în spatele zidului de scuturi, încurajându-i să se întoarcă împotriva lui Ragnall.

– Omorâți-i! am răcnit grăbind pasul. Trebuia să ajungem la inamic înainte ca aceia care șovăiau să creadă că eram terminați. Oamenilor le place să fie de partea învingătoare, așa că trebuia să câștigăm. Mai repede, am strigat. Pentru curvă!

Treizeci de pași, douăzeci, și poți vedea ochii oamenilor care vor încerca să te omoare, vezi vârfurile suliților, iar instinctul este să te oprești, să îndrepți scuturile. Ne dăm înapoi de la luptă, frica pune gheara pe noi, timpul pare că se oprește, este liniște cu toate că o mie de oameni urlă, și în acel moment, când groaza pune stăpânire pe inimă ca o bestie prinsă în capcană, trebuie să te arunci în oroare.

Fiindcă și inamicul simte la fel.

Și trebuie să-l omori. Ești fiara din coșmarurile lui. Omul din fața mea se ghemuise ușor, cu sulița dreaptă și scutul sus.

Am ştiut că ori va coborî, ori va ridica tăişul în timp ce mă apropiam; voiam să-l ridice, aşa că înadins mi-am lăsat scutul în jos ca să-mi acopăr picioarele. Nu m-am gândit. Am ştiut că se va întâmpla. Luptasem în prea multe bătălii, iar tăişul veni bineînţeles în sus, ochindu-mi pieptul sau gâtul în timp ce se pregătea de lovitură. În acea clipă am ridicat scutul, astfel încât sulița ricoşă de pe el sus în aer, şi apoi am lovit.

Îmi bubuia în urechi sunetul zdrobitor al zidului de scuturi, zgomotul brusc, loviturile pe lemn şi metal şi oamenii care-şi urlă strigătele de luptă. Am împuns cu Acul-Viespii în spaţiul dintre două paveze; camaradul din spatele meu agăţase scutul inamicului cu toporul şi trăgea, îngăduindu-mi să-i bag seaxul între coaste. Am simţit cum lama trecu brusc prin cămaşa de zale, tăie prin pielea de dedesubt şi se frecă de oase. Am învârtit-o şi am scos-o în timp ce o spadă îmi izbea scutul. Finan mă apăra pe dreapta, împungând cu seaxul lui. Oponentul meu dădu drumul suliței, căci era o armă mult prea lungă în acea situaţie. Menită să spargă zidul de scuturi inamic, era aproape inutilă în apărare. Îşi scoase seaxul, dar înainte ca lama să iasă din teacă, l-am şfichiuit cu Acul-Viespii peste faţa tatuată cu corbi, astfel că sângele îl orbi şi-i înroşi barba scurtă. O altă împungere, de data asta la gât, şi căzu la pământ. Oşteanul din spatele lui se întinse să dea o lovitură de spadă care-mi întoarse scutul şi-l tăie pe fiul meu la braţ. Aproape că m-am împiedicat de omul căzut, care încă mai încerca să împungă în sus cu seaxul.

– Omoară-l! am strigat la camaradul din spatele meu.

Am lovit cu scutul în inamicul cu spada, apoi am coborât Acul-Viespii şi i-am despicat piciorul de la gleznă până la genunchi. O lamă îmi izbi coiful, şi în clipa următoare un topor se roti pe deasupra. M-am lăsat jos repede, ridicându-mi scutul, iar toporul îi crăpă marginea de fier, smulse aşchii din lemnul de salcie şi-l îndoi. Am împuns din nou coapsa însângerată, de data asta în sus, într-o lovitură dură care îl făcu pe om să urle şi să iasă din luptă. Finan îi sfâşie celui cu toporul obrazul cu seaxul, apoi îi înfipse lama în ochi. Gerbruht, în spatele meu,

prinse toporul şi-l întoarse împotriva inamicului. Fiindcă mă ghemuisem, crezu că eram rănit şi urlă de furie atunci când trecu pe lângă mine şi învârti uriaşa armă cu toată forţa sa de gigant. O spadă veni spre el, dar lunecă în sus în timp ce toporul lui tăie un coif şi un craniu în două, ploaia de sânge şi bucăţi de creier împroşcându-mă pe coif. M-am ridicat, apărându-l pe Gerbruht cu scutul meu. Fiul meu avansa în dreapta, cu piciorul pe faţa unui inamic. Doborâserăm primele două linii ale zidului lui Ragnall şi cei din spate se retrăgeau, încercând să scape de scuturile noastre pictate cu sânge, de lamele noastre ude, de pofta noastră neostoită de măcel.

Am auzit o altă izbitură şi strigăte înverşunate. Deşi nu puteam vedea ce se întâmpla, am simţit cutremurarea din partea stângă şi am ştiut că alţi oameni se alăturaseră luptei.

– Pentru curvă! am răcnit. Pentru curvă!

Era un strigăt nebunesc. Dar acum venise bucuria luptei, cântecul măcelului. Folcbald ajunsese în stânga fiului meu. La fel de puternic ca Gerbruht, avea un topor cu un tăiş imens, cu care trăgea scuturile inamicilor astfel încât Uhtred să-i poată împunge. O suliţă lunecă pe sub scutul meu şi se lovi de fâşiile de fier din cizmă. Fără s-o bag în seamă, am înfipt Acul-Viespii printre două paveze şi i-am simţit lama muşcând. Cântam un cântec fără cuvinte. Finan îşi folosea seaxul pentru a împunge scurt şi iute printre scuturi, zgâriind braţele duşmanilor până le cădeau armele şi apoi vârându-le lama în coaste. Folcbald îşi aruncase scutul zdrenţuit şi tăia cu toporul urlând blesteme frizone, izbind lama grea prin coifuri şi capete, lăsând în urmă o grămadă de morţi împroşcaţi cu sânge şi strigându-le duşmanilor să vină să fie omorâţi. Undeva în faţă, nu departe, vedeam stindardul lui Ragnall. L-am strigat:

– Ragnall! Blestematule! Ragnall! Căcat îmbârligat ce eşti! Hai şi mori, bastardule! Pentru curvă!

O, nebunia bătăliei! Ne temem de ea, o proslăvim, poeţii o cântă, iar când îţi umple sângele aidoma focului, este o adevărată nebunie. Este fericire! Toată groaza trece, simţi că poţi trăi veşnic, îl vezi pe inamic că se retrage, ştii că tu însuţi eşti

invincibil, că până și zeii s-ar trage la o parte din fața spadei tale și a scutului plin de sânge. Încă fredonam acel cântec nebun, cântecul măcelului, cântecul care acoperea urletele muribunzilor și răniților. Frica, bineînțeles, este cea care hrănește nebunia luptei, transformându-se în sălbăticie. Învingi în zidul de scuturi dacă ești mai sălbatic decât inamicul și reușești să-i transformi sălbăticia în frică.

Voiam să-l omor pe Ragnall, dar nu-l vedeam. Tot ce vedeam erau margini de scuturi, fețe bărboase, tăișuri, oameni mârâind, un om care-și scuipa dinții din gura plină de sânge, un băiat care striga după mama lui, altul plângând pe jos și tremurând. Un rănit gemu și se întoarse în iarbă. Crezând că încerca să ridice seaxul să mă împungă, i-am băgat Acul-Viespii în gât, iar șuvoiul de sânge mă izbi cald în față. Când am scos lama, am zărit un om scund venind din dreapta mea. L-am izbit cu sete, și el se lăsă în jos strigând: „Tată!" Era un băiat, nu un bărbat.

– Tată!

Acest al doilea strigăt era al fiului meu, care mă trăgea înapoi.

Băiatul, cu fața plină de sânge, plângea și tremura. Îl aruncasem la pământ. Nu știusem. Îl văzusem doar venind dintr-o parte și-l lovisem, tăindu-i pe jumătate brațul stâng, când el nu avea mai mult de nouă ani, poate zece.

– S-a terminat, zise fiul meu, este gata.

Nu era chiar gata. Oamenii încă mai izbeau scut pe scut, tăișurile încă mai loveau și împungeau, însă războinicii lui Ragnall se întorseseră împotriva lui. Irlandezii intraseră în luptă, dar de partea noastră. Își cântau imnul de bătălie, un strigăt strident, în timp ce-i omorau pe ultimii fideli ai lui Ragnall. Bărbații ale căror soții le eliberaserăm se întorseseră și ei împotriva căpeteniei normande. Din cei o mie de oameni ai săi mai rămaseseră doar câțiva, poate vreo două sute, și erau înconjurați.

– Destul! răcni Sigtryggr. Destul! Găsise un cal pe undeva și se urcase în șa. Își ținea sus spada însângerată în timp ce striga la oamenii care se înverșunau să-i omoare fratele. Destul! Lăsați-i în viață!

Ragnall era în mijlocul oamenilor care încă mai luptau pentru el, oamenii depășiți numeric și încercuiți care acum își lăsau armele în jos.

– Ai grijă de băiatul acela, i-am spus lui Uhtred.

Băiatul se ghemuise peste tatăl lui mort, plângând isteric. „Așa am fost și eu", m-am gândit, „la Eoferwic, acum câți ani?!" M-am uitat la Finan.

– Câți ani avem noi?

– Prea bătrâni, stăpâne.

Avea sânge pe față. Din barba lui sură se prelingea un fir roșu.

– Ești rănit? l-am întrebat, iar el confirmă. Încă purta coiful fratelui său, al cărui cerc auriu fusese îndoit de o lovitură de spadă. Mergi acasă?

– Acasă? făcu el nedumerit.

– În Irlanda, am spus privind cercul din jurul coifului. Regele Finan.

Zâmbi.

– Sunt acasă, stăpâne.

– Și fratele tău?

Finan ridică din umeri.

– Va trebui să poarte în suflet rușinea acestei zile. E terminat. Pe lângă asta, un om nu trebuie să-și omoare fratele, încheie el făcându-și cruce.

Sigtryggr îl omorî pe fratele său. Le oferi viața oamenilor care se predau, apoi se luptă cu Ragnall. A fost o luptă dreaptă. N-am fost de față, dar la sfârșit Sigtryggr avea o tăietură de spadă pe șold și o coastă ruptă.

– Știa să lupte, zise el mulțumit, dar eu am luptat mai bine.

M-am uitat la oamenii de pe pășune. Sute de oameni.

– Acum sunt toți ai tăi, am spus.

– Ai mei, într-adevăr.

– Ar trebui să te întorci la Eoferwic. Dăruiește pământ, dar asigură-te că ai destule trupe ca să aperi zidurile orașului. Patru oameni la fiecare cinci pași. Unii pot fi măcelari, brutari, pielari,

salahori, dar presară-i pe războinicii tăi printre ei. Şi capturează Dunholmul.

– Aşa voi face. Rânjind, veni să mă îmbrăţişeze, apoi spuse: Mulţumesc.

– Pentru ce?

– Fiindcă ai făcut-o pe fiica Domniei Tale regină.

Am plecat de acolo a doua zi dimineaţă. Pierduserăm şaisprezece oameni în luptă, doar şaisprezece, cu toate că alţi patruzeci erau prea răniţi ca să poată fi mişcaţi. Mi-am îmbrăţişat fiica, apoi m-am plecat în faţa ei, fiindcă era într-adevăr regină. Sigtryggr vru să-mi dea lanţul lui masiv din aur, dar am refuzat.

– Am destul aur, i-am spus, iar tu eşti acum cel care dăruieşte aur. Fii generos!

Şi am plecat.

Am revăzut-o pe Æthelflaed şase zile mai târziu, în marea sală de la Ceaster. Cynlæf era acolo, alături de Merewalh, Osferth şi tânărul prinţ Æthelstan. Războinicii Merciei erau şi ei acolo, oamenii care nu-l urmăriseră pe Ragnall la nord de Ledecestre. Ceolnoth şi Ceolberht se aflau printre ceilalţi preoţi. Părintele Oswald, fiul meu, stătea cu un aer protector lângă văduva episcopului Leofstan, sora Gomer, sau Mus, Şoarecele. Ea îmi zâmbi, dar zâmbetul îi trecu atunci când ochii ni se întâlniră.

Nu-mi curăţasem zalele. Ploaia spălase o bună parte din sânge, dar găurile lăsate de tăişuri rămăseseră, şi pieptarul de piele avea pete roşii. Coiful se înfundase într-o parte de la o lovitură de topor pe care abia o simţisem în toiul luptei, dar care acum îmi stârnea o durere surdă în creştet. Am intrat în sală cu Uhtred, fiul meu, cu Finan şi cu Rorik. Acesta era numele băiatului pe care-l rănisem în luptă; îl chema la fel ca pe fiul lui Ragnar, prietenul meu din copilărie.

Braţul acestui Rorik era aproape vindecat, ceea ce-i îngăduia să ţină în mână o cutie mare din bronz cu portrete de sfinţi pe laturi şi o imagine a lui Hristos în toată gloria sa pe capac.

Era un băiat bun, cu părul blond, ochii albaştri şi o feţişoară ghiduşă. Nu-şi cunoscuse niciodată mama, şi eu îi omorâsem tatăl.

– Vi-l prezint pe Rorik, care-mi este ca un fiu, am spus, apoi am atins ciocanul de aur de la gâtul băiatului. Amuleta îi aparţinuse tatălui său, la fel ca spada care-i atârna, mult prea mare, la şoldul slăbănog. Rorik, am continuat, este ce voi numiţi un păgân, şi va rămâne păgân. M-am uitat pe rând la toţi preoţii, şi doar părintele Oswald îmi întoarse privirea, încuviinţând din cap. Am o fiică, am zis în direcţia lui Æthelflaed, care şedea în jilţul folosit drept tron la Ceaster. Acum este regină a Northumbriei, iar soţul ei este rege. El a jurat să nu atace Mercia. În semn de prietenie, vă va ceda o bucată de pământ mercian care în clipa de faţă este sub control danez şi va încheia un tratat cu voi.

– Mulţumim, Lord Uhtred, zise Æthelflaed. Faţa îi era neclintită, dar mă privi în ochi pentru o clipă, înainte de a se uita la băiatul de lângă mine. Şi bine ai venit, Rorik.

– Am socotit, doamnă, că era cel mai bine să pun un păgân prieten pe tronul Northumbriei, de vreme ce bărbaţii Merciei par să fie prea laşi ca să intre în acea ţară, chiar pentru a-şi urmări duşmanul.

Mă uitam la Cynlæf, care se enervă brusc.

– Eu... începu, apoi şovăi.

– Tu, ce? l-am provocat.

Se uită la Æthelflaed după ajutor, însă ea rămase încremenită ca o statuie.

– Am fost sfătuit, zise el slab.

– De către un preot? am întrebat, uitându-mă la Ceolnoth.

– Ni s-a poruncit să nu intrăm în Northumbria! protestă Cynlæf.

– Vei învăţa de la lordul Uhtred că sunt momente când încalci ordinele, zise Æthelflaed privindu-mă, deşi vorbea cu Cynlæf. Se întoarse spre el şi adăugă cu voce de gheaţă: Ai luat hotărârea greşită.

– Dar nu a avut nici o urmare, fiindcă Thor şi Odin mi-au ascultat rugăciunile. am spus uitându-mă la părintele Ceolnoth.

Æthelflaed zâmbi foarte uşor.

– Vei mânca alături de noi în această seară, Lord Uhtred?

– Şi voi pleca mâine-dimineaţă, cu oamenii mei şi familiile lor. M-am uitat într-un colţ al sălii, unde Eadith stătea printre umbre. Şi cu tine, i-am spus, şi ea încuviinţă din cap.

– Mâine! Pleci? întrebă Æthelflaed, deopotrivă uimită şi indignată.

– Cu voia Domniei Tale, da.

– Încotro?

– În nord, doamnă, în nord.

– În nord? făcu ea încruntată.

– Înainte să plec însă, am un dar pentru Domnia Ta.

– Unde anume în nord?

– Am treburi în nord, doamnă, am spus, apoi am atins umărul lui Rorik. Du-te, băiete, aşaz-o la picioarele Domniei Sale.

Băiatul dădu ocol vetrei, îngenunche şi puse cutia grea de bronz la picioarele tronului lui Æthelflaed, apoi se întoarse lângă mine târându-şi spada cea mare prin stuful uscat de pe podeaua sălii.

– Plănuiam să vă dau Eoferwicul, doamnă, dar i l-am dat lui Sigtryggr. Darul acesta e menit să-l înlocuiască.

Ştia ce conţinea înainte să fie deschisă, dar pocni din degete şi un servitor veni din umbre, îngenunche şi deschise capacul greu. Oamenii se îngrămădiră să vadă ce era înăuntru; i-am auzit pe câţiva dintre preoţi sâsâind cu dezgust, însă Æthelflaed se mulţumi să zâmbească uşor. Capul însângerat al lui Ragnall îi rânjea din cutie.

– Mulţumesc, Lord Uhtred, zise ea calm. Darul este foarte generos.

– Şi exact ce aţi vrut, am spus.

– Aşa este.

– Atunci, cu îngăduinţa voastră, doamnă, sarcina mea s-a încheiat. M-aş duce să mă odihnesc, am zis făcând o plecăciune.

Încuviință din cap. I-am făcut semn lui Eadith și am luat-o spre ușile marii săli.

– Lord Uhtred! strigă Æthelflaed, făcându-mă să mă întorc. Ce treburi ai în nord?

După o clipă de șovăire am spus adevărul:

– Sunt lordul Bebbanburgului, doamnă.

Și sunt. Am vechi pergamente care spun că Uhtred, fiul lui Uhtred, este proprietarul de drept al pământurilor care sunt delimitate cu grijă de pietre și movile de pământ, de stejari și frasini, de mlaștini și de mare. Sunt pământuri bătute de valuri, sălbatice sub cerul suflat de vânt, și mi-au fost furate.

Aveam treburi în nord.

Notă istorică

Pentru o scurtă perioadă a existat un episcopat al Chesterului în secolul al XI-lea, dar funcţia propriu-zisă nu a fost ocupată până în 1541, aşa că Leofstan şi dioceza lui sunt de domeniul ficţiunii. Recunosc, de altfel, că mare parte din *Războinicii furtunii* este ficţiune, o poveste ţesută pe un fundal mai adânc de adevăr.

Povestea de bază a tuturor romanelor cu Uhtred este povestea formării Angliei, şi probabil cel mai remarcabil aspect al acestei poveşti este ignoranţa care o înconjoară. Când a început saga lui Uhtred, înainte de domnia lui Alfred cel Mare, nu exista un ţinut numit Anglia sau, aşa cum i s-a spus, Englaland. După retragerea romană de la începutul secolului al V-lea, Britania fusese împărţită în mai multe regate mici. Pe vremea lui Alfred, acel teritoriu care va deveni Anglia era împărţit în patru: Wessex, Mercia, Anglia de Est şi Northumbria. Danezii ocupaseră Anglia de Est şi Northumbria şi cea mai mare parte a nordului Merciei. La un moment dat, se părea că danezii vor copleşi şi Wessexul, dar marele succes al lui Alfred a fost că a salvat ultimul regat saxon de dominaţia lor.

Povestea următorilor ani este cea a recuperării treptate a pământurilor, cu o avansare constantă la nord de Wessex. În fruntea Merciei, Æthelflaed, fiica lui Alfred, va elibera mare parte din zona de nord a centrului Angliei de sub stăpânirea daneză. Sub conducerea lui Æthelflaed, Ceaster/Chester va fi readus sub control saxon. Tot ea a construit burhuri la

Brunanburh şi Eads Byrig, deşi acesta din urmă va fi locuit doar pentru scurtă vreme.

Fortăreţele de la Ceaster, Brunanburh şi Eads Byrig au făcut mai mult decât doar să apere Mercia de incursiunile danezilor din Northumbria. Normanzii ocupaseră o bună parte a coastei de est a Irlandei şi, în primii ani din secolul al X-lea, îndurau atacuri repetate din partea regilor irlandezi. Mulţi şi-au abandonat posesiunile din Irlanda şi au căutat pământ în Britania, însă fortăreţele lui Æthelflaed străjuiau căile fluviale, împiedicându-i să invadeze. Au debarcat mai la nord, mai ales în Cumbria, iar Sigtryggr a fost unul dintre ei. El chiar a ajuns rege la Eoferwic.

Cititorii care, la fel ca mine, au suferit mult prea multe ore plictisitoare la şcoala de duminică, îşi amintesc probabil că Gomer a fost prostituata cu care s-a însurat profetul Osea. Povestea celor două ursoaice care-i omoară pe cei patruzeci şi doi de copii la porunca lui Dumnezeu se găseşte în Cartea a Doua a Regilor, capitolul al doilea.

Povestea făuririi Angliei este înecată în sânge. În cele din urmă, oamenii nordului – danezi şi norvegieni – vor fi asimilaţi în rândurile saxonilor, dar atâta vreme cât cele două tabere se înfruntă pentru stăpânirea pământului, războiul va continua.

Uhtred a mărşăluit din Wessex, în sud, până la graniţa nordică a Merciei. Are de mers mai departe, aşa că se va pune din nou în mişcare.

Făurirea Angliei
Fundalul poveștii lui Uhtred

Romanele cu Uhtred sunt despre făurirea Angliei. Unele țări, precum Statele Unite, au o dată de naștere, o dată care marchează clar începutul existenței lor, dar originile Angliei sunt învăluite în mister, pierdute undeva într-o perioadă pe care o numim superficial Evul Întunecat. Același lucru este valabil pentru Țara Galilor, Scoția, Irlanda și, într-adevăr, pentru multe dintre statele europene.

Începutul istoriei Angliei, așa cum este predată în multe școli, are loc la invazia normandă din 1066. Anglia, bineînțeles, exista deja pe atunci, dar se acordă puțină atenție Angliei prenormande, cu excepția faptului că Iulius Cezar a venit, a văzut și a cucerit (de fapt, a venit, a văzut și a plecat înapoi) și că regele Alfred nu se pricepea să coacă pâine[1]. Vikingii erau aventurieri romantici și criminali, cu coarne pe coifuri (o invenție din secolul al XIX-lea, aparținând costumierilor de la operă), care veneau cu drakkarurile să violeze și să jefuiască, dar adevăratul aport al vikingilor la făurirea Angliei este rareori prezentat, darămite înțeles. Totuși, prezența vikingilor în povestea nașterii

[1] Conform legendei, regele Alfred, fugind din calea vikingilor, s-a adăpostit în casa unei femei care i-a cerut să-i păzească pâinicile puse la copt în vatră. Distras de problemele sale, monarhul le-a lăsat să se ardă, alegându-se cu o mustrare aspră din partea femeii. (n.red.)

Angliei ar trebui să ne spună că a fost o aventură extraordinară, brăzdată de sânge, eroi și bătălii. Este povestea lui Uhtred.

Îl numesc în mod constant saxon, ceea ce îi enervează pe puriști, fiindcă era în mod sigur un anglu, dar folosirea termenului „saxoni" pentru toate triburile care vorbeau limba anglilor ajută la înțelegerea aspectelor esențiale. Anglii și saxonii sunt două triburi germanice care au invadat Britania în secolele al V-lea și al VI-lea; pe lângă ei mai erau și iuți, frizoni și franci care traversau Marea Nordului pentru a găsi pământ în Anglia. Ocazia pentru această invazie germanică a apărut atunci când romanii au părăsit Britania, lăsând-o aproape fără apărare. Saxonii amenințau deja înainte de acest moment, motiv pentru care romanii au construit forturi de-a lungul coastei estice a Britaniei, așa-numitele „forturi de pe țărmul saxon". După retragerea legiunilor însă, triburile germanice au venit în număr și mai mare.

În general, anglii s-au stabilit în nordul viitoarei Anglii, iar saxonii în sud, ceea ce corespunde originii lor. Anglii și iuții au venit din teritoriul care acum este Danemarca, pe când saxonii, francii și frizonii veneau de pe țărmurile Germaniei și Olandei de astăzi. Chiar dacă formau triburi distincte, vorbeau aceeași limbă (cu diferențe regionale) și erau păgâni. Au invadat o țară creștină și i-au împins pe băștinași spre margini – spre dealurile joase ale Scoției, spre Cornwall, Țara Galilor și Bretania, peste mare. A fost o invazie cu un succes extraordinar. În două sute de ani, pământul care avea să devină Anglia era locuit aproape în totalitate de triburile germanice vorbind ceea ce ei înșiși numeau „limba anglă". Trăiau laolaltă cu britonii și au păstrat unele denumiri britone, de aceea sunt atâtea râuri Avon în Anglia; „afon" era cuvântul băștinaș pentru râu și, probabil, atunci când nou-veniții întrebau cum se numește un râu, li se răspundea: „Este un râu!", astfel că respectivul curs de apă devenea Râul Râu. Lundene este, după toate probabilitățile, alt toponim de origine britonă, deși orașul pe care l-au descoperit invadatorii pe malul nordic al Tamisei fusese construit de romani.

Băştinaşii britoni nu fuseseră în stare să organizeze o rezistenţă armată împotriva năvălitorilor care, după ce şi-au asigurat stăpânirea asupra teritoriului, l-au împărţit în regate aflate permanent în stare de război unul cu celălalt. Un astfel de regat era Bernicia, un nume de mult pierdut în negurile timpului. Bernicia cuprindea mare parte din nord-estul Angliei şi sudul Scoţiei şi este importantă pentru Uhtred, fiindcă strămoşii lui i-au ocupat odinioară tronul. El îşi trasează arborele genealogic până la Ida Purtătorul Făcliei, unul dintre invadatorii originari, care şi-a stabilit regatul în Northumberlandul de azi. Acolo, pe acea coastă sălbatică, Ida a descoperit măreaţa stâncă pe care stă acum castelul Bamburgh. Cu siguranţă pe stâncă era deja un fort, pe care Ida l-a capturat şi l-a reconstruit, şi pe care nepotul lui, Æthelfrith, l-a numit după regina lui, Bebba. Astfel, fortăreaţa de pe stânca formidabilă a devenit Bebbanburg, nume care s-a transformat peste secole în Bamburgh. Æthelfrith a fost un rege de seamă al Berniciei, venerabilul cărturar Beda notând că „i-a spulberat pe britoni în mai mare măsură decât toţi marii oameni ai englezilor", cu toate că, în cele din urmă, a fost ucis în luptă, iar regatul său a fost înglobat în Northumbria. Uhtred este urmaşul lui. Până în secolul al IX-lea, urmaşii lui Ida pierduseră regatul Berniciei, păstrând doar Bebbanburgul şi teritoriul acestuia. Ei sunt o prezenţă formidabilă în nord.

Saxonii au luat terenurile de la băştinaşii britoni şi le-au păstrat, dar nu a fost un proces paşnic. Au suferit cel puţin o mare înfrângere – la muntele Badon –, dar au şi câştigat victorii notabile, cum ar fi cea de la Catraeth (acum Caterick), tema unui poem faimos – *Y Gododdin*.

> Bărbaţii au mers la Catraeth cu un strigăt de luptă,
> Pe cai iuţi şi cu armuri şi scuturi cumplite,
> Suliţele lor ţinute sus şi vârfurile lor ascuţite,
> Şi cămăşi de zale şi spade lucioase.

Poemul, care a fost probabil compus pe la începutul secolului al VII-lea, vorbeşte despre o înfrângere a galezilor în faţa

saxonilor. Interesant este că armata galeză care mărşăluia în Yorkshire-ul de azi venea din sudul Scoţiei, o rememorare a faptului că băştinaşii britoni fuseseră împinşi acolo de invadatorii saxoni. Cu timpul, acei refugiaţi galezi îşi vor lua o nouă identitate scoţiană, dar atunci când s-au îndreptat spre dezastru încă vorbeau galeza şi se considerau britoni. Poemul, cu toate că se referă la o înfrângere, este eroic, şi în acest sens seamănă cu poemele învingătorilor. Poezia anglo-saxonă este bogată în războaie şi bătălii, oglindind vremurile în care trăiau strămoşii noştri.

> Lovi apoi cu scutul încât coada suliţei se rupse,
> Şi vârful suliţei se rupse când lovi la rândul ei.
> Războinicul se-nfurie şi îl străpunse
> Pe vikingul mândru care-l rănise.
> Era un războinic încercat, lovi cu suliţa în faţă
> Prin gâtul duşmanului, mâna lui mişcându-se
> Încât să-i ia viaţa într-o clipită.

Acesta este un fragment dintr-un poem numit „Bătălia de la Maldon", care a fost dată cu mult mai târziu decât cea de la Catraeth. Descrie din nou o înfrângere, de această dată când Brythnoth, un conducător saxon din Anglia de Est, este zdrobit de o trupă vikingă care navigase în amonte pe fluviul Blackwater în Essex. Poemul acela şi multe altele similare sunt mementouri că Anglia a fost făurită de războaie, nu doar primele războaie împotriva britonilor, ci şi războaiele mai noi şi mai cumplite împotriva invadatorilor pe care-i numim vikingi.

Fiindcă, în secolul al IX-lea, alte popoare au încercat să ocupe regatele saxone. În multe privinţe, erau foarte asemănătoare vechilor invadatori germanici, de fapt unii dintre ei chiar veneau din aceleaşi teritorii locuite odinioară de angli şi de iuţi. Alţii veneau şi mai din nord, din teritoriile care sunt acum Norvegia şi Suedia. Îi cunoaştem pe toţi sub numele de vikingi, şi rolul lor în istoria Angliei este vital. În secolul al IX-lea, vechii invadatori saxoni, locuind acum în patru regate

saxone în Britania, se convertiseră (în mare parte) la creştinism. Noul duşman era însă legat de vechea sa religie, venerându-i pe Thor, Odin şi ceilalţi mari zei din panteonul germanic, aşa că ororilor războiului pentru pământ i se adaugă furia războiului religios. Un călugăr care copia un manuscris a consemnat o rugăciune pe margine: „De furia normanzilor, Doamne Dumnezeule, izbăveşte-ne". Asaltul vikingilor a fost sălbatic şi, pentru o vreme, încununat de foarte mare succes.

Teritoriul asaltat de vikingi era împărţit în patru regate. În nord era Northumbria, la sud de ea era Mercia (în mare, zona de mijloc a Angliei), Anglia de Est era la răsărit, în timp ce la sud de Tamisa era Wessexul. Povestea lui Uhtred începe cu *Ultimul regat*, care era Wessexul, şi l-am numit „ultimul", fiindcă era ultimul regat saxon. Celelalte căzuseră în mâinile vikingilor, majoritatea danezi, care ocupaseră Northumbria, Anglia de Est şi mare parte din Mercia. Apoi au invadat Wessexul, împingându-l pe regele Alfred în refugiul său din mlaştinile din Somerset, şi din acele mlaştini a început riposta saxonă. Povestea făuririi Angliei este într-adevăr o poveste despre cum saxonii şi-au recuperat regatele pierdute, începând în sud şi avansând constant spre nord, până în anul 937, când o armată a saxonilor de vest sub comanda lui Æthelstan, nepotul lui Alfred, înfrânge fără drept de apel o armată aliată a vikingilor, scoţilor şi irlandezilor la Brunanburh. Firește, a urmat un poem:

Apoi Æthelstan, rege, conducător al conducătorilor...
Lovi în luptă cu tăişul lamei
La Brunanburh. Sparse zidul de scuturi,
Zdrobi scuturi cu spadele...
Îi zdrobi pe oamenii vrednici de ură,
Scoţi şi piraţi ai mării căzură.
Câmpul era inundat de sânge.
Erau grămezi de trupuri spintecate de tăişuri.
Saxonii de vest continuară din zori până noaptea,
Războinicii călare urmăriră duşmanul
Fugarii fură căsăpiţi din spate
Cu spade proaspăt ascuţite.

Ca urmare a victoriei de la Brunanburh, neamurile saxone au recunoscut dreptul lui Æthelstan de a le cârmui, aşa că în sfârşit un singur rege domnea peste un singur popor în teritoriile unde se vorbea limba anglă. Englaland, aşa cum au numit-o, se născuse. Supravieţuirea noului regat va fi însă problematică. Nordul se va dovedi greu de asimilat, va cădea din nou sub normanzi, apoi recâştigat, iar pentru o vreme regi danezi vor domni peste întreaga Anglie şi apoi, bineînţeles, vor veni normanzii, dar marea realizare a lui Æthelstan a fost să unească cele patru regate, să recâştige teritoriul pierdut de saxoni şi să stabilească ceea ce luăm ca un fapt împlinit, un regat numit Anglia. Noul regat nu era o ţară doar a saxonilor, nici măcar un regat al anglilor, saxonilor, iuţilor şi frizonilor. Limba pe care o vorbeau locuitorii era, sau a devenit, engleza, dar era puternic influenţată de nordici. Ne gândim la vikingi ca la nişte piraţi, oameni sălbatici care aduceau teroarea cu drakkarele lor, dar, la fel ca saxonii înainte, şi ei erau o populaţie sedentară, astfel că şi-au lăsat amprenta asupra Angliei şi asupra limbii engleze. Nordul şi estul Angliei abundă de toponime date de coloniştii vikingi; orice oraş care se termină în „by", cum ar fi Grimsby, a fost o aşezare vikingă. *Thrope*, *toft* şi *thwaite* sunt alte elemente găsite doar în denumirile localităţilor din nord şi est, toate dovezi ale aşezărilor vikinge. Acei colonişti s-au căsătorit cu saxone şi au adoptat religia saxonă. Au adoptat şi limba, dar au introdus multe cuvinte scandinave pe care le mai folosim încă.

Poate că păinicile arse ale regelui Alfred conţineau *eyren*, dar, mulţumită nordicilor, azi le numim „ouă". Lista ar putea continua la nesfârşit, foarte multe cuvinte din engleză fiind moştenite de la coloniştii scandinavi.

Această limbă s-a împrăştiat acum în întreaga lume; totuşi, este extraordinar să te gândeşti că, în anul 878, stăpânirea saxonă a Angliei aproape se sfârşise. Acela a fost anul în care regele Alfred a fost silit de invazia daneză să se refugieze în mlaştinile din Somerset. Dacă ar fi fost înfrânt, dacă nu şi-ar fi condus armata la victoria de la Ethandun, ultimul regat, Wessex, ar fi căzut sub ocupaţia daneză. Anglia n-ar mai fi existat. Soarta,

aşa cum îi place lui Uhtred să spună, este neînduplecată, iar povestea făuririi Angliei este o poveste a bărbaţilor şi femeilor care luptă contra sorţii neînduplecate pentru a-şi făuri o ţară.

Wyrd bið ful aræd! scria un poet saxon în secolul al X-lea, folosind o engleză pe care ar fi cunoscut-o şi Uhtred.

Wyrd bið ful aræd!
Swa cwæð eardstapa,
earfeþa gemyndig,
wraþra wælsleahta,
winemæga hryre.

„Soarta este neînduplecată! Aşa vorbi cel ce calcă pe pământ (călătorul), gândindu-se la greutăţi, la măceluri cumplite şi la căderea neamurilor." Masacre şi greutăţi; este povestea făuririi Angliei.

CUPRINS

Toponime 7

Partea întâi. FLĂCĂRI PE APĂ 9
Partea a doua. OASTEA STRIGOILOR 153
Partea a treia. RĂZBOIUL FRAȚILOR 247

Notă istorică 326
Făurirea Angliei. Fundalul poveștii lui Uhtred 328

LOIALITĂȚI ÎMPĂRȚITE, IUBIRI IMPOSIBILE, EROISM DINCOLO DE LIMITE

RĂZBOINICII FURTUNII este al nouălea roman din seria de succes *Ultimul regat* scrisă de Bernard Cornwell, o cronică a istoriei Angliei de la începuturile sale, „la fel de captivantă ca *Urzeala tronurilor*, dar inspirată din evenimente reale" (*The Observer*), serie care a stat la baza unui excepțional serial de televiziune realizat de BBC.

O PACE FRAGILĂ domnește în Wessex, Mercia și Anglia de Est. Fiul regelui Alfred, Edward, și fiica sa, Æthelflaed, sunt la conducere. Dar raidurile normande care țintesc ținuturile și bisericile bogate se înmulțesc. Uhtred de Bebbanburg, cel mai mare războinic al regatului, controlează nordul Merciei din orașul fortificat Chester. Însă o armată uriașă se adună împotriva lui. Normanzilor, conduși de Ragnall Ivarson, li se alătură și northumbrienii, iar puterea lor s-ar putea dovedi copleșitoare...

BERNARD CORNWELL scrie un roman istoric și de aventuri excepțional, un roman despre curaj, datorie, devotament, familie, loialitate și ambiție personală, dând viață uneia dintre cele mai importante epoci din istoria Angliei.

„Cornwell trece cu ușurință de la o bătălie spectaculoasă la alta, împletind politica și moravurile sociale ale vremii și plasându-și cu măiestrie acțiunea în contextul istoric."
Booklist

Tradiție din 1989
www.litera.ro
ISBN 978-606-33-3072-8
9 786063 330728
eBook disponibil